Risale-i Nur Külliyatından

سكۀ تصديق غيبى

Sikke-i Tasdîk-ı Gaybî

Müellifi
Bediüzzaman
Said Nursî

Diyanet İşleri Müşavere Kurulu'nun 23/5/1956 gün ve sayısız ehl-i vukuf raporuna istinaden Afyon Ağır Ceza Mahkemesince Bediüzzaman Said Nursî'nin Kitab ve sair evraklarının kanunî mevzuata muhalif siyasî ve idarî hiçbir mahzuru görülmemiş olmakla, sözü geçen Eserler 23/6/1956 gün ve 954/278 esas ve 955/218 karar sayılı ve kaziye-i muhkeme haline gelen beraet karariyle ve yine Isparta Sorgu Hakimliği´nin 11/9/1956 gün, 954/28 esas ve 1956/65 karar sayılı ve aynen kazıye-i muhkeme haline gelen men-i muhakeme karariyle bilumum Nur Risaleleri sahiplerine iade edilmiştir.

بسم الله الرحمن الرحيم

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Bu Sikke-i Gaybiyeyi mahrem tutardık; yalnız Has Kardeşlerime mahsustu. Ben vefat ettikten sonra neşredilsin demiştim. Fakat zâbıta geldi, adliye hesabına onu sakladığımız yerden çıkardılar. İki sene ellerinde kaldı. Üç mahkeme tedkikinden sonra iade edildi. Bize muhalif gayet nâmahremler dahi beraber okudular. Bize çok yabanî insanlar gördüler. Bu iki def'adır Isparta adliyesinin eline başka Risalelerle beraber girmiş hiçbir îtiraz edilmeden geri verilmiş.

Mâdem umumun nazarına istemediğimiz halde gösterilmiş ve mâdem Risale-i Nur'un ehemmiyetini isbat edip Şâkirdlerini şevke getiriyor, Kuvve-i Mâneviyelerini ziyadeleştiriyor; elbette Medreset-üz-Zehra Erkânlarının Neşrine karar vermelerine iştirâk ederim.

S A İ D

Risale-i Nur'dan parlak
Fıkralar ve bir kısım güzel
Mektublar

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّهِ وَ بَرَكَاتُهُ اَبَدًا دَائِمًا

LEYLE-İ KADİR'DE İHTAR EDİLEN BİR MESELE-İ MÜHİMME

E v v e l â : Leyle-i Kadirde Kalbe gelen pek uzun ve geniş bir Hakikata pek kısaca bir işaret edeceğiz. Şöyle ki:

Nev'-i beşer, bu son harb-i umumînin eşedd-i zulüm ve istibdat ile ve merhametsiz tahribat ile ve bir düşmanın yüzünden yüzer mâsumu perişan etmesiyle ve mağlûbların dehşetli me'yusiyetleriyle ve galiblerin dehşetli telâş ve hâkimiyetlerini muhafaza ve büyük tah-ribatlarını tâmir edememelerinden gelen dehşetli Vicdan azablarıyle ve dünya hayatının bütün bütün fâni ve muvakkat olması ve medeniyet fantaziyelerinin aldatıcı ve uyutucu olması umuma görünmesiyle ve fıtrat-ı beşeriyedeki yüksek İstidâdâtın, Mahiyet-i İnsaniyesinin umumî bir surette dehşetli yaralanmasiyle ve ebedperest Hissiyat-ı Bâkiye ve fıtrî Aşk-ı İnsaniyenin heyecan içinde uyanmasiyle ve gaflet ve dalâletin, en sert, sağır olan tabiatın Kur'anın Elmas Kılıncı altında parçalanmasiyle ve gaflet ve dalâletin en boğucu, aldatıcı en geniş perdesi olan siyasetin rûy-i zeminde pek çirkin, pek gaddarâne hakikî sureti görünmesiyle, elbette ve elbette, hiçbir şüphe yok ki, şimalde, garbde, amerika'da

emareleri göründüğüne binaen, nev'-i beşerin mâşuk-u mecazîsi olan hayat-ı dünyeviye böyle çirkin ve geçici olmasından, fıtraten beşerin hakikî sevdiği ve aradığı Hayat-ı Bakıyeyi bütün kuvvetiyle arayacak ve elbette hiç şüphe yok ki, bin üçyüz altmış senede her asırda üçyüz elli milyon Şâkirdi bulunan ve her Hükmüne ve Dâvasına milyonlar Ehl-i Hakikat tasdik ile imza basan ve her dakikada milyonlar Hâfızların Kalbinde Kudsiyet ile bulunup lisanlariyle beşere Ders veren ve hiçbir Kitabta emsâli bulunmayan bir tarzda beşer için Hayat-ı Bâkiyeyi ve Saadet-i Ebediyeyi müjde verip bütün beşerin yaralarını tedavi eden Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyanın şiddetli, kuvvetli ve tekrarlı binler Âyâtiyle, belki sarîhan ve işareten on binler def'a dâva edip, haber verip, sarsılmaz kat'î delillerle, şüphe getirmez hadsiz hüccetlerle Hayat-ı Bâkıyyeyi kat'iyyetle Müjde ve Saadet-i Ebediyeyi Ders vermesi, elbette nev'-i beşer bütün bütün Aklını kaybetmezse ve maddî ve mânevi bir Kıyamet başlarında kopmazsa; İsveç, Norveç, Finlândiya ve ingiltere'nin Kur'anın kabûlüne çalışan meşhur hatibleri ve Din-i Hakkı arayan amerika'nın çok ehemmiyetli cemiyeti gibi rûy-i zeminin kıtaları ve hükümetleri, Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyanı arayacaklar ve Hakikatlarını anladıktan sonra bütün Ruh u Canlariyle sarılacaklar. Çünki, bu Hakikat noktasında kat'iyyen Kur'anın misli yoktur ve olamaz ve hiç birşey bu Mu'cize-i Ekberin yerini tutamaz!

S â n i y e n : Mâdem Risale-i Nur o Mu'cize-i Kübrânın elinde bir Elmas Kılınç hükmünde Hizmetini göstermiş ve en muannid düşmanları teslime mecbur etmiş; hem Kalbi, hem Ruhu, hattâ Hissiyatı tam tenvir edecek ve ilâçlarını verecek bir tarzda Hazine-i Kur'aniyenin Dellâllığını yapan ve ondan başka mehaz ve mercii olmayan bir Mu'cize-i Mâneviyyesi bulunan Risale-i Nur o Vazifeyi yapıyor ve aleyhinde dehşetli propagandalara ve gayet muannid zındıklara tam galebe çalmış ve dalâletin en sert ve kuvvetli kal'ası olan tabiatı, **"Tabiat Risalesi"**yle parça parça etmiş ve gafletin en kalın ve boğucu ve geniş dâire-i âfâkında ve fennin en geniş perdelerinde **"Asâ-yı Mûsa"**daki Meyve'nin Altıncı Mes'elesi ve Birinci, Ikinci, Üçüncü ve Sekizinci Hüccetleriyle gayet parlak bir tarzda gafleti dağıtıp Nur-u Tevhidi göstermiş; elbette bizlere lâzım ve millete elzemdir ki şimdi resmen izin verilen Din tedrisatı için husussî Dershaneler açılmasına ve izin verilmesine binaen Nur Şâkirdleri mümkün olduğu kadar her yerde

küçücük **"Dershane-i Nuriye"** açmak lâzımdır. Gerçi herkes kendi kendine bir derece istifade eder, fakat herkes herbir mes'elesini tam anlamaz. Hem Îman Hakikatlarının izahı olduğu için, hem İlim **(Hâşiye)**, hem Mârifet, hem İbadettir. Eski Medreselerde beş on seneye mukabil, اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ Nur Medreseleri beş on haftada aynı neti-ceyi te'min edecek ve yirmi senedir ediyor. Ve hem, hükûmet ve millet ve vatan, hem hayat-ı dünyeviyesine ve siyasiyesine ve uhreviyesine pek çok faidesi bulunan bu Kur'an Lemeatlarına ve Dellâlı bulunan Risale-i Nura değil ilişmek, tama-miyle terviç ve Neşrine çalışmaları elzemdir ki, geçen dehşetli günahlara keffaret ve gelecek müdhiş belâlara ve anarşistliğe bir sed olabilsin.

S â l i s e n : Bu Ramazan-ı Şerifte Kur'anı zevk ve şevk ile okumak, benim çok ihtiyacım vardı. Halbuki elemli hastalık, maddî - mânevi sıkıntılar, yorgunluk ve meşgalelerin te'siriyle telâş ettim. Birden Husrev'in şirin Kalemiyle Mu'cizatlı yazılan Mu'cizatlı Cüzler ve Hâfız Ali ve Tâhirî'ye pek çok Sevap kazandıran parlak ve Kerametli **"Hizb-ül-Ekber-i Kur'aniye"**yi birbiri arkasından oku-mağa başlarken öyle bir zevk ve şevk verdi ki, bütün o yorgunlukları hiçe indirdi. Hiçbir vesveseye meydan vermeyerek, pek parlak bir surette Ders-i Kur'aniyeyi onlardan dinlerken bütün Rûh u Cânımla arzu ettim ve kasd u azmettim ki, mümkün olduğu derecede aynı "Hizb-ül-Ekber-i Kur'aniye" gibi fotoğrafla Mu'cizatlı Kur'anımızı tab'edeceğiz, اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ ...

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Kardeşiniz
Said Nursî

Hâşiye: Şayet biri biliyor, taallüm etmeğe muhtaç değilse İbadete muhtaç veya Mârifete müştak veya Huzur ister. Onun için herkese lüzumlu bir Dersdir.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ اَبَدًا دَائِمًا

Aziz, Sıddık Kardeşlerim

E v v e l â : Nurun fevkalâde Has Şâkirdleri, **"Sikke-i Gaybiye"** müştemilâtiyle, o Evliya-yı Meşhûreden, kırk günde bir def'a ekmek yeyip kırk gün yemeyen Osman-ı Hâlidî'nin sarih ihbarı ve evlâdlarına vasiyeti ile ve Ispartanın meşhur Ehl-i Kalb Âlimlerinden Topal Şükrü'nün zâhir haber vermesiyle çok ehemmiyetli bir Hakikatı dâva edip, fakat iki iltibas içinde bu bîçâre, ehemmiyetsiz Kardeşleri Said'e bin derece ziyade hisse vermişler. On senedenberi kanaatlarını tâdile çalıştığım halde, o bahadır Kardeşler kanaatlarında ileri gidiyorlar. Evet onlar, Onsekizinci mektub-taki iki Ehl-i Kalb çobanın macerası gibi, Hak bir Hakikatı görmüşler, fakat tâbire muhtaçtır. O Hakikat da şudur:

Ümmetin beklediği, Âhir Zamanda gelecek Zâtın üç Vazifesinden en mühimmi ve en büyüğü ve en kıymetdarı olan Îman-ı Tahkikîyi Neşr ve Ehl-i Îmanı dalâletten kurtarmak cihetiyle, o en ehemmiyetli Vazifeyi aynen bitemâmiha Risale-i Nurda görmüşler. İmam-ı Ali ve Gavs-ı Âzam ve Osman-ı Hâlidî gibi Zatlar, bu nokta içindir ki, o gelecek Zâtın makamını Risale-i Nurun Şahs-ı Mânevîsinde keşfen görmüşler gibi işaret etmişler. Bâzan da o Şahs-ı Mânevîyi bir Hâdimine vermişler, o Hâdime mültefitane bakmışlar. Bu Hakikatdan anlaşılıyor ki; sonra gelecek o mübarek Zat, Risale-i Nuru bir programı olarak Neşr ve Tatbik edecek. O Zâtın ikinci Vazifesi, Şeriatı İcra ve Tatbik etmektir. Birinci Vazife, maddi kuvvetle değil, belki kuvvetli Îtikad ve İhlâs ve Sadakatle olduğu halde, bu ikinci Vazife, gayet büyük maddî bir kuvvet ve Hâkimiyet lâzım ki, o ikinci Vazife tatbik edilebilsin. O Zâtın üçüncü Vazifesi, Hilâfet-i İslâmiyeyi İttihad-ı İslâma bina ederek, İsevî Ruhanîleriyle ittifak edip Dîn-i İslâma Hizmet etmektir. Bu Vazife, pek büyük bir Saltanat ve Kuvvet ve milyonlar Fedakârlarla tatbik edilebilir. Birinci Vazife, o iki Vazifeden üç-dört derece daha ziyade kıymetdardır, fakat o ikinci, üçüncü Vazifeler pek parlak ve çok geniş bir

dairede ve şa'şaalı bir tarzda olduğundan umumun ve avâmın nazarında daha ehemmiyetli görünüyorlar. İşte o Has Nurcular ve bir kısmı Evliya olan o Kardeşlerimizin tâbire ve te'vile muhtaç fikirlerini ortaya atmak, ehl-i dünyayı ve ehl-i siyaseti telâşa verir ve vermiş.. hücumlarına vesile olur. Çünki, birinci Vazifenin Hakikatını ve kıymetini göremiyorlar, öteki cihetlere hamlederler.

Kardeşlerimin ikinci iltibası : Fâni ve çürütülebilir bir şahsiyeti, bâzı cihetlerle birinci Vazifede pişdarlık eden Nur Şâkirdlerinin Şahs-ı Mânevîsini temsil eden o âciz Kardeşine veriyorlar. Halbuki bu iki iltibas da Risale-i Nurun hakikî İhlâsına ve hiçbir şey'e, hattâ mânevî ve uhrevî makamata dahi âlet olmamasına bir cihette zarar verdiği gibi, ehl-i siyaseti de evhama düşürüp Risale-i Nurun Neşrine zarar gelir. Bu zaman, Şahs-ı Mânevî zamanı olduğu için, böyle büyük ve bâkî Hakikatlar, fânî ve âciz ve sukut edebilir şahsiyetlere bina edilmez!

E l h â s ı l : O gelecek Zâtın ismini vermek, üç Vazifesi birden hatıra geliyor, yanlış olur. Hem hiçbir şey'e âlet olmayan Nurdaki İhlâs zedelenir, Avâm-ı Mü'minîn nazarında Hakikatların kuvveti bir derece noksanlasır, Yakîniyet-i Bürhaniye dahi kazâyâ-yı makbûledeki zann-ı galibe inkılâb eder, daha muannid dalâlete ve mütemerrid zendekaya tam galebesi, mütehayyir Ehl-i Îmanda görünmemeye başlar; ehl-i siyaset evhama ve bir kısım hocalar itiraza başlar. Onun için, Nurlara o ismi vermek münasip görülmüyor. Belki Müceddittir, onun pişdarıdır, denilebilir.

Umum Kardeşlerimize binler Selâm.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Kardeşiniz
Said Nursî

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ اَبَدًا دَائِمًا

Aziz, Sıddık, Sarsılmaz, Sebatkâr, Fedakâr, Vefadar Kardeşlerim!

Bilirsiniz ki, Ankara ehl-i vukufu, Risale-i Nura aid Kerametleri ve İşaret-i Gaybiyeleri inkâr edememişler, yalnız yanlış olarak o Kerametlerde hissedar zannedip itiraz ederek: **"Böyle şeyler Kitabta yazılmamalı idi, Keramet izhar edilmez"** diye hafif bir tenkide mukabil, müdafaatımda onlara cevaben demiştim ki: Onlar bana aid değil ve o Kerametlere sahip olmak benim haddim değil; belki, Kur'anın Mu'cize-i Mâneviyesinin Tereşşuhatı ve Lem'alarıdır ki, hakikî bir Tefsiri olan Risale-i Nurda Kerametler şeklini alarak Şâkirdlerinin Kuvve-i Manevi-yelerini takviye etmek için İkrâmât-ı İlâhiyye nev'indendir. İkram ise, izharı bir şükürdür, câizdir, hem makbûldür. Şimdi ehemmiyetli bir sebebe binaen, bu cevabı bir parça izah edeceğim. Ve ne için izhar ediyorum ve ne için bu noktada bu kadar tahşidat yapıyorum ve ne için birkaç aydır bu mevzuda çok ileri gidiyorum, ekser Mektublar o Keramete bakıyor? diye sual edildi.

E l c e v a b : Risale-i Nurun Hizmet-i Îmaniyede bu zamanda binler tahribatçılara mukabil yüzbinler tâmiratçı lâzım gelirken, hem benimle lâakal yüzer Kâtib ve yardımcı bulunmak ihtiyaç varken, değil çekinmek ve temas etmemek, belki millet ve ehl-i idare takdir ile ve teşvik ile yardım ve temas etmek zarurî iken ve o Hizmet-i İmaniye Hayat-ı Bâkiyeye baktığı için, hayat-ı fâniyenin meşgalelerine ve faidelerine tercih etmek Ehl-i Îmana vâcib iken, kendimi misâl alarak derim ki: Beni herşeyden ve temastan ve yardımcılardan men'etmek ile beraber, aley-himizde olanlar bütün kuvvetleriyle arkadaşlarımın Kuvve-i Mâneviye-lerini kırmak ve benden ve Risale-i Nurdan soğutmak ve benim gibi ihtiyar, hasta, zaif, garib, kimsesiz bir bîçâreye binler adamın göreceği Vazifeyi başına yüklemek ve bu tecrid ve tazyiklerde -maddî bir

hastalık nev'inde- insanlar ile temas ve ihtilâtdan çekilmeğe mecbur olmak, hem o derece te'sirli bir tarzda halkları ürküttürmek ile Kuvve-i Mâneviyeyi kırmak cihetleriyle ve sebepleriyle ihtiyarım haricinde ve bütün o mânilere karşı Risale-i Nur Şâkirdlerinin Kuvve-i Mâneviyelerinin takviyesine medar İkrâmât-ı İlâhiyyeyi beyan ederek Risale-i Nur etrafında mânevi bir Tahşidat yaptırmak ve Risale-i Nur, kendi kendine, tek başiyle, başkalarına muhtaç olmayarak bir ordu kadar kuvvetli olduğunu göstermek Hikmetiyle, bu çeşit şeyler bana yazdırılmış. Yoksa hâşâ, kendimizi satmak ve beğendirmek ve temeddüh etmek ve hod-füruşluk etmek ise, Risale-i Nurun ehemmiyetli bir Esası olan İhlâs Sırrını bozmaktır. اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ , Risale-i Nur, kendi kendine, hem kendini müda-faa ettiği, hem kıymetini tam gösterdiği gibi, bizi de mânen müdafaa edip kusurlarımızı affettirmeye vesîle olacaktır.

Umum Kardeşlerimin ve hemşirelerimin, hâssaten Duaları makbûl mübarek mâsumlar taifesi ve muhterem ihtiyarlar cemaatinden herbirer-lerine binler Selâm ve Dua ederek Ramazan-ı Şeriflerini tebrik ederiz, Dualarını rica ederiz.

Hasta Kardeşiniz
Said Nursî

* * *

RİSALE-İ NURUN MAKBULİYETİNE İMZA BASAN VE GAYBÎ İŞARETLERLE ONDAN HABER VEREN SEKİZ PARÇADAN BİRİNCİ PARÇADIR.

Aynı mes'eleye bu birinci Risalede yirmidokuz İşaret var. Sair parçalarla beraber bine yakın İşaretler, Remizler, İmalar, Emareler; aynı mes'eleye, aynı Dâvaya ittifakla bakmaları, Sarahat derecesindedir. Vahdet-i mes'ele cihetiyle, o emareler birbirine kuvvet verir; te'yid eder. O sekizden üç tanesi, İmam-ı Ali'nin (R.A.) üç Keramet-i Gaybiyesiyle Risale-in-Nurdan haber vermiş. Bu sekiz parçayı Ankara ehl-i vukufu tedkik etmiş, itiraz etmemişler. Yalnız demişler: **"Bu yazılmamalı idi. Keramet Sahibi, Kerametini yazamaz." Ben de onlara cevap verdim ki: "Bu benim değil, Risale-i Nurun Kerametidir. Risale-in-Nur ise, Kur'anın malıdır**

ve Tefsiridir." dedim. Onlar sustular. Demek kabul ettiler. Gerçi bu çeşit İkramlar yazılmasaydı daha münasip olurdu. Fakat bu kadar hadsiz muarızlar ve çok kuvvetli ve kesretli düşmanlar karşısında az ve zaif olan bizlere, Kuvve-i Mâneviye ve Gaybi İmdat ve Teşci' ve Sebat ve Metanet vermek için mecburiyet-i kat'iyye oldu, ben de yazdım. Benim benliğime bir hodfüruşluk verip sukutuma sebep olsa da ehemmiyeti yok. Bu Hizmete, yâni Ehl-i İmanı dalâlet-i mutlakadan kurtarmağa, lüzum olsa, dünyevî hayat gibi, Uhrevî Hayatımı da feda etmek bir Saadet bilirim; binler dostlarım ve Kardeşlerimin Cennete girmeleri için, Cehennemi kabûl ederim.

S a i d N u r s î

* * *

İŞÂRÂT-I KUR'ANİYE VE ÜÇ KERAMET-İ ALEVİYE VE KERAMET-İ GAVSİYE HAKKINDA BİR TENBİH VE İHTARDIR.

Bu gayet mahrem Risaleler nasılsa muannid bir nâmahremin eline bu Risalelerden birisi geçmiş, gayet sathî ve inad nazariyle bir-iki yerine haksız bir itiraz ile ehemmiyetli bir hâdiseye sebebiyet verdiğinden, bu mecmua, Risale-i Nurun Has Talebelerine, belki Ehass-ı Havassa mahsus olduğu halde ve benim vefatımdan sonra İntişarına müsaade olmasiyle beraber, şimdi mezkûr hâdisenin sebebiyle herkese değil, belki ehl-i insaf ve Risale-i Nurla alâkadar ve Talebelerinden bulunanlara ve Haslardan birkaç Şâkirdin tensibiyle gösterilebilir fikriyle yazdık. Şimdi ise, iki sene iki mahkeme tedkikten sonra bize iade edilmesinden Neşrine mecbur olduk.

İ k i n c i N o k t a : Bu Risale, baştan aşağıya kadar birtek neticeye bakıyor, bine yakın emarelerle, Risale-i Nur'un makbûliyetine bir imza basıldığını isbat ediyor. Böyle bir tek Dâvaya bu derece kesretli ve ayrı ayrı cihetlerde binler emareler ve îmalar onu göstermesi, İlmelyakîn değil, belki Aynelyakîn, belki Hakkalyakîn derecesinde o Dâvayı isbat eder.

Ü ç ü n c ü N o k t a : Bu Risaleyi mütalâa eden Zatlar, inceden inceye hususan cifrî hesabatına meşgul olmağa lüzum yok;

bir kısmı anlaşılmasa da zararı yok. Hem umumunu okumak da lâzım değil. Hem Keramet-i Gavsiyenin âhirinde Şamlı Hâfız Tevfiğin Fıkrasından başlayıp âhire kadar mütalâadan sonra ve baştaki Mukaddimeyi okuduktan sonra, **(Hâşiye)** istediği parçayı okusun.

Said Nursî

* * *

ŞAMLI HÂFIZ TEVFİK'İN FIKRASI

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ   وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Mudaddime: Malûm olsun ki: "Zübdet-ür Resail Umdet-ül Vesail" namında Kutb-ül Ârifîn Ziyaeddin Mevlâna Şeyh Hâlid (Kuddise Sırruhu)nun Mektubat ve Resail-i Şerifelerinden muktebes Nasayih-i Kudsiyenin tercümesine dair bir Risaleyi onüç sene mukaddem, Bursa'da Hoca Hasan Efendi'den almıştım. Nasılsa mütalaasına muvaffak olamamıştım. Tâ bugünlerde Kitablarımın içerisinde birşey ararken elime geçti. Dedim: "Bu Hazret-i Mevlâna Hâlid, Üstadımın hemşehrisidir. Hem İmam-ı Rabbanî'den sonra, Tarîk-i Nakşî'nin en mühim Kahramanıdır. Hem Tarîk-i Hâlidiye-i Nakşiye'nin Pîridir." Risaleyi mütalaa ederken Hazret-i Mevlâna'nın tercüme-i halinde şu Fıkrayı gördüm:

Ashab-ı Kütüb-ü Sitte'den İmam-ı Hâkim Müstedrek'inde ve Ebu Davud Kitab-ı Sünen'inde, Beyhakî Şuab-ı İman'da tahric buyurdukları:

اِنَّ اللهَ يَبْعَثُ لِهٰذِهِ الْاُمَّةِ عَلٰى رَاْسِ كُلِّ مِاَةِ سَنَةٍ مَنْ يُجَدِّدُ لَهَا دِينَهَا yani "Her yüz senede Cenab-ı Hak bir Müceddid-i Din gönderiyor." Hadîs-i Şerifine mazhar ve mâsadak ve müzhir-i tâm olan Mevlâna Eşşehîr Kutb-ül Ârifîn, Gavs-ül Vâsılîn, Vâris-i Muhammedî, Kâmil-üt Tarîkat-ül Âliyeti ve-l Müceddidiyeti Hâlid-i Zülcenaheyn (Kuddise Sırruhu) ilh...

Sonra tarihçe-i hayatında gördüm ki, tevellüdü 1193 tarihindedir. Sonra gördüm ki, 1224 tarihinde

----

(Haşiye): Kitabın 1 inci ve 7 inci kısımlarını okuduktan sonra

Saltanat-ı Hind'in payitahtı olan Cihanabad'a dâhil olmuş. Tarîk-ı Nakşî silsilesine girip Müceddidiyete başlamış.

Sonra 1238'de, ehl-i siyasetin nazar-ı dikkatini celbedip, vatanını terk ederek Diyar-ı Şam'a hicretle gitmiştir. Hem içinde gördüm ki, Hazret-i Mevlâna'nın (K.S.) Nesli, Hazret-i Osman bin Affan (R.A.) 'a mensubdur.

Sonra gördüm ki; tercüme-i halinde istidad-ı fıtrî ve kabiliyet-i hârika ile, sinni yirmiye baliğ olmadan evvel A'lem-i Ülema-i Asr ve Allâme-i Vakit olmuş. Süleymaniye kasabasında Tedris-i Ulûm ile iştigal eylemiştir. Sonra Üstadımın tarihçe-i hayatını düşündüm. Baktım, dört mühim noktada Tevafuk ediyorlar:

Birincisi: Hazret-i Mevlâna 1193'te dünyaya gelmiş. Üstadım ise arabi 1293'te. Tam Mevlâna Hâlid'in yüz senesi hitam bulduktan sonra dünyaya gelmiş.

İkincisi: Hazret-i Mevlâna'nın (K.S.) Tecdid-i Din Mücahedesine başlangıcı ve Mukaddimesi, Hindistan'ın payitahtına 1224'te girmiş. Üstad ise aynen yüz sene sonra, 1324'te Osmanlı Saltanatının payitahtına girmiş, Mücahede-i Maneviyesine hazırlanmış.

Üçüncüsü: Ehl-i siyaset, Hazret-i Mevlâna'nın fevkalâde şöhretinden tevehhüm ederek Diyar-ı Şam'a nakl ettirilmesi, 1238'te vaki' olmuştur. Üstad ise aynen yüz sene sonra 1338'de Ankara'ya gidip, onlarla uyuşamayıp; onları reddederek, küserek tekrar Van'a gidip, bir dağda İnziva ederken 1338 senesini müteakib, Şeyh Said hâdisesinin vukuu münasebetiyle ehl-i siyasetin vehmine dokunmuş. O'ndan korkarak, Burdur ve Isparta, Kastamonu, Afyon Vilayetlerinde sekizer sene, yirmibeş sene ikamet ettirilmiş.

Dördüncüsü: Hazret-i Mevlâna, yaşı yirmiye baliğ olmadan evvel Allâme-i Zaman hükmünde, Fuhûl-i Ülemanın üstünde görünmüş, Ders okutmuş. Üstad ise, tarihçe-i hayatını görenlere ve bilenlere malûmdur ki; ondört yaşında İcazet alıp A'lem-i Ülema-i Zamana karşı muarazaya girişmiş, ondört yaşında iken, İcazet almaya yakın Talebeleri tedris etmiştir.

Hem Hazret-i Mevlâna neslen Osmanlı olduğu ve Sünnet-i Seniyeye bütün kuvvetiyle çalıştığı gibi, Üstadım, Kur´ân-ı Hakîm'e Hizmet noktasında, meşreben

Hazret-i Osman-ı Zinnureyn'in arkasında gidip, Hazret-i Mevlâna (K.S.) gibi, Risale-i Nur Eczalarıyla -bütün kuvvetiyle- Sünnet-i Seniyenin İhyasına çalıştı.

İşte bu dört noktadaki Tevafukat, tam yüz sene fasıla ile Risale-i Nur'un Takviye-i Din husussundaki tesiratı; Hazret-i Mevlâna'nın (K.S.) Tarîk-ı Nakşiye vasıtasıyla Hizmeti gibi azîm görünüyor. **(Haşiye)** Üstadım kendine aid medh ü senayı kabul etmiyor. Fakat Risale-i Nur Kur´âna aid olup, medh ü sena Kur´ân'ın Esrarına aid'dir. Yalnız Üstadımla Hazret-i Mevlâna'nın birkaç farkı var:

B i r i n c i s i : Hazret-i Mevlâna, Zülcenaheyndir. Yani hem Kadirî, hem Nakşî Tarîkat sahibi iken, Nakşîlik Tarîkatı onda daha galibdir. Üstadım bilakis Kadirî meşrebi ve Şazelî mesleği onda daha ziyade hükmediyor. Ben Üstadımdan işittim ki: Hazret-i Mevlâna (K.S.) Hindistan'dan Tarîk-ı Nakşî'yi getirdiği vakit, Bağdad dairesi Şah-ı Geylanî'nin (K.S.) ba'de-l memat hayatta olduğu gibi, tasarrufunda idi. Hazret-i Mevlâna'nın (K.S.) manen tasarrufu cây-i kabul göremedi. Şah-ı Nakşibendle (K.S.) İmam-ı Rabbanî'nin (K.S.) Ruhaniyetleri Bağdad'a gelip Şah-ı Geylanî'nin ziyaretine giderek rica etmişler ki; "Mevlâna Hâlid (K.S.) senin evlâdındır, kabul et!" Şah-ı Geylanî (K.S.), onların iltimasını kabul ederek Mevlâna Hâlid'i kabul etmiş. Ondan sonra birden Mevlâna Hâlid (K.S.) parlamış. Bu vakıa; Ehl-i Keşifçe vaki' ve meşhud olmuştur. O Hâdise-i Ruhaniyeyi, o zaman Ehl-i Velayetin bir kısmı müşahede etmiş, bazı da rü'ya ile görmüşler. Üstadımın sözü burada tamam oldu.

İ k i n c i F a r k : şudur ki Üstadım kendi şahsiyetini merciiyetten azlediyor. Yalnız Risale-i Nur'u merci' gösteriyor. Hazret-i Mevlânan'ın (K.S.) şahsiyeti ise, Kutb-ül İrşad, Mercül-Has ve-l Âmm olmuştur.

Ü ç ü n c ü f a r k : Hazret-i Mevlâna (K.S.), Zülecnihadır. Fakat zamanın muktezasıyla Sünnet-i Seniyeye çok kuvvet vermekle beraber -İlm-i Tarîkatı Esas tutmak cihetiyle- Tarîkatı daha ziyade tutmuş. O noktada sarf-ı himmet etmiş. **Üstadım ise şu dehşetli zamanın muktezasıyla İlm-i Hakikatı ve Hakaik-i İmaniye**

(Haşiye): Hazret-i Mevlâna (K.S.), milyonlar etba'larının ittifakıyla Müceddiddir ve baştaki Hadîs-i Şerifin bir mâsadakıdır. Ve madem tam yüz sene sonra, dört mühim cihetle Tevafukla beraber Risale-i Nur aynı Vazifeyi görüyor. Demek Nass-ı Hadîs ile, Risale-i Nur Eczaları Tecdid ve Takviye-i Din Vazifesini görüyorlar.

cihetini iltizam ederek, Tarîkata üçüncü derecede bakmışlar.

E l h a s ı l : Baştaki Hadîs-i Şerifin **"Her yüz sene başında Dini tecdid edecek bir Müceddid gönderiyor"** Va'd-i İlahîsine binaen, Hazret-i Mevlâna Hâlid, -ekser Ehl-i Hakikatça- 1200 senesinin yani onikinci Asrın Müceddididir. Madem tam yüz sene sonra, aynen dört cihette Tevafuk ederek Risale-i Nur Eczaları aynı Vazifeyi görmüştür. Kanaat verir ki **-Nass-ı Hadîsle- Risale-i Nur Tecdid-i Din hususunda bir Müceddid hükmündedir.**

Benim Üstadım daima diyor ki: **"Ben bir neferim, fakat müşir Hizmetini görüyorum. Yani kıymet bende değil. Belki Kur´ân-ı Hakîm'in Feyzinden tereşşuh eden Risale-i Nur Eczaları, bir Müşiriyet-i Maneviye Hizmetini görüyor."** Üstadımı kızdırmamak için şahsını sena etmiyorum.

Şamlı Hâfız Tevfik

* * *

RE'FET BEY VE HUSREV VE RÜŞDÜ GİBİ RİSALE-İ NUR ŞÂKİRDLERİNİN RİSALE-İ NUR BEREKETİNE İŞARET EDEN -BULDUKLARI- BİR TEVAFUKU LÂTİFDİR.

Risale-i Nurun Isparta'ya ne derece Rahmet olduğuna delâlet eden bir Tevafukat-ı Acîbe, Risale-i Nurun mazhar olduğu İnâyâtın külliyetinden mühim bir ferdi de şudur ki:

Isparta Vilayeti, sekiz senedenberi Risale-i Nurun Müellifini sinesinde saklamıştı ve Barla gibi şirin bir nahiyesinde, Cenâb-ı Hakkın Lütuf ve Keremiyle muhafaza etmişti. Bu müddet zarfında yavaş yavaş intişar eden Risale-i Nurdan, binler adam, Ispartada Îmanlarını takviye ettiler. Bilhassa gençler pekçok istifade ve istifaza etti. Vaktâ ki Üstadımızın Barla gibi lâtif ve şirin bir mahaldeki sıkıntılı ve pek acıklı ve en katı kalbleri ağlatan işkenceli esareti bitti; Risale-i Nurun Müellifi olan Üstadımızın nazarı, Cenâb-ı Hakkın İnayetiyle Isparta'ya müteveccih oldu. Evhama düşen bâzı zâlim ehl-i dünyanın teşebbüskârâne harekât-ı zâhiriyesi bir sebeb-i âdi olarak, Üstadımız Isparta'ya getirildi. Fakat Üstadımızın teşrif ettiği zaman, yaz mevsiminin en hararetli zamanı

idi. Yağmurlar kesilmiş, Isparta'yı iska eden sular azalmış, bir kısm-ı mühimminin menbaı kesilmiş, ağaçlar sararmağa, otlar kurumağa, çiçekler buruşmağa başlamıştı. Risale-i Nurun en ziyade intişar ettiği mahal Isparta vilayeti olduğu için, Risale-i Nur hakkındaki İnayet-i Rabbaniyeyi pek yakında temaşa eden Risale-i Nurun Şâkirdleri olan bizler, acib bir vak'aya daha şâhid olduk. Bu hâdise ise, Risale-i Nur Müellifinin Ispartaya teşrifini müteâkip, bir asır içinde bir veya iki def'a vukua gelen bu yaz mevsimindeki yağmurun kesretle yağması olmuştur. Pek hârika bir surette yağan bu yağmur, Isparta'nın her tarafını tamamen iskâ etmiş, nebatata yeniden Hayat bahşedilmiş, bağlar, bahçeler, başka bir letafet kesbetmiş; ekserisi hemen hemen ziraatle iştigal eden halkın yüzleri Risale-i Nurun nâil olduğu İnayetten ve Bereketinden olan bu yağmurdan istifade ederek gülmüş, Ruhları inbisat etmişti. Cenâb-ı Hak Kemal-i Rahmetiyle, bu yaz mevsiminin bu şiddetli ve hararetli vaziyetini, baharın en letafetli, en şirin ve en hoş vaziyetine tebdil etti. Güya Risale-i Nur, yüz ondokuz parçasiyle Müellifi olan Üstadımıza bir taraftan hoş âmedi etmek ve mahzun olan Kalbine teselli vermek ve gamnâk Ruhunu tatyib etmek ve diğer taraftan da sekiz senedenberi yaşadığı Barlayı unutturmak ve o muhteşem Çınar Ağacını ve dostlarını ve alâkadar olduğu şeylerden gelen firak hüznünü hatırlatmamak için, Cenâb-ı Hakdan, yüz ondokuz Risalenin eliyle yüz ondokuz bin Kelimeleri diliyle Dua etti ve yağmur istedi. Cenâb-ı Hak öyle Bereketli bir yağmur İhsan etti ki, bir misli doksanüç tarihinde yağdığını ihtiyarlarımızdan işitiyoruz ki, bu tarih Üstadımızın tarih-i velâdetine tesadüf etmekle beraber, bu umumî Hâdise-i Rahmet olan kesretli yağmur, hususî bir surette Risale-i Nura baktığına bir delili de şudur ki:

Risale-i Nurun Neşrine vasıta olan Üstadımız geldiği gün, Isparta'yı gayet hararetli ve yağmursuzluktan toz toprak içinde görmüş, Barla gibi bir yayladan gelip böyle bir yerde dayanamıyacağım, diye telâş ediyordu. Üçüncü ve dördüncü günü bahçeleri kısmen gezdiği vakit, sebze ve ot ve çiçeklerin susuzluktan buruştuklarını görerek, gayet müteessirane su istiyor, yağmur taleb ediyordu. Arkadaşımız olan Bekir Beyden değirmenleri çeviren suyu göstererek "Isparta'nın suyu bu kadar mıdır?" diye sormuştu. Bekir Bey cevap verdi: "Gölcüğün suyu kesilmiş, gelmiyor.

Isparta'nın dörtte birini sulayan bu sudan başka yoktur" dedi. Üstadımızın, Ispartada çok Talebeleri bulunduğundan Ruhen yağmurun gelmesini istiyordu. Aynı günde öyle bir yağmur geldi ki, elli senedenberi Isparta böyle hâdiseyi görmemiş. O yağmur yüzde doksandokuz menfaat vermiştir. Bundan anlaşılıyor ki, o Tevafuk, tesadüfî değil. Bu Rahmet, Isparta'ya Rahmet olan Risale-i Nura bakıyor. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ, bu Kerem-i İlâhi neticesi olarak Üstadımız, **"Bana Barla'yı unutturdu, unutamayacağım birşey varsa, o da her yerde olduğu gibi, Barlada bulunan ciddi dost ve Talebelerimdir."** diyor.

Mustafa, Lütfi, Rüşdü, Husrev,
Bekir Bey, Re'fet (R.H.)

* * *

RİSALE-İ NUR BEREKETİNE AİD YAĞMUR HADİSESİNİ TEYİD EDEN MUHACİR HÂFIZ AHMED, SÜLEYMAN, MUSTAFA ÇAVUŞ VE BEKİR BEY VE ŞEM'İ'NİN (R.H.) BİR FIKRASIDIR.

[Isparta'daki Kardeşlerinin Fıkrasındaki dâvayı ispat eden kuvvetli iki delili gösteriyor]

Re'fet Bey ve Husrev gibi Kardeşlerimizin hârika bir surette yağan umumî yağmur içinde, Risale-i Nur Bereketine hususî baktığına kanaatımız geliyor. Çünki gözümüzle yağmur hâdisesinin hususî bir şekilde Hizmet-i Kur'an ve Risale-i Nura baktığını iki suretle gördük.

Birinci Suret: Risale-i Nur'un vasıta-i neşri olan Üstadımızın Câmii seddedildi. Risale-i Nur'u yazacak hariçteki Talebelerinin yanına gelmeleri men'edildiği hengâmda kuraklık başladı. Yağmura ihtiyac-ı şedid oldu. Sonra yağmur başladı, her tarafta yağdı, yalnız Karaca Ahmed Sultan'dan itibaren bir daire içinde kalan Barla mıntıkasına yağmur gelmedi. Üstadımız bundan pek müteessir olarak Dua ediyordu. Sonra dedi ki: "Kur'anın Hizmetine sed çekildi, bu köydeki Mescidimiz kapandı, bunda bir eser-i itab var ki, yağmur gelmiyor. Öyle ise mâdem Kur'anın itabı var, يٰسٓ Sûresini Şefaatçı yapıp Kur'anın Feyzini ve Bereketini isteyeceğiz." Üstadımız Muhacir Hâfız Ahmed Efendi'ye dedi ki: "Sen

kırkbir يٰسٓ -i Şerif oku." Muhacir Hâfız Ahmed Efendi (R.H.) bir kamışa okudu. O kamışı suya koydular. Daha yağmur alâmeti görünmezken, İkindi Namazı vaktinde, Üstadımız daima îtimad ettiği bir hâtırasına binaen Muhacir Hâfız Ahmed Efendiye (R.H.) söyledi ki: "**يٰسٓ ler tılsımı açtı, yağmur gelecek."** Aynı gecede evvelce yağmadığı Barla dairesi içine öyle yağdı ki, Üstadımızın odasının altındaki Çoban Ahmedin bahçesindeki duvar yağmurdan yıkıldı. Halbuki Karaca Ahmed Sultanın arkasında ve deniz kenarında balık avlamakla meşgul olan Şem'i ile arkadaşları bir damla yağmur görmediler. İşte bu hâdise kat'iyyen delâlet ediyor ki, o yağmur Hizmet-i Kur'an ile münasebetdardır. O Rahmet-i Âmme içinde bir hususiyet var. Sûre-i يٰسٓ , Anahtar ve Şefaatçı oldu ve yağmur kâfi miktarda yağdı.

İkinci Suret: Kuraklık zamanında yirmi-otuz gün içinde yağmur Barla'ya yağmamışken, Yokuşbaşı çeşmesi yapıldığı bir zamanda menbaına yakın, Üstadımız ve biz, yâni Süleyman, Mustafa Çavuş, Ahmed Çavuş, Abbas Mehmed... filân beraber Cemaatle Namaz kıldık. Tesbihattan sonra Dua için elimizi kaldırdık. Üstadımız Yağmur Duası etti, Kur'anı Şefaatçı yaptı. Birden o güneş altında herbirimizin ellerine yedi-sekiz damla yağmur düştü. Elimizi indirdik, yağmur kesildi. Cümlemiz bu hale hayret ettik. O vakte kadar yirmi-otuz gündür yağmur gelmemişti, yalnız o Yağmur Duası anında Dua eden her ele yedi-sekiz damla düşmesi gösteriyor ki, bunda bir Sır var. Üstadımız dedi ki, "Bu bir İşaret-i İlâhiyyedir. Cenâb-ı Hak mânen diyor ki, ben Duayı kabûl ediyorum, fakat şimdi yağmur vermiyorum."

Demek sonra Sûre-i يٰسٓ Şefaat edecek ve nitekim de öyle olmuştur.

Elhâsıl: Isparta'daki Kardeşlerimizin umumî Rahmet içindeki Risale-i Nurun Bereketine dâir dâva ettikleri hususiyeti, şu iki kuvvetli delil ile tasdik ediyoruz.

Şem'i, Mustafa Çavuş, Bekir Bey,
Muhacir Hâfız Ahmed, Süleyman (R.H)

* * *

SADAKATTE MEŞHUR OLAN BARLALI SÜLEYMAN'IN VAZİFE-İ SADAKATINI TAMAMİYLE YAPAN ISPARTA SÜLEYMANI RÜŞDÜ'NÜN BİR FIKRASIDIR.

Aziz Üstadım!

Kardeşlerimin Yirmiyedinci Mektub'a giren Fıkralarını, kendi fikrime ve hissiyatıma muvafık bulduğumdan, onlar bu nokta-i nazardan kendi Fıkralarımdır diye başka Fıkra yazmağa lüzum görmedim. Fakat bu âhirlerde Risale-i Nurun Kerametine temas eden bâzı hâdiseler benimle de münasebetdar olarak vücuda geldiğinden, ondan bir ihtar hükmünde idi ki, onlar münasebetiyle benim de bir hususî Fıkram Kardeşlerimin hususî Fıkraları içine girsin diye o hâdiselerden bâzı lâtif Tevafukatı ve bâzı Rü'ya-yı Sâdıkayı ve birkaç hâdiseyi yazıyorum.

Bu rü'yalar, birbirine yakın ve birkaç gün zarfında görülmüş ve Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm içinde bulunduğu cihetle, Rü'ya-yı Sâdıkadır. Çünkü, Hadisce sabittir ki, Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm görülen Rü'yada şeytan O Rü'yaya karışamıyor. Bu Rü'ya-yı Sâdıkadan herbiri, gerçi rü'yadır, delil ve hüccet olamaz, fakat herbirinin aynı mealde ittifakları, bir müjde veriyor ve Risale-i Nurun makbûliyetine ve Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmın Daire-i Rızasında bulunduğuna bizlere kanaat veriyor. Ezcümle:

B i r i n c i s i : Risale-i Nur Şâkirdlerinden Rıza görüyor: Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm, Camide Hazret-i Ebu Bekir-is-Sıddîk Radıyallahü Anh’a emrediyor: **"Çık Hutbe oku"** Ebu Bekir-is-Sıddîk koşarak Minberin en yukarı basamağına kadar çıkar, Hutbe okur. Hutbe içinde Cemaate der ki: "Bu söylediğim Hakikatların izahatı **"Yirmidokuzuncu Söz"** dedir.."

İ k i n c i s i : Risale-i Nurun Şâkirdlerinden Osman Nuri diyor ki: Rü'yamda, Şemâil-i Şerife muvafık, gayet nuranî bir surette Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmı oturduğu yere dayanmış bir vaziyette gördüm. Bu anda bir sadâ geldi ki, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmın bir Yaveri geliyor. Kapılar birdenbire kendi kendine açıldı. Risale-i Nur Nâşirlerinin Üstadı olan Zat içeriye girdi. Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm,

Üstadımıza şefkatkârâne bir iltifat göstererek, dayandığı vaziyetten doğruldu. Ben de ağlayarak uyandım.

Ü ç ü n c ü s ü : Risale-i Nur Şâkirdlerine köşkünü tahsis eden Şükrü Efendidir. Rü'yada ona diyorlar ki: **"Senin o köşküne Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm gelmiş."** O da koşarak gidip, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmı çok nuranî ve sürurlu bir halde bulup ziyaret etmiş.

D ö r d ü n c ü s ü : Risale-i Nur Şâkirdlerinden Nazmidir. Rü'yasında ona diyorlar ki: **"Risale-i Nur Şâkirdleri îmansız ölmezler, kabre Îmanla girerler."**

Bu Rü'yalar Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm ile münasebetdar olmak cihetiyle, o Rü'yalar zamanında **"Mu'cizat-ı Ahmediye Risalesi"** münasebetiyle lâtif ve küçük bir iki Tevafukun letâifini zikredeceğim. Şöyle ki:

Risale-i Nur Eczalarından birkaç vecihle Kerameti görülen Mu'cizat-ı Ahmediyeye dair Ondokuzuncu Mektubun tashihi zamanında, yedi Mu'cizat-ı Ahmediyeye (A.S.M.) mazhar yedi çocuğun bahsine geldiği vakitte Meliha isminde yedi yaşındaki kızım, umulmadık bir vakitde hanemden çıkıp Üstadımın oturduğu köşke geldi, o yedi çocuk bahsini mâsumane çocukcasına dinlemeye başladı. Çay içmesini çok sevdiği halde, kendine verildi, çocukların bahsi bitinceye kadar içmedi.

O saatten on dakika evvel, hem Ondokuzuncu Mektub, hem **"Mi'rac Risalesi"** ayrı ayrı tashih ediliyordu. Ondokuzuncu Mektub'un yüz elli sahifesi içinde birtek sahifede Kuru Direğin ağlamasından bahis var. **"Mi'rac Risalesi"**nde altıyüz satırdan birtek satır ondan bahseder. Muhtelif tarzlarda, muhtelif vakitte, muhtelif adamlar, muhtelif Kitablarda birden birtek sözü söylediklerini ben işittim. O da, Kuru Direğin ağlaması idi. Herbiri iki kişiden ibaret iki kısım tashihciler, aynı Kelime üstündedirler, o Kelimeyi söylüyorlardı. Ben hayret ile dedim: "İki taraf da bir Kelimeyi söylüyorsunuz." Sonra baktık. Mi'racın tashihi aynı Kelimeye geldiği gibi, Ondokuzuncu Mektubun tashihi de aynı Kelime üzerindedir. Biz hazır olanlar şüphemiz kalmadı ki, yedi yaşında Melihanın yedi çocuk bahsine Tevafuku ve bu iki kısım musahhihlerin aynı Kelimede ittifakları, o Mu'cizat-ı Ahmediye bahsinin bir Kerametinin bir Şuaıdır.

Yine Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmın Mektubuyla münasebetdar üçüncü bir Tevafuk: Milâsdan gelen ve oraya gönderilen Kitabların listesini bir sebebe binaen saklamak lâzım gelmişti. Üstadım, bu listeyi saklamak için bana verdiğini biliyormuş. Bir gün o listeye lüzum olacağını düşünerek, benden isteyecekti. Fakat istememişti. O gece kalkar, o listeyi Seccadesinin yanında görür, hayret eder. Bu saklandığı yerden çıkıp, nasıl burada bulunsun! Sabahleyin benden soruyor. "Ben getirmedim, haberim yok" dedim. Zaten gece yanına çıkmamıştım. Bunda bir mânâ var. Biz düşündük, aynı gün Milâsdan listeye göre Kitab istemeye bir hak kazanmak için, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmın, Mısır azizi Mukavkıs'e yazdığı Mektub, eski Mısırlılara aid Kitablar içinde bulunarak İstanbul'a gönderilmiş. Bu Mektubun fotoğrafla alınan aynının bir sureti, o gecenin gündüzünde bize geldi, o geceki liste hâdisesine Tevafuk etti. Bunda şüphemiz kalmadı ki, saklı olan o listenin kendi kendine orada bulunması, bu Mektub-u Nebeviyenin gelmesine bir istikbal ve bir işaret idi.

İşte o günlerde Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm Rü'yada Risale-i Nurla münasebetdar görülmesi ve Mektub da aynı vakitte gelmesi, o günlerde te'lif edilen hastalara aid yirmibeş Deva-yı Mâneviyeyi beyan eden **"Yirmibeşinci Lem'a"** ve İktisada aid **"Ondokuzuncu Lem'a"** ve onların akabinde İhtiyarlara aid yirmialtı Ricayı beyan eden **"Yirmialtıncı Lem'a"**nın Te'lif zamanlarına Tevafuk etmesi şüphe bırakmıyor ki: **Bu üç Risale, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmın Makbûliyetine mazhar olmuş.**

Yine Risale-i Nurla münasebeti tahakkuk eden hâdiselerden birisi de şudur ki, Risale-i Nurun Ispartaya Medar-ı Bereket olduğunu çok emarelerle gördük ve görüyoruz. Ezcümle:

Şükrü Efendi hem kendi köşkünü, hem merhum Kardeşi Nuri Efendinin köşkünü Risale-i Nurun Ders ve Te'lifine verdiği bir zamanda onun şehirdeki evine muttasıl büyük bir haliçe binası ateş aldı. Bütün o büyük bina yandığı halde, Şükrü Efendinin evine sirayet etmedi, hattâ yanan haliçe binasının müştemilâtından olup, haliçe binası ile Şükrü Efendinin hanesine bitişik olan ahşap odunluk dahi yanmadı. Bu vaziyeti gören herkes hayret içinde kaldı. Fakat Risale-i Nur ile alâkaları olanların şüpheleri,

kalmadı ki; Şükrü Efendi Risale-i Nurun Te'lifine bu iki köşkü verdiği için, onun Bereketiyle hârika bir surette hem kendi hanesi, hem merhum Kardeşinin hanesi o müdhiş yangından kurtuldu.

Hem Risale-i Nur yazın nasılki büyük bir yağmur ve Rahmete sebep olduğu delillerle beyan edilip Gavs-ı Geylânî'nin (K.S.) Kerametine dair Risalede kaydedilen hâdise Risale-i Nurun bir Kerameti olduğu gibi; bu seneki kışta Risale-i Nurun merkez-i faaliyeti, Barladan Ispartanın bağlarına nakledilmiş idi. Bağlarda soğuk ve fırtına, şehirden çok şiddetli oluyordu. Bu şiddetli kışta Risale-i Nurun Dersi tatil olmamak ve Nâşiri de dayanabilmek için, bir Eser-i Rahmet olarak bu senenin kışı gayet mutedil geçti. Evet, herkes biliyor ki, şimdiye kadar böyle mutedil ve bazı günleri yaza benzer tarzda bir kış, bu yakın zamanlarda görülmemişti. İşte bu gün, yeni mart oniki, eski şubat yirmiyedidir. Sitte-i Sevr denilen fırtınalı altı meşhur günün üçüncü günü olan bu gün, nevruz günü gibi açıktır, güzeldir. Nasılki Risale-i Nurun Bereketi yüzünden Rahmet-i İlâhiyye yaz ortasında bir bahar getirdiğini kanaat verecek emareler ile görmüştük; öyle de bu kış ortasında Risale-i Nurun Bereketi yüzünden bir güz mevsimi olmasına bir vesile olduğuna kanaat ettik.

Hem Risale-i Nur Eczasından **"İktisad Risalesi"**nin Te'lifine çok yakın bir zamanda, Üstadımın maişetindeki İktisadı ifrat derecesine girmişti. Ben ve Husrev ve daha diğer arkadaşlarımız bütün biliyoruz ki: Üstadımızın hasta olmadığı hal de bütün Ramazanda yediği gıdayı hesab ettik, bir tek fıranca ekmeği, yarım okka kese yoğurdu, yüz elli dirhem pirinç idi. Biz tahmin ettik ki yirmidört saatte üç hurma tanesi kadar gıda ile külfetsiz idare etti. Fazlaya iştihası olmadığı için yemiyordu. Bu hal, Ramazandan sonra ona yazdırılacak olan **"İktisad Risalesi"**nin Bereketine ve Mübarekiyetine ve Kerametine bir işaret idi.

Ve bir de Risale-i Nurun Takviye-i Din hakkında Hizmetine işaret eden bir diğer hâdise şudur ki: Ispartanın mühim bir Âliminin, takriben otuz-kırk sene evvel yazdığı istikbale dâir Kasidesinin Fıkraları, Risale-i Nura tam Tevafuk ediyor ve Risale-i Nuru gösteriyor. Şöyle ki:

Allah Rahmet etsin ve Kabri pürnur olsun, Topal Şükrü Efendi

namında Ehl-i Kalb ve Isparta'nın bir medar-ı fahri olan Zâtın Keramet-kârâne buraca meşhur bir şiirini gördüm, getirip arkadaşlarıma gösterdim. Dedim: Bu Zat bu dalâletli zamanımızdan bahsettiği gibi, bir Fıkrası da harb-i umumîden bahsediyor gibi görünüyor. Çünkü bu şi'rinde diyor:

"Âferin çarha ki, çattırdı kuduzu kuduza"

Yâni, bütün dünya kâfirlerini birbirine musallat ettirdi. Ve iki satır sonra yine diyor:

"Sûk-i asr içre bütün dad ü sited, küfr ü dalâl
Müşteri kalmadı, Din indi ucuzdan ucuza."

Yâni o asrın çarşısında alış veriş dinsizlik elinde olacak, dinsizlik hükmedecek, Din gayet ucuza düşecek ve İslâmın Şeairi gizlenecek. Sonra diyor:

"Şükrî ya bilmezem Esrar-ı Gayıbdan amma;
Ya ileri, ya geri, takrib ederim üç otuza."

Kendi tefsir ediyor. Yâni, otuzüçe şiddetli kafiyesini müraat için, otuzüç yerine "üç otuz" demiştir. Hem harb-i umumîye işaret ettiği Fıkrasiyle, "dinsizlik düsturları, kanunları, o asır çarşısında hükmettiği..." Fıkrasının ortasında şöyle diyor:

Eriş ey Avn-i Şeriat (Hâşiye-1) eriş ey Muhyi-d-Din!
Elem-i rîş-i (Hâşiye-2) cefa sîneden erişti öze."

Şimdi benim kanaatım geliyor ki, bu Zat, otuzüç senesinden sonra Risale-i Nur'u Isparta'nın imdadına çağırıyor. "Ey Avn-i Şeriat! Ey Muhyi-d-din yetiş!" diyor. Yâni vefatından takriben otuzüç sene sonra Şeriata ve Dinin Şeairine, Isparta'ya yetişecek bir Nuru çağırıyor. Cenâb-ı Hak Duasını kabul etmiş ki, vefatından otuz-kırk sene sonra Risale-i Nur o Vazifeyi görmüş.

Talebeniz ve Hizmetkârınız
Süleyman Rüştü

(Hâşiye-1): Şeriat cifirle dokuz yüz seksen eder. Risalet-in Nur dahi النُّور daki ل aslı ل olsa cifirle dokuz yüz yetmiş sekiz edip iki farkla Tevafuk eder.

(Hâşiye-2): Rîş: Ceriha yara demektir.

RİSALE-İ NURUN MÜSADERE HÂDİSESİ MÜNASEBETİYLE ISPARTA SÜLEYMANI RÜŞDÜ'NÜN, EVVELKİ FIKRASINA ZEYİL OLARAK YAZDIĞI BİR FIKRASIDIR.

Risale-i Nur Şâkirdlerinin merkezi olan Şükrü Efendinin köşkünün komşusu seksen yaşında muhterem Alil Osman Çavuş nâmında bir Zat, Risale-i Nur Nâşirlerine hücum zamanından bir gün sonra rü'yasında görüyor ki: Güneş ile Kamer, beraber olarak köşkün içine girip parlıyorlar.

Diğer bir rü'yada Keçeci Mustafa Efendinin hafîdi Bekir yine hâdise-i elîmeden bir-iki gün sonra görüyor ki: Güneş Kıble tarafından çıkıyor. Şuââtı içinde güneş yüzünde Risale-i Nur Nâşirinin sureti temessül edip, aynen güneşin kursunda görünüyor.

Hem mütedeyyin bir kadın, yine hâdiseden sonra görüyor ki: Semâvattan Mübarek Kâğıdlar yağıyor. Soruyorlar: "Bu nedir?" Rü'yada demişler: "Risale-i Nurun Sahifeleridir." Yâni, tâbirce Risale-i Nur, Kur'anın Tefsiri olduğu cihetle, Vahy-i Semavî olan Kur'anın Semavî ve İlhamî bir Tefsiridir. Hem yağmur gibi, insanlara kesretli bir Rahmettir.

Hadisenin vukuundan evvel, Risale-i Nur Şâkirdlerinin herbiri bir cesedin âzaları gibi, bir cihette o cesede gelen müessir bir ârızayı bütün âzanın hissetmesi nev'inden, bu hâdiseyi Risale-i Nurun dört Şâkirdi, vukuundan bir-iki gün evvel şöyle gördüler: Üçü, yâni Mehmed Zühdü, Halil Ruhi, Mehmed Niyazi, Risale-i Nur Nâşirlerinin Üstadını vefat etmiş görüyorlar ki, vefat ise tâbirce Risale-i Nurun tatilini haber veriyor. Dördüncüsü: Fâzıl Bey görüyor ki: -Hâdiseden bir gün evvel – Rafda Kitabları karıştırır, bâzı Kitabları düşürür. Üstad bana hiddet ediyor, ben de diyorum: "Re'fet düşürdü." Birden haneye polisler doluyorlar, herşey'i alıyorlar.

Hem bundan yedi buçuk ay evvel Risale-i Nur Nâşirlerine gelen elîm polishaneye çağırma mes'elesinde Risale-i Nurun Şâkirdlerinin dört tanesi (aynı hâdiseyi bir ikisi, yâni Rüşdü ile Lütfi aynen görüyorlar, ikisi de az bir tâbirle) aynı hâdiseyi görmeleri ve bu def'aki hâdiseyi, yine dört tane Şâkirdler aynen görmesi

gösteriyor ki, Risale-i Nur Şâkirdleri, bir cesedin âzaları gibidirler ki, Risale-i Nura gelen hâdiseyi, bir cesedin âzaları gibi hissediyorlar.

Hem Risale-i Nur Şakirdlerinden Bekire o musibet gününden bir gün evvel biri demiş: "Üstadın seni çağırıyor!" Bir Hiss-i Kablelvuku' ile ikinci gün Üstadının başına gelen ve Rahmet-i İlâhiyye ile hafif geçen müdhiş musibeti, düşmanların plânları derecesinde büyük, ağır hissetmiş tarzında, ağlayarak gayet korkaklık ve halecan ile koşup geldi. O halecan ve ağlamasına hiç sebeb-i zâhirî yokken, yine heyecanını, ağlamasını teskin edemiyordu. Demek Risale-i Nura gelen musibet, Şâkirdlerini Kerametkârâne îkaz ediyordu.

Hem musibetin aynı gününde Üstadımız gezmekten dönerken, -Husrev ve Mehmedin ihbariyle- birdenbire sebepsiz ehl-i dünyaya karşı hiddete başlamış. Yirmibeş sene evvel Divan-ı Harb-i Orfîde kendi idam kararını beklerken, sebepsiz, kalbsiz, rütbeli iki adam, mahpus olduğu koğuşa tahkir için geldikleri zaman gayet acib bir surette söylediği o hale mahsus meşhur bir şetmi üç def'a zâlim ve garazkâr ehl-i dünyaya karşı sarfediyor. "Benden ne istiyorsunuz!" diye bağırarak tekrar ediyor. Sonra susuyor. Aynı dakikada zabıta, köşkü basmak için yedi-sekiz polis köşkün etrafına girdikleri zamana Tevafuk ediyor.

Medar-ı İbret Bir Hâdise : Risale-i Nur Nâşirlerinin tazyikı yüzünden âmirlerinin yanında yüz bulmak niyetiyle Risale-i Nur Nâşirlerine ilişenlerin aks-i maksadiyle tokat yediklerinin yüz hâdiseden bir hadisesi şudur ki:

Sebepsiz, sırf bâzı garazkârların keyfi için Risale-i Nur Nâşirlerine bir kulp takıp mahkemelerde süründürmek ve belki mahvetmek için sureten kendini dost gösterip gayet hainane bir riyakârlıkla dairemize sokulup, bir takım yalanlarla âmirlerini iğfal edip Risale-i Nur Nâşirlerine müdhiş darbe gelmesine vesile olan bir adam, teveccüh ve makam kazanmak değil, bilâkis öyle bir tokat yedi ki, dünyada kaldıkça vicdanı varsa vicdan azabı çektirecek. Hem o kolay Vazifesinden müşkil bir Vazifeye tahvil ettiler ve hem de ona yalancı nazariyle baktılar. Ve hem nefret-i âmmeyi kazandı. Ve hem taharri hâdisesinden iki gün sonra bir

ihtiyar adamı hanesinden çıkarıp yolda getirirken, o ihtiyar Zat füc'eten vefat edip hem mes'uliyet-i maddiyeye ve mâneviyeye mâruz kalmıştır.

Evet, Risale-i Nura hücum edenler, vaktiyle kefenini boynuna takınmalı ve rezalete bürünmeli ve mânevi cehenneme dünyada girmeyi göze almalı.

Hem o musibet hâdisesinden iki gün evvel, Risale-i Nur Şâkirdlerinden olmayan ve hiç bizimle zihnen meşgul olmayan biri rü'yada görüyor ki: Ispartanın altındaki ovada çok ormanlar bulunuyor. Kuvvetli bir sel geliyor, bu ormanın çok ağaçlarını deviriyor. Birdenbire bir zelzele-i arz oluyor, Risale-i Nur Nâşiri, elbisesiyle heybetli bir surette yer yarılıp çıkıyor **(Hâşiye)**. O da korkusundan uyanıyor. İki gün sonra Risale-i Nuru tâtil ve mânen toprağa defnetmek niyetiyle küre-i arzı titretecek derecede bir hatâ ile Risale-i Nurun eczalarını evrak-ı muzırra nev'inden taharri edip, toplayıp merkez-i hükûmete, tâ dahiliye vekâletine gönderir. Hiçbir daire kanunca mucib-i muaheze ve mes'uliyet bir şey Risale-i Nurda bulamadığından, o mânevi zelzele içinde öldürdük, defnettik zannettikleri Risale-i Nur, dirilip, yer yarılıp meydana çıktığı gibi, yine o rü'ya işaret ediyor ki, bir zelzele-i azîme ve bir sel içinde Risale-i Nur bu vatan ve millete bir Halâskâr, bir Münci suretinde musibetzedelerin imdadına yetişecek.

Risale-i Nur Şâkirdlerinden
(Yıldırım) Süleyman Rüşdü

* * *

(Hâşiye): Demek bu geçen seneki zelzele yâni İzmir zelzelesi Risale-i Nurun dirilmesine ve meydana çıkmasına bir emaredir ve o rü'yayı tâbir ediyor. Evet o zelzeleden evvel Risale-i Nur defnolunmuş gibi gayet gizli perde altında intişar ediyordu. Zelzele başladıktan sonra eski Elbise-i Fâhiresiyle Meydan-ı Zuhûra çıktı.

Yirmiyedinci Mektubun Lâhikasından alınmış mühim parçalar

Birinci mes'ele: Birinci Şuâ'da bir-iki Âyetin işaretinde, **Risale-i Nurun Sâdık Talebeleri İman ile kabre gireceklerini ve Ehl-i Cennet olacaklarını, Kudsi bir Müjde ve Kuvvetli bir Beşaret bulunduğu gösterilmiştir.** Fakat bu pek büyük mes'eleye ve çok kıymetdar İşârâta tam kuvvet verecek bir delil ister, diye beklerdim.

Çoktanberi muntazırdım. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ, iki emare birden Kalbime geldi.

Birinci Emare:

İman-ı Tahkikî İlmelyakînden Hakkalyakîne yakınlaştıkça daha selbedilmiyeceğine Ehl-i Keşf ve Tahkik hükmetmişler. Demişler ki: "Sekerat vaktinde şeytan, vesvesesiyle ancak akla şüpheler verip tereddüde düşürebilir. Bu nevi Îman-ı Tahkîkî ise, yalnız Akılda durmuyor, belki hem Kalbe, hem Ruha, hem Sırra, hem öyle Letâife Sırayet ediyor, kökleşiyor ki; şeytanın eli o yerlere yetişemiyor, öylelerin Îmanı zevalden mahfuz kalıyor.

Bu Îman-ı Tahkikînin vusûlüne vesile olan bir yolu, Velayet-i Kâmile ile, Keşf ve Şuhud ile Hakikata yetişmektir. Bu yol, Ehass-ı Havassa mahsusdur, Îman-ı Şuhudîdir.

İkinci yol, Îman-ı Bilgayb cihetinde Sırr-ı Vahyin Feyziyle Bürhanî ve Kur'ânî bir tarzda Akıl ve Kalbin İmtizaciyle Hakkalyakîn derecesinde bir Kuvvet ile zaruret ve bedahet derecesine gelen bir İlmelyakîn ile Hakaik-ı Îmâniyeyi tasdik etmektir. Bu ikinci yol, Risale-i Nurun Esası, Mâyesi, Temeli, Ruhu, Hakikatı olduğunu Has Talebeleri görüyorlar. Başkaları dahi insafla baksalar, Risale-i Nurun Hakaik-ı Îmaniyeye muhalif olan yolları gayr-ı mümkin ve muhal ve mümteni' derecesinde gösterdiğini görecekler.

İkinci Emare:

Risale-i Nurun Sâdık Şâkirdlerinin Hüsn-ü Âkıbetlerine ve Îman-ı Kâmil kazanmalarına o derece kesretli ve makbul ve samimî Dualar oluyor ki, o Duaların içinde hiçbiri kabûl olmamasına Akıl imkân

veremiyor. Ezcümle, Risale-i Nurun bir Hâdimi ve bir tek Şâkirdi yirmi dört saatte lâakal Risale-i Nur Talebelerinin Hüsn-ü Âkıbetlerine ve Saadet-i Ebediyeye mazhar olmalarına, yüz def'a Risale-i Nur Talebelerine ettiği Duaları içinde hiç olmazsa yirmi-otuz def'a Selâmet-i Îmanlarına ve hususî Hüsn-ü Âkıbetlerine ve Îman ile kabre girmelerine aynı Duayı en ziyade kabûle medar olan şerait içinde ediyor.

Hem Risale-i Nur Talebeleri, bu zamanda her cihetten ziyade hücuma mâruz Îman hususunda birbirine Selâmet-i Îman hakkındaki samimî, mâsum lisanlariyle Dualarının yekûnu öyle bir kuvvettedir ki, Rahmet ve Hikmet, onun reddine müsaade etmez. Faraza mecmuu itibariyle reddedilse de, tek bir tane onların içinde kabul olunsa yine herbiri Selâmet-i Îman ile kabre gireceğine kâfi geliyor. Çünkü herbir Dua umuma bakar.

Said Nursî

* * *

[Risale-i Nur'un Kerametinin bu havalide zuhur eden çok tereşşuhatından bir-iki hâdise beyan ediyorum.]

B i r i n c i s i : Hatib Mehmed namında ciddî bir ihtiyar Talebe **İhtiyarlar Risalesi'**ni yazıyordu. Tâ Onbirinci Rica'nın âhirlerinde merhum Abdurrahman'ın vefatının tam mukabilinde Kalemi

لَاۤ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ yazıp ve lisanı dahi لَاۤ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ diyerek Hüsn-ü Hâtimenin hâtemiyle sahife-i hayatını mühürleyip Risalet-ün-Nur Talebelerinin Îman ile kabre gireceklerine dair olan işarî Beşaret-i Kur'aniyyeyi vefatıyle imza etmiş.

رَحْمَةُ اللّٰهِ عَلَيْهِ رَحْمَةً وَاسِعَةً اٰمِين!

İ k i n c i s i : Sizin te'lifiniz olan Fihristenin tashihinde bir müstensihin noksan bıraktığı bir sahifeyi Tahsine dedim: "Yaz" O da yazmağa başladı. Simsiyah mürekkepten ve temiz Kalemle birden, yazdığınız ikinci cilt fihristesinin makbûliyetine hüccet olarak o siyah mürekkeb, güzel bir kırmızı suretini aldı. Tâ yarım sahife kadar biz bu garib hâdiseye taaccüb ederek bakarken, o mürekkeb simsiyaha döndü. Sahifenin öteki yarısı, aynı Kalem,

aynı hokka tam siyah yazıldı. Bir zaman Barla'da bağlardaki köşkde Şamlı Hâfız ve Mes'ud ve Süleymanın müşahedesiyle aynı hâdiseyi başka şekilde gördük. Şöyle ki:

Ben sevmediğim için siyah bir mürekkebi kısmen döktüm. Birden mütebakisi, çok beğendiğim güzel bir kırmızıya tahavvül etti, Risale-i Nur Kâtiblerini şevklendirdi, gözümüze Silsile-i Kerametin bir ucunu ve tereşşuhunu gösterdi.

Said Nursî

* * *

[Bugünlerde mânevî bir muhaverede bir sual ve cevabı dinledim. Size bir kısa hulâsasını beyan edeyim.]

B i r i d e d i : Risale-i Nur'un İman ve Tevhid için büyük Tahşidatları veküllî Techizatları gittikçe çoğalıyor ve en muannid bir dinsizi susturmak için yüzde birisi kâfi iken, neden bu derece hararetle daha yeni Tahşidat yapıyor?

O n a c e v a b e n d e d i l e r :

"Risale-i Nur, yalnız bir cüz'î tahribatı ve bir küçük haneyi tamir etmiyor. Belki küllî bir tahribatı ve İslâmiyeti içine alan ve dağlar büyüklüğünde taşları bulunan bir muhit kal'ayı tamir ediyor. Ve yalnız hususî bir Kalbi ve has bir Vicdanı ıslaha çalışmıyor, belki bin seneden beri tedarük ve teraküm edilen müfsid âletlerle dehşetli rahnelenen Kalb-i Umumîyi ve Efkâr-ı Âmmeyi ve umumun bâhusus Avam-ı Mü'minînin istinadgâhları olan İslâmî Esasların ve Cereyanların ve Şeairlerin kırılmasıyle bozulmaya yüz tutan Vicdan-ı Umumîyi, Kur'an'ın İ'cazıyla ve geniş yaralarını Kur'anın ve İmanın ilâçları ile tedavi etmeğe çalışıyor. Elbette böyle küllî ve dehşetli tahribata ve rahnelere ve yaralara, Hakkalyakîn derecesinde ve dağlar kuvvetinde hüccetler, cihazlar ve bin tiryak hasiyetinde mücerreb ilâçlar, hadsiz edviyeler bulunmak gerektir ki; bu zamanda Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın İ'caz-ı Manevîsinden çıkan Risale-i Nur o Vazifeyi görmekle beraber, İmanın hadsiz mertebelerinde Terakkiyat ve İnkişafata medardır.."diye uzun bir mükâleme cereyan etti. Ben de tamamen işittim, hadsiz şükrettim.

Bu Hâdise Münasebetiyle, Yine Bu Günlerde Hatırıma Gelen Bir Vâkıayı Beyan Ediyorum:

Ben Namaz Tesbihatının âhirinde, otuzüç defa Kelime-i Tevhid zikrederken, birden Kalbime geldi ki: Hadîs-i Şerifte **"Bazan bir saat Tefekkür, bir sene İbadet hükmüne geçer"** Risalet-ün- Nur'da o saat var; çalış, o saati bul, ihtar edildi. Âdeta ihtiyarsız bir surette, Kur'anın Âyet-ül Kübrasının iki Tefsiri olan iki Âyet-ül Kübra Risalelerinden mülahhas tefekkürî bir Tekellüm, tam bir saat devam etti. Baktım; size gönderdiğim Âyet-ül Kübra Risalesi'nin Birinci Makamı'nın hülâsasından müntehab güzel bir Sırrını hülâsa ile, Yirmidokuzuncu Lem'a-i Arabiye'den müstahrec Nurlu, tatlı Fıkralardan terekküb ediyor. Ben, Kemal-i Lezzetle, her gün tefekkür ile okumağa başladım. Birkaç gün sonra hatırıma geldi ki: Madem Risale-i Nur bu zamanın bir Mürşididir, Talebelerine bir Vird-i Ekber olabilir diye Kaleme aldım. Ve bütün Risalelerin hususî menba'ları, madenleri olan binden ziyade Âyât-ı Kur'aniyeyi, kendi Kur'anımda evvelce işaretler koyup bir Hizb-i A'zam-ı Kur'anî yapmak niyet ettim; şimdi bu Hizb-i A'zam ve bu Vird-i Ekber, Risale-i Nur mensublarına bazı Eyyam-ı Mübarekede okunması için bir zaman size de göndermek hakkınız var.

إِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ bir zaman sonra size gönderilecek. Bazı Kelimelerini tercüme ve bir kısım kayıdlarını tefhim için, vakit bulsam gayet kısa Haşiye gibi bir şey yazacağım.

Umum Kardeşlerime ve Hizmet-i Kur'aniyede bütün arkadaşlarıma hasret ve iştiyak ile binler Selâm...

Said Nursî

* * *

EMİN VE TAHSİN VE HİLMİ'NİN BİR FIKRASIDIR. YİRMİYEDİNCİ MEKTUB'UN FIKRALARI İÇİNE GİRMEĞE MÜNASİB GÖRÜLDÜ.

Bugünlerde ziyade bir hassasiyetle Risalelere bakıldığından, İnayetin Himayeti dahi, bir nevi hassasiyetle İkramını gösterdi. Gayet cüz'î bir nümunesi şudur ki: Risale-i Nur Şakirdlerine, maişet cihetinde bir İkram-ı İlahî ve küçük fakat şâyan-ı hayret ve gayet

latif bir Tevafuk, bir vakıadır. Risalet-ün Nur Hizmetinin şübhesiz bir Kerametidir. Evet Risale-i Nur'un bir Silsile-i Kerametinin menbaı olan Tevafuk, bu vakıada o cinsten altı aded Tevafukatın ittifakı ise, tesadüf ihtimalini köküyle keser diye hükmettik. Şöyle ki:

Birkaç günden beri Üstadımızın ziyaretine gitmediğimizden, Kardeşim Emin ile beraber Üstadımızın ziyaretine gittik. İkindi vakti beraber Namaz kıldıktan sonra bize emretti ki: **"Size yemek yedireceğim, burada tayininiz var."** Mükerreren, **"Yemezseniz bana dokuz zarar olur"** dedi. **"Çünki yiyeceğinize karşı Cenab-ı Hak gönderecek."** Yemek yemekten affımızı rica etmiş isek de emretti: **"Rızkınızı yiyin, bana gelir."** Emrini kırmamak için, lütuf buyurduğu tereyağı ve kabak tatlısını ekmekle yemeğe başladık. Daha sofrada iken, ümid edilmeyen bir vakitte, ve bir tarzda ve aynı miktarda bir adam geldi. Elinde yediğimiz kadar taze ekmek, aynı yediğimiz mikdarda (fındık kadar) tereyağı ve diğer elinde bize verilen tam bir misli kabak tatlısı olarak kapıyı açtı. Artık taaccüb edilecek, hiç bir cihette tesadüfe mahal kalmayarak, Risalet-ün-Nur Şakirdlerinin Rızkındaki Bereket-i Rabbanîyi gözümüzle gördük. Üstadımız emretti: "İhsan on misli olacak. Halbuki bu İkram tamıtamına mislidir. Demek, tayin ciheti galebe etti. Tayin temini ise, mizan ile olur." Sonra aynı akşamda, Sadaka ciheti dahi hükmünü gösterdi. Biz gördük ki, ekmek on misli, tereyağı tatlısı o da on misli ve kabak tatlısı çok sevmediği için kabak, patlıcan turşusu on misli; me'mulün hilafına, Risalet-ün-Nur'dan İkinci Şua'ın bir hafta mütalaasına mukabil bir manevî ücret olarak geldi, gözümüzle gördük. Demek, kabak tatlısının tatlılığı, tereyağın un helvasına girdi, kendisi turşuda kaldı.

Risale-i Nur Şakirdlerinin, Hüsn-ü Hizmetine acele bir mükâfat gördükleri gibi; Hizmette kusur edenler dahi tokat yediklerini -Isparta'da olduğu gibi- burada dahi gözümüzle gördük. Pek çok vukuatından beş-altısını beyan ediyoruz:

B i r i n c i s i: Ben -yani Tahsin- bir gün, yeni açtığımız dükkân meşgalesiyle bana emrolunan Vazife-i Nuriyeyi tenbellik edip yapamadım. Aynı vakitte şefkatli bir tokat yedim. Dükkânda otururken birisi bana geldi, tebdil edilmek için emanet olmak üzere

yüz lira verdi. Bu paranın sahibine, Allah için bir Hizmet yapmak üzere tebdil için maliye sandığına gittim. Bu parayı sayarken, aralarında bir kalp lira bulundu. Bu yüzden ifadeye, sual ve cevab ve muahazeye maruz kaldığım gibi, evimizi de taharri etmek îcab etti. Beni mahkemeye verdiler. Fakat terbiye ve şefkat tokadı olmak cihetiyle, yine Risalet-ün-Nur Kerametini gösterdi, zararsız kurtulduk.

İ k i n c i s i: Üstadımıza ve Risale-i Nur'a dört-beş sene bazan Hizmet eden ve okutturan ve cidden tarafdar bulunan bir zât, elinde Dine aid bir gazete ile geldi. Risale-i Nur'un mesleğine muhalif bir cereyanın sahiblerine tarafdarane bir tavır gösterdiği zaman, Üstadımın canı çok sıkıldı. Bir-iki gün sonra şiddetli fakat şefkatli bir tokat yedi. Bir doktor ona dedi ki: **"Eğer ameliyat yaptırmazsan yüzde yüz ölüm var."** O da bilmecburiye ameliyat yaptırdı. Fakat şefkat ciheti imdada yetişerek, çabuk kurtuldu.

Ü ç ü n c ü s ü: Bir memur, Risalet-ün-Nur'u kemal-i iştiyakla okurdu. Hem Üstad ile görüşmeye ve tam Ders almağa çalışıyordu. Birden bir komiser tarafından ona evham verildi. O da görüşmeyi ve okumayı bırakıp başka şehre giderken, birden sebebsiz bir tarzda bir ayağı kırıldı, bir ay çekti. Yine şefkat yâr oldu ki, şimdi tekrar okumaya şevk ile başladı.

D ö r d ü n c ü s ü: Ehemmiyetli bir zât Risalet-ün-Nur'u Kemal-i Takdir ile okur yazardı. Birden sebatsızlık gösterdi, şefkatsiz bir tokat yedi. Gayet meftun olduğu refikası vefatla ve iki oğlu da başka yere gitmesiyle acınacak bir hale girdi.

B e ş i n c i s i: Dört senedir Üstadın çarşı işinde Hizmetine bakan bir zât, birden Sadakatını bırakıp mesleğini değiştirdi. Birden şefkatsiz bir tokat yedi. Bir senedir daha çekiyor.

A l t ı n c ı s ı: Bir Hocaya aid bir hâdisedir. Belki helâl etmez. Biz de onu görmüyoruz. Tokadı şimdilik kaldı.

Bu vukuat nev'inden hem çok var, hem Risale-i Nur'a karşı kusura binaen tokat olduğundan katiyyen şübhemiz kalmadı.

Risale-i Nur Şakirdlerilerinden
Emin, Tahsin, Hilmi

Evet ben de tasdik ediyorm
S a i d N u r si

Hem Risale-in-Nurun suhuletle İntişarının bir Kerametini, bu Mektubu yazdığımız zamanda ve yemekteki Kerâmet dakikasında gözümüzle gördük. Şöyle ki:

Ehemmiyetli yedi-sekiz Risale ve İşârât-ı Kur'aniye Şuaını, mühim bir Mektubla beraber, bir torbada ehemmiyetli bir Kardeşimize bir şehre göndermiştik. Şoför o paketi düşürmüştü. Böyle bir zamanda böyle Eserleri münafıklar, casuslar haber almadan, emin bir el ile beş gün sonra elimize geçti. Kanaatımız geldi ki, bir İnayet bizi himaye ediyor.

Hem Risale-in-Nurun hakkında İnayet-i Rabbaniyenin lâtif bir Himayeti şudur ki: Karanlık bir vaziyette, korkutan bir zamanda casusların ve taharri me'murlarının tecessüsleri Üstadımızın menzilini sarması dakikasında bir fare, Üstadımızın bir çorabını aldı. Ne kadar aradık, hiçbir yerde bulamadık. O farenin yuvasını gördük, kabil değil çorap oraya giremez. İki gün sonra gördük ki, o hayvan, o çorabı getirmiş, öyle yere ki: Saklanmış, muhteviyatı unutulmuş olan mahrem Mektubların ve Evrakların tam yanında bırakılmış. Halbuki iki defa oraya bakmıştık, görememiştik. Hem o çorabı o yere getirmek, soba borusuna çıkıp yukarıdan olur; gayet kurnaz ve zeki adam ancak o işi yapar. Hiçbir cihette tesadüf ihtimali kalmadığından, Üstadımız dedi: "Bu mektubları oradan kaldıracağız." Biz onlara baktık, gerçi siyasetle alâkaları yoktur, fakat vehham casuslara, aleyhimize habbeyi kubbe yapmağa ehemmiyetli bir vesile olurdu. Biz hem onları, hem daha bahaneye medar olabilen başka şeyleri kaldırdık. O heyecanımızdan casuslar haber alıp anladılar ki, hazırlandık. Daha hücum etmeden yalnız ikinci gün Emin, elinde bir torba ile menzile girdi. Tam arkasında karakol komiseri, gizli hissettirmeden girdi. Eminin elinde Kitablar yerinde yoğurdu gördü, tavrını değiştirdi.

E l h â s ı l : Risalet-ün-Nurun İntişarına karşı gelen düşman ve casuslara mukabil birtek fare çıktı, plânlarını zîr ü zeber etti.

Evet	Evet	Evet	Evet	Evet	Evet
Tevfik	**Ahmed**	**Tahsin**	**Hilmi**	**Feyzi**	**Said Nursî**

* * *

Aziz Kardeşlerim!

Sizinle pek çok alâkadar ve görüşmeye çok müştakım ve vaziyetinizi bu soğuk kışta merak eder, hayalen sizin ile görüşürken bir-iki nokta hâtıra geldi, beyan ediyorum.

B i r i n c i s i : Ondokuzuncu Söz'ün âhirinde Kur'andaki tekrarın ekser Hikmetleri Risale-in-Nurda dahi cereyan eder. Bilhassa ikinci Hikmeti tamtamına vardır. O Hikmet şudur ki: Herkes Kur'ana muhtaçtır, fakat herkes her vakit bütün Kur'anı okumağa muktedir olamaz, fakat bir Sureye galiben muktedir olur. Onun için en mühim Makasıd-ı Kur'aniye, ekser uzun Surelerde dercedilerek herbir Sure bir Kur'an hükmüne geçmiş. Demek hiç kimseyi mahrum etmemek için, Haşir ve Tevhid ve Kıssa-i Mûsa (A.S.) gibi bâzı maksadlar tekrar edilmiş. Aynen bu ehemmiyetli Hikmet içindir ki, bâzı def'a haberim olmadan, ihtiyarım ve rızam olmadığı halde, ince Hakaik-ı Îmaniye ve kuvvetli hüccetler, müteaddit Risalelerde tekrar edilmiş. Ben çok hayret ediyordum: Neden bunlar bana unutturulmuş, tekrar yazdırılmış? Sonra kat'î bir surette bildim ki: Herkes bu zamanda Risale-i Nura muhtaçtır, fakat umumunu elde edemez; etse de tam okuyamaz; fakat küçük bir Risale-in-Nur hükmüne geçmiş bir Risale-i Câmiayı elde edebilir ve ekser vakitlerde muhtaç olduğu mes'eleleri ondan okuyabilir. Ve gıda gibi, her zaman ihtiyaç tekerrür ettiği gibi o da mütalâasını tekrar eder.

İ k i n c i   N o k t a : "Âyet-ül-Kübrâ"dan çıkan "Vird-i Ekber" nâmındaki Arabî Risaleciğin âhirinde "Risale-i Münâcât'ın başındaki Âyetin Tefsiri diye Arabî kısımları ilâve edilse, beraber okunsa, iyidir. Biz de Nüshamıza yazdık.

Ü ç ü n c ü s ü : Aziz Kardeşlerim! Çok def'a Kalbime geliyordu: Neden İmam-ı Ali Radıyallahü Anhu, Risalet-ün-Nura ve bilhassa Âyet-ül-Kübrâ Risalesine ziyade ehemmiyet vermiş diye Sırrını beklerdim.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ, o Sır ihtar edildi. İnkişaf eden o Sırra şimdilik yalnız kısa bir işaret ediyorum. Şöyle ki:

Risalet-ün-Nurun mümtaz bir hâsiyeti; Îmanın en son ve en külli istinad noktasını kuvvetli ve kat'î beyan olduğundan ve bu hâsiyet Âyet-ül-Kübrâ Risalesi'nde fevkalâde parlak görünüyor. Bu acib asırda Mübareze-i Küfür ve Îman, en son nokta-i

istinada sirayet ederek ona dayandırıyor. Meselâ: Nasılki gayet büyük bir meydan muharebesinde ve iki tarafın bütün kuvvetleri toplandığı bir sırada iki tabur çarpışıyorlar; düşman tarafı en büyük ordusunun cihazat-ı muharribesini kendi taburuna imdat ve kuvve-i mâneviyesini fevkalâde takviye için her vasıtayı istimal ederek Ehl-i Îman taburunun Kuvve-i Mâneviyesini bozmak ve efradının tesanüdünü kırmak için her vesileyi kullanır, ehemmiyetli bir istinadgâhı kendine temayül ettirerek ihtiyat kuvvetini dağıtır, Müslüman taburunun herbir neferine karşı cem'iyet ve komitecilik ruhiyle mütesanid bir cemaat gönderir; bütün bütün kuvve-i mâneviyesini mahvetmeye çalıştığı bir hengâmda Hızır gibi biri çıkar, der: **"Me'yus olma! Senin öyle sarsılmaz bir Nokta-i İstinadın ve öyle mağlûb olmaz muhteşem orduların, tükenmez ihtiyat kuvvetlerin var ki; dünya toplansa karşısına çıkamaz, Kâinatı dağıtamıyan Onu dağıtamaz. Şimdilik mağlûbiyetin sebebi, bir cemaate ve bir şahs-ı mânevîye karşı bir Neferi göndermenizdir. Çalış ki, herbir Neferin, istinad noktaları olan dairelerden mânen istifade ettiği kuvvetli Kuvve-i Mâneviye ile bir Şahs-ı Mânevî ve bir Cemiyet hükmüne geçsin!"** dedi ve tam kanaat verdi; aynen öyle de: Ehl-i Îmana hücum eden ehl-i dalâlet, bu asır Cemaat Zamanı olduğu cihetle, cem'iyet ve komitecilik mâyesiyle bir şahs-ı mânevî ve bir ruh-u habîs olmuş. Müslüman Âlemindeki Vicdan-ı Umumî ve Kalb-i Küllîyi bozuyor ve avâmın taklidî olan Îtikadlarını himaye eden İslâmî Perde-i Ulviyeyi yırtıyor ve Hayat-ı Îmaniyeyi yaşatan an'ane ile gelen Hissiyat-ı Mütevâriseyi yandırıyor. Herbir Müslüman tek başiyle bu dehşetli yangından kurtulmağa me'yusane çabalarken, Risale-in-Nur (Risalet-ün-Nur) Hızır gibi imdada yetişti. Kâinatı ihâta eden son ordusunu **(Hâşiye)** gösterip, ve ondan mukavemetsûz maddî ve mânevi imdat getirmek Hizmetinde hârika bir emirber neferi olarak "Âyetül-Kübrâ Risalesi"ni İmam-ı Ali Radıyallahu Anhu keşfen görmüş, ehemmiyetle göstermiş. Temsildeki sair noktaları tatbik ediniz, tâ o Sırrın bir hulâsası görünsün.

Said Nursî

* * *

(Hâşiye): Kâinatı dağıtmayan bir kuvvet o orduyu bozamaz!

EMİN VE FEYZİ'NİN BİR FIKRASIDIR.

[Risalet-ün-Nura Aid Dört-Beş Kerâmetten Bahseder.]

Hizmet-i Kur'aniyede bize sebkat eden sadık ve hâlis, metin ve vefakâr Kardeşlerimizden mübarek Hüsrev ve Rüşdü gibi Zâtlar, Risalet-ün-Nur'un Hâdimlerine, vazifelerinin makbuliyetine bir emare olarak ihsan olunan Bereket hakkında müteaddid Fıkralar yazmışlar. Biz de bu Kardeşlerimizin Fıkraları gibi, bu yakın zamanda beraber tezahür eden, gördüğümüz bazı hâdisatı kaydedeceğiz. Hem nümune için yalnız bir kısmını beyan ederiz.

B i r i n c s i : Bu yakında Üstadımız ile beraber kıra çıkmıştık. Çay yapılmasını, hem ikişer çay, üçer şekerle içilmesini emir buyurdular. Hepimiz, üçer şekerle ikişer çay içtik. Yalnız Emin Kardeşimiz bir şeker kendisine noksan olarak içmiş. Akşam üzeri, Risalet-ün-Nur 'un Menba-ı İntişarı olan Üstadımızın odasına geldik. Emin, şeker kutusuna sarfolunan şekerleri koymak istemiş, fakat kutu sekiz şekerden fazla almamış. Emin فَسُبْحَانَ اللهُ der; onyedi şeker yerine kutu sekiz şeker ile dolsun, diye taaccüb ettik. Bu vakıa, bize Şuhud derecesinde kanaat verdi ki; şu Sırr-ı Bereket Risale-i Nur'a, Hâdimlerine bir İnayet-i İlahiye ve bir İltifat-ı Rabbaniyedir.

İ k i n c i s i: Yine aynı günde ben, yani Mehmed Feyzi, evvelce yazıp Üstada teslim ettiğim Hücumat-ı Sitte Risalesi'ni bana vermek için sakladığı yerden ararken, fevkalâde bir surette bulunmaz. Birden o anda, âdetlerinin hilafına olarak hiç vuku' bulmamış bir tarzda, bir hâdise zuhuruyla, gözlüklerini bırakarak merdivene müteveccih olurlar. Aynı vakitte Risale-i Nur'un İntişarına ve Hizmetine zarar vermek niyetiyle casus bir adamın merdivene doğru, zahiren ziyaret maksadıyla geldiği görülür. Üstadımızın telaşlı olduğunu hisseder. Hem Üstadımız, onun nazarını öteki hâdise-i bedeniyeye çevirir, ona der ki: **"Görüyorsun, ben mazurum, ziyareti başka vakte bırak."** O da döner, gider. Hem **Hücumat-ı Sitte**, hem Mehmed Feyzi hem başka işlerimiz o tecessüsten kurtuldu.

Evet **Hücumat-ı Sitte** saklandığı muayyen yerinde fevkalâde bir surette kaybolması, ehemmiyetli bir hâdisenin önünü aldı. Üstada ârız olan bu hilaf-ı âdet halet ve o Risalenin yerinde bulunmaması,

kat'iyyen tesadüfe hamledilmez. Bir hafta sonra o Risaleyi hilaf-ı me'mul bir yerde bulduk. Üstadımızın emriyle Emin Kardeşime ehemmiyetli bir surette okudum. Üstadımız izahat veriyordu. O vakte kadar öyle mühim ve tesirli Ders almamıştık. Demek bu iki mühim Sırra binaen Risale kendini göstermedi. Bu hâdise Risale-i Nur'un Sadık ve İhlaslı Şakirdleri daima bir Hıfz-ı İnayet ve Himayet altında olduklarına şübhe bırakmıyor.

Ü ç ü n c ü s ü: Yine bir Vak'a-i Bereket: Üstadımızın bir okka (yani kilo) peyniri vardı. Ekser günlerde o peynirden hoşuna gittiği için, bir-iki defa yiyordu ve bize de veriyordu. Hem yemeksiz olduğu ekser vakitlerde ondan yediği halde, altı ay kadar devam ettiğini ve halen de, yüz dirhem kadar o peynirden bulunduğunu, görüp yakînen tasdik ediyoruz. Fakat bu Hâdise-i Bereketin ifşasından sonra, evvelce görünmeyen dibi görünmeye başladı, noksaniyetini gösterdi. Evet, Bereket hususunda şâyan-ı hayret bir hâdisedir. Hem yarım kilo tereyağı, ekser günlerde fazlaca sarfolunduğu halde, elli güne yakın devamıyla anladık ki, şübhesiz bir Bereket içine girmiş.

Hem yine aynı Ramazan Bayramında, Üstadın Rızası olmadığı halde, Tahsin ve ben -yani Emin- bir kilo kadar ince şeker getirmiştik. Ekser yoğurt ve süt ve tatlı kabağa ve sair şeylere, bazan yirmi-otuz dirhemden fazla kattıkları halde beş ay devam etti. Halen o şekerden yüz dirhem kadar kalması, elbette Bereket sebebiyledir.

Hem bu havalideki Şakirdler, herkes cüz'î-küllî hissetmiş ve itiraf ediyorlar ki: Risalet-ün-Nur'a çalıştığımız zaman, hem Rızkımızda Bereket ve Sühulet, hem Kalbimizde bir İnşirah ve Ferah zahiren hissediyoruz. Ezcümle ben kendim -yani Emin- itiraf ediyorum ki: Risalet-ün-Nur Dairesine girmezden evvel, bütün sene çalışırdım. Ne vakit Risalet-ün-Nur Dairesine girdim; beş seneden beri üç-dört ay kadar çalışdığım halde, evvelkinden daha müferrah ve daha mes'ud bir halde yaşamaklığım, yüzde yüz Risalet-ün-Nur'un Hizmetinin Bereketiyle olduğuna hiç şübhe yoktur **(Haşiye).**

Hem ezcümle, Üstadımız diyor ki: "Benim de kanaat-ı kat'iyyem çok tecrübelerle gelmiş ki, ben Risalet-ün Nur'un tashihatıyla meşgul olduğum

----

(Haşiye): Evet bütün kuvvetimle tasdik ediyorum ki, Emin Kardeşimiz memleketimize geldiği zaman mütemadiyen fa'al bir surette her ay çalışıyordu. Şimdi ise, Risalet-ün-Nur'un dairesine girdikten sonra, üç-dört aydan fazla çalıştığını görmüyoruz. **Feyzi**

zaman, pek zahir bir tarzda, hem Rızkımda Bereket, hem suhulet görüyordum. Ne vakit çalışmazsam o hali göremiyordum."

Hem Üstadımız diyor ve biz de tasdik ediyoruz ki: "Ben son zamanda anladım; şimdiye kadar hem ben, hem dostlarım bir Hakikatın suretini başka şekilde görmüşüz. Şöyle ki: Hapishanede bir tek ekmek, sekiz ve bazan on gün bana kâfi geldiği gibi, burada da aynen o tarzda yaşıyordum. Hem ben, hem Kardeşlerim, bunu benim az yemek ve iştahsızlığıma veriyorduk. Halbuki çok emarelerle kat'iyyen anladık ki, o acib hal Bereket neticeleri imiş. Birkaç defa sekiz günde bana kâfi gelen bir ekmeği aynı iştiha ile -çalışmadığımdan Berekete mazhar olmadığım zaman- iki günde, bazan bir buçuk günde bitiriyordum. Demek bu onaltı ve onyedi seneden beri benim mükemmel tayinatım, Risalet-ün Nur'un Hizmetinden gelen bir Bereket idi. Evet, bize de Aynelyakîn derecesinde kanaat gelmiş ki, bu kesretli Hâdisat-ı Bereket, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın İ'caz-ı Manevîsinin bir Şuaıdır. Manen der: "Ey Kur'an Şakirdleri! Sizi Vazife-i Mukaddesenizden ekseriyetle geri bırakan, maişet telaşesidir. O ise, Kur'anın Feyziyle, Bereket nevinden sizlere veriliyor. Vazifenize bakınız."

اَللّٰهُمَّ بِحَقِّ اِسْمِكَ الْاَعْظَمِ وَ بِحُرْمَةِ رَسُولِكَ الْاَكْرَمِ يَسِّرْ لَنَا خِدْمَةَ الْقُرْآنِ

بِنَشْرِ رِسَالَةِ النُّورِ بِالدَّوَامِ بَيْنَ الْاَنَامِ فِى عَالَمِ الْاِسْلَامِ

آمِينَ آمِينَ آمِينَ

Hem Hâdisat-ı Bereketin aynı zamanında, Risalet-ün Nur'un bir Kerameti olarak, bir Şakirdinin binler lira kıymetinde hanesinin, ona pek yakın dehşetli bir yangından fevkalme'mul bir surette Risalet-ün Nur'un Bereketiyle kurtulması ve Risalet-ün Nur'un Tercümanına Âhiret cihetinde çok alâkadarlık gösteren bir hanım, o dehşetli yangında hanesinin üçüncü katında bulunan elmas ve mücevherat ve altunlarını kurtarmak için koşup çıktığı vakit, ateş her tarafını sarmış, elmas ve mücevheratını kurtaramadığı gibi, kendi nefsini de bütün bütün tehlike-i kat'iyyede gördüğü vakitte, Risale-in Nur Tercümanı, o ateşten Talebesinin hanesini kurtarmasını şiddetli Dua ederken, o bîçare hanım hatırına gelmiş; acaba o yangında o Âhiret hemşirem bulunmasın diye ona da Risalet-ün Nur'u Şefaatçi edip

Dua etmiş. **"Ya Rabbi ona merhamet eyle!"** niyaz etmiş. Aynı zamanda, o hanım pencereyi kırmış, kendini iki kat yüksekliğinde avluya atmış, fevkalâde bir surette ne incinmiş, ne de bir yeri kırılmış. Hem bakır ve demiri eriten o dehşetli ve şiddetli yangından, -bütün konak yandıktan sonra- bütün mücevheratını ve altununu hiç biri zayi' olmayarak, bir un onu muhafaza etmiş; bulmuş, almış. Risalet-ün Nur'un Bereketinden, hem canını, hem malını kurtarmış.

Hem mezkûr hâdisatın aynı zamanında vuku' bulması münasebetiyle, Risalet-ün Nur'un Kerametkârane iki tokadını yiyen, aynı anda, vazifece ehemmiyetli iki mütecaviz ve muacciz iki adamın tecavüz ve taciz ânında birisinin kafasına, diğerinin ciğerine vurması (Haşiye) bizde hiç bir şübhe bırakmadı ki, Hizmet-i Kur'aniyedeki İnayet-i Rabbaniyenin bir Hıfz ve Himayet sillesidir. "Artık durunuz, yeter! Tokada müstehak oldunuz!" diye manen söylemesidir.

Risalet-ün Nur Şakirdlerinden
Emin ve Feyzi

MEHMED FEYZİ'NİN YEDİĞİ ŞEFKAT TOKADIDIR.

Evet, Üstadım bana "Mu’cizat-ı Ahmediyeyi Kardeşim Husrev tarzında yaz" diyordu. Ben yâni Feyzi, bir parça tenbellik ettim. Birden yirmisekizlilerle askere istenildim. Yine Üstadım dedi: "Git, Mu’cizat-ı Ahmediyeyi (A.S.M.) yaz. Seni şimdi vermiyeceğim." Sonra başladım. O Emir bir hafta geri kaldı. Tekrar bir ârıza ile nasılsa Mu’cizat-ı Ahmediyenin (A.S.M.) yazılması noksanlaştı. Tekrar askere çağrıldım. Üstadım: "Git, yaz" dedi. Ben gidip Kemal-i Ciddiyet ve Sadakatle Mu’cizat-ı Ahmediyeyi (A.S.M.) yazmağa başladım. Fevkal-me'mul ikinci def'a Emir geri kaldı. Tekrar bir ma'zerete binaen Mu’cizat-ı Ahmediyeyi (A.S.M.) yazamadım. Üstadım dedi : "Mâdem Mu’cizat-ı Ahmediyeyi (A.S.M.) yazmakta tekâsül ettin, şimdi senin Vazifen, Risalet-ün-Nur hesabına askerliktedir." Birden emir gelip, bir şefkat tokadı yiyip Vazifeme gönderildim. Cenâb-ı Hakka şükürler olsun, mümkin olduğu kadar Risalet-ün-Nura çalıştım ve çalıştırıldım. Üstadım bize söylediği gibi, altı-yedi ay sonra terhis edilip sevgili Üstadıma, Risalet-ün-Nurun Kudsî Vazifesine kavuştum. إِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ bu kabahatim afvolmuştur. Hem Risalet-ün-Nurda, hem Hizmet-i Kur'aniyye-

----

(Hâşiye): Evet o mütecavizlerden birisi dehalet etti, ölümden kurtuldu. Diğeri bir sene azab çekti, hem öldü.

de bizleri sebkat eden Husrev, Rüşdü, Hâfız Ali, Hulûsi, Sabri gibi hâlis Kur'an Şâkirdlerini ve kıymetdar Kardeşlerimi şefaatçi ederek o kusurumun afvını bütün Ruhumla Kur'andan ve Üstadımdan rica ediyorum. Ben itiraf ediyorum ki, tenbelliğimin cezası olarak fevkal-me'mul bir şefkat tokadı yedim.

Risale-i Nur'un tenbel bir Şâkirdi, fakat Elmas Kalemli Kardeşlerinin gayret ve faaliyetiyle iftihar eden
Mehmed Feyzi

* * *

RİSALE-İ NUR ŞÂKİRDLERİNDEN MEHMED FEYZİ VE EMSALİNE HİTABEN BEYAN EDİLEN BİR HAKİKATTIR.

Kardeşim Feyzi, mâdem sen Isparta Vilayetindeki Kahramanlara benzemek istiyorsun, tam onlar gibi olmalısın. Eskişehir Hapishanesinde Allah Rahmet etsin, mühim bir Şeyh-i Mürşid ve câzibedar bir Nakşî Evliyasından bir Zat, dört ay mütemadiyen Risalet-ün-Nurun elli-altmış Şâkirdleri içinde ve celbkârâne onların içlerinde Sohbet ettiği halde, yalnız birtek Şâkirdi muvakkaten kendine çekebildi. Mütebâkisi, o câzibedar Şeyhe karşı müstağni kaldılar. Risalet-ün-Nurun yüksek kıymetdar Hizmet-i Îmaniyesi, onlara kâfi olarak kanaat veriyordu. O Şâkirdlerin gayet keskin Kalb Basîreti, şöyle bir Hakikatı anlamış ki:

Risalet-ün-Nur'a Hizmet eden, Îmanını kurtarıyor. Tarîkat ve Şeyhlik ise, Velayet mertebeleri kazandırıyor. Bir adamın Îmanını kurtarmak, on Mü'mini Velayet derecesine çıkarmaktan daha mühim ve daha Sevaplıdır. Çünki Îman, Saadet-i Ebediyeyi kazandırdığı için, bir Mü'mine küre-i arz kadar bir Saltanat-ı Bâkiyeyi te'min eder. Velayet ise, Mü'minin Cennetini genişlettirir, parlattırır. Bir adamı Sultan yapmak, on neferi paşa yapmaktan ne kadar yüksek ise; bir adamın Îmanını kurtarmak, on adamı Velî yapmaktan daha Sevaptır.

İşte bu dakik Sırrı senin Ispartalı Kardeşlerin bir kısmının Akılları görmese de umumunun keskin Kalbleri görmüş ki; benim gibi bîçâre, günahkâr bir adamın arkadaşlığını, Evliyalara, -belki eğer olsaydı Müçtehidlere- dahi tercih ettiler.

Bu Hakikata binaen, **bu şehre bir Kutub, bir Gavs-ı A'zam gelse, dese: "Seni on günde Velayet derecesine çıkaracağım." Sen, Risale-i Nur'u bırakıp onun yanına gitsen, Isparta Kahramanlarına arkadaş olamazsın.**

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ , bu zamanda Sünnet-i Seniyye Dairesinde Kemâl-i Îmanı kazanan Risale-i Nur Şâkirdleri, Evliyaların, Mürşidlerin nazar-ı dikkatini celbedecek vaziyeti aldığından, her zamanda bulunan hakikî Mürşidler, her halde bu zamanda Risalet-ün-Nur Şâkirdlerine müşteri olurlar. Birisini elde etseler, yirmi Mürid kadar kıymet verirler. Hem zevkli ve cazibedar Velayet tereşşuhatı karşısında Risalet-ün-Nurun Hizmetindeki meşakkat, mücahede, külfet bulunduğundan, Feyziye hitaben beyan edilen bu Hakikat Kaleme alındı.

Said Nursî

* * *

HUSREV'İN BİR FIKRASIDIR

Aziz Üstadım!

Yüksek ve ciddî İrşadlarınızla adım atmağı en büyük bir maksad bilen Talebeleriniz, son zamanlarda şâyân-ı şükran bir vaziyete girdiler. Hulûsi-i sâni, beş-on arkadaşiyle; Hâfız Ali, civarındaki yirmi-yirmibeş arkadaşiyle; mübârekler, otuz-otuzbeş refikleriyle ve bilhassa Hacı Hafız Köyünde Ahmedler ve Mehmedlerin çok hâlis gayretleriyle umumiyet itibariyle hem hiç mübalâğasız bin Kalemle, belki daha fazla; en geride kalan Ispartada ise Kahraman Rüşdünün ve Risaleleri kendine tamamen yazan Mehmed Zühdünün ve Küçük Ali'nin ve Osman Nuri gibi fa'al Talebelerin Gayret ve Himmetleriyle otuz ile kırk arasında, hattâ bir cihette mümtaziyet kazanan Mehmed Zühdünün Küçük Hâfız Ali gibi hem Risalet-ün-Nuru yazarak, hem kendi evinde yüz elli kadar çocuğu serbest olarak üç aydanberi okutmasiyle ve civarında diğer köylerde bulunan onbeş yirmişer arkadaşlariyle Talebeleriniz, Kur'ânî Hizmetlerinde gayretli bir surette çalışmaktadırlar. Mübâreklerin yazdıkları gibi, dört köyde dört ay zarfında elifba okumayan kırk-elli adam, Risalet-ün-Nuru mükemmel yazmağa muvaffak olmaları Harika bir Keramet-i Risalet-ün-Nur olduğuna kanaatımız geldi.

Risale-i Nur Şâkirdlerinden
H u s r e v

* * *

HULÛSİ BEYİN BİR FIKRASIDIR

Aziz Üstadım!

Ondokuzuncu Mektub'u bir mecliste ve bir Cuma Gecesi okumak niyetiyle üzerime almıştım. Şiddetli yağmurlu bir gece idi. O mecliste okumak üzere elimi cebime koydum, o Mübârek Eser yerinde olmadığını hayretle gördüm. Eseri koyduğum ceb yırtık ve delik olmadığı gibi, ben de başka hiçbir yerde durmadığıma göre bu hale hayret etmemek kabil mi? O geceyi uykusuz geçirdim, müteessir oldum. Hazret-i Gavs'dan bu Mübârek Eseri istedim. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ, ertesi günü, bu Eseri dinlemekle Namaza başlamış olan bir muallim vasıtasiyle bulundu. Şakır şakır yağmur altında ve çamur içinde bu Mübarek Eser bulunsa bile artık okunmayacak derece olacağını tahmin edersiniz değil mi? Şâyân-ı hayret ve cây-ı dikkat ve medâr-ı ibrettir ki, en ufak bir leke bile olmamıştır. Hâfız-ı Hakikî, o Mübârek Eseri, ona mânen ve cidden bağlı olanlar gibi muhafaza buyurmuş. Hafîz ve Alîm ve Hakîm İsimlerinin zâhir bir tecellisi böylece lemean etmiş oldu.

H u l û s i

* * *

Mahrem olan Sırr-ı اِنَّٓا اَعْطَيْنَا da cifr ile istihracım, aynen "Münâzarat Risalesi" nde "Bir Nur çıkacak, göreceğiz" diye Gaybî Müjdelerdeki gibi İlhâmî ve Hak bir Hakikatı fikrimle tatbikatımda bir kusur vardı. O kusur, beni bir zaman düşündürüyordu. "Münâzarat" ve "Sünuhat" gibi Risalelerdeki Müjde-i Nuriyeyi, Risale-i Nur halletti. Daire-i siyasiye yerine, yüksek bir Daire-i Nuriye ile o kusuru izale ettiği gibi, mahrem Sırr-ı اِنَّٓا اَعْطَيْنَا da, "Oniki, onüç sene sonra İslâmiyete darbe vuranların başlarına öyle müdhiş bir patlayış olacak ki, Kıyamete kadar unutulmayacak" meâlindeki istihrac-ı cifrî çok geniş bir dairede olduğu halde, Nur Sırrının aksine olarak dar bir dairede ve hususî bir hükûmette tatbik etmek suretiyle fikrim o geniş daireyi ihâta edemeyerek o Hakikatın suretini değiştirmiş. Halbuki o istihracın gösterdiği aynı tarihte, o rejimin müessisi ve başı dünyadan göçtü, darbesini yedi. Ve aynı senede perde altında, bilinmeyen ve küre-i arzın ekserisini ve nev'-i beşerin kısm-ı âzamını istibdadı

altına alan bir müdhiş cereyanın düğümü ve düğmesi ve mânen başı ve en müdhiş olan o göçüp giden adam tokat yediği aynı zamanda, daha sene tamam olmadan o müdhiş cereyanın bütün başları ve tarafdarları öyle semavî ve müdhiş tokatlara ve şiddetli fırtınalı musibetlere tutulmaya başladılar ki, Kıyamete kadar azabını çekecekler ve çekiyorlar; ve Edyan-ı Semaviye ve İslâmiyete ettikleri cinayetlerin cezasını çok geniş bir dairede gördüler ve görüyorlar. Mimsiz medeniyetin bu istifrağ ve kusması ile dünyayı mülevves ettikleri için, aynı istihracın gösterdiği tarihte o medeniyetin başına öyle semavî tokat indi ki, en karanlık vahşetten daha aşağı indirdi.

E l h â s ı l : Sırr-ı اِنَّٓا اَعْطَيْنَا da, çok geniş bir daireyi, dar bir dairede tatbik edilmiş. Nur Müjdesi ise, dar ve mânevî fakat yüksek bir daireyi, geniş ve maddî bir daire suretinde tasvir edilmiş. Cenâb-ı Hakka yüz bin şükür ediyorum ki, bu iki kusurumu

يُبَدِّلُ اللّٰهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ Sırrına mazhar eyledi.

Said Nursî

* * *

HUSREV'İN BİR FIKRASIDIR

Çok Kıymetdar ve Çok Sevgili Üstadım Efendim!

Hazret-i İsa Aleyhisselam'la deccal hakkındaki Ehâdîs-i Müteşabiheden bir Hadîsin üç cihetle hakikî te'vilini beyan ve izah eden Mehmed Feyzi ve Emin Kardeşlerimizin mübarek Fıkralarını Sabri Kardeşim göndermiş, bu gün aldım, okudum. Bu Hadîs-i Şerîfin meâline ve hakikî te'villerine o kadar muhtaç imişim ki; kızgın kum sahralarında senelerden beri susamışlara Âb-ı Hayat uzatır gibi Ruh ve Kalbim bir taze Hayat buldu, derinden derine nefes aldım, bütün Letâiflerim sürurla doldu, zâhirî cesedimden mânevî Kalbime kadar sirayet etti. Sevgili Üstâdımız, Talebelerini; ve Kastamonulu Kardeşlerimiz de bizleri lütuflariyle doyurduklarından, Cenâb-ı Hakka hadsiz şükrettim. Başta Sevgili Üstadım, Risalet-ün-Nurun Kerâmetine ve bu Fıkranın Feyzine bakan üç İkram ile karşılaştık.

B i r i n c i s i : Mektubunu birlikte takdim ettiğim Sabri Kardeşimiz, bu âli Fıkra eline vâsıl olacağı anda, bir diğer Kardeşine hâdisattan bahsederken bu Fıkranın münderecatını anlatması...

İ k i n c i s i : Bu hakir Talebeniz Husrev de, bu Fıkranın vüsulünden bir gün evvel Re'fet Beyle konuşurken demiştim. "Aziz Re'fet! Biz, Hazret-i İsa Aleyhisselâmın Nüzûlüne intizar ediyoruz. Bu Peygamber-i Âlîşân, Din lehinde hareket eden cereyanın başlarına nüzul etse gerektir; ve o millet de Müslüman olacaktır. Sevgili Üstadımızın son mektublarından böyle anlıyorum. Bu hususta ümidim kuvvetlidir.

اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ öyle de olacaktır" demiştim.

Ü ç ü n c ü s ü : Atabeyli Kardeşlerimin Sevgili Üstadıma yazdıkları Mektub ki, onu da bu akşam aldım, okudum, çok acib gördüm. O Kardeşlerim de Osman-ı Halidînin bahsettiği Müceddid-i Din ve o Şerefe Cenâb-ı Hakkın nâil ettiği Zâtı da Sevgili Üstadımız olan Risalet-ün-Nur olduğundan bahsediyorlar. O Mektubu da birlikte takdim ettim.

Evet Muhterem Üstadım, bu günlerde Risalet-ün-Nurun, fevkalâde faaliyeti içinde çok Kerâmetlerini müşahede ediyoruz. Hattâ şöyle diyebilirim ki: Herbir Talebeniz, başlı başına, birer birer, belki de kerratla böyle İkrama ve böyle İn'âma mazhardırlar.

Milâslı Mehmed Efendi, "Bir karyede bin Kalemle Nura sarılan Kardeşlerimizin köyündeki faaliyeti biraz mübalâğalı görmüşler. Ben onun Tahkiki için geldim" dedi. Risalet-ün-Nurun bir Kerameti idi ki, bu köyün kıymetli, fa'al bir Talebesi Marangoz Ahmed yanımda idi. Ben dedim: Vâkıa ben bu köye gitmedim, Kardeşlerimden soruyorum, onlar da diyordu: "Kadın-erkek, çoluk-çocuk, Risalet-ün-Nuru yazan bin Kalem vardır." Sonra Marangoz Ahmed dedi ki: "Bizim köyümüz, üçyüz elli hanedir. İki hoca, bir hacı, üç adamdan başka bütün evlerimize Risalet-ün-Nur girmiştir. Kadınlara, kız çocuklarına varıncaya kadar yazıyorlar. Hattâ Ümmîlerden -kırk yaşından yukarı- yazı yazan on kadar Kardeşimiz vardır" cevabında bulundu. Milâslı Mehmed Efendi bu faaliyete hayran oldu.

Talebeniz
H u s r e v

RİSALE-İ NURUN BEŞ TALEBESİNİN BİR FIKRASIDIR.

Isparta'nın saf menâbi-i ilmiyesinden bir Zat ki, Tarîkat-ı Aliyye-i Nakşiyye Rüesâsından ve binikiyüz doksaniki veya bin ikiyüz doksan üç arasında Dâr-ı Bekaya teşrif buyuran Beşkazalızade Osman-ı Hâlidî Hazretleri, meslek-i ilmiye ve ameliyesiyle alâkadarane Keşfiyat ve hâdisatını bir hüccet-i katıa gibi vârislerine vasiyet ve mahz-ı tebşiratlarını şöylece tevarüs eylemiştir. Hatta Üstad-ı Muhteremimizin tevellüdüne tam isabetli olarak tarih-i mezkûrda **"İmânı kurtaran bir Müceddid çıkacak, o da bu sene tevellüd etmiş "** demiş. Bundan başka dört evlâdından birisinin o Zat ile müşerref ve mülâkî olacağını ilâve etmiştir. Bu Beyanat-ı Hakikiye şöylece cereyan etmiştir:

Bin üçyüz yirmiyedi rûmî senesi Atabeyde Sünnet ve Hıfz cem'iyetlerinden birinde müşarün'ileyh Osman-ı Hâlidî Hazretlerinin evlâdlarından sonuncusu Ahmed Efendi merhumdan, "Müceddid Müceddid diyorsunuz, nerede ve kimdir?" İrad olunan suale cevaben: **"Evet, şimdi mevcuddur ve hem otuz beş yaşlarındadır."** demiştir.

S â n i y e n : Isparta'nın Yenice Mahallesinden ve Kardeşlerimizden Nuri tarafından merhum mumaileyh Ahmed Efendiden "Pederiniz, benim evlâdımdan birisi o Müceddidle mükâleme ve musafahada olacaktır, demiş, nasıldır?" diye sorulmuş. Cevaben Ahmed Efendi merhumun "Evet doğrudur. Ben onunla görüştüm" cevabında bulunması, işbu Keşfiyat ve Beyanata medar olmuştur. Müşarünileyh Osman-ı Hâlidî Hazretlerinin müstesna Tesbihat ve Tahmidatının biri

وَ اَنْ لَيْسَ لِلاِنْسَانِ اِلاَّ مَا سَعٰى Âyet-i Kerîmesinin Fazl u Tevfikına sığınarak Isparta'nın cenubunda, dağda Sidre nam mevkide erbaîn Eyyâm-ı Mübarekesini tes'id ve hasr-ı tesbihata niyetle kırk günlük iaşeye tahsis ettiği ki, herbir gün için elli dirhem mikdarında bir bezdirme ekmeğinden kırk tane olan bir tahsisatı bir-iki günde yer ve kırk günde daha yemek yemeden o mevki-i mahsusada İmrar-ı Evkat ve Tesbihatta bulunurlar. İkmalinde, geri avdetlerinde mübarek dudakları birbirine yapışır, bıçakla tekrar açarlar. Biraz ileride şu asr-ı hâzırın uğradığı

ve uğrayacağı kaviyyen me'mul ve melhuz olan sefahet ve atalete rağmen düstur-u şüyuhatını tahdit ve ancak anâsır-ı mecrûha cerrahını unutmayıp ve ihmal dahi etmiyerek şehadet-i kat'iyyesini gösterip sahife-i hayatını bin ikiyüz doksanikide imzalamıştır.

Van'da te'sisine başlanan Medrese-i Zehra'nın te'hiri, "Doktor hastaya elzemdir" fehvasiyle, ondokuz bin altun tahsisat ve arkasında Sultan Reşad, daha beride ikiyüz meb'usdan yüzaltmış küsurun inzimam-ı re'yi yüzelli bin banknot kabûl ettikleri halde, maddeten mevki-i fiile îsal edilememiş. Herhalde Hakîm-i Mutlak, Kadîr-i Mutlak, daha ahsen suretini dilemiş ki, o Sultan-ı Ezelînin Lûtfiyle, maddiyata minnet etme-den, هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّى , اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ Isparta'da Risale-i Nurun Te'lifine menba' olması ve mânevî Medreset-üz-Zehra hükmüne geçmesi, pâyansız kusurlarımızın belki de setrine اِنْشَٓاءَ اللّٰهُ vesile olmasını Cenâb-ı Erha-mürrâhimînden dileyerek, işbu Destgâh-ı Mânevîyi tahkîmen Osman-ı Hâlidînin kıymetdar ve mânidar sâdık ve meşhur ihbaratının hedef ve masruf-u lehi günden daha âşikâr bir halde zuhur etmiştir.

Şu mütevâli vekâyi-i müsbete biz âciz Hizmetçilere Vazife-i Aslî-mizde ayrıca nazar-ı dikkati celbettiğine muttali olduktan sonra, bin Hamd ü Sena ile Huzur-u Üstada birer birer Vücud-u Mânevîmizle arz-ı endam eder ve mübarek Ellerini öperiz. Aynı gayeye yardıma koşan ve aynı Destgâhın alâkadarları olan Küçük Husrev ve Feyzi, Nazif, Emin, Tahsin, Tevfik, Hilmi gibi Kardeşlerimize arzederiz.

Risale-i Nur Şâkirdlerinden

Hasan, Osman, Tâhirî, Abdullah, Hulûsi-i Sâni Sabri

Aziz Kardeşlerim!

Bu günlerde, Tefsir'in ve Onuncu Söz'ün Tevafukatına baktım. Kendi kendime dedim ki: "Bu ziyade tafsilât israfdır; ehemmiyetli mes'eleler çoktur, vakit zâyi olmasın." Birden ihtar edildi ki: "O Tevafuk altında çok ehemmiyetli mes'eleler vardır. Hem mâdem Tevafukta bir İnayet-i Hâssa ve bir İltifat-ı Rahmânî Risalet-ün-Nura karşı tezahür etmiş; O İltifata karşı hiss-i şükran ve memnuniyet ve müteşekkirane sevinç ne kadar ifratkârane de olsa

israf olamaz." Bu ihtar mücmelini iki cihetle izah edeceğim.

B i r i n c i s i : Her şeyde, -ne kadar cüz'î olsa da- bir Kasd ve İradenin cilvesi bulunmasıdır. (Tesadüf hakikî olarak bulunmamasıdır.) Evet, kesretin en dağınık ve en ziyade tesadüfe verilen, Kelimattaki Hurufatın vaziyetleridir. Hususan Kitabette madem hiç münasebeti olmayan ve ihtiyar-ı beşer karışmayan hurufatın vaziyetlerinde bir tenasüb, bir nizam bulunuyor; elbette bir İrade-i Gaybî tahtında vaziyetler veriliyor. Hiçbir şey, Daire-i İlim ve Kudretinden hariç olmadığı gibi, Daire-i İrade ve Meşîetten dahi hariç değildir ki, böyle cüz'i ve dağınık şeylerde dahi bir tenasüb gözetiliyor ve tanzim ediliyor. Ve o tanzim içinde İrade-i Âmme cilvesinden İnayet-i Hâssa suretinde Risalet-ün-Nura bir imtiyaz nev'inden hususî bir teveccüh görülmüş. Ben bu derin mes'eleyi tam görmek için **"İşârât-ül-İ'caz"**ın Tevafukatına dikkat ettim ve kat'î bir kanaat ile o Sırrı bildim ve hissettim.

İ k i n c i s i : Nasılki çok mübarek ve kudsî büyük bir Zat, gayet fakir ve muhtaç bir adama ümid edilmediği bir tarzda iltifatkârâne bir kabda bâzı kâğıtlara sarılı bir hediye ihsan etse, elbette o bîçâre adam, o pek büyük Zâta karşı hediyesinin binler mislinden fazla teşekkür etmek ister. Ve bin o hediye kadar kıymetli bulunan o hediye ile gösterilen iltifata karşı ne kadar teşekkürde israf ve ifrat da etse, makbûldür. Ve o çok mübarek Zâtın hediyesine sardığı kâğıtları da teberrük deyip şeker gibi yese, hattâ o hediye içindeki cevizlerin kabuklarını da teberrük deyip ekmek gibi yese, başına koysa, israf olmadığı gibi, Risalet-ün-Nur yüzünde İrade-i Âmmede İnayet-i Hâssa iltifatı, Tevafuk zarfiyle İhsan edilmiş. Elbette Tevafuka dair tafsilat, tasvirat fiilî teşekküratın bir nev'idir, ve sevincin ve minnetdarlığın heyecanlı bir tereşşuhatıdır. Evet, böyle bir Zâtın İltifatını gösteren maddî kırk para İhsanına karşı, kırk bin liraya değer İltifatına karşı ne kadar teşekkür eylese, israf değil.

Said Nursî

* * *

Aziz Sıddık Kardeşlerim!

Sizin fevkalâde Sadakat ve Ulûvv-i Himmetinizden tereşşuh eden bir hafta evvelki Mektubunuza karşı hüsn-ü zannınızı bir derece

cerh eden benim cevabımın Hikmeti şudur ki:

Bu zamanda öyle fevkalâde hâkim cereyanlar var ki, herşey'i kendi hesabına aldığı için, faraza hakikî beklenilen o Zat dahi bu zamanda gelse, harekâtını o cereyanlara kaptırmamak için siyaset âlemindeki vaziyetten feragat edecek ve hedefini değiştirecek, diye tahmin ediyorum.

Hem üç mes'ele var: Biri Hayat, biri Şeriat, biri Îmandır. Hakikat noktasında en mühimmi ve en âzamı, Îman mes'elesidir. Fakat şimdi umumun nazarında ve hâl-i âlem ilcaatında en mühim mes'ele, Hayat ve Şeriat göründüğünden, o Zat şimdi olsa da, üç mes'eleyi birden umum rûy-i zeminde vaziyetlerini değiştirmek nev'-i beşerdeki câri olan Âdetullaha muvafık gelmediğinden, herhalde en a'zam mes'eleyi esas yapıp, öteki mes'eleleri esas yapmıyacak, tâ ki, Îman Hizmeti, safvetini umumun nazarında bozmasın ve avamın çabuk iğfal olunabilen Akıllarında o Hizmet başka maksadlara âlet olmadığı tahakkuk etsin.

Hem de, yirmi senedenberi tahribkâr eşedd-i zulüm altında o derece Ahlâk bozulmuş, o derece Metanet ve Sadakat kaybolmuş ki; ondan, belki yirmiden birisine îtimad edilmez. Bu acib hâlâta karşı çok fevkalâde Sebat ve Metanet ve Hamiyet-i İslâmiye lâzımdır. Yoksa akim kalır, zarar verir.

Demek en hâlis ve en selâmetli ve en mühim ve en muvaffakıyetli Hizmet, Risalet-ün-Nur Şâkirdlerinin çalıştıkları daire içindeki Kudsî Hizmettir.

Her ne ise, şimdilik bu mes'eleye bu kadar yeter.

Said Nursî

* * *

HÜSREV'İN MEKTUBUNDAN BİR FIKRADIR

Evet Üstadım, gözümüzle görüyoruz ki: Ehl-i Tarîkat, bid'alara dayanamamışlar; hem girmişler, içinden çıkamıyorlar, hem salikleri ondan bir ikiye inmiş. Hem onlar da îtiraf ediyorlar ki : Zevklerinden cezbedici güzelliklerinden ellerinde çok şeyleri kalmamış. Cenab-ı Hakkın sırf bir İhsanı olarak Risalet-ün Nur'un parlak, nuranî Nâsiyesini müşahede ediyoruz ki, in'ikâs eden Lemeat-ı Nû-

riyesi, bütün ihtiyacımıza kâfi ve vâfi geliyor, herkesi hayrette bırakıyor. **Hem, ehl-i bid'ayı serfürû' ettiriyor.** Öylelerin lisanlarından, nedamet ve teessüfü ifade eden "Bilmemişiz!" kelimeleri dökülüyor.

Muhitimizde, Risalet-ün-Nura karşı câzibedar ve çok âlî Hakikatlarından başka ehl-i bid'a lisanları susmuş; güya karanlıklı girdablara sokulmuşlar, konuşmuyorlar. Konuşsalar da tesirleri kalmamıştır. Câzibedar ve İ'cazkâr Lisaniyle ancak Risalet-ün-Nur konuşuyor. Bid'a ve dalâlet zulmetlerine karşı ancak Onun Talebeleri, Kuvvet-i Îmanla çelikten bir kal'a gibi duruyorlar. Hem öyle fevkalâde Fütuhat yapıyor ve öyle hârikulâde bir surette Emir ve Nehy-i Kur'ânîyi temessük ettiriyor ki, pek çok müşahedatımızdan yalnız birisini bin Kalemli Kardeşimiz söylüyorlar ki... Sükût.

H ü s r e v

* * *

KÂTİB OSMAN'IN RÜ'YASINA AİD BİR FIKRASIDIR.

Şâbân-ı Şerifin onbeşinci cumartesi **Leyle-i Berat** gecesi rü'yamda; büyük berrak, küçük bir deniz olan bir göl sahilinde ingiliz veyahud almanla, biz yâni Türk hükûmeti harbediyormuş. Harb esnasında Semadan bir karaltı zuhur etmeğe başladı. "Acaba bu Semadan inen nedir?" diye hepimizin nazar-ı dikkatini celbetti. Yakınlaştıkça bir insan ve sonra üzeri ihramlı, yüzü bir parça esmer, başı beyaz ve büyük tülbend ile sarılı bir kadın şeklini alarak, gölün ortasında hemen ineceği zaman derhal oraya bir mermerden Minber yapılarak Minberin üzerine indi. Sonra, Zât-ı Âlinizden gelen umum Mektubları okumağa başladı. Her iki tarafta Sükûnet hasıl oldu. Okuduğu Mektubları herkes can kulağıyle dinledi. Sonra nihayetinde "Evet, Hazret-i Kur'an-ı Azîmüşşanın Ahkâm-ı Şer'iyesince amel ederseniz, yakayı kurtarırsınız. Eğer Kur'ân-ı Azimüşşân'ın Ahkâm-ı Şer'iyyesine riayet etmezseniz hepiniz mahv u perişan olacaksınız" diye söyledi. Sonra evime geldim. Bizim Re'fet Beyle Rüşdü Efendi bizim eve geldiler, bendenize dediler: "Bu Sırrı sen mi ifşa ettin? Bu Mektublar Minber üzerinde okundu?" Bendeniz de cevaben: "Hayır Kardeşlerim, bu Sırrı siz anlamadınız mı? Bu gelen Zat, Semadan geliyor, bu Mektubları

oradan getiriyor. Ben kim oluyorum ki o havadisi oraya çıkarayım?" diye onlara söyledim. Sonra bunlara bir hediye ikram edeyim diye bakdım, evimizin deliğinde dört top helva gördüm. Birisini birine, diğerini öbürüne ve iki tanesini de kendim yedim. Ağzım tatlı olarak uyandım.

اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ Leyle-i Berat hürmetine ve Duanız Berekatiyle hakkımızda mübarektir, lûtfen tâbirini beklemekteyiz.

Talebeniz
K â t i b O s m a n

* * *

KARADAĞ'IN BİR MEYVESİ

Aziz kardeşlerim!

Bu defa Mektub yerinde bu meyveyi gönderiyoruz.

Bir Âyetin mana-yı işarîsinin külliyetinden bir ferdi, Hürriyetten bu âna kadardır... Teşrin-i sâni otuzuncu gün, bin üçyüz ellisekizde (1358), Karadağ başına çıkıyordum. "İnsanların, hususan Müslümanların bu teselsül eden helâketleri ve hasaretleri ne vakitten başladı, ne vakte kadar..." hatıra geldi. Birden, her müşkülümü halleden Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan, Sure-i وَ الْعَصْرِ 'yı karşıma çıkardı. "Bak!" dedi, baktım; her asra hitab ettiği gibi, bu asrımızada daha ziyade bakan

اِنَّ الْاِنْسَانَ لَفٖى خُسْرٍ Âyetindeki وَ الْعَصْرِ اِنَّ الْاِنْسَانَ لَفٖى خُسْرٍ

makam-ı cifrîsi **bin üçyüz yirmidört** (1324) edip, hürriyet inkılabıyla başlayan tebeddül-ü saltanat ve Balkan ve İtalya Harbleri ve Birinci Harb-i Umumî mağlubiyetleri ve muahedeleri ve Şeair-i İslâmiyenin sarsılmaları ve bu memleketin zelzeleleri ve yangınları ve İkinci Harb-i Umumî'nin zemin yüzünde fırtınaları gibi, Semavî ve arzî musibetlerle hasaret-i insaniye ile

اِنَّ الْاِنْسَانَ لَفٖى خُسْرٍ Âyetinin bu asra

dahi bir Hakikatı, maddeten aynı tarihiyle gösterip, bir Lem'a-i İ'cazını gösteriyor.

اِلاَّالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ise makam-ı cifrîsi

(âhirdeki ت , هـ , sayılır, şedde sayılmaz) bin üçyüz ellisekiz (1358) olan

bu senenin ve gelecek senenin aynı tarihini göstermekle o hasaretlerden bâhusus manevî hasaretlerden kurtulmanın çare-i yegânesi, İman ve A'mal-i Sâliha olduğu gibi ve mefhum-u muhalifiyle, o hasaretin de sebeb-i yegânesi küfür ve küfran, şükürsüzlük yani imansızlık, fısk ve sefahet olduğunu gösterdi. Sure-i وَالْعَصْرِ in Azamet ve Kudsiyetini ve kısalığıyla beraber gayet geniş ve uzun Hakaikın hazinesi olduğunu tasdik ederek, Cenab-ı Hakk'a şükrettik.

Evet Âlem-i İslâm, bu asrın hasareti olan bu dehşetli İkinci Harb-i Umumî'den kurtulmasının sebebi, Kur'andan gelen İman ve A'mal-i Sâliha olduğu gibi; fakirlere gelen acı açlık ve kahtın sebebi, orucun tatlı açlığını çekmedikleri; ve zenginlere gelen hasarat ve zayiatın sebebi de, Zekat yerinde ihtikâr etmeleridir. Ve Anadolu'nun bir meydan-ı harb olmamasının sebebi; اِلاَّ الَّذِينَ آمَنُوا Kelime-i Kudsiyesinin Hakikatını fevkalâde bir surette yüzbin insanların Kalblerine Tahkikî bir tarzda Ders veren Risale-in Nur olduğunu, pek çok emarelerle ve Şakirdlerinden binler Ehl-i Hakikat ve Dikkatin kanaatları isbat eder.

Ezcümle: Emarelerden biri, Risale-i Nur'a sıkıntı veren veyahut Hizmetinden çekilen pek çok adamların tokat yemeleri gibi; bu sene, bu memleketin etrafında umumî bir tarzda Risale-i Nur'un İntişarına sıkıntı verip şimdiki bir nevi tevakkuf devresi vermek hatasıyla, şimdiki umumî sıkıntının bir sebebi olduğunu göstermesidir.

* * *

Sure-i وَالْعَصْرِ 'ın Dağ Meyvesi Namındaki Nüktesine bir Haşiyedir.

اَلصَّالِحَاتِ deki ت, âhirdeki ' ت lar ekseriyetçe vakfa rast gelmesiyle cifirce ه sayılabilir, bu noktada اِلاَّ beraberdir. bu zamanımızı gösterir (1358). Ve telaffuzca ه okunmadığından ت kalabilir. Bu noktadan, şeddeler sayılmazsa ve اِلاَّ beraber değil, ikiyüz küsur zamana kadar İman ve Amel-i Sâlih ile beraber bir Taife-i Azîme, hasarat-ı azîmeye karşı Mücahedeye devam edeceğine işaret edip, Fatiha'nın âhirinde

صِرَاطَ الَّذِينَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ gösterdiği zamana; hem

لاَ تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ اُمَّتِى ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ حَتَّى يَأْتِىَ اللّٰهُ بِاَمْرِهِ

birinci **Cümle, bin beşyüz** (1500) makamıyla Âhirzamanda bir Taife-i Mücahidenin son zamanlarına; ve ikinci Cümle **bin beşyüzaltı** (1506) makamıyla, galibane Mücahedenin tarihine; ve üçüncü Cümle **bin beşyüz kırkbeş** (1545) makamıyla pek az bir farkla, hem Fatiha'nın,

hem وَالْعَصْرِ Suresi'nin ikinci Cümlesinin Gaybî İşaretlerine işaret edip,

Tevafuk eder. Demek bu Hadîs-i Şerifin üç Cümlesinden herbirisi, bin beşyüz tarihine ve Mücahedenin ne kadar devam edeceğine dair işaretlerine, aynen bu اَلَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ 1561 makamıyla, hem

وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ **bin beşyüz altmış** (1560) makamıyla

iştirak edip, o Taife-i Azîmenin Mücahedatları ne kadar devam edeceğini mana-yı işarî ve cifrî ile gösterirler. Ve Fatiha ve Hadîsin irae ettikleri tarihe, makam-ı ebcedleriyle takarrüb edip, farklı bir derece Tevafuk ederler ve manalarıyla da tam tetabuk ederek, parlak bir Lem'a-i İ'caziye-i Gaybiyeyi gösteriyorlar.

BİRDENBİRE KALBE GELEN BİR NÜKTE-İ İ'CAZİYEDİR

Kur'ana aid en cüz'i en küçük bir Nükte de kıymeti büyük olduğundan, İşârât-ı Kur'aniyenin bu zamanımıza Tevafuk eden küçük bir Şuâı, bugün Sûre-i وَالْعَصْرِ Nükte-i İ'câziyesi münasebetiyle Sûre-i Filden, mânâ-yı işârî tabakasından Tevafuk düsturuna istinaden bir Nüktesini beyan etmem ihtar edildi. Şöyle ki:

Sûre-i اَلَمْ تَرَ كَيْفَ meşhur ve tarihî bir hâdise-i cüz'iyyeyi beyan ile gelen ve her asırda efradı bulunan o gibi ve ona benziyen hâdiseleri ihtar ve tabakat-ı işariyeden herbir tabakaya göre bir mânayı ifade etmek umum asırlarda umum nev-i beşerle konuşan Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyanın Belâgatının muktezası olmasından, bu Kudsî Sûre bu asrımıza da bakıyor, Ders veriyor, fenaları tokatlıyor. Mânâ-yı işarî tabakasında bu asrın en büyük hâdisesini haber vermekle beraber dünyayı her cihetle Dine tercih etmek ve dalâletde gitmenin cezası olarak cifir ve hesab-ı ebced ile üç cümlesi aynı hâdisenin zamanına tetabuk edip işaret ediyor.

Birinci Cümlesi: Kâbe-i Muazzama'ya hücum eden ebrehe askerlerinin başlarına Ebâbil Tayyareleriyle Semavî Bombalar yağdırmasını ifade eden تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ Cümle-i Kudsiyesi **bin üçyüz ellidokuz** edip, dünyayı Dine tercih eden ve nev'-i beşeri yoldan çıkaran medeniyetçilerin başlarına Semavî Bombalar ve Taşlar yağdırmasına Tevafukla işaret ediyor.

İkinci Cümlesi: اَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِى تَضْلِيلٍ Kelime-i Kudsiyesi, eski zaman hâdisesindeki Kâbenin Nurunu söndürmek için hileler ile hücum edenlerin kendileri yokluk, zulümat, dalâlette aksül'amel ile aleyhlerine dönmesiyle tokat yedikleri gibi, bu asrın aynen hileler ile, desiseler ile Edyan-ı Semaviye Kâbesini, Kıblegâhını, dalâlet hesabına tahribe çalışan cebbar, mağrur ehl-i dalâletin tadlil

ve idlâllerine Semavî Bombalar tokadiyle cezalanmasına, aynı tarihi

فِى تَضْلِيلٍ Kelime-i Kudsiyesi bin üçyüz altmış makam-ı cifrisiyle Tevafuk edip işaret ediyor.

Üçüncüsü: اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصْحَابِ الْفِيلِ Cümle-i Kudsiyesi Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâma hitaben : **"Senin mübarek Vatanın ve Kıblegâhın olan Mekke-i Mükerremeyi ve Kâbe-i Muazzamayı hârikulâde bir surette düşmanlardan kurtar-masını ve o düşmanları nasıl bir tokad yediklerini görmüyor musun?"** diye mânâ-yı sarihiyle ifade ettiği gibi, bu asra dahi hitab eden o Cümle-i Kudsiye, mânâ-yı işârîsiyle der ki : **"Senin Dinin ve İslâmiyetin ve Kur'ânın ve Ehl-i Hak ve Hakikatın cebbar düşmanları olan dünya-perest ve dünyanın menfaati için Mukaddesatı çiğneyen o ashab-ı dünyaya senin Rabbin nasıl tokatlarla cezalarını verdiğini görmüyor musun? Gör, bak!"** diye mânâ-yı işârîsiyle, bu Cümle aynen makam-ı cifrîsiyle tam bin üçyüz ellidokuz tarihiyle aynen Âfât-ı Semaviye nevinde Semavî Tokatlarla İslâmiyete ihanet cezası olarak, diye mânâ-yı işârî ifade ediyor. Yalnız

اَصْحَابِ الْفِيلِ yerinde "Ashab-üd-Dünya" gelir. فِيلِ kalkar, "Dünya" gelir. **(Hâşiye)**

(Haşiye): Bu فِيلِ lafzı kalkmasının Sırrı: Eski zamanda dehşetli Fil-i Mahmudî azametine, heybetine dayanmış, hücum etmişler. Şimdi ise dünya servetine ve malına ve o servetle havada ve denizde filolar teşkil edip, o fil gibi filolarla nev'-i beşeri esaret altına almış ve avrupa medeniyetçileri medeniyetin mehasiniyle, iyilikleriyle, menfaatleriyle değil, belki medeniyetin seyyiatıyla ve sefahetiyle ve dinsizliğiyle üçyüzelli milyon Müslümanların her tarafta hâkimiyetlerini imha edip istibdadına serfüru' etmiş ve bu musibet-i semaviyeye sebebiyet vermiş. Ve dünyaperest gaddar zalimlere, zulümlerine ceza olarak tokatlar gelmeye ve fakir ve masumlar ve mazlumlara, fâni mallarını ve hayatlarını Âhiretlerine çevirmek ve kıymetdar eylemek ve dünyadaki günahlarına keffaret-üz zünub etmeye Kader-i İlahîye fetva verdiler. Şimdi yedi senedir dünyaperestlerin bu musibette vaziyetlerini ve safahatlarını ve harb-i umumî sahifelerini kat'iyyen bilemiyorum. Fakat iki sene evvelki vaziyetleri, bu Sure-i Kudsiyenin mana-yı işarî tabakasından gelen tokatlar, tamı tamına onların başlarına iniyorlar ve Surenin bir mana-yı işarîsini tam tefsir ediyor.

T a h l i l : تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ iki ت ت sekizyüz; iki ر ر dörtyüz. İki م م , bir ب , bir ح , bir ى yüz; tenvin vakf olmadığından ن dur, elli; bir ه , bir ج , bir ا dokuz; mecmuu bin üçyüz ellidokuz.

فِى تَضْلِيلٍ: ض sekizyüz, ت dörtyüz, ف seksen, iki ى ى yirmi, iki ل ل altmış, tenvin vakfa rast gelmiş, sayılmaz; yekûnü bin üçyüz altmış.

اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصْحَابِ الْفِيلِ iki ر ر bir ت sekizyüz; iki ف ف iki ك ك ikiyüz; iki ل ل bir م yüz; bir ع bir ص yüzaltmış; dört ب ب ب ب üç ا ا ا bir ى bir ح yirmidokuz; اَلْفِيلِ yerine gelen اَلدُّنْيَا daki iki د د bir ا dokuz; bir ن elli; bir ى bir ا bu yekûn, bin üçyüz ellidokuz, okunmayan ا sayılmazsa bin üçyüz ellisekiz eder.

Hem arabî, hem rumî tarihiyle bu semavî tokatların ayrı ayrı çeşitlerinin zamanlarına Tevafuk ile parmak basıyor. (Hâşiye)

KÜÇÜK HUSREV FEYZİ'NİN BİR İSTİHRACIDIR

Otuzüçüncü Âyetten Hâfız Ali'nin istihracının bir Zeyli ve Lâhikasıdır.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Sure-i Zümer'de

اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَهُ لِلْاِسْلَامِ فَهُوَ عَلٰى نُورٍ مِنْ رَبِّهِ

Âyet-i Azîmenin mana-yı sarihinden başka bir mana-yı işarî tabakasının külliyetinde dâhil bir ferdi Risale-i Nur ve Tercümanı olduğuna kuvvetli bir delil buldum.

اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَهُ لِلْاِسْلَامِ فَهُوَ Cümlesi,

(Haşiye): Evet bu tokattan, pürşer beşer şirkten şükre girmezse ve Kur'an'a tarziye vermezse, Melaike elleriyle de Ahcar-ı Semaviye başlarına yağacağını bu Sure bir mana-yı işariyle tehdid ediyor.

Kardeşiniz Said Nursî

hesab-ı cifrî ve ebcedî ve riyazî ile **bin üçyüz yirmidokuz** (1329) veya sekiz (1328) eder. Demek مَنْ külliyetinde ve فَهُوَ işaretinde dâhil ve medar-ı nazar bir ferdi, İnşirah-ı Sadr Nuriyla başka bir halete girip, eski sıkıntıdan kurtulup, Nuranî bir mesleğe giren bir şahıs, eski ve yeni harb-i umumînin gelmeye hazırlanmaları olan o dehşetli tarihe ve o ferdin vaziyetine remzen bakar.

فَهُوَ عَلٰى نُورٍ مِنْ رَبِّهٖ deki نُورٍ مِنْ رَبِّهٖ Kelimesi, Risale-i Nur ismine ve manasına hem cifri, hem sureti, hem manası Tevafuk ettiği gibi; اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَهُ لِلْاِسْلَامِ فَهُوَ Cümlesinin de makam-ı cifrîsi gösterdiği tarihte Risale-i Nur Tercümanı olan Üstadımın -**(Haşiye)** tahkikatımla- aynen vaziyetine Tevafuk ediyor.

Çünki o zamanda harb-i umumînin mebde'lerinde, Üstadım eski âdetini vesair ulûm-u felsefeyi ve Ulûm-u Âliye آليه ve Âliyeyi عاليه bırakıp, tam bir İnşirah-ı Sadırla Risale-i Nur'un Fatihası ve birinci mertebesi olan **İşarat-ül İ'caz** Tefsirine başlıyor, bütün Himmetini, Efkârını Kur'an'a sarfetmeğe başladığına Tevafuku kavî bir emaredir ki; bu asırda o küllî mana-yı işarîde medar-ı nazar bir ferdi, Risale-i Nur'un Tercümanı ve Şakirdlerinin Şahs-ı Manevîsini temsil eden Mümessilidir.

Evet madem Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan her asırda her ferde hitab eder, ve bir İlm-i Muhit ve bir İrade-i Şamile ile herşeye bakabilir; ve madem Ülema-i İslâm'ın ittifakıyla, Âyetlerin mana-yı sarihinden başka işarî ve remzî ve zımnî müteaddid tabakalarda manaları vardır ve madem يَآ اَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا gibi Hitablarda her asır gibi, bu asırdaki Ehl-i İman, Asr-ı Saadetteki Mü'minler gibi dâhildir ve madem İslâmiyet noktasında bu asır, gayet

----

(Haşiye): Bu Şerh-i Sadırla münasebetdar bir Tevafuktur. Üstadımdan anladım; yirmibeş senedir daima ve en mühim Duası اَللّٰهُمَّ اشْرَحْ صَدْرِى لِلْاِيمَانِ وَالْاِسْلَامِ Münacatı olmuş.

ehemmiyetli ve dehşetlidir ve Kur'an ve Hadîs İhbar-ı Gaybî ile, Ehl-i İmanı onun fitnesinden sakınmak için şiddetle haber vermiş. Ve madem hesab-ı cifrî ve ebcedî ve riyazî, eskiden beri sağlam bir düsturdur ve kuvvetli bir emare olabilir. Ve madem Risale-i Nur ve Tercümanı ve Şakirdleri, İman ve Kur'an Hizmetinde parlak ve tesirli Vazifeleri gayet ehemmiyet kesbetmiştir. Ve madem bu büyük Âyet, hesab-ı cifirle bu asırda ve iki harb-i umumîye bakar. Eski harbin patlamasına ve Risale-i Nur'un zuhuruna Tevafuk ettiğini, manen de gösterir. Elbette mezkûr Hakikatlara ve kuvvetli karinelere binaen bilâ-tereddüd hükmederiz ki: Risale-i Nur'un Şahs-ı Manevîsi ve Tercümanı, bu Âyet-i Azîmenin mana-yı işarî tabakasının külliyetinde dâhil ve medar-ı nazar bir ferdidir. Ve bu Âyet Ona işaret eder. Ve mana-yı remziyle Ondan haber verir. Ve İhbar-ı Gayb nev'inden bir Lem'a-i İ'caziyeyi gösterir, denilebilir.

T a h l i l : Bir ش iki ر ر yediyüz. ف م ن ل ikiyüz. ص د ه ا yüz. س م yüz. İsm-i Celal اَللّٰهُ altmışyedi. İki ل ل altmış. فَهُوَ doksanbir. لِلْاِسْلَامِ daki iki veya üç الف iki veya üç; ح sekiz.

نُورٍ مِنْ رَبِّهٖ, "Risale-i Nur" Her ikisinde نُور var. "Risale" de ر رَبِّهٖ 'deki ر 'ya mukabildir. Eğer نُورٍ deki tenvin sayılsa, اَلنُّورِ de dahi şeddeli ن sayılır, yine ittihad ederler. نُور dan başka مِنْ بِهٖ doksanyedi ederek, Risale-i Nur'da kalan س ل ه iki ا ا dahi doksanyedi ederek, tam Tevafuk eder. Türkçe telaffuzda Risale-i Nur ء ile okunması zarar vermez.

Sure-i Maide'nin onbeşinci Âyeti

قَدْ جَٓاءَكُمْ مِنَ اللّٰهِ نُورٌ وَ كِتَابٌ مُبِينٌ يَهْدِى بِهِ اللّٰهُ

Sure-i Nisa'nın

âhirinde

يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَٓاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ

وَاَنْزَلْنَٓا اِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا

Âyeti gibi, Risale-i Nur'a mana ve cifir cihetiyle, mana-yı işarî efradından olduğuna kuvvetli bir karine buldum.

İkinci Âyet olan Sure-i Nisa'nın Âyeti, Birinci Şua olan İşarat-ı Kur'aniye'de, Üstadım işaretini beyan etmiş. Birinci Âyet olan Sure-i Maide'nin onbeşinci Âyeti hem bunun işaretini teyid ediyor, hem de

اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ Âyetinin işaretini tasdik ediyor.

Evet bu asırda mana-yı işarî tabakasından tam şu Âyetin kudsî mefhumuna bir ferd, Risale-i Nur olduğuna kim insaf ile baksa tasdik edecek. Risale-i Nur bir ferdi olduğuna manevî münasebet kavîdir. Madem bu Âyetin makam-ı cifrîsi bin üçyüz altmışaltıdır (1366), eğer meddeler, okunmayan Hemzeler sayılmazsa altmışikidir (1362). Ve madem Risale-i Nur, Kur'an-ı Mübin Nurunu ve Hidayetini neşreden bir Kitab-ı Mübindir. Ve madem zahiren ondan daha ileri, o Vazifeyi ağır şerait altında yapanları görmüyoruz. Ve madem Âyetler, sair Kelâmlar gibi cüz'î bir manaya münhasır olamaz. Ve madem delalet-i zımnî ve işarî ile kaideten mefhum-u kelâmda dâhil oluyor. Ve madem Necmeddin-i Kübra ve Muhyiddin-i Arab gibi çok Ehl-i Velayet, mana-yı zahirîden başka bâtınî ve işarî manalar ile ekser Âyâtı tefsir etmişler; hattâ Tefsirlerinde Musa (A.S.) ve Firavun'dan murad, Kalb ve nefistir dedikleri halde Ümmet onlara ilişmemiş; büyük Ülemadan çokları onları tasdik etmişler. Elbette Âyetin delalet-i zımnî ile Risale-i Nur'a kuvvetli karinelerle işareti kat'îdir, şübhe edilmemek gerektir.

Tahlil: قَدْ جَٓاءَكُمْ yüz altmışdokuz مِنَ اللّٰهِ yüz ellyedi نُورٌ tenvin ile beraber üçyüzaltı وَ كِتَابٌ مُبِينٌ altıyüzotuzbir يَهْدِى بِهِ اللّٰهِ yüzüç

Yekûnü, bin üçyüz altmışaltı. Eğer meddeler,okunmayan ء (hemze) ler sayılmazsa, bu seneki Muharrem tarihine; yani bin üçyüz altmışiki'ye tamam Tevafuk eder. Eğer

مُبِينٌ deki tenvinde vakfedilse, bin üçyüz onaltıdır (1316) ki; hem Risale-i Nur'un mukaddematına, hem tenvin ile Tekemmülüne ve Birinci Şua'da beyan edildiği gibi, çok Âyâtın ehemmiyetle gösterdikleri aynı meşhur tarihe Tevafuk eder.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Ben, senin İctihadında hatâ var diyenlere ve isbat edenlere teşekkür edip Ruh u Canla minnetdarım. Fakat, şimdiye kadar o İctihadımı tamamiyle kanaatla tam tasdik edenler, binler Ehl-i Îman ve onlardan çokları Ehl-i İlim tasdik ettikleri ve ben de dehşetli bir zamanda Kudsî bir Teselliye muhtaç olduğum bir hengâmda sırf Ehl-i Îmanın Îmanını Risale-i Nur ile muhafaza Niyet-i Hâlisasiyle ve Necmeddin-i Kübrâ, Muhyiddin-i Arab gibi binler Ehl-i İşârât gibi cifrî ve riyazî hesabiyle beyan edilen bir Müjde-i İşariye-i Kur'aniyeyi kendine gelen bir kanaat-ı tâmme ile, hem mahrem tutulmak şartiyle beyan ettiğim ve **o İctihadımda en muannid dinsizlere de isbat etmeğe hazırım**, dediğim halde beni gıybet etmek, dünyada buna hangi mezheble fetva verilebilir, hangi fetvayı buluyorlar?! **Ben herşeyden vazgeçerim, fakat Adalet-i İlâhiyyenin huzurunda bu dehşetli gıybete karşı hakkımı helâl etmem! Titresin!.. Bütün Sâdâtın Ceddi olan Fahr-ı Âlem Aleyhissalâtü Vesselâmın Sünnet-i Seniyyesini muhafaza için hayatını ve herşey'ini fedâ eden bir mazlûmun şekvası, elbette cevabsız kalmayacak!**

İllâ bir şart ile helâl edebilirim ki: Bu Ramazan-ı Şerifte bana ve hâlis Kardeşlerime verdiği endişe ve telâşı, hak-perestlik damariyle, büyüklere lâyık ulûvv-u cenabla, enaniyet-i taassubkârânesini Hakikata ve insafa feda edip tâmire çalışmasıdır; müşfik ve munsıf bir Hoca tavriyle, kusurumuz varsa bize lütufkârâne ihtar ve îkazdır. Cenâb-ı Hak,

سَتَّارُ الْعُيُوب dur, Hasenat seyyiata mukabil gelse, afveder.

İman Hizmetinde yüzbinler insanın Îmanını Tahkikî yapmak Hasenesine karşı benim gibi bir bîçârenin hüsn-ü niyetle kuvvetli emarelerle İnayet-i İlâhiyyeden tasavvur ettiği bir

Müjde-i Kur'aniyenin tefehhümünde bir yanlış, belki yüz yanlış varsa da, o Hasenata karşı gelemez, setr-i uyûb perdesini yırtamaz!... Her ne ise.

Bu mes'ele yalnız şahsıma taallûk etseydi, ben cidden nefs-i emmaremi tam kırmak için ona minnettar olurdum. **Mesleğimiz, bu zamanda Hakka Hizmet, bütün bütün terk-i enaniyetle olabileceğini kat'î kanaatımız olduğu gibi, yirmi senedir nefs-i emmarem ister istemez o mesleğe İtâate mecbur olmuş. Risale-i Nur ve mukaddematları, buna bir hüccet-i katıadır.** Fakat garaz ve inad ve bir nevi taassub-u meslekiyeyi ihsas eden ve esrar-ı mestûreyi işaa suretinde gelen îtiraz ve ayıblara karşı Eski Said (R.A.) lisaniyle derim: **İşte meydan! En müteassıb Ulemadan ve en büyük Velîden tut, tâ en dinsiz feylesoflara ve müdakkik Hükemalara, Risale-i Nurdaki Dâvaları isbat etmeğe hazırım ve hem de isbat etmişim ki, benim mahvıma ve îdamıma mütemadiyen çalışan zındık feylesoflar ve mülhidler, o Dâvaları cerhedemiyorlar ve edememişler!**

Hem bütün hayatımda delilsiz dâvaları zikretmediğim, sizin gibi eski ve yeni arkadaşlarım biliyorlar. Bâhusus, Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyandan aldığım bir kuvvetle avrupa feylesoflarına Risale-i Nur meydan okur. Risale-i Nur bu zamanda medar-ı nazar bir Hâdise-i Kur'aniye olduğundan, bir iki işaret değil, belki benimle beraber Risale-i Nur Şâkirdleri tarafından istihraç edilen beş Risalede yazılan işaretler, bir cihette bine yaklaşıyor. Bin incecik saçlar dahi toplansa kuvvetli bir ip olduğu gibi, sarahata yakın bir delâlet oluyor. Vahdet-i mes'ele cihetiyle o işaretler birbirine kuvvet verir. Bâzı işârâtı zaif görmekle onu inkâr etmek, İnsafa, Hakperestliğe muvafık olamaz. İnkâr eden mâzur olamaz. Hususan, lüzumsuz ve zararlı ve müfritane bir gıybet olsa, bu zamanda Ehl-i İlim ortasında Ehl-i Hakikatı ağlattıracak bir hâdise-i elîmedir.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Kardeşlerim!

Kur'an'ın bir tek Âyetinin bir tek işareti İhbar-ı Gayb nev'inden bir Lem'a-i İ'caziyeyi Tevafuk suretiyle gösterdiğini manevî bir İhtarla gördüm.

اَيُحِبُّ اَحَدُكُمْ اَنْ يَاْكُلَ لَحْمَ اخيهِ مَيْتًا Şu Âyet-i Kerimenin makam-ı cifrîsi -şedde ve tenvin sayılmazsa- **bin üçyüz ellibirdir** (1351), مَيْتًا aslı مَيِّتًا olmasından **bin üçyüz altmışbir** (1361) ederek; bu tarihte, Umûr-u Azîmeden bir dehşetli gıybeti, şu Âyetin mana-yı işarî külliyetinde dâhil ediyor ve Umûr-u Azîmeden böyle acib bir gıybet aynı tarihte, aynı senede vukua geldi. Şöyle ki:

Onsekiz sene (şimdi yirmiden geçti) müddetinde Sünnet-i Seniyeyi muhafaza için başına şapka koymadığından ve onsekiz senedir haps-i münferid hükmünde ihtilattan men' ve yalnız bir odada hayatını geçirmeye mecbur edilen ve hususî ibadetgâhında Ezan-ı Muhammedî (A.S.M.) okuyup "اَللّٰهُ اَكْبَرُ" dediğinden ve " لاَ اِلٰهَ اِلاَّ اللّٰهُ " Hakikatını güneş gibi gösterdiğinden, yüz arkadaşıyla taht-ı tevkife alınan bir adam, yüzer emare ve karinelere istinaden İnayet-i İlahiyeden geldiğinden kat'î bir kanaatı ile İşarat-ı Kur'aniyeden bir müjdeyi hem kendine, hem musibetzede arkadaşlarına teselli niyetiyle beyan ettiği için gıybet ve fena tabiratla teşhir etmek ve Onun Dersleriyle İmanlarını kurtaran masum Şakirdlerini ondan tenfir edip şübheler vermek; güya ortalıkta medar-ı inkâr bir şey yok ve hiçbir münkeratı ve cinayeti görmüyor gibi, yalnız o bîçarenin mevhum bir hatasını, sekiz senede seksen müdakkiklerin nazarında saklanan ve sathî ve inadî nazarına göre bir ictihadî yanlışını görüyor zannıyla zemmetmek; elbette bu asırda, bu memlekette Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın kasden işaretine medar olabilir azîm bir hâdisedir. Bence, Kur'an'ın nasılki her Sure ve bazan bir Âyet ve bazan bir Kelime bir Mu'cize olur; öyle de bu Âyetin tek bir işareti, İhbar-ı Gayb nev'inden bir Lem'a-i İ'caziyedir. Bu Âyetin bu işareti, bu asırda, Risale-i Nur şakirdlerinin hakkındaki gıybete baktığına üç emare var:

Birincisi: Birinci Şua olan İşarat-ı Kur'aniye Risalesinde, Risale-i Nur'a ve Tercümanına işaret eden beşinci Âyet

olan

أَوَ مَنْ كَانَ مَيْتًا فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشٖى بِهٖ فِى النَّاسِ gayet kuvvetli karinelerle مَيْتًا Kelime-i Kudsiyesi cifir ve ebced hesabıyla ve üç cihet-i manasıyla Said-ün Nursî'ye Tevafuk etmesidir.

İkinci Emare: اَيُحِبُّ اَحَدُكُمْ ilâ âhir Âyetinin makam-ı cifrîsi ve riyazîsi **bin üçyüz altmışbir** (1361) etmesidir. Aynı tarihte, o acib hâdise oldu.

Üçüncü Emare: O muhterem ihtiyar zâtı unutmak, belki şahsıma karşı tezyifatını ihtiyarlığına ve çok cihetlerle mabeynimizdeki Uhuvvete hürmeten helâl etmeğe karar verdiğim ve biz Hizmetkâr olduğumuz Kur'ana havale edip bıraktığım hengâmda, birden ihtiyarım haricinde, beş vecihle zemmi zemmeden, mu'cizane gıybetten altı cihetle zecreden

اَيُحِبُّ اَحَدُكُمْ اَنْ يَاْكُلَ لَحْمَ اَخٖيهِ مَيْتًا Âyeti karşımda kendini gösterip temessül eyledi. Manen, "Bana bak!" dedi. Ben de baktım, birden Tesbihat içinde gördüm ki: 1351'den, tâ 1361 tarihini gösterdi. Halimize baktım; perde altında 51'den, tâ 61'e kadar Risale-i Nur meded beklediği İstanbul âfâkında, bir nevi taarruz bulunmuş ve 61'de birden patlamasıdır.

T a h l i l : ت dörtyüz, خ altıyüz = bin. ى ى م م yüz.

ك ك ل ل yüz. Üçüncü م ن ى yüz. د ب ح ح ح otuz. Dördüncü ى on. Beş الف , bir هـ ile beraber on. Âhirdeki tenvin vakfen ا olduğu için yekûnü bin üçyüz ellibir. (Haşiye) مَيْتًا aslı يّا-yı müşeddede olduğundan bin üçyüz altmışbir eder.

Said Nursî

(Haşiye) : Bu Âyet bizi şiddetle gıybetten men'ettiğinden, bu hâdiseyi unutmalıyız, medar-ı gıybet etmemeliyiz. اِنْ شَاءَ اللّٰهُ, daha tekerrür etmeyecek.}

بِاسْمِهِ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Bu âciz Kardeşiniz, hem o itiraz eden o eski dost zâta, hem Ehl-i Dikkate ve sizlere beyan ediyorum ki: Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyanın Feyziyle yeni Said (R.A.) Hakaik-ı Îmaniyeye dair o derece mantıkca ve hakikatca bürhanlar zikrediyor ki; değil Müslüman Uleması, belki en muannid avrupa feylesoflarını da teslime mecbur ediyor ve etmektedir. Amma Risale-i Nurun kıymet ve ehemmiyetine işarî ve remzî bir tarzda **"Hazret-i Ali"** (R.A.) ve **"Gavs-ı A'zam"**ın (R.A.) ihbaratı nev'inden Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyan dahi bu zamanda bir Mu'cize-i Mâneviyesi olan Risale-i Nura nazar-ı dikkati celbetmesine "Mâna-yı işârî" tabakasından rumuz ve îmaları, İ'cazının şe'nindendir ve o Lisan-ı Gaybın Belâgat-ı Mu'cizekâranesinin muktezasıdır.

Evet, Eskişehir Hapishanesinde dehşetli bir zamanda ve Kudsî bir Teselliye pek çok muhtaç olduğumuz hengâmda, mânevî bir ihtarla: "Risale-i Nurun makbûliyetine eski Evliyalardan şahid getiriyorsun. Halbuki وَلاَ رَطْبٍ وَلاَ يَابِسٍ اِلاَّ فِى كِتَابٍ مُبِينٍ Sırriyle en ziyade bu mes'elede söz sahibi Kur'andır. Acaba Risale-i Nuru, Kur'an kabûl eder mi? Ona ne nazarla bakıyor?" denildi. O acib sual karşısında bulundum. Ben de, Kur'andan İstimdat eyledim. Birden Otuzüç Âyetin mâna-yı sarîhinin teferruatı nev'indeki tabakattan "mâna-yı işârî" tabakasından ve o mânâ-yı işârî külliyetinde dahil bir ferdi Risale-i Nur olduğunu ve duhulüne ve medar-ı imtiyazına birer kuvvetli karîne bulunmasını bir saat zarfında hissettim; ve bir kısmı bir derece izahlı ve bir kısmını mücmelen gördüm. Kanaatıma hiçbir şek ve şüphe ve vehim ve vesvese kalmadı; ve ben de, Ehl-i Îmanın Îmanını Risale-i Nur ile takviye etmek niyetiyle o kat'î kanaatımı yazdım ve Has Kardeşlerime mahrem tutulmak şartiyle verdim.

Ve o Risalede biz demiyoruz ki: "Âyetin Mâna-yı Sarîhi budur." Tâ hocalar "فِيهِ نَظَرٌ " desin. Hem dememişiz ki: "Mâna-yı işârînin külliyeti budur." Belki diyoruz ki: Mânâ-yı Sarîhinin tahtında

müteaddit tabakalar var. Bir tabakası da, mânâ-yı işârî ve remzîdir. Ve o mâna-yı işârî de bir küllîdir, her asırda cüz'iyatları var. Ve Risale-i Nur dahi, bu asırda o mânâ-yı işârî tabakasının külliyetinde bir ferddir. Ve o ferdin kasden bir medar-ı nazar olduğuna ve ehemmiyetli bir Vazife göreceğine eskidenberi Ulema beyninde bir düstur-u cifrî ve riyazî ile karineler, belki hüccetler gösterilmiş iken, Kur'anın Âyetine veya Sarahatine, değil incitmek, belki İ'caz ve Belâğatına Hizmet ediyor.

Bu nevi İşârât-ı Gaybiyeye itiraz edilmez. Ehl-i Hakikatın nihayetsiz İşârât-ı Kur'aniyeden had ve hesaba gelmiyen istihraçlarını inkâr edemiyen bunu da inkâr etmemeli ve edemez. Amma benim gibi ehemmiyetsiz bir adamın elinde böyle ehemmiyetli bir Eserin zuhur etmesini istiğrab ve istib'ad edip böyle itiraz eden Zat, eğer buğday tanesi kadar çam çekirdeğinden dağ gibi çam ağacını halkeylemek Azamet ve Kudret-i İlâhiyyeye delil olduğunu düşünse, elbette bizim gibi acz-i mutlak ve fakr-ı mutlakda, böyle ihtiyac-ı şedid zamanında böyle bir Eserin zuhuru, Vüs'at-i Rahmet-i İlâhiyyeye delildir, demeye mecbur olur. Ben, sizi ve mu'terizleri Risale-i Nurun Şeref ve Haysiyetiyle te'min ediyorum ki, bu İşaretler ve Evliyanın îmalı haberleri, remizleri, beni daima şükre ve hamde ve kusurlarımdan istiğfare sevketmiş. Hiçbir vakitte hiçbir dakika nefs-i emmareme medar-ı fahr ve gurur olacak bir enaniyet ve benlik vermediğini, size, bu yirmi sene hayatımın gözünüz önünde tereşşuhatiyle isbat ediyorum.

Evet, bu Hakikatla beraber insan; kusurdan, nisyandan hâli değil. Benim, bilmediğim çok kusurlarım var. Belki de fikrim karışmış, Risalelerde bâzı hatâlar olmuş. Fakat Kur'anın Hurufat-ı Kudsiyesinin yerine beşerin tercümesini ikame perdesi altında, noksan huruflarla, yeni hat altında tahrifkârane ehl-i dalâletin te'vilât-ı fâsideleri, Âyâtın Sarahatini incitmelerine bakmıyor gibi, bîçâre mazlum bir adamın, Kardeşlerinin Îmanını kuvvetlendirmek için bir Nükte-i İ'caziyeyi beyan ettiği için Hizmet-i Îmaniyesine fütur verecek derecede itiraz, elbette, değil Ehl-i Hakikat Zatlar, belki zerre mikdar insafı bulunan, itiraz edemez.

Bunu da ilâveten beyan ediyorum: Bu zamanda, gayet kuvvetli ve hakikatlı milyonlarla Fedakârları bulunan meşrebler, meslekler,

Tarikatlar; bu dehşetli dalâlet hücumuna karşı zâhiren mağlûbiyete düştükle halde, benim gibi yarım Ümmî ve kimsesiz ve mütemadiyen tarassut altında, karakol karşısında ve müdhiş müteaddid cihetlerle aleyhimde propagandalar ve herkesi benden tenfir etmek vaziyetinde bulunan bir adam, o mesleklerden daha ileri, daha kuvvetli dayanan Risale-i Nura sahib değildir; ve o Eser, onun hüneri olamaz, onunla iftihar edemez. Belki, doğrudan doğruya Kur'ân-ı Hakîmin bu zamanda bir nevi Mu'cize-i Mâneviyesi olarak, Rahmet-i İlâhiyye tarafından İhsan edilmiştir. O adam, binler arkadaşiyle beraber, o Hediye-i Kur'aniyeye el atmışlar. Her nasılsa, birinci Tercümanlık Vazifesi, Ona düşmüş. Onun fikri ve İlmi ve zekâsının eseri olmadığına delil, Risale-i Nurda öyle parçalar var ki; bâzısı altı saatte, bâzı iki saatte, bâzı bir saatte, bâzı on dakikada yazılan Risaleler var. Ben, yemin ile te'min ediyorum ki; Eski Said'in (R.A.) (**Haşiyecik**) kuvve-i Hâfızası da beraber olmak şartiyle, o on dakika işi, on saatte fikrim ile yapamıyorum; o bir saatlik Risaleyi, iki gün istidadımla, zihnimle yapamıyorum; ve o bir günde altı saatlik Risale olan "Otuzuncu Söz"ü ne ben ve ne de en müdakkik, dindar feylesoflar, altı günde o Tahkikatı yapamazlar ve hâkezâ... **Demek biz, müflis olduğumuz halde, gayet zengin bir mücevherat dükkânının Dellâlı ve bir Hizmetcisi olmuşuz. Cenâb-ı Hak, Fazl ve Keremiyle şu Hizmette hâlisane, muhlisane bizi ve umum Risale-i Nur Talebelerini daim ve muvaffak eylesin,** آمِينَ بِحُرْمَةِ سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ...

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ

Çok Aziz, Çok Sıddık ve Sâdık Kardeşlerim ve Risale-i Nur Cihetinde Emin ve Hâlis Vârislerim!

(Hâşiyecik) : Bâzı müstensihler bu bîçâre Said hakkında (R.A.) Kelimesini bir Dua niyetiyle yazmışlar. Ben bozmak istedim, hatıra geldi ki: Allah razı olsun mânasında bir Duadır, ilişme; ben de bozmadım.

Çok mânidar ve kuvvetli bir Tevafuk ve Şâkirdlerin Sadakatlerine delil, bir zâhir Keramet-i Nuriyeyi beyan etmeme bir ihtar aldım. Şöyle ki:

Ben, Vasiyetnamemi yazdığım aynı zamanda gizli münafıklar benim îtimad ettiğim Hizmetçilerimi zâbıta tarafından yanıma gelmekten men'ettikleri aynı vakitte fırsat bulup tanımadığım birisiyle sâbık dokuz def'adan daha te'sirli bir zehiri bana yutturdular. Hem aynı zamanda Tunuslu ve Âlim Kardeşlerimizden ve buraya kadar geçen sene beni görmek için gelip görüşmeden giden hoca Haşmet, Yozgat'dan buraya yazıyor ki: "Said vefat etmiş. Risale-i Nurun yüzotuz Risalesi muhafaza edilsin, tâ ki ileride tab'edeceğiz." Hem aynı zamanda Halil lbrahimin, vefatım hakkında bir hazin mersiye hükmündeki parlak Mektubu, Şâkirdleri ağlattırdı. Hem bu zamana pek çok yakın Husrev'in kendi âdetine muhalif, benim vefatıma dair bir iki Mektubunda iki üç gün ömür gibi tâbirlerle ecelime işaretleri, bir parça beni müteessir etti. "Acaba, ben gidiyorum?" diye endişe ettim.

Hem aynı bu hengâmlarda, en ziyade hayat-ı dünyeviyedeki Vazifemi düşünüp vefatımdan sonra Şâkirdler bu dehşetli zamanda benim bedelime de o Vazifeyi yapacaklar mı? diye çok merak ederken; birden, Denizli, Milâs, Isparta, İnebolu, ümidimin yüz derece fevkında öyle sahabetkârâne ve iltizamperverâne o Vazifeye koşup, başkaları da ve Muallim ve Âlimleri koşturdular ki; beni hayret hayret içinde bıraktılar.

Elhâsıl: Bu beş cihetteki Tevafuk, zâhir bir Keramet-i Nuriyedir.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّى

Kardeşlerim, merak etmeyiniz! Cevşen ve Evrad-ı Bahaiye, bu def'a dahi o dehşetli zehirin tehlikesine galebe etti, tehlike devresi geçti, fakat hastalık devam ediyor.

Umum Kardeşlerime birer birer Selâm ve Selâmetlerine Dua edip, şüphesiz makbul olan Dualarını isterim ve İneboluda ve civarında hem çok hanımların, hem küçücük yavrularının Risale-i Nuru yazmağa başlamalarını ve Kur'an Dersini çok mâsumların almasını bütün Ruh u Canımızla tebrik ediyoruz.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Said Nursî

Birinci Şua

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ وَبِهِ نَسْتَعِينُ

[İki Acib Suale Karşı Def'aten Hatıra Gelen Garib Cevaptır.]

Birinci Sual: Denildi ki: "Fatihâ ve Yâsin ve Hatm-i Kur'ânî gibi okunan Virdler, Kudsî Şeyler bazan hadsiz ölmüş ve sağ insanlara bağışlanıyor. Halbuki böyle cüz'î birtek hediye ân-ı vâhidde hadsiz Zatlara yetişmek ve her birisine aynı hediye düşmek, tavr-ı aklın haricindedir."

Elcevab : Fâtır-ı Hakîm nasılki unsur-u havayı Kelimelerin berk gibi intişarlarına ve tekessürlerine bir mezraa ve bir vasıta yapmış ve radyo vasıtasiyle bir Minarede okunan Ezan-ı Muhammedî (A.S.M.); umum yerlerde ve umum insanlara aynı anda yetiştirmek gibi.. öyle de: Okunan bir Fâtihâ dahi, (meselâ) umum Ehl-i Îman emvatına aynı anda yetiştirmek için hadsiz Kudret ve nihayetsiz Hikmetiyle mânevî Âlemde, mânevî havada çok mânevî elektrikleri, mânevî radyoları sermiş, serpmiş; fıtrî telsiz telefonlarda istihdam ediyor, çalıştırıyor. Hem nasıl ki bir lâmba yansa, mukabilindeki binler âyineye (herbirine) tam bir lâmba girer.

Aynen öyle de, bir يٰسٓ -i Şerif okunsa, milyonlar Ruhlara hediye edilse, herbirine tam bir يٰسٓ-i Şerif düşer.

İkinci Sual: Şiddetle ve âmirane denildi ki: "Sen Risale-i Nur'un makbuliyetine dair Hazret-i Ali (R.A.) ve Gavs-ı A'zam (R.A.) gibi Zâtların Kasidelerinden şahidler gösteriyorsun. Halbuki: Asıl Söz Sahibi Kur'ân'dır. Risale-i Nur Kur'ânın hakikî bir Tefsiri ve Hakikatının bir Tercümanı ve mes'elelerinin Bürhanıdır. Kur'ân ise, sair kelâmlar gibi kışırlı, kemikli ve şuuru hususî ve cüz'î değildir. Belki Kur'ân, umum İşârâtiyle ve Eczasiyle Ayn-ı Şuurdur, kışırsızdır; fuzulî, lüzumsuz maddeleri yoktur. Âlem-i Gaybın tercümanıdır. Sözler hakkında Söz Onundur, görelim O ne diyor."

Elcevab: Risale-i Nur doğrudan doğruya Kur'ân'ın bâhir bir bürhanı ve kuvvetli bir Tefsiri ve parlak bir Lem'a-i İ'caz-ı Mânevîsi ve O Bahrin bir Reşhası ve O Güneşin bir Şuâı ve o Mâden-i İlm-i Hakikattan mülhem ve Feyzinden gelen bir Tercüme-i Mâneviyesi olduğundan Onun Kıymetini ve Ehemmiyetini beyan etmek Kur'ân'ın Şerefine ve Hesabına ve Senâsına geçtiğinden, elbette Risale-i Nur'un meziyetini beyan etmekliği, Hak iktiza eder ve Hakikat ister, Kur'ân izin verir. Benim gibi bir Tercümanın hissesi yalnız şükürdür. Hiçbir cihetle fahre, temeddühe, gurura hakkı yoktur ve olamaz. Gelecek Âyetlerin işârâtına bu nokta-i nazarla bakmak gerektir. Yoksa beni hodbinlik ile ittiham edenlere Hakkımı helâl etmem. Bu çok ehemmiyetli suale karşı iki-üç saat zarfında birden Kur'ân'ın Âyât-ı Meşhuresinden "**Sözler**" adedince otuzüç Âyetin hem mânasiyle, hem cifr ile Risale-i Nur'a işâretleri uzaktan uzağa icmâlen görüldü. Ayrı ayrı tarzlarda otuzüç Âyet müttefikan Risale-i Nur'u remizleriyle gösterdiği, hayal meyal görüldü.

İHTAR: En evvel yirmidördüncü Âyetin başında zikredilen İhtara dikkat etmek lâzımdır. O İhtarın yeri başta idi. Fakat orada hatıra geldi, oraya girdi.

İKİNCİ BİR İHTAR: Tevâfukla işâretler eğer münâsebat-ı mâneviyeye istinad etmezse ehemmiyeti azdır. Eğer münâsebet-i mâneviyesi kuvvetli ise, bu onun bir ferdi, bir mâsadakı hükmünde olsa ve müstesna bir liyakatı bulunsa, o vakit Tevâfuk ehemmiyetlidir. Ve o Kelâmdan bunun İrâdesine bir emâre olur. Ve ondan o ferdin hususî bir surette dahil olduğuna ya remz, ya işaret, ya delâlet hükmünde onu gösterir. İşte gelecek Âyât-ı Kur'âniyenin Risale-i Nur'a İşaretleri ve Tevâfukları ekseriyet ile kuvvetli bir münasebet-i mâneviyeye istinad ederler.. evet bu gelecek Âyât-ı Meşhure müttefikan onüçüncü asrın âhirine ve ondördüncü asrın evveline cifirce bakıyorlar ve Kur'ân ve Îman hesabına bir Hakikata işaret ediyorlar. Ve medar-ı teselli bir "**Nur**"dan haber veriyorlar. Ve o zamanın dalâlet fitnesinden gelen şübehâtı izâle edecek Kur'ânî bir Bürhanı müjde veriyorlar.

Ve o işaretlere ve remizlere tam mazhar ve o Vazifeleri bihakkın görecek Risale-i Nur gibi bir Tefsir-i Kur'ânî olacak. Halbuki Risale-i Nur bu mezkûr noktada ileri olduğu, onu okuyanlarca şüphesiz olmasiyle delâlet eder ki; o Âyetler bilhassa Risale-i Nur'a bakıp ona işâret ediyorlar.

BİRİNCİSİ: Sure-i Nurdan Âyet-in-Nurdur ki, Risale-i Nur'un, Resâil-in-Nur ve Risâle-in-Nur ve Risâlet-ün-Nur namlariyle sebeb-i tesmiyesinin onaltı sebebinden bir sebep olduğundan, birinci olarak onu beyan etmek gerektir. Bu Âyet-in-Nur:

اَللّٰهُ نُورُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ مَثَلُ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ اَلْمِصْبَاحُ فِى زُجَاجَةٍ اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّىٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِىءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ عَلٰى نُورٍ يَهْدِى اللّٰهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَآءُ وَيَضْرِبُ اللّٰهُ الْاَمْثَالَ لِلنَّاسِ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

Şu Âyet-i Nuriyenin mânaca çok tabakatı ve vücuh-u kesiresi vardır. Ve o tabakalardan ve vecihlerden işârî ve remzî bir vechi mânaca ve cifirce Nurlu bir Tefsiri olan Risâle-in-Nur ve Risâlet-ün-Nur'a dört - beş Cümlesiyle on cihetten bakıyor. Ve o tabakalardan ve o vecihlerden bir tabaka ve bir perde dahi mu'cizane elektrikten haber veriyor.

Risale-i Nur'a bakan **Birinci Cümlesi:**

مَثَلُ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ dur. Yâni: Nur-u İlâhînin veya Nur-u Kur'ânî'nin veya Nur-u Muhammedînin (A.S.M.) misâli şu مِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ dur. Makam-ı cifrîsi **dokuzyüz doksansekiz** olarak aynen Risâlet-ün-Nur, **"şeddeli ن"** iki ن sayılmak cihetiyle- tam tamına Tevâfukla ona işaret eder.

İkinci Cümlesi : اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّىٌّ يُوقَدُ dur. Yirmisekizinci Lem'a'da tafsilen beyan edildiği gibi, İmam-ı Ali (R.A.) Kaside-i Celcelûtiye'sinde Sarahat derecesinde Risale-in-Nura bakarak

ve Ona işaret ederek demiş: اَقِدْ كَوْكَبِى بِاْلاِسْمِ نُورًا Ben tahmin ediyorum ki, İmam-ı Ali'nin (R.A.) bu işareti, bu Cümle-i Nuriyenin remzinden mülhemdir. Bu Cümle-i Âyetin makamı, beşyüz kırkaltı edip, Risale-i Nur'un adedi olan beşyüz kırksekize gayet cüz'i ve sırlı iki fark ile Tevâfuk noktasından işaret ettiği gibi, remzî bir mânasiyle tam bakıyor.

Üçüncü Cümlesi: مِنْ شَجَرَةٍ dir. Eğer مِنْ شَجَرَةٍ deki ت vakıflarda gibi ه sayılsa **beşyüz doksan sekiz ederek** tam tamına Resâil-in-Nur ve Risâle-in-Nur adedi olan beşyüz doksansekize Tevâfukla beraber مِنْ فُرْقَانٍ حَكِيمٍ in adedine yine Sırlı birtek farkla Tevâfuk-u Remzî ile, hem Resâil-in-Nuru efradına dahil eder, hem yine Risale-in-Nurun Şecere-i Mübareki Furkan-ı Hakîm olduğunu gösterir. Eğer مِنْ شَجَرَةٍ deki ت,ت kalsa, o vakit makam-ı cifrîsi **dokuzyüz doksanüç** eder, Tevâfuka zarar vermeyen cüz'î ve sırlı beş farkla Risâlet-ün-Nur adedi olan dokuz-yüz doksansekize Tevâfukla mânasının dahi muvafakatine binaen ona işaret eder.

Dördüncü Cümlesi: نُورٌ عَلٰى نُورٍ يَهْدِى اللّٰهُ لِنُورِهِ dir ki, **dokuzyüz doksandokuz** ederek Sırlı birtek farkla Risalet-ün-Nur adedi olan dokuzyüz doksansekize Tevafukla mânasının kuvvetli münasebetine binaen işaret derecesinde remzeder.

Beşinci Cümlesi: مَنْ يَشَٓاءُ Cümlesi gayet cüz'î bir farkla Risalet-ün-Nur Müellifinin ismiyle meşhur bir lâkabına Tevafukla manası baktığı gibi bakıyor. Eğer يَشَٓاءُ daki mukadder zamir izhar edilirse مَنْ يَشَٓاءُهُ olur. Tam tamına Tevâfuk eder. Bu Âyet nasılki

Risale-in-Nura ismiyle bakıyor, öyle de Tarih-i Te'lifine ve Tekemmülüne tam tamına Tevâfukla remzen bakıyor:

كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ اَلْمِصْبَاحُ فِى زُجَاجَةٍ Cümlesi كَمِشْكَاةٍ deki tenvin vakıf yeri olmadığından ن sayılmak ve فِى زُجَاجَةٍ vakıf yeri olduğundan ت , ه olmak cihetiyle bin üçyüz kırkdokuz ederek, Resâil-in Nurun en nurânî cüzlerinin Te'lifi hengâmı ve Tekemmül zamanı olan bin üçyüz kırkdokuz tarihine tam tamına Tevafukla işaret eder.

Hem اَلْمِصْبَاحُ فِى زُجَاجَةٍ اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّىٌّ Cümlesi **binüçyüzkırkbeş** ederek, Resâil-in-Nurun intişarı ve iştiharı ve parlaması tarihine tam tamına Tevafuk eder. Çünki şeddeli ر iki ر , şeddeli ن iki ن , şeddeli ز aslı itibariyle bir ل bir ز ve birinci زُجَاجَةُ vakıf cihetiyle ه , ikinci vakıf olmadığından ت sayılır. Eğer şeddeli ز iki ز ز sayılsa o vakit **bin üçyüz yirmiiki** eder ki, yine Risâle-in-Nur Müellifi, Mukaddemat-ı Nuriyeye başladığı aynı tarihe tam tamına Tevafuk eder.

Hem مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ Cümlesi; تَا -i evvel ت, ikinci تَا ise, vakıf yeri olduğundan ه olmak ve شَجَرَةٍ deki tenvin ن sayılmak cihetiyle **binüçyüz onbir** eder ki, o tarihte Resâil-in-Nur Müellifi Risâlet-ün Nurun mübarek Şecere-i Kudsiyesi olan Kur'ânın basamakları olan Ulûm-u Arabiyeyi tedrise başladığı aynı tarihe tam tamına Tevâfuk ederek remzen bakar. İşte bu kadar mânidar ve müteaddid Tevâfukat-ı Kur'âniyenin ittifakı yalnız bir emâre, bir işaret değil, belki kuvvetli bir delâlettir. Belki elektrik ile beraber Resâil-in-Nura münasebet-i mâneviyesiyle bir tasrihtir. Bu Âyetin münasebet-i mâneviyesinin letâfetlerinden bir letâfeti şudur ki;

ihbar-ı gayb nev'inden mu'cizane hem elektriğe, hem Risâle-in-Nura işaret ettiği gibi, ikisinin zuhurlarına ve zaman-ı zuhurlarından sonraki Tekemmül zamanlarına ve hilâf-ı âdet vaziyetlerini çok güzel gösteriyor.

Meselâ, زَيْتُونَةٍ لاَ شَرْقِيَّةٍ وَلاَ غَرْبِيَّةٍ Cümlesi der:

"Nasılki elektriğin kıymetdar metaı, ne şarktan, ne de garbdan celbedilmiş bir mal değildir. Belki yukarıda, cevv-i havada Rahmet Hazinesinden, Semavat tarafından iniyor. Her yerin malıdır. Başka yerden aramağa lüzum yoktur" der. **Öyle de mânevî bir elektrik olan Resâil-in-Nur dahi ne şarkın malûmatından, Ulûmundan ve ne de garbın felsefe ve fünunundan gelmiş bir mal ve onlardan iktibas edilmiş bir Nur değildir. Belki Semavî olan Kur'an'ın şark ve garbın fevkindeki yüksek Mertebe-i Arşîsinden iktibas edilmiştir.**

Hem meselâ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ

Cümlesi, mâna-yı remziyle diyor ki: **"Onüçüncü ve ondördüncü asırda Semavî Lâmbalar ateşsiz yanarlar, ateş dokunmadan parlarlar. Onun zamanı yakındır."** Yâni, bin ikiyüz seksen tarihine yakındır. İşte, bu Cümle ile nasılki elektriğin hilâf-ı âdet keyfiyetini ve geleceğini remzen beyan eder. Aynen öyle de: **Mânevî bir elektrik olan Resâil-in-Nur dahi gayet yüksek ve derin bir İlim olduğu halde, külfet-i tahsile ve Derse çalışmağa ve başka Üstadlardan taallüm edilmeğe ve Müderrisînin ağzından iktibas olmağa muhtaç olmadan herkes derecesine göre o Ulûm-u Âliyeyi, meşakkat ateşine lüzum kalmadan anlayabilir, kendi kendine istifade eder. Muhakkik bir Âlim olabilir. Hem işaret eder ki: Resâil-in Nur Müellifi dahi ateşsiz yanar, tahsil için külfet ve Ders meşakkatine muhtaç olmadan kendi kendine nurlanır, Âlim olur.** Evet bu Cümlenin bu Mu'cizane üç işârâtı elektrik ve Resâil-in-Nur hakkında Hak olduğu gibi, Müellif hakkında dahi Ayn-ı Hakikattır. Tarihçe-i Hayatını okuyanlar ve hemşehrileri bilirler ki, "İzhar" Kitabından sonraki Medrese usulünce onbeş sene Ders almakla okunan Kitabları Resâil-in-Nur Müellifi yalnız üç ayda tahsil etmiş. Hem nasılki bu Cümlenin mânevî münâsebet cihetinde kuvvetli ve letâfetli işâreti var; öyle de cifrî ve ebcedî Tevâfukiyle hem elektriğin zaman-ı zuhurunun kurbiyetini, hem Resâil-in-Nur'un

meydana çıkması, hem de Müellifinin velâdetini remzen haber veriyor. Bir Lem'a-i İ’caz daha gösterir. Şöyle ki: يَكَادُ زَيْتُهَا يُضٖٓيءُ nun makamı, bin ikiyüz yetmişdokuz olup وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ kısmı ise, iki tenvin, iki "ن" sayılmak cihetiyle bin ikiyüz seksendört (1284) ederek hem elektriğin taammümünün kurbiyetini, hem Resâil-in Nur'un yakınlığını, hem ondört sene sonra Müellifinin velâdetini يَكَادُ Kelime-i Kudsiyesiyle mânen işaret ettiği gibi, cifr ile de tam tamına aynı tarihe Tevâfukla işaret eder. Mâlûmdur ki, zaif ve ince ipler içtima ettikçe kuvvetleşir, kopmaz bir halat olur. Bu Sırra binaen, bu Âyetin bu işaretleri birbirine kuvvet verir, te´yid eder. Tevâfuk tam olmazsa da tam hükmünde olur ve işâreti, delâlet derecesine çıkar.

T E N B İ H : "Ben bu Âyet-i Nuriyenin işaretlerini elektrik ve Resâil-in-Nurun hatırı için beyan etmedim. Belki bu Âyetin İ’caz-ı Mânevîsinin bir şubesinden bir Lem'asını göstermek istedim."

Elhâsıl: Bu Âyet-i Kudsiye Sarih mânasiyle Nur-u İlâhî ve Nur-u Kur'ânî ve Nur-u Muhammedîyi (A.S.M.) Ders verdiği gibi, mâna-yı işârîsiyle de her asra baktığı gibi, onüçüncü asrın âhirine ve ondördüncü asrın evveline dahi bakar ve dikkatle baktırır. Ve bu iki asrın âhir ve evvellerinde en ziyade nazara çarpan ve en ziyade münasebet-i mâneviyesi bulunan ve bu Âyetin umum Cümlelerinin muvâfakatlerini ve mutâbakatlarını en ziyade kazanan elektrik ile Resâil-in-Nur olduğundan doğrudan doğruya mâna-yı remziyle bakar diye bana kanaat-ı kat'iyye verdiğinden çekinmeyerek kanaatımı yazdım. Hatâ etmiş isem اَرْحَمُ الرَّاحِمٖين **den** Rahmetiyle afvetmesini niyaz ediyorum. Resâil-in-Nurun bu Âyetin iltifatına liyakatını anlamak istiyen zatlar hangi Risaleye dikkatle baksalar anlarlar. Hiç olmazsa Eskişehir Hapishanesinin bir meyvesi olan **Otuzuncu Lem'a** namındaki altı Esma-i İlâhiyeye dair Altı Nükte Risalesine, hiç olmazsa o Lem'a'dan **"İsm-i Hayy ve Kayyuma"** dair Beşinci ve Altıncı Nüktelere dikkatle baksa elbette tasdik eder.

RESÂİL-İN-NURA İŞARET EDEN İKİNCİ ÂYET:

فَاسْتَقِمْ كَمَآ اُمِرْتَ Âyet-i Meşhuresidir ki

شَيَّبَتْنِى سُورَةُ هُودٍ Hadîsinin vüruduna sebeb olmuş.

اِسْتَقِمْ كَمَآ اُمِرْتَ in işareti Sekizinci Lem'ada tafsilen beyan edildiği gibi

Sure-i Hûd'da فَمِنْهُمْ شَقِىٌّ وَ سَعِيدٌ ilâ âhirihi Âyetinin iki kuvvetli

işaret veren sahifesinin mukabilindeki gayet meşhur bir Âyetidir. Makam-ı cifrîsi **binüçyüz üç** ederek.. hem **"Sûre-i Şûra"**nın ikinci sahifesinde

فَاسْتَقِمْ كَمَآ اُمِرْتَ ise, **bin üçyüz dokuz** ederek o tarihte umum muha-

tabları içinde birisine hususan Kur'an hesabına iltifat edip istikametle emreder ki, birinci tarih ise, Resâil-in- Nur Müellifinin Risale-i Nur'u netice veren Ulûmun tahsiline başladığı tarihtir. Ve ikinci Âyetin tarihi ise, o Müellifin hârika bir surette pek az bir zamanda İlimce tekemmül etmesi, tahsilden tedrise başladığı ve üç ayda ve bir kış içinde onbeş senede medresece okunan yüz Kitabtan ziyade okuduğu ve o zamanın o muhitte en meşhur Ulemâsının yanında o üç ayın mahsülü onbeş senesinin mahsulü kadar netice verdiği çok mükerrer imtihanlarla **(Hâşiye)** ve hangi İlimden olursa olsun sorulan her suale karşı cevab-ı savab vermekle isbat ettiği aynı tarihe tam tamına Tevâfukla remzen Risâle-i Nur'un İstikametine bir işârettir.

ÜÇÜNCÜ ÂYET-İ MEŞHURE:

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا Âyeti kuvvetli münasebet-i

mâneviyesiyle beraber cifirce **bin üçyüz kırkdört** eder ki, o tarihte Risale-i Nurun Şakirdleri gibi bu Âyetin mânasına daha ziyade mazhar olanlar zâhiren görülmüyor. Demek bu Âyet, mânasının müteaddid tabakalarından işârî bir tabakadan ve remzî bir perdeden

----

(Hâşiye): Bu Beyanat-ı Medhiye Said'e aid değildir. Belki Kur'anın bir Tilmizini bir Hâdimini Said (R.A.) lisaniyle ve hâliyle târif eder. Tâ Hizmetine itimad edilsin.

Kur'anın parlak bir Tefsiri olan Risale-i Nura bakıyor ve en evvel nâzil olan **"Sure-i Alâk"** da اِنَّ اْلاِنْسَانَ لَيَطْغٰى Âyeti gibi manasıyla ve makam-ı cifriyle ifade ediyor ki: Bin üçyüz kırkdörtte nev'-i insan içinde fir´avunâne emsalsiz bir tuğyan, bir inkâr çıkacak.

وَالَّذ۪ينَ جَاهَدُوا ف۪ينَا Âyeti ise, o tuğyana karşı Mücahede edenleri senâ ediyor. Evet harb-i umumî neticelerinden hem Âlem-i İnsaniyet, hem Âlem-i İslâmiyet çok zarar gördüler. Nev-i insanın, hususan avrupanın mağrur ve cebbarları, bilhassa birisi, kuvvet ve gınaya ve paraya istinad ederek fir´avunâne bir tuğyâna girdiklerinden, o hususî insanlar nev-i beşeri mes'ul ediyor diye insan ism-i umumisiyle tabir edilmiş. Eğer لَنَهْدِيَنَّهُمْ deki şeddeli ن bir ن sayılsa, **bin ikiyüz doksandört** eder ki Risâlet-ün-Nur Müellifinin Besmele-i Hayatıdır ve Tarih-i Velâdetinin birinci senesidir. Eğer şeddeli ل iki ل ve ن bir sayılsa, o vakit **bin üçyüz yirmidörtte** hürriyetin ilânı hengâmında Mücâhede-i Mâneviye ile tezâhür eden Risâle-in-Nur Müellifinin görünmesi tarihidir.

DÖRDÜNCÜ ÂYET-İ MEŞHURE: وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَان۪ى

Âyetidir. Şu Cümle Kur'an-ı Azîmüşâşn'ı ve Fâtiha Sûresini müsenna Senasıyla ifade ettiği gibi, Kur'anın müsenna vasfına lâyık bir bürhanı ve altı Erkân-ı Îmaniye ile beraber Hakikat-ı İslâmiyet olan yedi Esası, Kur'ânın Seb'a-i Meşhuresini parlak bir surette isbat eden ve

سَبْعًا الْمَثَان۪ى Nuruna mazhar bir âyinesi olan Risale-in-Nura cifirce dahi işaret eder. Çünki آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَان۪ى makam-ı ebcedîsi **binüçyüz-otuzbeş** adediyle Risale-in-Nurun Fâtihası olan İşârât-ül-İ'caz Tefsi-rinin Fâtiha Sûresiyle Elbakara Suresinin başına aid kısmı basmakla intişar tarihi olan bin üçyüz otuzbeş veya altıya Tevâfukla remzî bir perdeden ona baktığına bir emâredir.

BEŞİNCİ ÂYET:

اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِى بِهِ فِى النَّاسِ dir. Bu Âyetin remzi latiftir. Çünki hem kuvvetli münâsebet-i mâneviye ile, hem cifirle efrad-ı kesiresi içinde hususî bir surette Risale-i-Nur ve Müellifine bakıyor. Şöyle ki: مَيْتًا Kelimesi tenvin ن sayılmak cihetiyle beşyüz ederek "Said-ün-Nursî" adedi olan beşyüze Tevâfukla işaret ediyor ki, **"Said-ün-Nursî dahi meyyit hükmünde idi. Risalet-ün-Nur ile İhya edildi, Onunla Hayat buldu."**

Evet, اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا deki iki tenvin ن durlar. **Bin üçyüz otuzdört** eder ki, o aynı zamanda (Arabî tarihle) Said umumî harbde maddî ve dehşetli bir mevtten dahi hârika bir tarzda kurtulması ve felsefe ve gafletten gelen mânevî ve şiddetli bir ölümden necat bulması ve Kur'ânın Âb-ı Hayatıyla taze bir hayata girmesi tarihidir. Bu Tevafuk-u Mânevî ve muvafakat-ı cifriye delâlet derecesinde bir işaret-tir.

Hem فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِى بِهِ فِى النَّاسِ de tenvin ن ve şeddeli ن iki ن ve بِهِ de telâffuz edilen ى sayılmak cihetiyle bin ikiyüz doksandört eder ki, velâdetinin ve hayatının birinci senesidir. Demek bu Cümle ile hayat-ı maddiyesine, evvelki Cümle ile de hayat-ı mâneviyesine işâret eder.

Elhâsıl : Bu Âyet müteaddit ve çok tabakalarından bir işarî tabaka-dan hem Risalet-ün-Nura, hem Müellifine, hem bu ondördüncü asrın ibtidasına, hem ibtidasındaki Risalet-ün-Nurun mebde'ine remzen, belki işâreten, belki delâleten bakar.

* * *

أَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا ÂYETİNİN TETİMMESİ

أَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشٖى بِهٖ فِى النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِى الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا

Âyetinin kuvvetli işâretini hem te'yid hem letafetlendiren üç münâsebet birden Ramazanda Kalbime geldi. Kat'i bir kanaat verdi ki مَيِّت Kelimesine tam münasib Saiddir. Bu Âyet Risale-i Nur Tercümanı olan Saidi مَيِّت unvaniyle göstermesinin bir Hikmeti budur ki: Mevtin Muammasını ve Tılsımını Risale-i Nur ile O açmış, O dehşetli yüzün altında Ehl-i Îmana çok ünsiyetli, sürurlu, nurlu bir Hakikat keşfedip isbat etmiş. Ve mevt-âlûd hayat-ı fâniyede boğulan ehl-i ilhada karşı, bâkıyane Hayat-Âlûd muvakkat bir mevt-i zâhirî ile galibane mukabele eder.

كَمَنْ مَثَلُهُ فِى الظُّلُمَاتِ Sırrına mazhar olan ehl-i ilhad, gayr-ı meşru müştehiyatının ibahesiyle süslendirmesine mukabil, Risale-i Nur, mevti o aldatıcı, fâni hayata karşı çıkarıp lezzet ve zînetini zir ü zeber eder. Ve der ve isbat eder ki: **"Mevt ehl-i dalâlet için îdam-ı ebedîdir ve o dehşetli darağacından kurtaran ve mevti mübarek bir terhis tezkeresine çeviren yalnız Kur'an ve Îmandır.** İşte bunun içindir ki, bu Hakikat-ı Muazzama-i Mevtiye, Risale-i Nurda gayet mühim ve geniş bir mevki almış; hattâ ekser hücumunda mevti elinde tutup ehl-i dalâletin başına vurur, aklını başına getirmeye çalışır.

İkincisi: Ehl-i Tarikatın ve bilhassa Nakşilerin dört Esasından biri ve en müessiri olan Rabıta-i Mevt, Eski Saidi Yeni Saide (R.A.) çevirmiş ve daima Hareket-i Fikriyede Yeni Saide yoldaş olmuş. Başta İhtiyarlar Risalesi olarak, Risalelerde O Rabıta-ı Keşfiyatı göstere göstere tâ Ehl-i Îman hakkında mevtin nûranî ve hayatdar ve güzel Hakikatını görüp gösterdi.

Üçüncüsü: Bu Âyet cifir ve ebced hesabiyle her tarafda

Saide hücum eden üç çeşit mevtin temas zamanını ve tarihini aynen gösterip Tevâfuk eder. Demek Âyetteki مَيِّتِ Kelimesinin efradından medar-ı nazar bir ferdi ve cifirce onun ismi مَيِّت adedine tam Tevâfukla hususî işarete mazhar bir mâsadak "Said-ün-Nursî"dir.

[Sabrî'nin Sadakatinin bir Kerametidir:]

Ben Namazdan sonra bu tetimmeyi yazarken Sıddık Süleymanın halefi Emin, Sabrî'nin اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا Âyetine dair parçayı aldığını ve Ramazanın Feyzinden onun izahı gibi Nurlar istediğini gördüm. Ne yazdığımı Emine gösterdim; hayretle dedi: **"Bu hem Sabri'nin, hem Risale-i Nurun bir Kerâmetidir."** Bu Âyetteki Esrârlı Müvâzene-i Kur'âniyeyi düşünürken, Sûre-i Hûd'daki فَاَمَّا الَّذِينَ شَقُوا Fıkrasına karşı وَاَمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا فَفِى الْجَنَّةِ deki müvâzene hatıra geldi ve bildirdi ki: Nasılki bu ikinci Âyet ve birinci Fıkra Risale-i Nurun Mesleğine, Şâkirdlerine tam tamına mânen ve cifirce bakıyor. Öyle de: فَاَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فَفِى النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَ شَهِيقٌ Âyeti dahi, Risale-i Nur'un muârızlarına ve düşmanlarına ve onların cereyanlarının mebdeine ve faaliyet devresine ve müntehasına cifir ile, Tevâfuk ile işaret eder.. şöyle ki:

يُرِيدُونَ لِيُطْفِؤُا نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ gibi Âyetlerin bahsinde Birinci Şuâda yedi-sekiz Âyâtın ehemmiyetle gösterdikleri **bin üçyüz onaltı ve yedi** tarihi ki, Kur'ana karşı olan su-i kasdin mebdeidir.

فَاَمَّا الَّذِينَ شَقُوا cifirce aynı tarihi gösteriyor. Eğer şeddeli م iki م sayılsa **bin üçyüz elliyedi**, eğer şeddeli ل iki ل sayılsa **bin üçyüz kırkyedi** ki bu asrın tâgiyâne faaliyet

tarihidir. Her iki şeddeli ikişer sayılsa **bin üçyüz seksenyedi** ki لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ dehşetli bir cereyanın müntehası tarihi olmak ihtimali var. فَفِى النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَ شَهِيقٌ ise **bin üçyüz altmışbir**; eğer فَفِى النَّارِ daki okunmayan ى sayılmazsa **bin üçyüz ellibir** tarihini; eğer şeddeli ن asıl itibariyle bir ل bir ن sayılsa yine **1331 tarihini ve harb-i umumî ateşinin feryad u fizar içindeki yangınını göstererek Cehennem ateşinde zefîr ve şehik eden** ehl-i şekavetin azabını haber verip, Ehl-i Îmanı fitnelere düşüren şakîlerin hem dünyada, hem Âhirette cezalarına işaret eder. Aynen öyle de; bu asra da zâhiren bakan, esrarlı olan Sûre-i وَالسَّمَآءِذَاتِ الْبُرُوجِ den şu Âyetin

اِنَّ الَّذِينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابُ الْحَرِيقِ

İfadesi gibi hem İstanbulun iki harîk-ı kebiri, hem harb-i umumînin dehşetli yangınını Cehennem azabı gibi o fitnenin bir cezasıdır diye işaret eder.

Elhasıl: Bu Âyet her asra baktığı gibi bu asra daha ziyade nazar-ı dikkati celbetmek için cifirce bu asrın üç - dört devresinin tarihlerine ve hâdiselerine işâret ve mânasının suretiyle ve tarz-ı ifadesiyle iki cereyanın keyfiyetlerine ve vaziyetlerine îma eder. Sabri'nin Mektubu yolda iken ve gelmeden evvel o Mektubun mânevî te'siri ile bu Âyeti ve اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا Âyetiyle beraber düşünürken hatırıma geldi. Risale-i Nur bu derece kuvvetli İşârât- ı Kur'aniyeye ve Şâkirdleri bu kadar kıy-metli Beşâret-i Furkaniyeye ve Aktabların iltifatına mazhariyetin Sırrı ve Hikmeti, musibetin azameti ve dehşetidir ki, hiç bir Eserin mazhar olmadığı

bir Kudsî Takdir ve Tahsin almış. Demek ehemmiyet Onun fevkalâde büyüklüğünden değil, belki musibetin fevkalâde dehşetine ve tahribatına karşı Mücahedesi cüz'î ve az olduğu halde gayet büyük öyle bir ehemmiyet kesbetmiş ki bu Âyette işaret ve Beşaret-i Kur'âniyede ifade eder ki, **Risale-i Nur Dairesi içine girenler tehlikede olan Îmanlarını kurtarıyorlar ve Îmanla kabre giriyorlar ve Cennete gidecekler diye müjde veriyorlar.** Evet bazı vakit olur ki, bir nefer gördüğü Hizmet için bir müşirin fevkine çıkar, binler derece kıymet alır.

İ H T A R : Geçmiş ve gelecek Âyetlerin işaretleri yalnız Tevâfukla değil belki herbir Âyetin mâna-yı küllîsindeki cüz'iyyat-ı kesiresinden bir cüz'î ferdi Risale-i Nur olduğuna îmâen, münasebet-i mâneviyeye göre cifrî ve ebcedî bir Tevâfukla o münasebeti te'yiden ve ona binaen hususî ona bakar demektir.

ALTINCI ÂYET : Sûre-i Hadidde

وَيَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ Yâni: **"Karanlıklar içinde size bir Nur ihsan edeceğim ki O Nur ile doğru yolu bulup onda gidesiniz."**

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ Risale-i Nur bu kudsî ve külli mânasının parlak bir ferdi olduğu

gibi, نُورًا deki tenvin ن sayılmak cihetiyle **bin üçyüz onsekiz** adediyle

Resail-in-Nur Müellifi tedristen, te'lif Vazifesine ve mücahidane seyahata başladığı zamanın beş sene evvelki zamanına ve çok Âyetlerin işaret ettikleri bin üçyüz onaltı tarihindeki mühim bir İnkılâb-ı Fikrîden iki sene sonraki zamana Tevâfuk eder ki; o zaman İstihzarat-ı Nuriyeye başla-dığı aynı tarihtir. İşte şu Nurlu Âyet, hem mânaca, hem cifirce Tevâfuku ise, umum vücuhu Ayn-ı Şuur olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyanda elbette ittifakî ve tesadüfî olamaz.

YEDİNCİ ÂYET: وَ يُحِقُّ اللّٰهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِه şu Âyet-i Meşhurenin küllî mânasının bu zamanda zâhir bir mâsadakı Risalet-ün-Nur olduğu gibi Lâfzullahtaki şeddeli ل bir ل ve بِكَلِمَاتِه deki melfuz ى sayılmak şartıyla **dokuzyüz doksansekiz** adediyle

Risalet-ün Nurun dokuzyüz doksansekiz adedine tam tamına Tevâfukla münasebet-i maneviyeye binaen remzen Ona bakar. Ve bu remzi lâtifleştiren ve kuvvet veren münasebetlerin birisi şudur ki: Risalet-ün-Nurun Eczaları Sözler namiyle iştihar etmişler. Sözler ise Arabca كَلِمَاتٌ dır ve o كَلِمَاتٌ ile Kur'ânın Hakaikını o derece Mahz-ı Hak ve Ayn-ı Hakikat olduğunu isbat etmiş ki, bu zamanın dinsiz feylesoflarını tam susturuyor.

SEKİZİNCİ ÂYET: قُلْ اِنَّنِى هَدٰينِى رَبِّى اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ dir. Şu Âyet-i Meşhure küllî mânasının bu asırda muvafık ve münasib bir ferdi Risalet-ün-Nur olduğu gibi, cifirle صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ Kelimesi صِرَاطٍ deki tenvin ن sayılmak cihetiyle Risalet-ün-Nur adedi olan dokuzyüz doksansekize yine iki Sırlı **(Hâşiye)** fark ile baktığı gibi, هَدٰينِى رَبِّى اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ Cümlesinin makam-ı ebcedîsi ile **bin üçyüz onaltı** ederek Risale-i Nur Müellifinin tedrisiyle İstihzarat-ı Nuriyede bulunduğu en hararetli tarihi olan bin üçyüz onaltı adedine tam tamına Tevâfuk eder.

DOKUZUNCU ÂYET : Hem **"Elbakara"** Sûresinde, hem **"Lukman"** Sûresinde فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقٰى Cümlesidir.

Yâni: **"Allah'a Îman eden hiç kopmayacak bir Zincir-i Nuranîye yapışır, temessük eder." Risale-i Nur ise, Îman-ı Billâhın Kur'ânî bürhanlarından bu zamanda en Nuranîsi ve en Kuvvetlisi olduğu tahakkuk ettiğinden, bu** بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقٰى **külliyetinde hususî dâhil olduğuna te´yiden makam-ı cifrîsi bin üçyüz kırkyedi ederek Risalet-ün-Nur intişarının fevkalâde parlaması tarihine tam tamına Tevâfukla bakar. Ve bu ondördüncü asırda Kurâ'nın İ'caz-ı Mânevisinden neş'et eden bir Urvet-ül-Vüska ve zulümattan Nura çıkaracak bir Vesile-i Nuraniye Risale-in-Nur olduğunu remzen bildirir.**

(Hâşiye): Yâni mertebesine işaret için iki fark var. Risale-i Nur Vahiy değil İlham ve İstihracdır.

ONUNCU ÂYET: يُؤْتِى الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَآءُ

ONBİRİNCİ ÂYET: وَ يُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَ الْحِكْمَةَ وَ يُزَكِّيهِمْ

ONİKİNCİ ÂYET: وَ يُزَكِّيكُمْ وَ يُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَ الْحِكْمَةَ

Âyetleridir. Meâl-i icmalîleri der ki: "Kur'an Hikmet-i Kudsiyeyi size bildiriyor. Sizi mânevî kirlerden temizlendiriyor." Bu üç Âyetin küllî ve umumî mânalarında Risale-in-Nur kasdî bir surette dahil olduğuna iki kuvvetli emâre var.

Birisi şudur ki: Risale-in-Nurun müstesna bir hassası İsm-i Hakem ve Hakîmin mazharı olup bütün safahatında, mebahisinde Nizam ve İntizam-ı Kâinatın Âyinesinde İsm-i Hakem ve Hakîmin cilveleri olan Hikmet-i Kudsiyeyi ve Hikemiyat-ı Kur'aniyeyi Ders veriyor. Mevzuu ve neticesi Hikmet-i Kur'âniyedir.

İkinci Emâre: Birinci Âyet, Bin üçyüz yirmiiki ederek makam-ı ebcedî ile Risale-in-Nur Müellifinin doğrudan doğruya Ulûm-u Âliye den آلِيَه başını kaldırıp Hikmet-i Kur'âniyeye müteveccih olarak Hâdim-ül-Kur'ân vaziyetini aldığı tarihtir ki, bir sene sonra İstanbul'a gitmiş mânevî Mücâhedesine başlamış.

İkinci Âyet ise: Makam-ı cifrîsi **bin üçyüz iki** ederek Risale-i Nur Müellifinin Kur'an Dersini aldığı tarihe tam tamına Tevâfuk ile remzen Kur'anın bâhir bir bürhanı olan Resâil-in-Nura bakar.

Üçüncü Âyet ise: Bin üçyüz otuzsekiz olduğundan Hikmet-i Kur'âniyeyi avrupa hükemasına karşı parlak bir surette gösterebilen ve gösteren Risale-in-Nur Müellifi **"Dâr-ül-Hikmet-il-İslâmiye"**de Hikmet-i Kur'aniyeyi müdafaa etmekle, hattâ ingilizin baş papazı sual ettiği ve altıyüz kelime ile cevap istediği altı sualine altı Kelime ile cevap vermekle beraber İnzivaya girip bütün gayretiyle Kur'ânın İlhâmâtından Risale-i Nurun mes'elelerini iktibasa başladığı aynı tarihe tam tamına Tevafukla remzen bakar.

ONÜÇÜNCÜ ÂYET:

Sûre-i Âl-i İmranda وَ مَا يَعْلَمُ تَاْوِيلَهُ اِلاَّ اللهُ وَ الرَّاسِخُونَ فِى الْعِلْمِ

ONDÖRDÜNCÜ ÂYET:

Sûre-i Nisâ'da لٰكِنِ الرَّاسِخُونَ فِى الْعِلْمِ مِنْهُمْ

Bu iki Âyet bu asra da hususî bakarlar.

Birincisinin meâli gösteriyor ki: Ehl-i dalâlet Müteşabihat-ı Kur'âniyeyi yanlış te'vilat ile tahrifine ve şüpheleri çoğaltmasına çalıştığı bir zamanda, İlimde rüsuhu bulunan bir tâife o Müteşabihat-ı Kur'âniyenin hakikî te'villerini beyan edip ve Îman ederek o şübehatı izâle eder. Bu küllî mânanın her asırda mâsadakları ve cüz'iyyatları var. Harb-i umumî vasıtasiyle, bin senedenberi Kur'an aleyhinde terâküm eden avrupa itirazları ve evhamları Âlem-i İslâm içinde yol bulup yayıldılar. O şübehatın bir kısmı fennî şeklini giydi, ortaya çıktı. Bu şübehatı ve itirazları bu zamanda def'eden başta Risale-in-Nur ve Şâkirdleri göründüğünden, bu Âyet bu asra da baktığından Risale-in-Nur ve Şâkirdlerine remzen bakmakla beraber Ulema-i Müteahhirînin mezhebine göre اِلاَّ اللّٰهُ da vakfedilmez. O halde makam-ı cifrîsi aynen اِنَّ الْاِنْسَانَ لَيَطْغٰى nın makamı gibi **bin üçyüz kırkdört** ederek Resâil-in Nur ve Şâkirdlerinin Meydan-ı Mücahede-i Mâneviyeye atılmaları tarihine tam tamına Tevafukla onları da bu Âyetin Harîm-i Kudsîsinin içine alıyor. Hem Haşrin en kuvvetli ve parlak bir bürhanı olan Onuncu Sözün etrafa yayılması tarihine ve Kur'ânın kırk vecihle Mu'cize olduğunu beyan eden Yirmibeşinci Sözün iştiharı hengâmına hem اِنَّ الْاِنْسَانَ لَيَطْغٰى adedine tam tamına Tevafukla bakar. Eğer mezheb-i selef gibi اِلاَّ اللّٰهُ da vakıf olsa, o halde اَلرَّاسِخُونَ deki şeddeli ر iki ر sayılsa **bin üçyüz altmış küsur** ederek Risalet-ün Nur Şâkirdlerinin bundan onbeş - yirmi sene sonraki râsihane ve muhakkikane olan İlimlerine ve Îmanlarına remzen baktığı gibi, şeddeli ر asıl itibariyle bir ل bir ر sayılsa **bin ikiyüz oniki** ederek bundan bir buçuk asır evvel Mevlâna

Halid Zülcenaheynin Hindistandan getirdiği parlak bir İlm-i Hakikat rusuhiyle o zamanda meydan alan te'vilât-ı fasideyi ve şübehatı dağıtarak yüz senede elli milyondan ziyade insanları daire-i İrşadına aldığı ve Tenvir ettiği zamanın tarihine tam tamına Tevâfukla bakar.

İkinci Âyet olan اَلرَّاسِخُونَ فِى الْعِلْمِ مِنْهُمْ şeddeli ر aslına nazaran bir ل bir ر sayılmak cihetiyle makam-ı ebcedîsi **bin üçyüz kırkdört** etmekle her asra baktığı gibi bu asra da hususî remzen bakar. Ve İlm-i Hakikatta râsihane çalışan ve kuvvetli Îman eden bir tâifeye işaret eder. Ve çok Âyetlerin ehemmiyetle gösterdikleri bu bin üçyüz kırkdörtte Risalet-ün-Nur ve Şâkirdlerinden daha ziyade bu Vazifeyi müşkil şerait içinde sebatkârane yapan zâhirde görülmüyor. Demek bu Âyet onları dahi Daire-i Harîmine hususî dahil ediyor.

ONBEŞİNCİ ÂYET :

يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَٓاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ
وَاَنْزَلْنَٓا اِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا

Şu Âyet bu zamana dahi hitab eder. Çünki tamam - مُبِينًا hariç kalsa- bin üçyüz altmış küsur eder. Eğer قَدْ جَٓاءَكُمْ den sonraki olsa بُرْهَانٌ ve نُورًا Kelimelerindeki tenvinler ن sayılsa bin üçyüz on eder. Demek bu asra da hitab eder. Hem قَدْ جَٓاءَكُمْ بُرْهَانٌ Cümlesi yalnız dört farkla Furkan adedine Tevâfukla sarîhan baktığı gibi, o Kudsî Bürhan-ı İlâhinin bu zamanda parlak ve kuvvetli bir bürhanı olan Resail-in-Nura dahi ikinci Cümlesi olan اَنْزَلْنَٓا اِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا adedi, iki tenvin vakıfta iki ا sayılmak cihetiyle **beşyüz doksansekiz** ederek aynen tam tamına Resail-in-Nura ve Risale-in-Nur adedine Tevâfuk ile o Semavî Bürhan-ı Kudsînin yerde bir bürhanı, Resâil-in-Nur olduğunu remzen haber veriyor.

İ H T A R : Sözlerin üç ismi olan Risale-in-Nur veya Resail-in-Nur veya Risalet-in-Nurdaki şeddeli ن iki ن sayılmak, cifirce ağlebî bir kaidedir. Şeddeli harf bazan bir, bazan iki sayılabilir.

ONALTINCI ÂYET : لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَ شِفَآءٌ dur. Şu şifalı Âyet çok zamandır benim derdlerimin şifası ve ilâcı olduğu gibi Eczahane-i Kübra-yı İlâhiyye olan Kur'ân-ı Hakîmin tiryakî ilâçlarından, Risale-in-Nur Eczalarının kavanozlarından alarak belki bin mânevî derdlerime bin Kudsî Şifayı buldum ve Resail-in-Nur Şâkirdleri dahi buldular. Ve fenden ve felsefenin bataklığından çıkan ve tedavisi çok müşkil olan ve zendeka hastalığına mübtelâ olanlardan çokları onunla şifalarını buldular.

İşte her derde şifa olan Kur'ânın ilaçlarının bu zamanda bir kısım kavanozları hükmünde bulunan Resail-in-Nur dahi bu şifadar Âyetin bir medar-ı nazarı olduğuna kuvvetli bir emâre şudur ki: Bu Âyetin makam-ı cifrîsi olan **bin üçyüz kırkaltı** adedi Resâil-in-Nurun bin üçyüz kırkaltıda şifadarane etrafa İntişarının tarihine ve Mu’cizat-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm namında olan Risale-i Hârikanın Zaman-ı Te'lifine tam tamına Tevâfukudur. Şu Tevâfuk hem münasebet-i mâneviyeyi te'yid ve onunla teeyyüd eder, hem remizden işaret derecesine çıkarıyor.

ONYEDİNCİ ÂYET: فَاِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِىَ اللّٰهُ لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ deki قُلْ حَسْبِىَ اللّٰهُ لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ nün makam-ı cifrîsi şeddeli ل lar birer ل ve şeddeli ق bir ق sayılmak cihetiyle **binüçyüz yirmidokuz** ederek, harb-i umumînin başlangıcı zamanında Resail-in-Nurun başlangıcı olan **İşârât-ül İ'caz** Tefsirinin Tarih-i Te'lifine tam tamına Tevâfukla beraber, şeddeli ق iki ق sayılmak cihetiyle **bin üçyüz kırkdokuz** ederek harb-i umumînin verdiği sarsıntılar zamanında, Resâil-in Nurun حَسْبِىَ اللّٰهُ diyerek ehl-i dünyadan hiç bir yerde himaye görmeden belki tehacüme hedef olmakla beraber çekinmeyerek yalnız başlarıyle

müşkilât içinde Envar-ı Kur'âniyeyi neşrettikleri ayni tarihe tam tamına Tevâfuku ise, her cihetiyle Ayn-ı Şuur olan Âyâtta elbette tesadüfî olamaz. Belki bu gibi Âyetler, en müşkül zaman olan bu asra dahi hususî bakarlar ve o Âyâtı kendilerine Rehber ittihaz eden bir kısım Şâkirdlerine hususî iltifat edip iltifatlariyle teşcî´ ederler.

Bu Âyet, sâbık Âyetler gibi münasebet-i mâneviyesi gerçi zâhiren görünmüyor; fakat bir cihetle Resail-in-Nur ile bir nevi münasebeti vardır. Şöyle ki: Onüç senedir **(Hâşiye)** bu Âyet Risalet-ün-Nur Müellifinin ve sonra Has Şâkirdlerinin mağribden sonra bir Vird-i Hususîleridir. Hem bu Âyetin mânasına bu zamanda tam mazhar ve herkes onlardan çekinmesinden fütur getirmeyerek حَسْبِيَ اللّٰهُ deyip mütevekkilâne müşkilât-ı azîme içinde Envar-ı Îmaniyeyi ve Esrar-ı Kur'âniyeyi neşreden, Ehl-i Îmanı me'yusiyetten kurtaran başta Risalet-ün-Nur ve Şâkirdleridir.

ONSEKİZİNCİ ÂYET: اِنَّ حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْغَالِبُونَ dir. Bu Âyet meâliyle Hizbullahın zâhiri mağlûbiyetinden gelen me'yusiyeti izâle için Kudsî bir Teselli verir ve Hizbullah olan Hizb-i Kur'ânînin hakikatte ve âkıbette galebesini haber verir. Ve bu asırda Hizb-i Kur'ânînin hadsiz efradından Resâil-in-Nur Şâkirdleri tezahür ettiklerinden bu Âyetin küllî mânasında hususî dahil olmalarına bir emâre olarak makam-ı cifrîsi olan bin üçyüzelli adedi ile Resail-in-Nur Şâkirdlerinin zâhirî mağlûbiyetleri ve bir sene sonra mahbusiyetleri içinde mânevî galebeleri ve metanetleri ve haklarında yapılan müthiş imha plânını akîm bırakan İhlâsları ve Kuvve-i Mâneviye-leri tezahür etmesinin Rumî tarihi olan bin üçyüz elli ve ellibir ve elliiki adedine tam tamına Tevâfuku elbette şefkatkârane, teselliyetdârâne bir Remz-i Kur'ânîdir.

ONDOKUZUNCU ÂYET:

وَالَّذ۪ينَ اٰمَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعٰى بَيْنَ اَيْد۪يهِمْ وَبِاَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَٓا اَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَاغْفِرْ لَنَا

(Hâşiye): Te'lif tarihine göredir.

Şu Âyetin umum mânasındaki tabakalarından bir tabaka-i işariyesi bu asra dahi bakıyor. Çünki يَقُولُونَ رَبَّنَآ اَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا hem mânaca kuvvetli münasebeti var... Hem cifirce **bin üçyüz yirmialtı** ederek o tarihteki hürriyet inkılâbından neş'et eden fırtınaların hengâmında herşey'i sarsan o fırtınaların ve harblerin zulümatından kurtulmak için Nur arayan Mü'minler içinde, Resail-in-Nur Şâkirdleri az bir zaman sonra tezahür ettiklerinden bu Âyetin efrad-ı kesiresinden bu asırda bir mâsadakı onlar olduğuna bir emâredir. وَاغْفِرْلَنَا Cümlesi **bin üçyüz altmışa** bakıyor. Demek bundan beş altı sene sonra İstiğfar devresidir. Resail-in-Nur Şâkirdleri o zamanda İstiğfar Dersini vereceğini remzen bir îmâdır.

YİRMİNCİ ÂYET:

وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْاٰنِ مَا هُوَ شِفَآءٌ وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ

Şu Âyet-i Azîme sarihan Asr-ı Saadette Nüzûl-ü Kur'âna baktığı gibi sair asırlara dahi mâna-yı işârîsiyle bakar. Ve Kur'ânın Semasından ilhamî bir surette gelen şifadar Nurlara işâret eder. İşte doğrudan doğruya Tabib-i Kulûb olan Kur'ân-ı Hakîm'in Feyzinden ve ziyasından iktibas olunan Risalet-ün-Nur, benim çok tecrübelerimle umum mânevî derdlerime şifa olduğu gibi Resâil-in-Nur Şâkirdleri dahi tecrübeleriyle beni tasdik ediyorlar. Demek Resâil-in-Nur bu Âyetin bir mâna-yı işârîsinde dahildir. Ve bu duhulüne bir emâre olarak

مَا هُوَ شِفَآءٌ وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ nin makam-ı cifrîsi **bin üçyüz otuzdokuz** ederek aynı tarihte Kur'ândan ilham olunan Resail-in-Nur bu asrın mânevî ve müthiş hastalıklarına şifa olmakla meydana çıkmağa başlamasından, bu Âyet ona hususî remzettiğine bana kanaat veriyor. Ben kendi kanaatımı yazdım, kanaata itiraz edilmez.

YİRMİBİRİNCİ ÂYET VEYA ÂYETLER:

قُلْ اِنَّنِى هَدٰينِى رَبِّى اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ۞ وَهَدٰيهُ اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

sekiz dokuz Âyetlerde **"Sırat-ı Müstakîm"**e nazarı çeviriyorlar. Ve bu doğru,

istikametli yolu bulmak için daima Kur'ânın Nurundan her asırda o asrın zulmetlerini dağıtacak ve İstikamet yolunu tenvir edecek Kur'ândan gelen Nurlar olmakla ve bu dehşetli ve fırtınalı asırda o doğru yolu şasırtmayacak bir surette gösteren başta şimdilik Risalet-ün-Nur tezahür ettiğinden, hem bu صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ Kelimesinin makam-ı cifrîsi -tenvin ن sayılmak cihetiyle- bin eder. Medde olmazsa dokuzyüz doksandokuz ederek yalnız bir veya iki farkla **(Hâşiye)** Risalet-ün-Nur adedi olan dokuzyüz doksansekize Tevâfukla, sekiz – dokuz Âyetlerde صِرَاطِ مُسْتَقِيمٍ Kelimeleri bu mezkûr iki Âyet gibi Risalet-ün-Nuru **Sırat-ı müstakim´in** efradına hususî idhal edip remzen ona baktırır ve İstikametine işaret eder. Eğer صِرَاطٍ daki tenvin sayılmazsa اَلنُّور daki şeddeli ن bir ن sayılır, yine Tevâfuk eder. Hem nasılki bu Âyet Risale-in-Nura ismiyle bakıyor, öyle de Onun istihzarat zamanına da bakar. Çünki هَدٰينِى رَبّٓى اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ in makam-ı cifrîsi **bin üçyüz onaltı** ederek, Risalet-ün-Nur Müellifinin ihtiyarsız olarak İstihzarat-ı Nuriyede bulunduğu ve umum malûmatını Kur'ânın fehmine basamaklar yaptığı en hararetli tarihi olan bin üçyüz onaltı adedine tam tamına Tevâfuku elbette evvelki işâratı te'yid ve onunla teeyyüd ederek Risalet-ün-Nuru Daire-i Harîmine remzen belki işareten dâhil ediyor…

Cây-ı dikkat ve ehemmiyetli bir Tevafukdur ki: Risalet-ün-Nur Müellifi bin üçyüz onaltı sıralarında mühim bir İnkılâb-ı Fikrî geçirdi. Şöyle ki: O tarihe kadar ulûm-u mütenevviayı, yalnız İlimle tenevvür için merak ederdi, okurdu, okuturdu. Fakat birden o tarihte merhum vâli Tahir Paşa vasıtasiyle avrupanın Kur'âna karşı müthiş bir su-i kasdları var olduğunu bildi. Hattâ bir gazetede ingilizin bir müstemlekât nâzırı demiş:

"Bu Kur'an, İslâm elinde varken biz onlara hakikî hâkim olamayız. Bunun sukutuna çalışmalıyız" dediğini işitti, gayrete geldi

----

(Hâşiye): Yâni: Risalet-in-Nur'un mertebesi ikinci ve üçüncüde olduğuna işarettir. Vahiy değil ve olamaz. Belki İlham ve İstihractır.

Birden makam-ı cifrîsi **bin üçyüz onaltı** olan فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ Fermanını mânen dinliyerek bir İnkılâb-ı Fikrî ile merakını değiştirdi. Bütün bildiği ulûm-u mütenevviayı Kur'ânın fehmine ve Hakikatlarının isbatına basamaklar yaparak hedefini ve Gaye-i İlmiyesini ve Netice-i Hayatını, yalnız Kur'ânı bildi. Ve Kur'ânın İ'caz-ı Mânevîsi Ona Rehber ve Mürşid ve Üstad oldu. Fakat maatteessüf o gençlik zamanında çok aldatıcı ârızalar yüzünden bilfiil o Vazifenin başına geçmedi. Bir zaman sonra harb-i umumînin tarraka ve gürültüsü ile uyandı; o sabit fikir canlandı, bilkuvveden bilfiile çıkmağa başladı.

İşte hem Ona, hem Risalet-ün-Nura çok alâkası bulunan bu binüçyüz onaltı tarihine çok Âyetler müttefikan bakarlar. Meselâ: Nasılki, هَدٰينى رَبّٓى اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقيمٍ Âyeti tam tamına Tevâfukla işaret eder. Aynen öyle de: Bir Âyet-i Meşhure olan اِنَّ رَبّى عَلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقيمٍ makam-ı cifrîsi, şeddeli ن bir ن sayılsa ve tenvin sayılmazsa **bin üçyüz onaltı** ederek aynen tam tamına o tarihe işaret eder. Hem nasıl ki yedi - sekiz Surelerde gelen Âyetler ve o Âyetlerde gelen صِرَاطٍ مُسْتَقيمٍ Cümleleri Risalet-ün-Nur ismine Tevâfuk-la beraber, bu mezkûr iki Âyet gibi bir kısmı Risalet-ün-Nur Te'lifinin tarihini de gösterir. Aynen öyle de: Yedi adet Sûrelerin başlarında yedi def'a تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ Cümle-i Kudsiyesi makam-ı cifrîsi olan **bin üçyüz onaltı veya yedi** ederek aynen tam tamına o bin üçyüz onaltı tarihine Tevâfukla işaret ettiği gibi طٰسٓ تِلْكَ اٰيَاتُ الْقُرْاٰنِ Âyeti dahi aynen **bin üçyüz onaltı** ederek o bin üçyüz onaltı tarihine Tevâfukla işaret eder. Güya nasılki Asr-ı Saadette Kur'ân'daki Îman Hakikatlarına alâmetler, deliller ve o Kitab-ı Mübînin Dâvalarına bürhanları ve hüccetleri gözlere de göstermek mânasında tekrar ile

تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ ۞ تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ ۞ تِلْكَ اٰيَاتُ الْقُرْاٰنِ

Fermanlariyle

Kur'ân-ı Mu'ciz-ül-Beyan ilânat yapıyor. Öyle de, bu dehşetli asırda dahi bir mâna-yı işârîsiyle o Âyât-ı Furkaniye'nin bürhanları ve Hakkaniyetinin alâmetleri ve Hakikatlarının hüccetleri ve Hak Kelâmullah olduğuna delilleri olan Resail-in-Nura mâna-yı işârîsiyle alâmet ve bürhan ve emâre ve delil mânasiyle Âyâtın Âyetleri diye tekrar ile تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ ferman ederek nazar-ı dikkati Kuran hesabına bu asra ve bu asırdaki Resail-in Nura çeviriyor îtikad ediyorum. Evet herbir cihet ile Ayn-ı Şuur olan Âyât-ı Kur'âniyenin böyle yirmi vecihle ve yirmi parmakla aynı şey'e müttefikan işaretleri tasrih derecesinde bana kanaat veriyor. Benim kanaatıma iştirâk etmiyen bu ittifaka ne diyecek? Ve ne diyebilir? Hangi kuvvet bu ittifakı bozar! Resail-in Nur bu asra gelen İşarat-ı Kur'âniyeye hususî bir medar-ı nazar olduğuna kimin şüphesi varsa Kur'ânın kırk vecihle Mu'cizesini isbat eden Mu'cizat-ı Kur'âniye namındaki Yirmibeşinci Söz ve Yirminci Sözün ikinci makamına ve Haşre dair Onuncu Söz ve Yirmidokuzuncu Sözlere baksın, şüphesi izale olmazsa gelsin parmağını gözüme soksun.

YİRMİİKİNCİ ÂYET ve ÂYETLER:

Hem **Yûnus**, hem **Yûsuf**, hem **Ra'd**, hem **Hıcr**, hem **Şuarâ**, hem **Kasas**, hem **Lukman Sûrelerinin** başlarında bulunan تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ İlân-ı Kudsîsidir. Yirmibirinci Âyetin Hâtimesinde bunun münasebet-i mâneviyesi bir derece beyan edilmiş. Cifrîsi ise, bu Âyette üç ت bin ikiyüz eder ve iki ك iki ل yüz eder; yekûnü bin üçyüz. Bir ى bir ب dört veya beş ا mecmuu **bin üçyüz onaltı veya onyedi** ederek Resailin Nur Müellifi bir İnkılâb-ı Fikrî ile Ulûm-u Mütenevviayı Kur'ânın Hakaikına çıkmak için basamaklar yaptığı bir tarihe tam tamına Tevâfuku münasebet-i mâneviyesinin kuvvetine istinaden deriz:

O Tevâfuk remzeder ki: Bu asırda Resail-in-Nur denilen otuzüç adet Söz ve otuzüç adet Mektub ve otuzbir adet Lem'alar, bu zamanda, Kitab-ı Mübin'deki Âyetlerin Âyetleridir. Yâni Hakaikının

Alâmetleridir ve Hak ve Hakikat olduğunun bürhanlarıdır. Ve o Âyetlerdeki Hakaik-ı Îmaniyenin gayet kuvvetli hüccetleridir. Ve تِلْكَ Kelime-i Kudsiyesinin işaret-i hissiyesiyle gözlere dahi görünecek derecede zâhir olduğunu ifade eden böyle işarete lâyık delilleridir diye remzen Resail-in-Nuru bir işarî mânasının küllî dairesine hususî ve medar-ı nazar bir ferdi olarak dahil ediyor.

Elhasıl: Nasılki bu Âyette bulunan işarî mâna yedi surede yedi işaret hükmünde olup delâlet belki sarahat derecesine çıkıyor. Aynen öyle de: صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ deki remz dahi, yedi - sekiz Surelerde bulunmakla yedi - sekiz remz hükmünde olarak o remzi, işaret belki delâlet belki sarahat derecesine çıkarıyor.

İ H T A R : Külfetsiz olmak üzere birden hatıra gelen işârat kaydedildi. Tekellüfe girmemek için işaretli otuzüç Âyetin çok işâratı kaydedilmedi.

YİRMİÜÇÜNCÜ ÂYET: عَسٰى رَبُّنَٓا اَنْ يُبْدِلَنَا خَيْرًا Şu Âyet her asra baktığı gibi bu asra da bakıyor ve bu asırda kâbuslu bir rü'ya gibi musibetlere düşen ve Rabb-i Rahîminden onu hayra tebdil etmesini rica edenler içinde Resail-in-Nur Şâkirdlerine hususî remzettiğine bir emâresi şudur ki: Bu Âyetin makam-ı cifrîsi olan **bin üçyüz kırkbeşte** ehem-miyetli Risaleler te'lif ile beraber, fevkalâde hâdiseler vukua gelmeğe hazırlandılar.. ve o Resail-in-Nur'un Merkez-i İntişarı olan Barla karyesin-de ziyade sıkıntı Müellifine verildi. Ve hususî küçük Mescidine ilişildiği zaman Resail-in-Nur Şâkirdleri kuvvetli bir rica ile Dergâh-ı İlâhiyeye iltica edip **"Yâ Rab ! Bu müthiş rü'yayı hayra tebdil eyle"** deyip yalvardılar. Herkesin me'yusiyetlerine mukabil pek kuvvetli bir ümid ve rica ile Müslümanların Kuvve-i Mâneviyelerini takviye ettiler. Bu Âyetin birden külfetsiz hatıra geleni bu kadardır. Yoksa Esrarı çoktur. Tekellüf olmasın diye kısa kestim.

YİRMİDÖRDÜNCÜ ÂYET ve ÂYETLER: Hem **Sure-i Zümer**, hem **Sûre-i Câsiye**, hem **Sûre-i Ahkaf**'ın başlarında bulunan تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ Âyât-ı Azîmeleridir. Şu

Âyetler dahi yirmiikincideki Âyetler gibi Risalet-ün-Nurun ismine ve zâtına, hem te'lif ve intişarına bir mâna-i remziyle bakıyorlar.

İZAHTAN EVVEL MÜHİM BİR İHTAR

(Lüzumlu dört-beş Nokta beyan edilecek)

Birinci Nokta: Hadîste vârid olduğu gibi, **"Herbir Âyetin mana mertebelerinde bir zâhiri, bir bâtını, bir haddi, bir muttalaı vardır. Ve Bu dört tabakadan herbirisinin Hadîsce**

شُجُونٍ وَ غُصُونٍ **tâbir edilen füruatı, işârâtı, dal ve budakları vardır"**

mealindeki Hadîsin hükmüyle, Kur'an hakkında nâzil olan bu Âyet-i Kudsiye, fer'î bir tabakadan ve bir mâna-yı işarîsiyle de Kur'an ile münasebeti çok kuvvetli bir Tefsirine bakmak, şe'nine bir nakise değil. Belki o lisan-ül gaybdaki İ'cz-ı Mânevîsinin muktezasıdır.

İkinci Nokta: Bir tabakanın mâna-yı işârîsinin külliyetindeki efradının bu asırda tezâhür eden ve münasebeti pek kuvvetli bir ferdi Risalet-ün-Nur olduğunu, Onu okuyan herkes tasdik eder. Evet ben Risalet-ün-Nur'un Has Şâkirdlerini işhad ederek derim:

Risalet-ün-Nur sair Te'lifat gibi Ulûm ve fünundan ve başka Kitablardan alınmamış. Kur'andan başka Me'hazı yok, Kur'andan başka Üstadı yok, Kur'andan başka Mercii yoktur. Te'lif olduğu vakit hiçbir Kitab Müellifinin yanında bulunmuyordu. Doğrudan doğruya Kur'anın Feyzinden mülhemdir ve Semâ-i Kur'anîden ve Âyâtının Nücumundan, Yıldızlarından iniyor, Nüzul ediyor.

Üçüncü Nokta: Resail-in-Nur baştan başa İsm-i Hakîm ve Rahîm'in mazharı olduğundan bu üç Âyetin âhirleri İsm-i Hakîm ile ve gelecek yirmibeşinci dahi Rahman ve Rahîm ile bağlamaları münasebet-i mâneviyeyi cidden kuvvetlendiriyor. İşte bu kuvvetli münasebet-i mânevi-

yeye binaen deriz ki: تَنْزِيلُ الْكِتَابِ Cümlesinin sarih bir mânası

Asr-ı Saadette Vahiy suretiyle Kitab-ı Mübînin Nüzulü olduğu gibi.. mâna-yı işârîsiyle de, her asırda o Kitab-ı Mübînin Mertebe-i Arşiyesinden ve Mu'cize-i Mâneviyesinden Feyz ve İlham tarikıyle Onun gizli Hakikatları ve

Hakikatlarının Bürhanları iniyor, Nüzûl ediyor diyerek şu asırda bir Şâkirdini ve bir Lem'asını Cenah-ı Himayetine ve Daire-i Harîmine bir hususî iltifat ile alıyor.

Dördüncü Nokta: İşte bu Risalede mezkûr otuzüç Âyet-i Meşhurenin bil'ittifak, tekellüfsüz, mânaca ve cifirce Resail-in-Nurun başına parmak basmaları ve başta Âyet-in-Nur on parmakla ona işaret etmesi ve eskidenberi Ulema ortasında ve edibler mâbeyninde meşhur bir düstur ve hakikatlı bir medar-ı istihracat ve hattâ hususî tarihlerde ve mezar taşlarında ediplerin istimal ettikleri mâruf bir Kanun-u İlmî iledir. Eğer o Kanuna tasannu karışmazsa, işâret-i gaybiye olabilir. Eğer sun'î ve kasdî yapılsa, yalnız bir letâfet, bir zarâfet, bir cezâlet olur.

Evet edibler hususî ve şahsî tarihlerde onun taklidini yapmakla kelâmlarını güzelleştirdikleri, hem Cifir İlminin en esaslı bir kaidesi ve mühim bir anahtarı olan makam-ı ebcedî ile işaret ise: Her cihetle Ayn-ı Şuur ve Nefs-i İlim ve Mahz-ı İrade ve tesadüfî halleri olmayan ve lüzumsuz maddeleri bulunmayan Kur'ânın bu kadar Âyât-ı Meşhuresi icma' ile ve ittifakla Risale-in-Nura işaret ve Tevafukları sarahat derecesinde Onun makbuliyetine bir şehadettir. Ve Hak olduğuna bir imzadır ve Şâkirdlerine bir Beşarettir.

Beşinci Nokta: Bu Hesab-ı Ebcedî, makbul ve umumî bir Düstur-u İlmî ve bir Kanun-u Edebî olduğuna deliller pek çoktur. Burada yalnız dört - beş tanesini nümune için beyan edeceğiz.

Birincisi: Bir zaman Benî-israil âlimlerinden bir kısmı Huzur-u Peygamberîde Surelerin başlarındaki الٓمٓ ۞ كٓهٰيٰعٓصٓ gibi Mukattaat-ı Hurufiyeyi işittikleri vakit, Hesab-ı Cifrî ile dediler:

"Ya Muhammed ! Senin Ümmetinin müddeti azdır." Onlara mukabil dedi:

"Az değil." Sair Surelerin başlarındaki Mukattaatı okudu ve ferman etti, **"Daha var."** Onlar sustular...

İkincisi: Hazret-i Ali Radiyallahu Anh'ın en meşhur Kaside-i Celcelûtiyesi, baştan nihayete kadar bir nevi Hesab-ı Ebcedî ve Cifir ile te'lif edilmiş ve öyle de matbaalarda basılmış.

Üçüncüsü: Ca´fer-i Sâdık Radıyallahü Anh ve Muhyiddin-i Arabî (R.A.) gibi Esrar-ı Gaybiye ile uğraşan Zâtlar ve Esrar-ı Huruf İlmine

çalışanlar, bu Hesab-ı Ebcedîyi gaybî bir düstur ve bir anahtar kabul etmişler.

Dördüncüsü: Yüksek edipler bu hesabı, edebî bir Kanun-u Letâfet kabul edip eski zamandan beri onu istimal etmişler. Hattâ Letâfetin hatırı için iradî ve sun'î ve taklidî olmamak lâzım gelirken, sun'î ve kasdî bir surette o gaybî anahtarların taklidini yapıyorlar.

Beşincisi: Ulûm-u Riyaziye Ulemasının münasebet-i adediye içinde en lâtif düsturları ve avamca hârika görünen kanunları, bu Hesab-ı Tevâfukînin cinsindendirler. Hattâ fıtrat-ı eşyada Fâtır-ı Hakîm bu Tevâfuk-u Hesabîyi bir Düstur-u Nizam ve bir Kanun-u Vahdet ve İnsicam ve bir Medar-ı Tenasüb ve İttifak ve bir Namus-u Hüsün ve İttisak yapmış. Meselâ: Nasılki iki elin ve iki ayağın parmakları, âsabları, kemikleri, hattâ hüceyratları, mesâmatları hesabca birbirine Tevâfuk ederler. Öyle de: Bu ağaç bu baharda ve geçen bahardaki çiçek, yaprak, meyvece Tevâfuk ettiği gibi, bu baharda dahi az bir farkla geçen bahara Tevâfuk ve istikbal baharları dahi mâzi baharlarına İhtiyar ve İrâde-i İlâhiyyeyi gösteren Sırlı ve az farkla Muvafakatları, Sâni-i Hakîm-i Zülcemâl'in Vahdetini gösteren kuvvetli bir Şahid-i Vahdaniyettir.

İşte mâdem bu Tevâfuk-u Cifrî ve Ebcedî, bir Kanun-u İlmî ve bir Düstur-u Riyazî ve bir Namus-u Fıtrî ve bir Usûl-ü Edebî ve bir Anahtar-ı Gaybî oluyor. Elbette Menba-ı Ulûm ve Mâden-i Esrar ve Fıtratın Tercüman-ı Âyât-ı Tekvîniyesi ve Edebiyatın Mu'cize-i Kübrâsı ve Lisan-ül-Gayb olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyan, o Kanun-u Tevâfukîyi, işârâtında istihdam, istimal etmesi İ'cazının muktezasıdır.

İhtar bitti, şimdi sadede geliyoruz.

Sûre-i Zümer, Câsiye, Ahkaf'ın başlarındaki

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ olan Âyetler sâbık ihtarın ikinci noktasında, münâsebet-i mâneviyesi beyan edildiğinden burada yalnız cifrî remzini beyan edeceğiz.

Şöyle ki: İki ت sekizyüz, iki ن yüz, iki م seksen, iki ك kırk, üç ز yirmibir, üç ى otuz, bir ب bir ح on, (Lâfzullah) altmış yedi,

bir ع yetmiş, dört ل dört ا yüz yirmi dört olup yekûnü **bin üçyüz kırkiki** ederek bu asrın şu tarihine nazar-ı dikkati celbetmekle beraber, Kur'ânın Tenziliyle çok alâkadar bir Nura parmak basıyor. Ve o tarihten az sonra Mu'cizat-ı Ahmediye (A.S.M.) Risalesi ve Yirminci ve Yirmi-dördüncü Mektublar gibi Risalet-ün-Nurun en Nuranî Cüzleri meydan-ı intişara çıkmaları ve Kur'ân'ın kırk vecihle İ'cazını isbat eden Mu'cizat-ı Kur'âniye Risalesiyle Haşre dair Onuncu Sözün ikisinin kırkikide İnti-şarları ve kırkaltıda fevkalâde İştiharları aynı tarihte olması bir kuvvetli emâredir ki, bu Âyet Ona hususî bir iltifatı var. Hem nasılki bu Âyetler Te'lif ve İntişarına işaret ederler, öyle de yalnız تَنْزِيلُ الْكِتَابِ Kelimesi Risalet-ün Nurun ismine -şeddeli ن bir ن sayılmak cihetiyle- gayet cüz'î bir farkla Tevafuk edip remzen bakar, kendine kabul eder. Çünki تَنْزِيلُ الْكِتَابِ Kelimesi **dokuzyüz ellibir** ederek Risalet-ün-Nurun makamı olan dokuzyüz kırksekize Sırlı üç farkla Tevafuk noktasından bakar.

Birden hatıra geldi ki: Bu üç farkın Sırrı ise Risalet-ün-Nurun mertebesi üçüncüde olmasıdır. Yani Vahiy değil ve olamaz. Hem umumiyetle dahi İlham değil, belki ekseriyetle Kur'anın Feyziyle ve Medediyle Kalbe gelen Sünühat ve İstihracat-ı Kur'aniyedir. Cây-i dik-kattir ki birinci حٰمٓ olan **Sûre-i Mü'minde**

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ **makam-ı cifrîsi, bazı mühim Âyetler gibi bin üçyüz yetmişe** bakıyor. Acaba onbeş - yirmi sene sonra başka bir Nur-u Kur'an zuhur mu edecek.. yahut Resâil-in-Nurun bir İnkişaf-ı Fevkalâde ile bir Fütuhatı mı olacak bilmediğimden o kapıyı açamıyorum.

YİRMİBEŞİNCİ ÂYET: حٰمٓ تَنْزِيلٌ مِنَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ Âyet-i Kudsiyesidir. Bu Âyetin mâna-yı işarîsi, Resail-in-Nur ile münasebeti çok kuvvetlidir. Bir ciheti şudur ki, Risalet-ün-Nur'un ve Şâkirdlerinin mesleki, dört Esas üzerine gidiyor.

Birincisi Tefekkürdür. Hakîm İsmine bakıyor.

Biri de Şefkattir, hadsiz olan fakrını hissetmektir ki, Rahman ve Rahîm İsimlerine bakıyor. Hem şu Âyet nasılki Resail-in-Nurun Te'lif ve Tekemmül tarihine Tevafukla parmak basıyor… Öyle de, تَنْزِيلٌ Kelimesiyle -vakf mahalli olmadığından tenvin ن sayılmak cihetiyle- makamı **beşyüz kırkyedi** olarak Sözlerin ikinci ve üçüncü ismi olan Resail-in-Nur ve Risale-i Nurun adedi olan beşyüz kırksekiz veya kırkdokuza şeddeli ن bir ن sayılmak cihetiyle pek cüz'î ve Sırlı bir veya iki farkla Tevafuk ederek remzen Ona bakar, dairesine alır.

Hem حٰمٓ تَنْزِيلٌ مِنَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ in makam-ı cifrîsi, bir vecihle, yâni tenvin ن sayılsa ve şeddeli iki ر deki ل aslî hesab edilse حاميمْ حٰمٓ , telâffuzda olduğu gibi olsa, **bin üçyüz ellidört veya beş** eder.Ve diğer bir vecihte, yani tenvin sayılmazsa **bin üçyüz dört** eder; üçüncü vecihte, yâni telâffuzda bulunmayan iki ل hesaba girmezse **bin ikiyüz doksandört** eder.

Birinci vecihte tam tamına Resail-in-Nurun te'lifçe bir derece tekemmülü ve fevkalâde ehemmiyet kesbetmesi ve fırtınalara tutulması ve Şâkirdleri Kudsî bir Teselliye muhtaç oldukları Arabî tarihiyle şu: Bin üçyüz ellibeş ve ellidört tarihine, hem otuzbir adet Lem'alardan ibaret olan **"Otuzbirinci Mektub"**un Te'lif zamanına, hem O Mektubun **"Otuzbirinci Lem'a"**sının vakt-i zuhuruna ve o Lem'adan **Birinci Şuâ'**ın Te'lifine ve o Şuâ'ın, yirmidokuz makamında otuzüç adet Âyâtın Risale-i Nura işaretleri istihrac edildiği hengâmına ve yirmibeşinci Âyetin Risale-i Nura îmaları yazıldığı şu zamana, şu dakikaya, şu hâle tam tamına Tevafuku ise, Kur'ânın İ'caz-ı Mânevisine yakışıyor. Gayet lâtif ve müjdeli bir Tevafuktur. İkinci vecihte, yâni binüçyüz dört makamiyle Risale-i Nurun Tercümanı, Risale-i Nurun basamakları olan mebâdi-i ulûma besmele-keş olduğu ve Fütuhat-ı Nuriyede Besmelesini çektiği ve Fatiha-i Hayat-ı İlmiyede

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ okuduğu zamanına tam tamına Tevafukla parmak basıyor, arkasını sıvatıyor, **"Haydi git, Selâmetle çalış"** remzen diyor. Üçüncü vecihte, yâni bin ikiyüz doksanüç veya dört olan makam-ı cifrîsiyle o Tercümanın Besmele-i Hayat-ı Dünyeviyesinin ibtidasına tam tamına Tevafuk Sırriyle îma eder ki, Onun Hayatı çok dehşetli dağdağaları ve fırtınaları görmek ve çekmekle beraber daima Rahman ve Rahîm İsimlerinin mazharı olarak Rahmetle muhafaza ve Şefkatle terbiye edileceğini remzen mün'imâne haber veriyor. Bu suretle Kur'ânın mânevî İ'cazından İhbar-ı Gaybî nev'inin bir Şuâını gösteriyor.

YİRMİALTINCI ÂYET : Sûre-i Hûd'da: فَمِنْهُمْ شَقِىٌّ وَ سَع۪يدٌ Âyetinin iki satır sonra gelen وَاَمَّا الَّذ۪ينَ سُعِدُوا فَفِى الْجَنَّةِ Âyetidir. Şu Âyetin şeddeli م ve şeddeli ل ve şeddeli ن ikişer sayılmak ve اَلْجَنَّةِ deki ت vakıfta olduğundan ه olmak cihetiyle makam-ı cifrîsi **bin üçyüz elliiki** olmakla tam tamına Resail-in-Nur Şâkirdlerinin en me'yusiyetli ve musibetli zamanları olan bin üçyüz elliiki tarihine tam tamına Tevafukla o acınacak hallerinde Kudsî ve Semavî bir Teselli, bir Beşarettir. Ve Âyetin münasebet-i maneviyesi bir-iki Risalede, yâni **Kerâmat-ı Aleviyede** ve **Gavsiyede** beyan edilmiştir.

فَمِنْهُمْ شَقِىٌّ وَ سَع۪يدٌ deki وَاَمَّا الَّذ۪ينَ سُعِدُوا deki سُعِدُوا Kelimesi سَع۪يدٌ Kelimesine Kur'an Sahifesinde tam müvazi ve mukabil gelmesi, bu Tevafuka bir letâfet daha katar. Bu Âyetin küllî ve çok geniş Mâna-yı Kudsîsinin cüz'iyatından Risale-i Nur Şâkird-leri gibi teselliye çok muhtaç bir cüz'îsi bu asırda bin üçyüz elliikide bulunduğuna tam tamına Tevafukla işaret ederek başına parmak basıyor. Eğer

فَفِى الْجَنَّةِ Kelimesinde vakfedilmezse ve خَالِد۪ينَ Kelimesiyle

rabtedilse, o vakit ت , ه olmaz. Fakat daha latif tesellikâr bir Tevafuk olur. Çünki وَاَمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا Kaide-i Nahviyece mübtedadır.

فَفِى الْجَنَّةِ خَالِدِينَ onun haberidir. Bu haber ise, makam-ı cifrîsi olan **bin üçyüz kırkdokuz** adediyle, bin üçyüz kırkdokuz tarihinden Beşaretle remzen haber verir. Ve o tarihte bulunan Kur'an Hizmetkârlarından bir tâifenin Ashab-ı Cennet ve Ehl-i Saadet olduğunu mana-yı işarîsiyle ve Tevafuk-u Cifrî ile ihbar eder ve bu tarihte Risale-i Nur Şâkirdleri Kur'an hesabına fevkalâde Hizmetleri ve Tenevvürleri ve çok mühim Risalelerin Te'lifleri ve başlarına gelen şimdiki musibetin, düşmanları tarafından ihzaratı tezahür ettiğinden, elbette bu tarihe müteveccih ve işarî, tesellikâr bir Beşaret-i Kur'aniye en evvel onlara baktığını gösterir.

Evet فَفِى الْجَنَّةِ خَالِدِينَ de şeddeli ن bir ن sayılmak cihetiyle ت dörtyüz, خ altıyüz. Bin eder. İki ن yüz, bir ى iki ف bir ل ikiyüz; diğer ل otuz, ikinci ى on, iki ا iki, bir ج üç, bir د dört, kırk dokuz eder ki; yekûnu bin üçyüz kırkdokuz eder. Bu Müjde-i Kur'aniyenin binden bir vechi bize teması, bin hazineden ziyade kıymetdardır. Bu Müjdenin bir Müjdecisi bir sene evvel görülmüş bir Rü'ya-yı Sâdıkadır. Şöyle ki: Ispartada başımıza gelen bu hâdiseden bir ay evvel bir zâta rü'yada (ona) deniliyor ki:

"RESAİL-İN-NUR ŞAKİRDLERİ, ÎMAN İLE KABRE GİRECEKLER, ÎMANSIZ VEFAT ETMEZLER."

Biz o vakit o Rü'yaya çok sevindik. Demek o Müjde bu Müjde-i Kur'âniyenin bir Müjdecisi imiş. **(Hâşiye)**

(Hâşiye): Cihan saltanatından daha ziyade kıymetdar bir Müjde-i Kur'aniye, bir Beşâret-i Semâviye bu Sahifede vardır.

YİRMİYEDİNCİ ÂYET: Sûre-i Saf'da

يُرِيدُونَ لِيُطْفِؤُا نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَاللّٰهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ dur.

Bu Âyetteki نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَاللّٰهُ مُتِمُّ نُورِهِ Cümlesinin **makam-ı cifrîsi, bin üçyüz onaltı veya yedidir.** Ve bu tarih ise: Sâbıkan yirmibirinci Âyetin hâtimesinde zikredilen inkılâb-ı fikrî sadedinde: avrupanın bir müstemlekât nâzırı, Kur'anın Nurunu söndürmesine çalışması tarihine ve Resail-in-Nur Müellifi dahi ona karşı o İnkılâb-ı Fikrî sayesinde o Nuru parlatmağa çalışması aynı tarihe, hem yedi Surede yedi def´a تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ aynı tarihe hem طٰسۤ تِلْكَ اٰيَاتُ الْقُرْاٰنِ dahi aynı tarihe, hem هَدٰينِى رَبِّى اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ dahi aynı tarihe, hem اِنَّ رَبِّى عَلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ dahi şeddeli ن bir ن sayılmak ve tenvin sayılmamak cihetiyle aynı tarihe, hem فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ Fermanı dahi aynı tarihe, hem نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَاللّٰهُ مُتِمُّ نُورِهِ dahi aynı tarihe bil'ittifak muvafakatları elbette remizden, işaretten, delâletten ziyade bir sarahattır ki: Risale-i Nur o Nur-u İlâhînin bir Lem'ası olacağını ve düşmanları tarafından gelen şübehat zulümatını dağıtacağını mâna-yı işarîsiyle müjdeliyor. Hem bu cifrî ve müteaddid ve mânidar Tevafuklar ise, kuvvetli bir münasebet-i mâneviyeye istinad ederler.

Evet Resail-in-Nurun yüzyirmi dokuz Risaleleri, yüzyirmi dokuz elektrik lâmbalarının şişeleri misillû Kur'an Nur-u Âzamından uzanan tellerin başlarına takılıp o Nuru neşrettikleri meydandadır. Risale-i Nurun yarı ismi iki def'a bu Cümle-i Âyette bulunmasiyle o münâsebeti pek letâfetlendiriyor.

YİRMİSEKİZİNCİ ÂYET: Sûre-i Tevbede:

يُرِيدُونَ اَنْ يُطْفِؤُا نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَيَاْبَى اللّٰهُ اِلَّاۤ اَنْ يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

Âyetindeki نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَيَاْبَى اللّٰهُ اِلَّاۤ اَنْ يُتِمَّ نُورَهُ Cümlesi, kuvvetli ve letâfetli münasebet-i mâneviyesiyle beraber şeddeli "ل **lar**" birer ل ve şeddeli م asıl Kelimeden olduğundan iki م sayılmak cihetiyle **bin üçyüz yirmidört** ederek, avrupa zâlimleri Devlet-i İslâmiyenin Nuru-nu söndürmek niyetiyle müdhiş bir su-i kasd plânı yaptıkları ve ona karşı Türkiye Hamiyetperverleri, hürriyeti yirmidörtte ilâniyla o plânı akîm bırakmağa çalıştıkları halde, maatteessüf altı-yedi sene sonra, harb-i umumî neticesinde yine o sui-kasd niyetiyle sevr muahedesinde Kur'anın zararına gayet ağır şeraitle kâfirane fikirlerini yine icra etmek olan plânlarını akîm bırakmak için Türk milliyet-perverleri cumhuriyeti ilânla mukabeleye çalıştıkları tarihi olan bin üçyüz yirmidörten, tâ otuz dörde, tâ ellidörde tam tamına Tevâfukla, o herc ü merc içinde Kur'anın Nurunu muhafazaya çalışanlar içinde Resail-in-Nur Müellifi yirmidörtte ve Resail-in-Nurun mukaddematı otuzdörtte ve Resail-in-Nurun Nuranî Cüzleri ve fedakâr Şâkirdleri ellidörtte mukabeleye çalışmaları göze çarpıyor. Hattâ hakikat-ı hâli bilmeyen bir kısım ehl-i siyaseti telâşa sevkettiler ve bu itfa su-i kasdına karşı tenvir Vazifesini tam ifa ettiklerinden bu Âyetin mâna-yı işârîsi cihetinde bir medar-ı nazarı olduklarına kuvvetli bir emâredir. **Şimdi İslâmlar içinde Nur-u Kur'ana muhalif hâletlerin ekserisi o su-i kasdların ve Sevr Muahedesi gibi gaddarâne muahedelerin vahîm neticeleridir.** Eğer şeddeli م dahi şeddeli "ل **lar**" gibi bir sayılsa, o vakit **bin ikiyüz seksendört** eder. O tarihte avrupa kâfirleri Devlet-i İslâmiyenin Nurunu söndürmeğe niyet ederek on sene sonra rusları tahrik edip rusun doksanüç

muharebe-i meş'umesiyle Âlem-i İslâmın parlak Nuruna muvakkat bir bulut perde ettiler. Fakat bunda Resail-in-Nur Şâkirdleri yerinde Mevlânâ Halid'in (K.S.) Şâkirdleri o bulut zulümatını dağıttıklarından bu Âyet bu cihette onların başlarına remzen parmak basıyor. Şimdi hatıra geldi ki,eğer şeddeli " ل lar" ve م ikişer sayılsa bundan bir asır sonra zulümatı dağıtacak Zatlar ise, Hazret-i Mehdinin Şâkirdleri olabilir. Her ne ise.. Bu Nurlu Âyetin çok Nuranî Nükteleri var.

اَلْقَطْرَةُ تَدُلُّ عَلَى الْبَحْرِ Sırrıyle kısa kestik.

YİRMİDOKUZUNCU ÂYET: Sûre-i İbrahim'in başında

الٓرٰ كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ اِلٰى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ

Âyetidir. Şu Âyetin dört-beş Cümlesinde dört-beş îma var. Mecmuu bir işaret hükmüne geçer.

Birincisi: اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ Cümlesi ifade eder ki, **"Kitab-ı Mübîn vasıtasiyle, ondördüncü asırdaki zulümattan, insanlar** بِاِذْنِ اللّٰهِ **Kur'ândan gelen bir Nura çıkarlar."** Bu meâl ve hususan Nur Lâfzı, Resail-in-Nura mutabık olduğu gibi, makam-ı cifrîsi şeddeli ن iki ن olmak üzere **bin üçyüz otuzsekiz veya dokuz** ederek harb-i umumî zulümatında te'lif edilen Resail-in-Nurun fâtihası olan İşârât-ül-İ'caz Tefsiri, o zulmetler içindeki zuhuru tarihine tam tamına Tevafuku ve Âyetteki Nur Kelimesi Risale-i Nurdaki Nur lafzına îma ile bakıyor.

İkincisi: اِلٰى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ Cümlesi evvelki Cümledeki Nuru târif ederek der: O Nur Cenab-ı Hakkın İzzet ve Mahmudiyetini

gösteren yoldur. Bu Cümlenin makam-ı ebcedîsi **beşyüz kırk sekiz veya elli** olarak Resail-in-Nurun şeddeli ن bir ن olmak üzere, adedi olan beşyüz kırksekize tam tamına Tevâfuk eder. Eğer okunmayan iki ا sayılsa, mertebesine işaret eden iki farkla yine tam tamına Tevâfuk eder. Bu îmayı te'yid eden, hem letâfetlendiren bir münasebet var. Şöyle ki:

Alem-i İslâm için en dehşetli asır altıncı asır ile hülâgû fitnesi ve onüçüncü asrın âhiri ve ondördüncü asır ile harb-i umumî fitneleri ve neticeleri olduğu münasebetiyle bu Cümle makam-ı ebcediyle altıncı asra ve evvelki cümle gibi اَلْعَزِيزِ الْحَمِيدِ **Kelimeleri ile bu asra, Sultan Abdülaziz ve Sultan Abdülhamid devirlerine îma eder.**

Hem, sâbık Âyetlerde ise, Resail-in-Nurun ikinci ismine Tevafukla işaret eden umum o Âyetler, dehşetli asır olan hülâgû ve cengiz asrına dahi îma ederler. Hattâ o Âyetlerin hem o asra, hem bu asra îmaları içindir ki, Hazret-i Ali (R.A.) Ercüzesinde ve Gavs-ı A'zam (R.A.) Kasidesinde Resail-in-Nura Kerametkârane işaret ettikleri vakit hem o asra, hem şu asra bakıp hiddetle işaret etmişler.

Ü ç ü n c ü s ü : مِنَ الظُّلُمَاتِ Kelimesindeki اَلظُّلُمَاتِ ın adedi **bin üçyüz yetmişiki** ederek bu asrın zulümleri, zulmetleri ne vakte kadar devam edeceğini, o zulmetlerin içinde bir Nur daima tenvire çalışacağına îma ile Risale-i Nurun tenvirine remzen bakar.

D ö r d ü n c ü s ü : لِتُخْرِجَ النَّاسَ Cümlesi diyor ki **"Bin üçyüz kırkbeşte Kur'andan gelen bir Nur ile insanlar karanlıklardan ışıklara çıkarılacak."** Bu meâl ise, bin üçyüz kırkbeşte fevkalâde tenvire başlayan Resâil-in-Nura tam tamına cifirce, hem meâlce muvafık ve mutabık olmakla Risale-i Nurun makbuliyetine îma, belki remzediyor.

B e ş i n c i s i : الٓرٰ كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ deki اِلَيْكَ Kelimesi Kur'ana has baktığı için hariç kalmak üzere, الٓرٰ كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ Cümlesinin makamı Risalet-ün-Nurun birinci ismine tam tamına Tevafuk etmesi Risalet-ün-Nurun, Kitab-ı Münzelin tam bir Tefsiri ve mânası olduğunu ve ondan yabanî olmadığını remzen ifade eder. Çünki الٓرٰ üçyüz sekseniki كِتَابٌ dörtyüz yirmiüç, اَنْزَلْنَاهُ yüz kırkdört, yekûnu **dokuzyüz kırkdokuz**; eğer tenvin ن sayılsa **dokuzyüz doksandokuz** ederek Risalet-ün-Nurun -eğer şeddeli ن bir ن sayılsa- adedi olan dokuzyüz kırksekize, eğer şeddeli ن iki ن olsa, dokuzyüz doksansekize Sırlı (yâni Vahiy olmadığını ifade için) birtek farkla Tevafuk edip ona îma eder.

Elhâsıl : Bu birtek Âyette mezkûr beş Cümlenin münasebet-i mâneviyeyi gözeterek beş adet îmaları bir kuvvetli işaret, belki bir delâlet hükmüne geçebilir kanaatı bana bunu yazdırdı. Hatâ etmişsem Kitab-ı Mübîni Şefaatci edip اَرْحَمُ الرَّاحِمِين den kusurumun afvını niyâz ederim.

سُبْحَانَكَ لاَ عِلْمَ لَنَآ اِلاَّ مَا عَلَّمْتَنَآ اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

* * *

YİRMİDOKUZUNCU ÂYETİN SEHVİNE DAİR TAFSİLÂT

Küçük bir sehivden kuvvetli bir İşaret-i Gaybiye gördüm. Ondan bildim ki o sehiv bunun içinmiş.

Şöyle ki: Birinci Şuâ olan İşarat-ı Kur'âniyenin yirmidokuzuncu Âyet, Sûre-i İbrahim'in başında,

الٓرٰ كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ

içinde اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ Cümlesine makam-ı cifrîsi sehven bin üçyüz otuzdört ederek Risale-in-Nurun Fatihası olan İşârât-ül-İ'caz Tefsirinin Zuhuru ve Tab'ı tarihine Tevafukla bakar denilmiş. Halbuki melfuz Harflerinin makamı, bin üçyüz otuzdokuz olup o Tefsirin fevkalâde iştiharı ve **Dâr-ül-Hikmet tarafından ekser Müftülere gönderilen Nüshalar, müteaddid ve maddî ve mânevî inkılâbların sarsıntılarından vikaye noktasında -çok emâreler ve Müftülerin itirafıyla- birer Kal'a ve ekser Müftülerin ellerinde birer Elmas Kılınç hükmüne geçmeleri tarihine Tevafukla takdirkârane bakar.** Okunmayan iki ا sayılsa, **bin üçyüz kırkbir** edip Risale-i Nurun mebde-i zuhuruna tam tamına Tevafukla bakar. Bu küçük sehiv şöyle bir mânayı birden kuvvetli ihtar etti ki, o Sure-i İbrahimin (A.S.) başındaki Âyetin Risale-i Nura remzen bakan yalnız onun dört Cümlesi değil, belki o birinci sahife âhirine kadar münâsebât-ı mâneviye cihetinde bir mâna-yı remziyle -efrad-ı kesiresi içinde- Risale-i Nura gizli bir hususiyet ile îma eder, remzen bakar. Ben şimdilik o Hakikat-ı Remziyeyi beyan edemem. Yalnız kısa bir işaret edilecek. Evet **Risale-i Nurun mayası ve meşrebi Tefekkür ve Şefkat olduğu cihetle Hazret-i İbrahimin (A.S.) hususî meşrebi olan Tefekkür ve Şefkat noktasında tam Tevafuk etmek Sırriyle şu Surede daha ziyade Risale-i Nuru kucağına alıyor. Baştaki Âyet; dört Cümle ile en karanlık bir**

asrın kara kara içinde, zulmet zulmet içinde insanları Nura çıkaran ve Kur'ândan çıkan bir Nura parmak bastığı gibi en karanlık içinde bulunan ve Risale-i Nurun cereyanına muhalif gidenleri târif eder.

ÜÇÜNCÜ ÂYET:

اَلَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْاٰخِرَةِ وَ يَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ وَ يَبْغُونَهَا عِوَجًا اُولٰٓئِكَ فِى ضَلاَلٍ بَعِيدٍ

Bu dahi, üç Cümlesiyle bazı münasebat-ı mâneviye ve muvafakat-ı mefhumiye cihetinde ve hem Risale-i Nurun mesleğine, hem mülhidlerin mesleğine îmâen bakar. Ve birinci Cümlesiyle der ki: "O bedbahtlar, bazı Ehl-i Îmanın (Îmanları beraber olduğu halde) ve bir kısım Ehl-i İlmin (Âhireti tam bildikleri halde) onlara iltihak delâletiyle, bilerek ve severek hayat-ı dünyeviyeyi Dine ve Âhirete, yâni Elması tanıdığı ve bulduğu halde beş paralık şişeyi ona tercih etmek gibi sefahet-i hayatı, Dinî Hissiyata muannidane tercih edip dinsizlik ile iftihar ederler." Bu Cümlenin bu asra bir hususiyeti var. Çünki hiçbir asır böyle bir tarzı göstermemiş. Sair asırlarda o ehl-i dalâlet Âhireti bilmiyor ve inkâr ediyor. Elması Elmas bilmiyor, dünyayı tercih ediyor. Ve ikinci Cümlesi olan

وَ يَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ ile der ki: "O bedbahtların dalâleti, muhabbet-i hayattan ve temerrüdden neş'et ettiği için kendi hâlleri ile durmuyorlar, tecavüz ediyorlar. Bildikleri ve onun ile ecdadları bağlı olan dine, adavetkârâne, menbalarını kurutmak ve esasatını bozmak ve kapılarını ve yollarını kapatmak istiyorlar." Ve üçüncü Cümlesi olan

وَ يَبْغُونَهَا عِوَجًا ile der ki: "Onların dalâleti fenden, felsefeden geldiği için acib bir gurur ve garib bir fir´avunluk ve dehşetli bir enaniyet onlara verip nefislerini öyle şımartmış ki, Kâinatı idare eden İlâhî Kanunların Şuâlarını ve İnsan Âleminde o Hakaikin Düsturlarını süflî hevesatlarına ve müştehiyatlarına müsaid görmediklerinden (hâşâ ! hâşâ) eğri, yanlış,

noksan bulmak istiyorlar." İşte bu Âyet, üç Cümlesiyle mânen bu asırda acib bir taife-i dâlleye tam bir Tevâfuk-u Mânevî ile mâna-yı işârîsiyle çok efradı içinde hususî baktığı gibi Tevafuk-u Cifrîsiyle dahi başlarına parmak basıyor. Evet evvelki Cümle olan اَلَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ nin makamı **bin üçyüz yirmiyedi**; eğer şeddeli ل ve ب ikişer sayılsa Arabi tarihiyle **bin üçyüz ellidokuz** edip o tuğyanlı taifenin savletli zamanını göstererek tam Tevafukla bakar. وَ يَبْغُونَهَا عِوَجًا nin makamı, tenvin ن olmak cihetiyle **bin ikiyüz dokuz** ederek Şeriat-ı İslâmiyeye su-i kasd olarak ecnebi kanunlarını adliyeye sokmak fikri ve teşebbüsü tarihine tam tamına Tevafukla bakar. Ve bu emâreler gibi çok îmalar ile baştaki Âyetin kuvvetli işaret ettiği Risale-i Nurun muarızlarına zâhir bir surette baktığı gibi, mefhum-u muhalifi delâletiyle dahi Risale-i Nura tam bakar. Hattâ dördüncü Âyette Risale-i Nurun Türkçe olmasını tahsin eder ve beşincide Arabî ve Türkçeyi tam bilmeyen ve Mürşidleri ve Âlimleri perişan olan vilâyat-ı şarkıyede Risale-i Nur imdadlarına ve her tâifeden ziyade başlarına gelen hâdiseler ve Âyette بِاَيَّامِ اللّٰهِ tâbir edilen elîm vakıaları hatırlarına getirmekle Îkaz ve İrşad etmelerine bir mâna-yı işarî ve remzî ile emrediyor. Bu âhirki ehemmiyetli işâreti beyan etmeme şimdilik izin olmadığından yalnız herbirinin birtek remzi gayet kısa beyan edilecek. Şöyle ki:

DÖRDÜNCÜ ÂYETİN

وَمَٓا اَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ اِلاَّ بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ Cümlesi makam-ı cifrîsiyle ve baştaki Âyetin işaretleri karinesiyle, Risalet ve Nübüvvetin her asırda Verâset noktasında naibleri, vekilleri bulunmak kaidesiyle, bir mâna-yı remzî cihetinde Vazife-i İrsiyeti yapan Risale-i Nuru, efradı içine hususî bir iltifatla dahil edip Lisan-ı Kur'ân olan Arabî olmayarak Türkçe olmasını takdir

ediyor. Evet bunun makamı رَسُولٍ deki tenvin ن sayılmak ve şeddeli ل iki sayılsa ve şeddeli ى bir sayılsa **bin üçyüz ellisekiz**, her ikisi birer sayılsa **bin üçyüz yirmisekiz;** şeddeliler iki sayılsa, tenvin sayılmazsa, **bin üçyüz onsekiz;** hem tenvin hem şeddeliler sayılsa **bin üçyüz altmışsekiz** ederek Risale-i Nurun beş devresine ve beş vaziyetine remzen ve imâen bakar.

BEŞİNCİ ÂYETTE:

اَنْ اَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ وَ ذَكِّرْهُمْ بِاَيَّامِ اللّٰهِ

اِلَى النُّورِ وَ ذَكِّرْهُمْ بِاَيَّامِ اللّٰهِ Cümlesinde makam-ı cifrîsi, şeddeliler birer sayılmak cihetinde **bin üçyüz ellibir** ederek Risale-i Nurun şimdilik beyanına iznim olmayan ehemmiyetli Vazifesinin ve bu Evâmir-i Kur'âniyeyi imtisalinin tarihine tam tamına Tevafuk-u Cifrî ve Muvafakat-ı Mâneviye karinesiyle ve kıssadan hisse almak münasebat-ı mefhumiye remzi ile Risale-i Nura imâen bakar. Daha yazılacak çok gaybî işaretler var, fakat izin verilmedi şimdilik kaldı.

* * *

Sekizinci Şua

(Üçüncü bir Keramet-i Aleviye)

Bir İfade-i Meram

[Mâlûm olsun ki; ben Risale-i Nur'un Kıymetini ve Ehemmiyetini beyan etmekle Kur'an'ın Hakikatlarını ve Îmanın Rükünlerini ilân etmek ve zaaf-ı îmana düşenleri onlara dâvet etmek ve onların Kuvvetlerini ve Hakkaniyetlerini göstermek istiyorum. Yoksa, hâşâ! kendimi ve hiçbir cihetle beğenmediğim nefs-i emmaremi beğendirmek ve medhetmek değildir. Hem Risale-i Nur zâhiren benim Eserim olmak haysiyetiyle senâ etmiyorum. Belki yalnız Kur'ân'ın bir Tefsiri ve Kur'ân'dan mülhem bir Tercüman-ı Hakikîsi ve Îmânın Hüccetleri ve Dellâlı olmak haysiyetiyle meziyetlerini beyan ediyorum. Hattâ, bir kısım Risaleleri ihtiyarım haricinde yazdığım gibi, Risale-i Nur'un Ehemmiyetini zikretmekte ihtiyarsız hükmündeyim. İmam-ı Ali'nin (radıyallahü anh) "Âyetü'l-Kübrâ" namını verdiği "Yedinci Şua" Risalesini yazmakta çok zahmet çektiğime bir Mükâfat-ı Âcile ve bir Alâmet-i Makbuliyet ve bir Medâr-ı Teşvik olarak bu Keramet-i Celcelûtiye, İnayet-i İlâhiye tarafından verildiğine şüphem kalmamış. Tahdis-i Ni'met kabilinden bunu "Sekizinci Şuâ" olarak yazdım. Yoksa Haşre dair mühim bir Âyetin Mu'cizeli olan Bürhanlarını yazacaktım.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

[İmam-ı Ali'nin (Radıyallahü anhü) Risale-i Nur'a dair üçüncü bir Kerametidir.]

Evet Onsekizinci ve Yirmisekizinci Lem'alarda izah ve isbat edilen iki zâhir Kerâmetini te'yid ve takviye ederek Kaside-i Celcelûtiyesinde, **Sıracün-Nur'**dan Sarahat derecesinde haber verdiği gibi, yine o Kasidede **Sıracün-Nur'**un en namdar Risalelerine parmak basıyor, âdetâ alkışlıyor; ve sekiz adet remz ile meşhur bir kısım Risalelerini gösteriyor.

BİRİNCİSİ : Risale-i Nura tasrih eden
تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرًّا بَيَانَةً Fıkrasından sonra Süryanî
Lisaniyle Esma-i Hüsnâdan istimdat ve Suver-i Kur'âniye ile bir Münâcât yapıyor. Tam otuzüç Sûrelerle öyle garip ve mânidar bir tarzda zikrediyor ki; bir kısım Sırları ve Gaybî Haberleri dahi bildirmek istediği anlaşılıyor. Ben sıkıntılı bir zamanda İmam-ı Ali'nin (Radıyallahü anhü) **Âyet-ül-Kübrâ** namını verdiği **"Yedinci Şuâ"**ı bitirdiğim aynı vakitte -îtikadımca bana acele bir mükâfat ve bir ücret olarak- geceleyin Celcelûtiyeyi okudum. Birden bir İhtar-ı Gaybî gibi Kalbime denildi: İmam-ı Ali Radıyallahü anhü Risale-i Nur ile çok meşguldür. Mecmuundan haber verdiği gibi kıymetdar Risalelerine de işaret derecesinde remzedip îmâ ediyor. Eğer sarîh bir surette gaybdan haber vermek (çok zararları bulunduğundan Hikmete münafi olduğu cihetle) Hikmet-i İlâhiye tarafından yasak olmasa idi tasrih edecekti. Meselâ: Sûreleri tâdât ederken, yirmibeşinciye geldiği vakit diyor ki:

بِحَقِّ تَبَارَكَ ثُمَّ نُونٍ وَسَآئِلٍ ۞ وَبِسُورَةِ التَّهْمِيزِ وَالشَّمْسُ كُوِّرَتْ
وَبِالذَّارِيَاتِ ذَرْوًا وَالنَّجْمِ اِذَا هَوٰى ۞ وَبِاِقْتَرَبَتْ لِيَ الْاُمُورُ تَقَرَّبَتْ
وَبِسُوَرِ الْقُرْآنِ حِزْبًا وَآيَةً ۞ عَدَدَ مَا قَرَاَ الْقَارِى وَمَا قَدْ تَنَزَّلَتْ
فَاَسْئَلُكَ يَا مَوْلَاىَ بِفَضْلِكَ الَّذِى ۞ عَلٰى كُلِّ مَا اَنْزَلْتَ كُتْبًا تَفَضَّلَتْ

İşte bu Fıkralarda Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesini hayrette bırakan ve üstünde göz ile görünen bir Kerametiyle ve Kıyamet ve Haşri isbat eden Hârika hüccetleriyle iştihar eden **"Yirmidokuzuncu Söz"**e Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü anhü zikir ve tâdâd ettiği Surelerin yirmidokuzuncu mertebesinde وَالشَّمْسُ كُوِّرَتْ ile ona işaret eder. Çünki, Kıyamet kopmasından gayet dehşetli haber veren اِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ Suresine tam mutâbık bir surette o **Yirmidokuzuncu Söz**, Kıyametin ve Harab-ı Âlemin ve Mevt-i Dünyanın ve Hayât-ı Âhiretin ve İhya-yi Emvâtın kat'î hüccetlerini beyan ederken, bu Surenin dehşetli tasvirini zikretmesi; hem mânada, hem Yirmidokuzuncu Mertebede tetabukları o işâreti isbat eder.

Hem, tahavvülât-ı zerratta boğulan maddiyyunları susturan ve zerratın tahavvülâtı ve harekâtını, Vazife ve İntizamlarını emsalsiz bir tarzda isbat eden **Otuzuncu Söz** nâmındaki **Zerrat Risalesi'ne** Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü anhü Otuzuncu Mertebede وَ بِالذَّارِيَاتِ ذَرْوًا Kasemiyle ona işaret eder. Evet bu işarette lâfzan ve Sûreten Sûre-i وَالذَّارِيَاتِ ذَرْوًا ve **Risale-i Zerrat,** birbirine müşabehet ile beraber mâna cihetiyle dahi münasebet var. Çünki, Sûre-i وَالذَّارِيَات ın başında tesadüfî ve intizamsız zannedilen temevvücat-ı havaiyye, gayet Hikmetli ve Vazifedâr olarak Rubûbiyetin Tekvinî Emir-lerini etrafa yetiştirir diye ifâde ettiği gibi, Risale-i Zerrat dahi maddiy-yunlar tarafından tesadüfî ve intizamsız telâkki edilen harekât-ı zerrat dahi, gayet Hikmetli ve o zerreler muntazam Vazifelerle Vazifedâr olduklarını gayet kuvvetli ve kat'î bürhanlar ile isbat ediyor.

Hem Mi'rac-ı Muhammedî Aleyhissalâtü Vesselâmı Delâil-i Akliye ile gayet mâkul ve kat'î bir surette isbat eden ve **"Otuzbirinci Söz"** nâmında ve mertebesinde bulunan **Risale-i Mi'raca,**

Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Otuzbirinci Mertebede Mi'rac-ı Ahmedî (A.S.M.) ve Kab-ı Kavseyndeki Müşahede ve Mükâlemeyi sarih bir suret-te başlayan Sûre-i وَ النَّجْمِ اِذَا هَوٰى nın başında bulunan وَالنَّجْمِ اِذَا هَوٰى Cümlesi ile Sarahata yakın bir tarzda o Risaleye işaret eder ve Sûre-i وَالطُّورِ yi bırakarak, وَالذَّارِيَاتِ den sonra وَ النَّجْمِ Suresini zikretmesi bu işareti kuvvetlendirir.

Hem Şakk-ı Kamer Mu'cizesini münkirlere karşı kuvvetli deliller ile isbat eden Mi'rac Risalesinin Zeyli bulunan **"Şakk-ı Kamer Risalesi"** namında Otuzbirinci Mertebenin âhirinde olan o Risaleye, Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Şakk-ı Kameri Nass-ı Sarîh ile zikreden

Sûre-i اِقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَ انْشَقَّ الْقَمَرُ den iktibas ederek otuzbirinci mertebenin akabinde zikredilen وَ بِاقْتَرَبَتْ لِىَ ٱلاُمُورُ تَقَرَّبَتْ Fıkrasiyla sarahata yakın işaret eder.

Mâlmûdur ki: Risale-i Nur başta Otuzüç adet Sözlerdir ve Sözler namiyle yâd edilir. Fakat, Otuzüçüncü Söz müstakil değil, belki Otuzüç adet Mektûbattan ibarettir. Ve Mektûbat namiyle zikredilir. Sonra Otuzbirinci Mektûb dahi müstakil değil, belki otuzbir adet Lem'alardan mürekkebdir. Ve Lem'alar adı ile müştehirdir. Sonra Otuzbirinci Lem'a dahi müstakil olmamış, o da اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ otuzbir adet Şuâlardan mürekkeb olacak. El-Âyet-ül-Kübrâ Yedinci ve bu Risale Sekizinci Şuâlarıdır. Demek Sözlerin Hâtimesi Otuzikinci Sözdür. Hem Risale-i Nurun yıldızları içinde bir güneş hükmünde Şâkirdlerince telâkki edilen Otuzikinci Söz nâmındaki Üç Mevkıflı Risale-i Hârika ve Câmia ve Sözlerin bir cihette Hâtimesi ve cem'iyetli neticesi olan o Risaleye Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Onun fevkalâde ehemmiyetini ve câmiiyetini göstermek için Kur'ânın çok Sureleriyle birden Otuzikinci Mertebede

وَبِسُوَرِ الْقُرْآنِ حِزْبًا وَ آيَةً Kasemiyle Otuzikinci Mertebede bulunan

o câmi Risaleye işaret eder. Risale-i Nurun Otuzüçüncü Sözü ise, bundan evvel beyan ettiğimiz gibi Otuzüç adet Mektublardan ibaret ve Mektûbat namında Otuzüç Kitab ve yüzden ziyade Risalelerdir.

İşte Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Otuzüçüncü Mertebede ve Kaseminde Otuzüçüncü Sözün eczaları olan o yüzon Kitab ve Mektûbata birden işâret etmek için yüzon Semavî Suhuf nâmında yüzon muhtasar Kitablar ve o büyük Mukaddes Kitablardan istimdat mânasında olan şu:

وَاَسْئَلُكَ يَا مَوْلاَىَ بِفَضْلِكَ الَّذِى ۞ عَلٰى كُلِّ مَآ اَنْزَلْتَ كُتُبًا تَفَضَّلَتْ

Kelâmiyle işaret eder. Malûmdur ki: İlm-i Belâgatta ve Fenn-i Beyanda uzak ve gizli mânalara delâlet etmek için karine tâbir ettikleri emârelerden ve münâsebetlerden birisi bulunsa, uzak bir mâna ve gizli ve işarî olan bir mefhum, karinenin kuvvetine göre sarîh ve zâhir mânası gibi kabul edilir. İşte bu Kaideye binaen, bu işarî mânaların herbirisine müteaddid karineler, emâreler bulunduğu gibi sair arkadaşları da ona karineler olur. Risale-i Nurun mecmuundan haber veren sarîh Fıkralar dahi herbirisine kuvvetli bir karinedir.

İKİNCİ REMZ: Kur'ânın El-Âyet-ül-Kübrası olan

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمٰوَاتُ السَّبْعُ وَالْاَرْضُ وَ مَنْ فِيهِنَّ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

nin Hakikat-ı Kübrâsını ve Tefsir-i Ekberini gösteren ve Ramazan-ı Şerifin ilhamî bir hediyesi bulunan **"Yedinci Şuâ" Risalesine Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Mektûbata işâretten sonra "Lem'alar"**a işâret içinde Şuâlar'a bakarak وَ بِالْاٰيَةِ الْكُبْرٰى اَمِنّى مِنَ الْفَجَثْ **(Hâşiye)** deyip İlm-i Belâğatça **"Müstetbiat-üt-Terakib"** ve **"Maarîz-ül-Kelâm"** denilen mâna-yı zâhirînin tebaiyyetiyle ve perdesinin arkasiyle müteaddid karinelerin kuvvetine göre işaret eder. Ve o

----

(Hâşiye): İmam-ı Ali bu Fıkra ile işaret eder ki Âyet-ül Kübra Risalesi yüzünden Şâkirdleri bir musibete düşecekler ve Onun Kerameti ve Bereketiyle Emniyete ve Selâmete çıkacaklar. Evet bu Kerâmet-i Aleviye tam tamına çıktı ki o Risale için hapse düşüp ve Onun kuvvetli Hakikatlari ile kurtuldular.

acîb ve yüksek ve Tevhidin Hüccet-ül-Kübrâsı; ve El-Âyet-ül-Kübrânın bir Alâmet-i Kübrâsı ve bir Tefsir-i Âzamı olan Risaleye **"Âyet-ül-Kübrâ"** nâmını veriyor. Ve o nâmla hem menbaı olan Âyet-ül-Kübrânın Azametini, hem bu **"Yedinci Şuâ"** olan Vahdaniyetin ve Tevhidin Bürhan-ı Âzamının fevkalâde kuvvetini ilân eder, haber verir. Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) bu büyük iltifatına, bu Risalenin liyâkatına her kimin bir şüphesi varsa, gelsin bir def'a o Risaleyi okusun. Eğer, evet lâyıktır demezse bana tûh ! desin. Evet Kur'ânın aleyhinde bin seneden beri müntakimane hazırlanan dinsizlerin itirazlarını ve kâfir feylesofların teraküm edip şimdi yol bularak intişar eden şüphelerini ve Kur'anın dehşetli darbelerinden intikam besleyen muannid yahudilerin ve mağrur bir kısım hıristiyanların hücumlarını def'edip mukabele eden ve her asırda Kur'anın pek çok Kahramanları ve mânevî Kal'aları vardı. Şimdi ihtiyaç bir-iki'den, yüze çıkmış. Ve müdafîler yüzden, iki üçe inmiş. Hem, Hakaik-ı Îmaniyeyi, İlm-i Kelâmdan ve Medreseden öğrenmek çok zamana muhtaç bulunduğundan bu zamanda o kapı dahi kapandı. Hem çabuk, hem herkes anlıyacak bir tarzda en derin Hakikatları tâlim eden Risale-i Nur, elbette İmam-ı Ali Radıyallahü anhünün bu İltifatına lâyıktır. Hem İmam-ı Ali (R.A.) Onuncu mertebe-i tâdâdında onuncu Sûre olarak ve Kıyamet ve Leyle-i Berata bakan وَبِسُورَةِ الدُّخَانِ فِيهَا سِرًّا قَدْ اُحْكِمَتْ deyip mânayı işârisiyle **"Onuncu Söz"** nâmında ve mertebesinde olan Haşir Risalesine işâretle beraber O Risalenin fevkalâde ehemmiyetini ve gayet muhkem olduğunu ve o zamanın dumanlı karanlıklarını izâle eden bir Leyle-i Beratın bir kandili hükmünde bulunmasına ve Haşir ve Kıyametin bir alâmeti olan duhan, hem Leyle-i Beratın senevî olarak Hikmetli tefrik ve taksim-i umur noktalariyle ve başka karineler ile îmâen ve remzen haber veriyor. Evet Onuncu Söz, çok ehemmiyetli bir belâyı def'etti. Hürriyet-i efkâr serbestiyeti ve harb-i umumî sarsıntısı vaktinde Haşri inkâr eden münafıklar, fırsat bulup çok yerlerde zehirli fikirlerini izhara başladıkları bir zamanda **"Onuncu Söz"** çıktı ve tab'edildi. Bin Nüshası etrafa yayıldı. Onu gören herkes kemal-i iştiyak ve merakla okudu. Zındıkların kâfirane fikirlerini tam kırdı. Ve onları susturdu. İmam-ı Ali Radıyallahü anhünün bu Takdirine liyakaıtnı

isbat etti. Kimin şüphesi varsa gelsin Onu dikkatle okusun, Haşrin ne kadar kuvvetli bir bürhanı olduğunu görsün.

Hem Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü anhü ondokuzuncu Sûre olarak Sûret-ün-Nur'u

بِسِرِّ حَوَامِيمِ الْكِتَابِ جَمِيعِهَا ۞ عَلَيْكَ بِفَضْلِ النُّورِ يَا نُورُ اُقْسِمَتْ

Fıkrasiyle zikrederek pek muhtasar olan **Ondokuzuncu Söz**'e ve pek Mükemmel bulunan **"Ondokuzuncu Mektub"**a işaret için نُور Lâfzını tekrar etmekle Mektubların mertebesi, yâni **"Ondördüncü Mektub"** noksan kalmasına imâen Sûre-i Nuru onbeşincide yine zikretmesiyle gayet lâtif ve müdakkikane haber veriyor. Ve o iki Risaleleri, Risale-i Nurun büyük Nurları olduklarını bildiriyor. Evet Risalet-i Muhammediyye Aleyhissalâtü Vesselâma dair olan **"Ondokuzuncu Söz"** hem üç cihetle Kerametli ve Hârika olan **"Ondokuzuncu Mektub"** elhak Risale-i Nurun en parlak birer Nurudurlar. Ve Aişe-i Sıddîka radıyallahü anhanın beraeti münasebetiyle, Âyet-i Nurun مَثَلُ نُورِهِ Kelimesindeki zamir, üç vecihten birisi ile Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâma râci olmak haysiyetiyle Sûre-i Nur Zât-ı Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâm ile ziyade alâkadar bulunduğundan, o Sûre ile Risalet-i Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâmı isbat eden o iki Risaleye iki نُور Lâfziyle, belki üç نُور Kelimeleriyle yine aynen Risalet-i Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâmı isbat eden **"Mi'rac Risalesi"**ne dahi işaret etmiş. Ben itiraf ediyorum ki: **Ondördüncü Mektub** noksan kaldığını unutmuştum. Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) aynı Sûreyi iki def'a tekrar etmesiyle tahattur ettim ve işârâtındaki dikkatine hayran oldum. Fakat o tekrar, yalnız **"Ondokuzuncu Söz ve Mektub"** için sayılır; ondan sonrakilere nisbeten sayılmaz.

ÜÇÜNCÜ REMZ: "Yirmisekizinci Lem'a"da îzah ve isbat edilen

تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرًّا بَيَانَةً ۞ تُقَادُ سِرَاجُ السُّرْجِ سِرًّا تَنَوَّرَتْ
بِنُورِ جَلَالٍ بَازِخٍ وَشَرَنْطَخٍ ۞ بِقُدُّوسِ بَرَكُوتٍ بِهِ النَّارُ اُخْمِدَتْ

Fıkralariyle Risale-i Nurun üç ehemmiyetli vaziyetini haber veriyor. Bu Fıkraların Sarahata yakın bir surette hem cifir, hem mâna cihetiyle Risale-i Nura işâretini **"Onsekizinci Lem'a"**da îzahına binaen, burada ise orada zikredilmeyen ve İmam-ı Ali Radıyallahü anhünün nazar-ı dikkatini celbeden yalnız üç Sırrı beyan edilecek.

Birincisi: İslâmlar içinde, Dellâllar elinde teşhir suretinde gezdirmeye lâyık olan Risale-i Nur, maatteessüf gayet gizli perde altında intişar ve istitara mecbur olmasına işâreten İmam-ı Ali Radıyallahü anhü, iki def´a سِرًّا بَيَانَةً ve سِرًّا تَنَوَّرَتْ Kelimeleriyle سِرّاً yani gizli intişar edebilir. Müteaccibane haber veriyor.

İkincisi: Risale-i Nur, İsm-i Âzam Cilvesiyle ve İsm-i Rahîm ve Hakîmin Tecellisiyle zuhur ettiğinden, imtiyazlı hassası اَللّٰهُ اَكْبَرُ den iktibasen Celâl ve Kibriya ve بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ den istifâzaten Merhamet ve Şefkat, وَ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ den isti-fadeten Hikmet ve İntizamın Esasları üzerine gidiyor. Onun Ruhu ve Hayatı onlardır. Sair meşreblerdeki Aşk yerinde, **Risale-i Nurun meşre-binde müştâkane Şefkattir ve re'fetkârane Muhabbettir.**

Nasılki Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) sarîh bir surette Siracünnurun tarih-i te'lifini ve tekemmül zamanını ve meşhur ismini تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ Fıkrasıyla haber vermiş. Öyle de بِنُورِ جَلَالٍ بَازِخٍ وَ شَرَنْطَخٍ ilâ âhir.. Fıkrasiyla da Sıracünnurun Esaslarından haber veriyor. Çünki: جَلَالٍ بَازِخٍ İzzet, Azamet ve Celâl ve Kibriyadır. شَرَنْطَخٍ Süryanice Rauf ve

بَرُكُوتٍ Rahîmdir. Demek Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü anhü Sıracünnuru târif ediyor. Hayatını ve Nurunu, Kibriyâ ve Azamet ve Re'fet ve Rahimiyetten alıyor diye mümtaz hâsiyetini beyan eder.

Ü ç ü n c ü s ü : Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü anhü bu Fıkrada بِهِ النَّارُ اُخْمِدَتْ Cümlesiyle diyor ki: **Bin üçyüz ellidörtte** Sırac-ün-Nur - yâni Risale-i Nurun Nuru- ile dalâletin tecavüz eden narı اِنْ شَآءَ اللّٰهُ söne-cek. Yâni, fitne-i diniye ateşini, ya tahribattan vaz geçirecek, veya ileri tecavüzatını kıracak. Eğer Hicrî tarihi olsa, bundan iki sene evvel, Dini dünyadan tefrik fırsatından istifade ile, Dinin ve Kur'anın zararına olarak ilerliyen dehşetli tasavvuratın tecavüzatı tevakkuf etmesi, elbette karşılarında kuvvetli bir Seddin bulunmasındandır. O Sed ise, bu zamanda çok intişar eden Risale-i Nurun keskin Hüccetleri ve kuvvetli Bürhanları olduğu çok emâreler ile hissediliyor. Ve bu ikinci ihtimaldeki İşâret-i Aleviye dahi Onu te'yid ediyor.

(Hâşiye) Evet cifirce بِهِ النَّارُ اُخْمِدَتْ : خ altıyüz, ت dörtyüz, ر ikiyüz, şeddeli ن yüz, م kırk, د ve üç ا yedi. بِهِ deki ب iki, ه beş, yekûnu bin üçyüz ellidört eder. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ , Sırac-ün-Nurun El-Âyet-ül-Kübrâsı gibi çok Risaleleri var. Herbiri kuvvetli birer lâmba hükmünde Sırat-ı Müstakîmi gösterip İmam-ı Ali Radıyallahü anhünün haberini tasdik ediyorlar.

Bu üçüncü Sırrın münasebetiyle aynen بِهِالنَّارُاُخْمِدَتْ gibi bin

----

(Hâşiye): Hem de اِنَّآ اَعْطَيْنَا nın Sırrı kısmen tahakkuk etmiş. Çünki süfya-niyetin dört rüknünden en kuvvetlisi ve dehşetlisi bütün bütün çekildi. Kabir altında azap çekiyor. Ve en büyüğü dahi alâkası bilfiil çekilmiş. Mason komitesinin mahkumu ve âleti olup azabiyle meşguldür. Yalnız onun gölgesi hükmediyor. İleri tecavüz etmemekle beraber kısmen geriliyor. Bakî kalan iki şahıs ise ellerinden gelse tâmire çalışacaklar.

üçyüz ellidört tarihine makam-ı cifrisiyle bakan ve Said'in (R.A.) iki mâruf lâkabına remzen ve ismen îma eden ve **"kendini muhafaza et"** Emrini veren ve o tarihte herkesten ziyade müteaddit tehlikelere maruz bulunacağını telvih eden **"Ercüze"**nin âhirlerindeki:

فَاسْئَلْ لِمَوْلاَكَ الْعَظِيمِ الشَّانِ يَا مُدْرِ كًا لِذٰلِكَ الزَّمَانِ

بِاَنْ يَقِيكَ شَرَّ تِلْكَ الْفِتْنَةِ وَ شَرَّ كُلِّ كُرْبَةٍ وَ مِحْنَةٍ

Fıkrasiyle diyor: **"Ya Said-el-Kürdî! Bin üçyüz ellidört tarihine yetişirsen Mevlâ-yı Azîminden, o zamanın ve o asrın fitne ve şerlerinden muhafazanı iste ve yalvar."** Evet Onsekizinci Lem'ada Birinci Keramet-i Aleviyenin îzahında, Kaside-i Ercûziyenin Risale-i Nur ve Müellifine dair İşârât-ı Gaybiyesi beyan edilmiş. İsm-i Âzam ve Sekine tâbir ettiği Esmâ-i Sitte-i Meşhure ile daima meşgul olan bir Şakirdiyle konuştuğu ve teselli verdiği ve çok emâreler ve karinelerle o Şâkird, Said olduğu isbat edilmiş. Ve orada o Şâkirdine demiş:

اَحْرُفُ عُجْمٍ سُطِّرَتْ تَسْطِيرًا بِتَّ بِهَا الْاَمِيرُ وَ الْفَقِيرَا

Yani, ecnebi hurufları **bin üçyüz kırksekizde** tâmim edilecek, çoluk-çocuk, emîrler ve fakirler icbar suretinde gece dersleriyle öğrenmeye çalışacaklar.

Evet سُطِّرَتْ تَسْطِيرًا Cümlesi tam tamına; iki ت sekizyüz iki س yüz yirmi, iki ر dörtyüz, iki ط onsekiz, bir ى on... mecmuu bin üçyüz kırksekizdir. Aynı tarihte lâtinî huruflarına gece dersleriyle cebren çalıştırıldı. Sonra İmam-ı Ali (R.A.) Sekine ile meşgul olan Said'e (R.A.) bakar; konuşur. Akabinde يَا مُدْرِ كًا لِذٰلِكَ الزَّمَانِ der. İki-üç yerde kuvvetli işaret ile Said (R.A.) ismini verdiği Şâkirdine **hitaben "Kendini Sekine ile Dua edip muhafazaya çalış."** Ya-i nidâî´den sonra müteaddid karineler ve

emâreler ile Said var. Demek يَا سَعِيدُ مُدْرِ كًا لِذٰلِكَ الزَّمَانِ olur. Bu Fıkra nasılki مُدْرِ كًا Kelimesiyle "El-Kürdî" lâkabına hem lâfzan hem cifren bakar. Çünki mimsiz دَرْ كًا Kürd Kalbidir. (1) م ise ل ve ى ye tam muvafıktır. Öyle de: Diğer bir ismi olan Bediüzzaman lâkabına dahi **"ezzaman"** Kelimesiyle îma etmekle beraber **bin üçyüz ellidört** veya **bin üçyüz ellibeş** makam-ı cifrîsiyle Said'in (R.A.) hakikat-ı hâlini ve hilâf-ı âdet vaziyetini ve hıfz u vikaye için kesretli Duasını ve Halvet ve İnzivasını tamamiyla tâbir ve ifade ettiğinden sarahata yakın bir surette parmağını Onun başına o Kasidede teselli için basıyor. Burada da

بِهِ النَّارُ اُخْمِدَتْ Sırrına mazhar olan Risale-i Nur'u alkışlıyor.

Mâlum olsun ki Celcelutiye'nin Esası ve Ruhu olan

اَلْقَسَمُ الْجَامِعُ وَ الدَّعْوَةُ الشَّرِيفَةُ وَ الْاِسْمُ الْاَعْظَمُ

İmam-ı Ali Radıyallahü anhü'nün en mühim ve en müdakkik Üveysî bir Şâkirdi ve İslâmiyetin en meşhur ve parlak bir Hücceti olan İmam-ı Gazalî (R.A.) Hüccet-ül-İslâm diyor ki: "Onlar Vahy ile Peygambere (A.S.M.) nazil olduğu vakit İmam-ı Ali'ye (R.A.) emretti: 'Yaz.' O da yazdı. Sonra nazmetti." İmam-ı Gazâlî (R.A.) diyor.

اِنَّ هٰذِهِ الدَّعْوَةَ الشَّرِيفَةَ وَ الْوِفْقَ الْعَظِيمَ وَ الْقَسَمَ الْجَامِعَ وَ الْاِسْمَ الْاَعْظَمَ

وَ السِّرَّ الْمَكْنُونَ الْمُعَظَّمَ بِلاَ شَكٍّ كَنْزٌ مِنْ كُنُوزِ الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ

İmam-ı Gazâlî, İmam-ı Nureddin'den Ders alarak bu Celcelûtiyenin hem Süryanî Kelimelerini, hem Kıymetini ve Hasiyetini şerhetmiş.

DÖRDÜNCÜ REMZ: İmam-ı Ali (R.A.) Sirac-ün-Nur'dan haber verdikten sonra yine otuzüç ve bir cihetle otuziki adet Süryanice

----

(1) Yâni; tersinden okunuşudur.

Esmâyı tâdad ederken Risale-i Nurun en kuvvetli, en kıymetdar olan **Mu'cizat-ı Kur'aniye Risalesine** ve **Otuzikinci Söz**'e kuvvetli işaret ettiği gibi, sair Risalelere de remzen veya îmâen veya telvihen bakar. Evet Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Risale-i Nura bakarak Süryanî isimleri dercederek diyor:

تُقَادُسِرَا جُ النُّورِ سِرًّا ابَيَانَةً ❁ تُقَادُسِرَا جُ السُّرْجِ سِرًّا اتَنَوَّرَتْ

بِنُورِ جَلاَلٍ بَازِخٍ وَ شَرَنْطَخٍ ❁ بِقُدُّوسِ بَرْكُوتٍ بِهِ النَّارُ اُخْمِدَتْ

بِيَاهٍ وَيَا يُوهٍ نَمُوهٍ اَصَالِيَا ❁ بِطَمْطَامٍ مِهْرَاشٍ لِنَارِ الْعِدَا سَمَتْ

بِهَالٍ اَهِيلٍ شَلْعٍ شَلْعُوبٍ شَالِعٍ ❁ طَهِيٍّ طَهُوبٍ طَيْطَهُوبٍ طَيَطَّهَتْ

اَنُوخٍ بِيَمْلُوخٍ وَ اَبْرُوخٍ اُقْسِمَتْ ❁ بِتَمْلِيخِ آيَاتٍ شَمُوخٍ تَشَمَّخَتْ

اَبَازِيخَ بَيْذُوخٍ وَ ذَيْمُوخٍ بَعْدَهَا ❁ خَمَارُوخٍ يَشْرُوخٍ (Hâşiye)

بِشَرْخٍ تَشَمَّخَتْ ❁ بِبَلْخٍ وَ سِمْيَانٍ وَ بَازُوخٍ بَعْدَهَا

بِذَيْمُوخٍ اَشْمُوخٍ بِهِ الْكَوْنُ عُمِّرَتْ ❁ بِشَلْمَخَتٍ اِقْبَلْ دُعَائِى

diye Dua ile hatmeder. Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) başta sarahat ile haber verdiği Risale-i Nuru, Sirac-ün-Nur ve Sırac-üs-Sürc namiyle Birinci Mertebede âşikâr onu gösterip tâdâd ederken, tâ Yirmibeşe geldiği vakit بِتَمْلِيخِ آيَاتٍ شَمُوخٍ تَشَمَّخَتْ der. Âyât-ı Kur'âniyenin İ'cazlarını beyan ve Kur'ânın kırk vecihle Mu'cize olduğunu yedi adet küllî vecihlerde isbat eden Risale-i Nurun en meşhur ve parlak Risalesi olan **Yirmibeşinci Söz** namındaki Mu'cizat-ı Kur'âniye Risalesine işaret eder. Çünki başta Sirac-ün-Nurun birinci mertebede sayılması hem بِتَمْلِيخِ آيَاتٍ Fıkrasında

----

(Hâşiye): Haşre dair meşhur Yirmidokuzuncu Söze sonra Mi'rac ve Zeyli Şakk-ı Kamer'e bakar.

اٰيَاتٍ Kelimesinin bulunması, hem yirmibeşinci mertebede zikretmesi, kuvvetli bir karinedir ki: Pekçok Âyetleri zikredip İ’cazları ve Sırları beyan eden Yirmibeşinci Söz'e mâna-yı mecazî ile bakar. Ve Sûrelerin tâdâdında dahi yine Yirmibeşinci mertebede ibareyi değiştirip baştan başlar gibi بِحَقِّ تَبَارَكَ diyerek Risale-i Nurun en Mübarek ve Bereketli olan Yirmibeşinci Söz'ün ehemmiyetini gösteriyor. Sonra yirmialtı ve yedide اَبَازِيخَ بَيْذُوخٍ وَ ذَيْمُوخٍ بَعْدَهَا der. Sonra otuz ve otuzbirincide: بِبَلْخٍ وَ سِمْيَانٍ وَ بَازُوخٍ بَعْدَهَا deyip yine ibareyi değiştirip بَعْدَهَا Kelimesini zikreder. Gayet zâhir ve kuvvetli bir karine ile İctihada dair Yirmiyedinci Söz'ün Sahabeler hakkındaki çok mühim ve kıymetdar Zeylini ve Mi'raca dair Otuzbirinci Sözün Şakk-ı Kamere dair ve ona çok ihtiyaç bulunan ehemmiyetli Zeylini بَعْدَهَا Kelimesiyle gösterir gibi, kuvvetli işaret eder. Ben itiraf ediyorum ki: Ben bu Zeyilleri unutmuştum. İmam-ı Ali'nin (R.A.) bu İhtarı ile tahattur ettim. Şakk-ı Kameri sabıkan yazdım. Şimdi bu anda Sahabeler hakkındaki Zeyli hatırladım. İşte mâdem İlm-i Belâgat ve Fenn-i Beyanda birtek karine ile mecazî bir mâna murad olunabilir ve birtek münasebetle bir mefhuma işaret bulunsa, o mefhum bir mâna-yı işarî olarak kabul edilir. Elbette zâhir ve çok karinelerden ve emârelerden kat'-ı nazar.. yalnız bu iki yerde tam Zeyillerin bulunduğu aynı makamda ve Zeyl mânasında olan بَعْدَهَا Kelimesini tekrar suretinde ifadeyi değiştirerek söylemesi, tam bir karinedir ki: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) mânâ-yı hakikîsinden başka, bir mâna-yı mecazî ve işârîyi dahi ifade etmek istiyor.

Sonra yirmidokuzuncu mertebede, heybetli bir tarzda خَمَارُوخٍ يَشْرُوخٍ بِشَرْخٍ تَشَمَّخَتْ der. Yirmibeşte geçen ve Sırları bilmek mânasında olan تَشَمَّخَتْ Kelimesini tekrar ile sabıkan beyan ettiğimiz Hârikalı **Yirmidokuzuncu Söz**'e kuvvetli bir karine ile işaret eder. Sonra otuzikinci mertebede Sûrelerin tâdâdında ehemmiyetle işaret ettiği Risale-i Câmia olan **Otuzikinci Söz**'e yine nazar-ı dikkati kuvvetli celbetmek için

ذَيْمُوخٍ اَشْمُوخٍ بِهِ الْكَوْنُ عُمِّرَتْ ve bir nüshada

بِهِ الْكَوْنُ عُطِّرَتْ yâni İsm-i Adl ve İsm-i Hakemin Tecellisiyle ve Adalet ve Mîzaniyle ve İntizam ve Hikmetiyle dünya tâmir edilir. Tahribden kurtulur. İkinci Nüsha ile o iki İsmin Rayiha-i Tayyibesiyle ve çok hoş kokulariyle, dünya güzel kokular alır. Attar dükkânı gibi Rayiha-i Tayyibe verir.

İşte, İsm-i Adl ve İsm-i Hakemin parlak bir âyineleri ve bir Tefsirleri hükmünde olan Otuzikinci Söz'e parmak basıyor ve mâna-yı mecazî suretinde ifade eder. ذَيْمُوخٍ Kelimesinin tekrariyle Sözler Otuzüç iken bir mertebesi Mektublardan ibaret olduğuna ve Otuzikinci Söz, son mertebesi bulunduğuna îmâ eder. Ben Süryanî Kelimelerinin mânalarını tamamiyle bilemediğimden ve İmam-ı Gazâlî (R.A.) dahi tamamiyle îzah etmediğinden Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) o Kelimeler ile sair Risalelere İşârâtını şimdilik bırakıyorum.

BEŞİNCİ REMZ: Mâdem Celcelûtiye Vahy ile Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâma nâzil olmuş. Ve Allâm-ül-Guyûbun İlmiyle ifade-i mâna eder. Hem mâdem Celcelûtiye اَقِدْ كَوْكَبِى ve تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ Fık-ralarında mâna-yı mecâzî ile o Kasidenin Hakikatını isbat eden Risale-i Nura sarîhan; ve onun onüç ehemmiyetli

Risalelerine işareten haber vermekle beraber

فَيَا حَامِلَ اْلاِسْمِ الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ de dahi o Kasidenin bir Esası olan

اَلْاِسْمُ الْمُعَظَّمُ ile çok iştigal ve istimdad eden Risale-i Nur Müellifine ve bunun onüç ehemmiyetli vakıât-ı hayatına îmâen, remzen, işareten mâna-yı mecazî ile haber veriyor. Hem mâdem mâna-yı mecazî ile ve mefhum-u işârînin murad olmasına bir zaîf karine ve bir gizli emâre ve birtek münasebet kâfi geliyor. Hem mâdem Risale-i Nur ve Risalelerine ve Müellifi ve ahvaline olan işaretler birbirine karine olur. Belki meselenin vahdeti itibariyle umum işaretler, karineleriyle beraber her birisine kuvvetli bir karine ve kavî bir emâre hükmündedir. Elbette diyebiliriz ki: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) nasılki başta:

بَدَئْتُ بِبِسْمِ اللهِ رُوحِى بِهِ اهْتَدَتْ اِلٰى كَشْفِ اَسْرَارٍ بِبَاطِنِهِ انْطَوَتْ

Yâni, "Hazine-i Esrar olan بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ ile başladım. Ruhum, Onun ile O Hazineyi keşfetti" diyerek sair işarâtın karinesiyle bir mâna-yı işârî ve bir medlûl-u mecazî suretinde Risale-i Nurun بِسْمِ اللهِ ı hükmünde ve Fatihası ve Besmelesi ve بِسْمِ اللهِ daki büyük Sırrın Hakikatını beyan eden ve kısa ve gayet kuvvetli Birinci Söz namında olan بِسْمِ اللهِ Risalesine îmâ, belki remz, belki işaret ediyor.

Aynen öyle de: Sair işârâtın karine ve münasebetiyle ve Huruf-u Kur'âniyenin Esrarından bahseden ve **Rumuzat-ı Semaniye** namında bulunan sekiz küçük Risalelerin mahiyetlerini andırır bir tarzda, ibareyi değiştirerek hurufların Esrariyle istimdat etmeğe başlaması, karine-i lâtifesiyle muazzam Dua ve Münâcât ve câmi Kasem-i İstimdadînin âhirlerinde ve Sözlere ve Mektublara işaretten sonra

بِوَاحِ الْوَحَا بِالْفَتْحِ وَالنَّصْرِ اَسْرَعَتْ Fıkrasiyle Yirmidokuzuncu Mektubun

bir kısım Esrar-ı Huruf-u Kur'aniyeyi beyan eden Rumuzat-ı Semaniye namında sekiz küçük Risalelerin en mühimleri ve Feth-i Mekke ve Feth-i Şam ve Feth-i Kudüs ve Feth-i İstanbul gibi çok Fütuhat-ı İslâmiyeden gaybî haber veren Sûre-i إِذَا جَآءَ نَصْرُ اللّٰهِ وَ الْفَتْحُ nun Esrarını beyan ile, Fütuhat-ı İslâmiyenin Pehlivanı olan Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) nazar-ı dikkatini celbeden Feth ve Nasr Risalesine.. hem Sure-i Fethin en mühim ve en âhir Âyetin beş vecih ile İ’cazını beyan ve isbat ile, Kahraman-ı İslâm Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) nazar-ı dikkatini celbeden gayet kıymetli olan **Âyet-i Feth Risalesi** namındaki küçük bir Risaleye îmâ, belki işaret eder, îtikadındayım. Böyle îtikada iştirâk edilmezse de itiraz edilmemeli.

ALTINCI REMZ : Mâdem Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.), Üstad-ı Kudsîsinden aldığı Derse binaen, Kur'ana taallûk eden gelecek hâdisattan haber veriyor ve **"benden sorunuz"** diye müteaddit ve doğru haberleri verip bir Şah-ı Velayet olduğunu öyle Kerametlerle isbat etmiş. Ve mâdem bu asırda avrupa dinsizleri ve ehl-i dalâlet münafıkları, dehşetli bir surette Kur'ana hücumu hengâmında Risale-i Nur o seyl-i dalâlete karşı mukavemet edip, Kur'anın Tılsımlarını keşfederek Hakikatını muhafaza ediyor. Ve mâdem

اَقِدْ كَوْكَبِى بِالْاِسْمِ نُورًا وَ بَهْجَةً ۞ مَدَى الدَّهْرِ وَالْاَيَّامِ يَا نُورُ جَلْجَلَتْ

Fıkrasiyle Yirmisekizinci Lem'ada isbat edildiği gibi sarahata yakın bir surette Risale-i Nura işaret etmekle beraber Sûre-i Nur'daki Âyet-ün-Nurun Risale-i Nura işaretine işaret eder.

Ve mâdem اَقِدْ كَوْكَبِى بِالْاِسْمِ نُورًا mâna ve cifirce tam tamına Risale-i Nura Tevâfuk ediyor. Elbette diyebiliriz ki: Bu Fıkranın akabinde:

بِآجٍ اَهُوجٍ جَلْمَهُوجٍ جَلاَلَةٍ ۞ جَلِيلٍ جَلْجَلَيُّوتٍ جَمَاهٍ تَمَهْرَجَتْ
بِتَعْدَادِ اَبْرُومٍ وَسِمْرَازِ اَبْرَمٍ ۞ وَبَهْرَةِ تِبْرِيزٍ وَ اُمِّ تَبَرَّكَتْ

Fıkrasiyle Risale-i Nur'un bidayette Oniki Söz namında iştihar ve intişar eden oniki küçük Risalelerine اَقِدْكَوْكَبِى Karinesiyle, bu Fıkradaki oniki Süryanî Kelimeler onlara birer işarettir. Gerçi elimde bulunan Celcelûtiye nüshası en sahih ve en mutemeddir. İmam-ı Gazâlî (R.A.) gibi çok Imamlar Celcelûtiyeyi şerh etmişler. Fakat bu Süryanî Kelimelerin mânasını tam bilmediğimden ve nüshalarda ihtilâf bulunduğundan, herbirisinin vech-i işaretini ve münasebetini şimdilik bilmediğimden bırakıyorum.

Elhasıl: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) bir def'a اَقِدْكَوْكَبِى Fıkrasiyle Âhir Zamanda Risale-i Nuru Dua ile Allahdan niyaz eder, ister ve bidayette oniki Risaleden ibaret bulunduğundan, yalnız oniki Risalesine işaret ediyor. İkinci def'ada تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ Fıkrasiyle daha sarih bir surette Risale-i Nuru medh ü senâ ile göstererek tekemmülüne işareten, umum Sözleri ve Mektubları ve Lem'aları remzen haber verir. Hem Oniki Söz namı ile çok intişar eden o küçücük Risaleler bu Fıkradaki Kelimeler gibi birbirine ismen ve sureten benzedikleri gibi, Bedi' mânasında olan Celcelûtiye Kelimesine mutabık olarak herbiri gayet bedi' bir tarzda, güzel bir temsil ile, büyük ve derin bir Hakikat-ı Kur'aniyeyi tefsir ve isbat eder.

Eğer bir muannid tarafından denilse: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) bu umum mecâzî mânaları irade etmemiş?

Biz de deriz ki: Faraza Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) irade etmezse fakat Kelâm delâlet eder. Ve karinelerin kuvvetiyle işarî ve zımnî delâletle mânaları içine dahil eder. Hem mâdem o mecazî mânalar ve işarî mefhumlar haktır, doğrudur ve vâkıa mutabıktır; ve bu iltifata lâyıktırlar ve karineleri kuvvetlidir. Elbette Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) böyle bütün işarî mânaları irade edecek küllî bir teveccühü faraza bulunmazsa -Celcelûtiye Vahy olmak cihetiyle- hakikî sahibi Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) Üstadı olan

Peygamber-i Zîşân'ın (A.S.M.) küllî teveccühü ve Üstadının Üstad-ı Zülcelâlinin ihâtalı İlmi onlara bakar. İrade dairesine alır. Bu hususta benim hususî ve kat'î ve yakîn derecesindeki kanaatimin bir sebebi şudur ki: Müşkilât-ı Azîme içinde El-Âyet-ül-Kübrânın Tefsir-i Ekberi olan Yedinci Şuâı yazmakta çok zahmet çektiğimden, bir Kudsî Teselli ve Teşvike cidden çok muhtaç idim. Şimdiye kadar mükerrer tecrübeler ile bu gibi haletlerimde İnayet-i İlâhiye imdadıma yetişiyordu. Risaleyi bitirdiğim aynı vakitte hiç hatırıma gelmediği halde birden bu Keramet-i Aleviyenin zuhuru bende hiçbir şüphe bırakmadı ki: Bu dahi benim imdadıma gelen sair İnayet-i İlâhiye gibi Rabb-ı Rahîmin bir İnayetidir. İnayet ise aldatmaz, Hakikatsız olmaz.

YEDİNCİ REMZ: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) nasılki

وَ بِالْآيَةِ الْكُبْرٰى اَمِنّى مِنَ الْفَجَتْ ۞ وَ بِحَقِّ فَقَجٍ مَعَ مَخْمَةٍ يَا اِلٰهَنَا

وَ بِاَسْمَآئِكَ الْحُسْنٰى اَجِرْنى مِنَ الشَّتَتْ ۞ حُرُوفُ لِبَهْرَامٍ عَلَتْ وَ

تَشَامَخَتْ وَ اسْمُ عَصَا مُوسٰى بِهِ الظُّلُمَتُ انْجَلَتْ

diye birinci Fıkrasiyle **Yedinci Şuâ'**a işaret etmiş. Öyle de, aynı Fıkra ile âli bir Tefekkürnâme ve Tevhide dair yüksek bir Mârifetname namında olan **Yirmidokuzuncu Arabî Lem'a**ya dahi işaret eder. İkinci Fıkrasiyle İsm-i Âzam ve Sekine denilen Esma-i Sitte-i Meşhurenin Hakikatlarını gayet âli bir tarzda beyan ve isbat eden ve Yirmidokuzuncu Lem'ayı tâkip eyleyen **Otuzuncu Lem'a** namında Altı Nükte-i Esma Risalesine

بِاَسْمَآئِكَ الْحُسْنٰى اَجِرْنى مِنَ الشَّتَتْ Cümlesiyle işaret ettiğinden sonra

akabinde Risale-i Esmayı takib eden **Otuzbirinci Lem'anın Birinci Şuâı** olarak otuzüç Âyet-i Kur'âniyenin Risale-i Nura işaratını kaydedip hesab-ı cifrî münasebetiyle baştan başa İlm-i Huruf Risalesi gibi görünen ve bir Mu'cize-i Kur'aniye hükmünde bulunan Risaleye

حُرُوفُ لِبَهْرَامٍ عَلَتْ وَ تَشَامَخَتْ Kelimesiyle işaret edip,

der'akab وَ اسْمُ عَصَا مُوسٰى بِهِ الظُّلُمَتُ انْجَلَتْ Kelâmiyle dahi Risale-i Hurufiyeyi takib eden ve El-Âyet-ül-Kübra'dan ve başka Resail-i Nuriyeden terekküp eden ve **Asâ-yı Mûsa** namını alan ve Asâ-yı Musa gibi, dalâletin ve şirkin sihirlerini iptal eden Risale-i Nurun şimdilik en son ve âhir Risalesine Asâ-yı Mûsa namını vererek işaretle beraber manevî karanlıkları dağıtacağını müjde ediyor.

Evet وَ بِالْآيَةِ الْكُبْرٰى Kelimesiyle Yedinci Şuâ'a işareti, kuvvetli karineler ile isbat edildiği gibi, aynı Kelime, diğer bir mâna ile elhak Risale-i Nurun Âyet-ül-Kübrası hükmünde ve ekser Risalelerin Ruhlarını cem'eden ve Arabî bulunan **Yirmidokuzuncu Lem'a**ya bu Kelâm مُسْتَتْبَعَاتُ التَّرَاكِيب kaidesiyle ona bakıyor, efradına dahil ediyor. Öyle ise: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) dahi bu Fıkradan ona bakıp işaret eder diyebiliriz. Hem sair işârâtın karinesiyle, hem Mektûbattan sonra Lem'alara, başka bir tarz-ı ibare ile îma ederek Lem'aların en parlağının te'lifi dehşetli bir zamanda ve hapis ve idamdan kurtulmak ve Emniyet ve Selâmet bulmak için mâna-yı mecazî ve mefhum-u işarî ile Hazret-i Ali (R.A.) kendi Lisanını büyük tehlikelerde bulunan Müellifin hesabına istimal ederek وَ بِالْآيَةِ الْكُبْرٰى اَمِنّى مِنَ الْفَجَثْ yâni: **"Yâ Rab ! Beni kurtar, eman ve emniyet ver"** diye Dua etmesiyle, tam tamına Eskişehir hapishanesinde îdam ve uzun hapis tehlikesi içinde te'lif edilen Yirmidokuzuncu Lem'anın ve sahibinin vaziyetine Tevafuk karinesiyle Kelâm, zımnî ve işarî delâlet ettiğinden diyebiliriz ki: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) dahi bundan, Ona işaret eder. Hem Otuzuncu Lem'a namında ve Altı Nükte olan Risale-i Esmaya bakarak وَ بِاَسْمَآئِكَ الْحُسْنٰى deyip sair işârâtın karinesiyle, hem Yirmidokuzuncu Lem'aya tâkib karinesiyle, hem ikisinin isimde ve Esma lâfzında Tevafuk karinesiyle, hem teşettüt-ü hale ve sıkıntılı bir gurbete

ve perişaniyete düşen Müellifi Onun Te'lifi Bereketiyle teselli ve tahammül bulmasına ve mâna-yı mecazî cihetinde Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) Lisaniyle kendine Dua olan وَ بِاَسْمَآئِكَ الْحُسْنٰى اَجِرْنِى مِنَ الشَّتَتْ yâni Ism-i Âzam olan o Esmâ Risalesinin Bereketiyle beni teşettütten, perişaniyetten hıfz eyle yâ Rabbi meâli, tam tamına O Risale ve Sahibinin vaziyetine Tevafuk karinesiyle Kelâm, mecazî delâlet; ve İmam-ı Alinin (R.A.) ise gaybî işaret eder diyebiliriz.

Hem madem Celcelûtiyenin aslı Vahy'dir. Ve Esrarlıdır. Ve gelecek zamana bakıyor; ve gaybî umur-u istikbaliyeden haber veriyor. Ve mâdem Kur'an itibariyle bu asır dehşetlidir ve Kur'an hesabiyle Risale-i Nur bu karanlık asırda ehemmiyetli bir hâdisedir. Ve madem sarahat derecesinde çok karine ve emârelerle Risale-i Nur Celcelûtiyenin içine girmiş, en mühim yerinde yerleşmiş. Ve mâdem Risale-i Nur ve Eczaları bu mevkie lâyıktırlar ve Hazret-i İmam-ı Alinin (R.A.) nazar-ı takdirine ve tahsinine ve onlardan haber vermesine liyakatları ve kıymetleri var. Ve mâdem Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Sirac-ün-Nurdan, zâhir bir surette haber verdikten sonra ikinci derecede perdeli bir tarzda Sözlerden, sonra Mektublardan, sonra Lem'alardan, Risalelerdeki gibi aynı tertip, aynı makam, aynı numara tahtında kuvvetli karinelerin sevkiyle Kelâm delâlet ve Hazret-i İmam-ı Alinin (R.A.) işaret ettiğini isbat eylemiş. Ve mâdem başta :

بَدَئْتُ بِبِسْمِ اللّٰهِ رُوحِى بِهِ اهْتَدَتْ اِلٰى كَشْفِ اَسْرَارٍ بِبَاطِنِهِ انْطَوَتْ

Risalelerin başı ve Birinci Söz olan بِسْمِ اللّٰه Risalesine baktığı gibi, Kasem-i Câmi-i Muazzamın ahirinde Risalelerin kısm-ı âhirleri olan son Lem'alara ve Şuâlara, hususan bir Âyet-ül-Kübrâ-yı Tevhid olan Yirmidokuzuncu Lem'a-yı Hârika-i Arabiyye ve Risale-i Esmâ-i Sitte ve Risale-i İşârât-ı Huruf-u Kur'aniye ve bilhassa şimdilik en âhir Şuâ ve Asâ-yı Mûsa gibi; dalâletlerin bütün mânevi sihirlerini iptal edebilen bir mahiyette bulunan ve bir mânada Âyet-ül Kübra namını alan Risale-i Hârikaya bakıyor gibi bir tarz-ı ifade

görünüyor. Ve mâdem birtek mes'elede bulunan emâreler ve karineler, mes'elenin vahdeti haysiyetiyle, emâreler birbirine kuvvet verir zaîf bir münasebetle bir tereşşuh dahi menbaına ilhak edilir. Elbette bu yedi adet esaslara istinaden deriz: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) nasılki: Meşhur Sözlere tertipleri üzerine işaret etmiş ve Mektûbattan bir kısmına ve Lem'alardan en mühimlerine tertiple bakmış. Öyle de:

بِاَسْمَآئِكَ الْحُسْنٰى اَجِرْنِى مِنَ الشَّتَتْ Cümlesiyle Otuzuncu Lem'aya yâni müstakil Lem'alar'dan en son olan **Esmâ-i Sitte Risalesine** tahsin ederek bakıyor ve حُرُوفُ لِبَهْرَامٍ عَلَتْ وَ تَشَامَخَتْ Kelâmiyle dahi Otuzuncu Lem'ayı tâkip eden **İşârat-ı Huruf-u Kur'âniye Risalesine** takdir edip işaretle tasdik ediyor. وَ اسْمُ عَصَا مُوسٰى بِهِ الظُّلُمَتُ انْجَلَتْ Kelimesiyle dahi şimdilik en âhir Risale ve Tevhid ve Îmanın elinde **Asâ-yı Mûsa** gibi hârikalı en kuvvetli bürhan olan mecmua Risalesini sena-kârane remzen gösteriyor gibi bir tarz-ı ifadeden bilâperva hükmediyoruz ki: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) hem Risale-i Nurdan hem çok ehemmiyetli Risalelerinden mâna-yı hakikî ve mecazî ile işârî ve remzî ve îmâî ve telvihî bir surette haber veriyor. Kimin şüphesi varsa işaret olunan Risalelere bir kere dikkatle baksın. İnsafı varsa şüphesi kalmaz zanne-diyorum.

Buradaki mâna-yı işarî ve medlûl-u mecazîlere karinelerin en güzeli ve lâtifi, aynı tertibi muhafaza ile verilen isimlerin münasebetidir. Meselâ, yirmidokuz otuz ve otuzbir ve otuziki mertebe-i tâdâdda Yirmi-dokuz ve Otuz ve Otuzbir ve Otuzikinci Sözlere gayet münasib isimler ile ve başta Sözlerin başı olan Birinci Söze, aynı Besmele Sırriyle; ve âhirde şimdilik Risalelerin âhirine, mahiyetini gösterir lâyık birer isim vererek işaret etmesi gerçi gizli ise de.. fakat çok güzeldir ve letâfetlidir. Ben itiraf ediyorum ki: Böyle makbul bir Eserin mazharı olmak, hiçbir vecihle o makama liyakatım yoktur. Fakat küçük, ehemmiyetsiz bir çekirdekten koca dağ gibi bir ağacı halk etmek, Kudret-i İlâhiyenin şe'nindendir

ve âdetidir ve azametine delildir. Ben kasemle te'min ederim ki: **Risale-i Nuru senâdan maksadım Kur'anın Hakikatlarını ve Îmanın Rükünlerini Te'yid ve İsbat ve Neşirdir..**

Hâlık-ı Rahimime yüzbinler şükrolsun ki: Kendimi kendime beğendirmemiş. Nefsimin ayıplarını ve kusurlarını bana göstermiş. Ve o nefs-i emmâreyi başkalara beğendirmek arzusu kalmamış. Kabir kapısında bekleyen bir adam, arkasındaki fâni dünyaya riyakârane bakması, acınacak bir hamakattır. Ve dehşetli bir hasârettir. İşte bu Hâlet-i Ruhiye ile yalnız Hakaik-ı Îmaniyenin Tercümanı olan Risale-i Nurun doğru ve Hak olduğuna lâtif bir münasebet söyleyeceğim. Şöyle ki:

Celcelûtiye, Süryanice Bedî demektir. Ve Bedî mânasındadır. İbareleri Bedî olan Risale-i Nur, Celcelûtiyede mühim bir mevki tutup ekser yerlerinde tereşşuhatı göründüğünden, Kasidenin ismi ona bakıyor gibi verilmiş. Hem şimdi anlıyorum ki: Eskiden beri benim liyakatım olmadığı halde bana verilen Bediüzzaman lâkabı benim değildi. Belki, Risale-i Nurun mânevî bir ismi idi. Zâhir bir Tercümanına âriyeten ve emaneten takılmış. Şimdi o emanet isim, Hakiki Sahibine iade edilmiş. Demek Süryanice Bedi mânasında ve Kasidede tekerrürüne binaen Kasideye verilen Celcelûtiye ismi işârî bir tarzda bid'at zamanında çıkan Bediülbeyan ve Bediüzzaman olan Risale-i Nurun hem ibare, hem mâna, hem isim noktalariyle Bediliğine münasebettarlığını ihsas etmesine ve bu isim bir parça Ona da bakmasına ve bu ismin müsemmasında Risale-i Nur çok yer işgal ettiği için hak kazanmış olmasına tahmin ediyorum.

رَبَّنَا لاَ تُؤَاخِذْنَا اِنْ نَسِينَا اَوْ اَخْطَأْنَا

SEKİZİNCİ REMZ: Bu Remzin beyanından evvel en mühim iki suale cevap yazılacak.

B i r i n c i S u a l : Bütün kıymetdar Kitablar içinde Risale-i Nur, Kur'anın İşaretine ve İltifatına ve Hazret-i İmam-ı Alinin (R.A.) Takdir ve Tahsinine ve Gavs-ı Âzamın Teveccüh ve Tebşirine vech-i ihtisası nedir? O iki Zâtın Kerametle Risale-i Nura bu kadar kıymet ve ehemmiyet vermenin Hikmeti nedir?

Elcevab: Malûmdur ki: Bazı vakit olur bir dakika; bir saat ve belki bir gün, belki seneler kadar ve bir saat; bir sene, belki bir ömür kadar netice verir ve ehemmiyetli olur. Meselâ: Bir dakikada şehid olan bir adam, bir Velayet kazanır. Ve soğuğun şiddetinden incimad etmek zamanında ve düşmanın dehşet-i hücumunda bir saat nöbet, bir sene İbadet hükmüne geçebilir. İşte aynen öyle de; Risale-i Nur'a verilen ehemmiyet dahi zamanın ehemmiyetinden hem bu asrın Şeriat-ı Muhammediyeye (A.S.M.) ve Şeair-i Ahmediyeye (A.S.M.) ettiği tahribatın dehşetinden hem bu Âhir Zamanın fitnesinden eski zamandan beri bütün Ümmet İstiaze etmesi cihetinden hem o fitnelerin savletinden Mü'minlerin Îmanlarını kurtarması noktasından Risale-i Nur, öyle bir ehemmiyet kesbetmiş ki; Kur'an Ona kuvvetli işaretle İltifat etmiş. Ve Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) üç Kerametle Ona Beşaret vermiş. Ve Gavs-ı Âzam (R.A) Kerametkârane Ondan haber verip Tercümanını teşcî etmiş. Evet bu asrın dehşetine karşı taklidî olan Îtikadın istinad kal'aları sarsılmış ve uzaklaşmış ve perdelenmiş olduğundan her Mü'min tek başıyla dalâletin cemaatle hücumuna mukavemet ettirecek gayet kuvvetli bir Îman-ı Tahkiki lâzımdır ki dayanabilsin. Risale-i Nur, bu Vazifeyi en dehşetli bir zamanda ve en lüzumlu ve nâzik bir vakitte, herkesin anlıyacağı bir tarzda Hakaik-ı Kur'aniye ve Îmaniyenin en derin ve en gizlilerini gayet kuvvetli bürhanlar ile isbat ederek o Îman-ı Tahkikîyi taşıyan hâlis ve sâdık Şâkirdleri dahi, bulundukları kasaba, karye ve şehirlerde -Hizmet-i Îmaniye itibariyle- âdeta birer gizli Kutup gibi Mü'minlerin mânevi birer Nokta-i İstinadı olarak, bilinmedikleri ve görünmedikleri ve görüşülmedikleri halde Kuvve-i Mâneviye-i Îtikadları cesur birer zabit gibi Kuvve-i Mâneviyeyi Ehl-i Îmanın Kalblerine verip Mü'minlere mânen mukavemet ve cesaret veriyorlar.

İkinci Sual: Keramet izhar edilmezse daha evlâ olduğu halde, neden sen ilân edersin?

Elcevab: Bu, bana aid bir Keramet değildir. Belki, Kur'anın İ'caz-ı Mâneviyesinden tereşşuh ederek Has bir Tefsirinden Keramet suretinde bizlere ve Ehl-i Îmana bir İkram-ı Rabbânî ve İn'am-ı İlâhîdir. Elbette Mu'cize-i Kur'aniye ve Onun Lem'aları izhar edilir. Ve Ni'met ise şükür niyetiyle ilân etmek, bir Tahdis-i Ni'mettir.

وَ اَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ Âyeti izharına emreder. Benim için medar-ı fahr ve gurur olacak bir liyakatım ve istihkakım olmadığını kasemle itiraf ediyorum. **Ben çekirdek gibi çürüdüm ve kurudum. Bütün Kıymet ve Hayat ve Şeref o çekirdekten çıkan Şecere-i Risale-i Nur ve Mu’cize-i Mâneviye-i Kur'âniyeye geçmiş biliyorum. Ve öyle îtikad ettiğimden İ’caz-ı Kur'ânî hesabına izhar ederim. Bütün Kıymet bir Mu’cize-i Kur'âniye olan Risale-i Nurdadır. Hattâ eskiden beri taşıdığım Bediüzzaman ismi Onun imiş.. yine Ona iade edildi. Risale-i Nur ise, Kur'anın malıdır ve mânasıdır.** Bu Remizde hususî kanaatımı te'yid eden ve kendime mahsus çok emâre ve karineler var. Fakat başkalara isbat edemediğimden yazamıyorum. Yalnız iki-üçüne işaret etmeğe münasebet gelmiş.

B i r i n c i s i : Ben Celcelûtiyeyi okuduğum vakit, sair Münâcatlara muhalif olarak kendim bizzat hissiyatımla Münâcât ediyorum diye hissederdim. Ve başkasının Lisaniyle taklidkârane olmuyordu. Benim için gayet fıtrî ve dertlerime alâkadar ve Tefekkürât-ı Ruhiyeme hoş bir zemin oluyordu. Birkaç sene sonra Kerametini ve Risale-i Nur ile münasebetini gördüm ve anladım ki: O hâlet, bu münasebetten ileri gelmiş.

İ k i n c i s i : Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) başta:

رُوحِى بِهِ اهْتَدَتْ اِلٰى كَشْفِ اَسْرَارٍ بِبَاطِنِهِ انْطَوَتْ ve ortalarında:

وَامْنِحْنِى يَاذَا الْجَلاَلِ كَرَامَةً ۞ بِاَسْرَارِ عِلْمٍ يَاحَلِيمُ بِكَ انْجَلَتْ Ve âhirde:

مَقَالُ عَلِىٍّ وَابْنِ عَمِّ مُحَمَّدٍ ۞ وَسِرُّ عُلُومٍ لِلْخَلاَئِقِ جُمِّعَتْ

Bir Hazine-i Ulûm olarak gösteriyor. Halbuki: Zâhirinde yalnız bir Münâcâttır. Hattâ İmam-ı Alinin (R.A) Hakikat-feşan sair Kasideleri ve ilmî başka Münâcâtları gibi, Esrar-ı İlmiye ile tam münasebeti görünmüyor. Benim hususî kanaatım şudur ki: Celcelûtiye, mâdem Risale-i Nuru içine almış ve sinesine basıp mânevi veled gibi kabul etmiş, elbette

وَ سِرُّ عُلُومٍ لِلْخَلاَئِقِ جُمِّعَتْ Fıkrası ile, kendi Hazinesinin bir kısım Pırlantalarını Âhirzamanda neşreden Risale-i Nuru şahid gösterip Celcelûtiyeyi bir Hazine-i Ulûm ve bir Define-i İlmiyedir diye bihakkın medh ü senâ edebilir.

Ü ç ü n c ü s ü : Malûmdur ki, bazen gayet küçük bir emare, bazı şerait dahilinde gayet kuvvetli bir delil hükmüne geçer. Yakîn derecesinde kanaat verir. Bana böyle kanaat veren çok misallerinden yalnız sâbık beyan ettiğim birtek misal bana kâfi geliyor. Şöyle ki:

Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ Fıkrasiyle Risale-i Nuru tarihiyle ve İsmiyle ve Mahiyetiyle ve Esaslariyle ve Hizmetiyle ve Vazifesiyle gösterdikten sonra, Süryanîce isimleri tâdâd ederek Münâcât eder. Otuziki veya otuzüç adet isimlerde iki def'a بَعْدَهَا Kelimesini tekrar eder. Biri, yirmiyedincide وَ ذَيْمُوخٍ بَعْدَهَا diğeri, otuzbirde وَ بَازُوخٍ بَعْدَهَا der. İşte Risale-i Nurun Sözleri otuzüç ve bir cihette otuziki.. ve Mektûbat namındaki Risalelerin dahi bir cihette otuziki ve bir cihette otuzüç olup bu Münâcâtla mutabık olması ve yalnız Risale şeklinde iki adet zeyilleri bulunması ve o zeyillerin birisi Yirmiyedinci Sözün ehemmiyetli Zeyli ve diğeri, Otuzbirinci Sözün kıymetdar Zeyli olması ve o iki Zeyl Risalesinin müstakil mertebe ve numaraları bulunmaması ve بَعْدَهَا Kelimesi dahi aynı yerde, aynı mânada Tevafuk etmesi bana iki kere iki dört eder derecesinde kanaat veriyor ki: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) tebei bir mâna ile ve işarî bir mefhum ile Risale-i Nura, hattâ Zeyillerine bakmak için öyle yapmış. Daha çok karineler ve birer Söze işaret eden münasebetler var. Fakat gizli ve ince olduklarından zikredilmedi. **(Hâşiye)**.

(Hâşiye): Meselâ, Yirmisekizinci mertebede وَبِسُورَةِالتَّهْمِيزِ Kelimesiyle

لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ ۞ وَ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِالصَّوَابِ ۞ اَسْتَغْفِرُ اللّٰهَ مِنْ خَطَائِى
وَ خَطِيئَاتِى وَ مِنْ سَهْوِى وَ غَلَطَاتِى وَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى نِعْمَةِ الْاِيمَانِ وَ الْقُرْآنِ
بِعَدَدِ حَاصِلِ ضَرْبِ حُرُوفِ رَسَائِلِ النُّورِ الْمَقْرُوئَةِ وَ الْمَكْتُوبَةِ وَ الْمُتَمَثِّلَةِ
فِى الْهَوَاءِ فِى عَاشِرَاتِ دَقَائِقِ حَيَاتِى فِى الدُّنْيَا وَ الْبَرْزَخِ وَ الْآخِرَةِ
اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَ سَلِّمْ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَ عَلٰى آلِهِ وَ اَصْحَابِهِ بِعَدَدِهَا وَ ارْحَمْنَا وَ ارْحَمْ
طَلَبَةَ رَسَائِلِ النُّورِ بِعَدَدِهَا آمِينَ وَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

سُبْحَانَكَ لاَ عِلْمَ لَنَا اِلاَّ مَا عَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

Yirmisekizinci Söz'ün âhiri olan Cehennem mes'elesinin çok kuvvetli bir bürhanına işaret edip baştaki Cennet mes'elesinin yalnız iki - üç sual ve cevaba dair bahsi ise, başka yerde işaret ettiğinden münasebet gizlenmiş. Hem meselâ, İkinci Mertebede يٰسٓ Kelimesiyle, hem İkinci Söze, hem İkinci Mektûba, hem İkinci Lem'aya, hem İkinci Şuâ'a baktığından münasebet genişlendiğinden gizlenmiş.

Hem meselâ: وَ كَافٍ وَ هَايَاءٍ وَ عَيْنٍ وَ صَادِهَا yâni كٓهٰيٰعٓصٓ Beşinci Mertebede bulunması, hem Beşinci Söze, hem Beşinci Mektuba, hem Beşinci Lem'aya ve Dördüncü Şuâ olan Âyet-i Hasbiye Risalesine, hem Üçüncü Şuâ olan Münâcât'a baktığı cihetle münasebet genişlenmiş, gizlenmiş. Buna başkaları kıyas edilsin...

OTUZBİRİNCİ MEKTUBUN OTUZBİRİNCİ LEM'ASININ OTUZBİR MES'ELESİNDEN BİR MES'ELEDİR.

Bir tek Cümle olan kısacık bu Hadîsin beş Lem'a-i İ'caziyesine dair bir Nüktedir. Buraya bir münasebetle girmiş.

اَلْخِلاَفَةُ بَعْدِى ثَلٰثُونَ سَنَةً Hadîs-i Şerifin İhbar-ı Gaybî nev'inden tarihçe musaddak beş Lem'a-i İ'caziyesi vardır.

B i r i n c i s i : Hulefâ-yı Râşidinin Hilâfetleri ile Hazret-i Hasan Radıyallahu Anhın altı aylık Hilâfetinin müddeti otuz sene olacağını ihbardır. Aynen çıkmış.

İ k i n c i s i : Otuz senelik Halifeleri olan Hazret-i Ebu Bekir Radıyallahu Anh, Hazret-i Ömer Radıyallahu Anh, Hazret-i Osman Radıyallahu Anh ve Hazret-i Ali Radıyallahu Anh'ın ebcedî ve cifrî hesapları bin üçyüz yirmialtı eder ki, o tarihten sonra Şerait-i Hilâfet daha takarrür etmedi. Hilâfet-i Âliyye-i Osmaniye bitti.

Ü ç ü n c ü s ü : ثَلٰثُونَ Kelimesi, cifr hesabı bin seksenyedi eder ki, tarihçe Hilâfet-i Abbasiyenin inkıraziyle Hilâfet-i Osmaniyyenin takarrürüne kadar olan zaman-ı fetret tayyedilse bin seksen küsür kalır. Eğer nâkıs hilâfetler sayılsa ثَلٰثُونَ سَنَةً deki سَنَةً Lâfzı ilâve olur. O halde bin ikiyüz iki eder ki, **"Rumuzat-ı Semâniye-i Kur'aniye Risaleleri"**nde hem اِنَّا فَتَحْنَالَكَ hem Fâtiha, hem Sûre-i Nasr, hem Sûre-i Alâk gibi çok yerlerde aynen Hilâfetle beraber Devlet-i İslâmiyenin hem terakki, hem galibiyet devresi olan bin ikiyüz iki tarihini gösterir. Hem nâkıs Hilâfetle beraber bütün Müddet-i Hilâfet-i İslâmiye bin ikiyüz ikidir ki, tam tamına Tevafukla haber verir.

وَاِنِ اسْتَقَامَتْ اُمَّتِى فَلَهَا يَوْمٌ وَاِلاَّ فَنِصْفُ يَوْمٍ Hadîsinin Mu'cizane İhbar-ı Gaybîsini izah eder. Yâni, bu Hadis, Kıyametten değil, belki galibane Hâkimiyyet-i İslâmiyeden haber veren "Onsekizinci Lem'a"da ve başka yerde bu Hadîsin üç Lem'a-i İ'caziyesini beyan ettiğinden burada kısa kesiyoruz.

Dördüncüsü: اِنَّ الْخِلاَفَةَ بَعْدِى ilâ âhir… şeddeli اِنَّ yüz bir, اَلْخِلاَفَةَ bin yüz kırkbir, بَعْدِى seksenaltı eder. Yekûnu: Arabîce bin üç-yüz yirmisekiz olur ve Rumîce bin üçyüz yirmialtıdır ki Hulefâ-yı Râşi-dînin isimleri ikinci vecihte gösterdiği aynı tarihe ve hürriyetin üçüncü senesindeki inkıta-i hilâfetin tarihine tam tamına Tevafuku, elbette o Lisan-ül-Gayb olan Zatın Lisanında tesadüfi olamaz; belki onu da görmüş ona da işaret etmiş.

Beşincisi: اِنَّ الْخِلاَفَةَ şeddeli ن bir ن sayılsa bin yüz doksaniki eder ki aynen ثَلٰثُونَ سَنَةً Cümlesinin gösterdiği gibi bin iki-yüz iki tarihine on farkla tam Tevafuk ederek tam ve nâkıs bütün Müddet-i Hilâfeti göstermesi ve yalnız "Hilâfet" Kelimesi bin yüz onbir edip tam Hilâfetin müddetine tam Tevafukla beraber o müddete işaret eder. ثَلٰثُونَ Kelimesinin cifrî hesabı olan bin seksenyedi adedine, yirmidört gibi cüz'î bir farkla muvafakat etmesi, elbette ve herhalde o Muhbir-i Gaybî'nin bir İşaret-i Gaybiyesidir ve bir nevi Mu'cizat-ı Gaybiyesinin bir Lem'asıdır.

İşte bu kısacık Hadîsin câmiiyetine, sair Cevâmi-ül-Kelim olan Hadîsler kıyas edilsin…

سُبْحَانَكَ لاَ عِلْمَ لَنَآ اِلاَّ مَا عَلَّمْتَنَآ اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

ONSEKİZİNCİ LEM'A

Risale-i Nur'dan haber veren Birinci Keramet-i Aleviye Risalesidir. Teksir Lem'alar ve Teksir Sikke-i Tasdîk-ı Gaybî Mecmualarında neşredilmiştir.

YİRMİSEKİZİNCİ LEM'A

Risale-i Nur'dan haber veren İkinci Keramet-i Aleviye Risalesidir. Tamamı teksir Lem'alar mecmuasında, Keramet-i Aleviye kısmı ise teksir Sikke-i Tasdîk-ı Gaybî mecmuasında neşredilmiştir.

Sekizinci Lem'a

Gavs-ı A'zamın Hizb-ül Kur'ana
Dair Keramet-i Gaybiyesidir. (Hâşiye)

Şu Risale içindeki imzalar ile gösterildiği gibi, Hizmet-i Kur'aniyedeki arkadaşlarıma iştirâkim var. Bir kısmı benim imzam iledir. Bir kısmı onların tasvib ve istihraciyle ve tasdikleriyle olduğundan bana aid haddimden fazla hisseyi onların hatırı için sükût ile kabul ettim. Yoksa, bu Risalenin başında söylediğim gibi, bunda öyle bir hisse-i şerefe hakkım yoktur. On sene mukaddem, o Kaside-i Gaybiyeyi gördükçe bana mânevi bir ihtar gibi "Dikkat et!" diye Kalbime geliyordu. O hatırayı iki cihetle dinlemiyordum:

Birincisi: Benim gibi ehemmiyetli ömrü şan ve şeref perdesi altında hubb-u cah zehiriyle zehirlenip öldüğü için, yeniden bu suretle nefs-i emmareye diğer bir şeref kapısı açmak istememekti.

İkinci Cihet: Bu muannid zamanda, bedihî dâvaları ve zâhirî hüccetleri kabûl etmiyenlere karşı, böyle İşârât-ı Gaybiye nev'inden hodfürüşâne bir tarzda izhar etmek hoşuma gitmemekti.

En nihayet esaretimin sekizinci senesinde, en işkenceli ve en sıkıntılı bir zamanda gayet kuvvetli bir teselli ve teşvike muhtaç olduğumuzdan bana ihtar edildi ki: Bunu, Tahdis-i Ni'met ve bir Şükr-ü Mânevi nev'inden izhar et. Hem korkma, kanaat verecek derecede kuvvetlidir. Bu izharda en mühim maksadım, Esrar-ı Kur'aniyeye aid olan Risalelerin Makbûliyetine Gavs-ı A'zamın imza

----

(Haşiye): Üstadımızın şahsına sarihan işaret eden bu gibi gaybî Keramet ve İşaratın neşrini Üstadımız Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri arzu etmiyor. Fakat bizler düşündük ki; bu gibi delâlet derecesinde olan Gaybi İşaretlerin Ehl-i İmanca bilinmesine bu zamanda kat'i lüzum ve ihtiyaç var buna binaen neşrediyoruz.

Nâşirler

basması nev'inden olduğudur. İkinci maksadım, o Kudsi Üstadımın Kerametini izhar etmekle, Keramat-ı Evliyayı inkâr eden mülhidleri iskât edip, Hizmet-i Kur'aniyeye fütur verecek çok esbaba mâruz ve çok avaika hedef olan arkadaşlarımın kuvve-i mâneviyesini takviye ve şevklerini tezyid ve füturlarını izale etmek idi.

Benim için bir nevi hodfüruşluk nev'inden olduğu için ehemmiyetli zarardır. Fakat o zararımı, o Kudsî Üstadım ve arkadaşlarım hatırı için kabul ettim. Şu "Keramet-i Gavsiye Risalesi" tedricen istihraç edildiği için, birkaç parça ve tetimmelere inkısam etti. Gittikçe birbirini tenvir ve te'yid ettikçe vuzuh peyda ediyor. İşaretin bâzısında zaaf varsa da, sair arkadaşlarının ittifakından aldığı kuvvet, o zaafı izale eder.

* * *

ŞAYAN-I HAYRET BİR TEFE'ÜL VE MÜHİM BİR İHBAR-I GAYBÎ

Sabri, Süleyman, Bekir, Galib ve Tevfiğin Fıkrasıdır. Hem Husrev, Hâfız Ali ve Re'fet ve Asım'ın ve Kuleönünden Mustafaların Fıkrasıdır.

Latif Ve Müjdeli Bir Tefe'ül: Üstad, Galib ve Süleyman, Ümmi Sinan divanında mesleğimize ve Sözler'e dair tefe'ül edildi, şu Beyitler çıktı. Baktık, **"Sözler"** lâfzı, bütün divanında yalnız bu kafiyelerde görünüyor. Demek Söz'ler, **"Hak Söz"** hem **"Nur Söz"** oluyor.

DERİM Kİ YARDIMCIM ALLAH,
ŞEFAATÇIM RESULULLAH.
Kİ BÜRHANIM KİTABULLAH,
BUDUR BENDEKİ HAK SÖZ.

SENİN KAPINDA KUL ÇOKTUR,
HESABI, HADDİ HİÇ YOKTUR,
VELÂKİN BİR DAHİ YOKTUR,
SİNAN-I ÜMMİ GİBİ NUR SÖZ.

*** * ***

MÜHİM BİR İHBAR-I GAYBÎ

[Şeyh-i Geylânî'nin -kendinden sekizyüz sene sonra- gayb-âşina gözüyle haber verdiği bir Hâdise-i Kur'âniyedir.]

Kur'ân-ı Mu'ciz-ül-Beyanın Hizmetindeki Kudsiyete, Keramet-kârane sekizyüz küsur sene evvel **"Gavs-ı A'zam"** ünvaniyle bihakkın iştihar eden Kutb-u A'zam Şeyh-i Geylânî,

نَظَرْتُ بِعَيْنِ الْفِكْرِ فِى حَانِ حَضْرَتِى.. حَبِيبًا تَجَلَّى لِلْقُلُوبِ فَجَنَّتِ

Fıkrasiyle başlıyan Kasidesinin âhirinde **"Mecmuat-ül-Ahzâb"**ın birinci cildinin beşyüzaltmışikinci sahifesinde, beş satırla şu zamanda Hizmet-i Kur'âniyedeki hey'ete ve başında bulunan Üstadımıza beş vecihle bakıyor ve gösteriyor. İşte o beş satır şudur:

تَوَسَّلْ بِنَا فِى كُلِّ هَوْلٍ وَ شِدَّةٍ ❁ اَغِيثُكَ فِى الْاَشْيَٓاءِ دَهْرًا بِهِمَّتِى

اَنَا لِمُرِيدِى حَافِظًا مَا يَخَافُهُ ❁ وَ اَحْرُسُهُ فِى كُلِّ شَرٍّ وَ فِتْنَةٍ

مُرِيدِى اِذَا مَا كَانَ شَرْقًا وَ مَغْرِبًا ❁ اَغِثْهُ اِذَا مَا سَارَ فِى اَىِّ بَلْدَةٍ

فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِى فَقُلْهُ وَ لَا تَخَفْ ❁ فَاِنَّكَ مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ

وَ كُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ لِلّٰهِ مُخْلِصًا ❁ تَعِيشُ سَعِيدًا صَادِقًا بِمُحَبَّتِى

Beşinci satırdan sonra gelen Hâtime-i Kaside:

وَ جَدِّى رَسُولُ اللّٰهِ اَعْنِى مُحَمَّدًا ❁ اَنَا عَبْدُ الْقَادِرِ دَامَ عِزِّى وَ رِفْعَتِى

İşte evvelki beş satırda, beş vecihle ve beş Tevafukla şimdi Hizmet-i Kur'aniyenin başında bulunanı gösteriyor.

B i r i n c i V e c i h : Âhirdeki satırda تَعِيشُ سَعِيدًا ismini sarahatle haber vermekle beraber, maişet hususunda İzzet ve Saadetle geçineceğini haber veriyor. Evet Hocamız, küçüklüğünden-beri fakr-ı haliyle İstiğnâ-yı Tam ile beraber, maişet hususunda en mes'ud bir Zattır.

İkinci Vecih : Aynı satırın başında وَ كُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ Fıkrasiyle O Müridine diyor ki: "Vaktin Abdül-kadirîsi ol." Bu قَادِرِى Kelimatı, hesab-ı ebcedî ile **üçyüz yirmibeş** eder. Üstadımızın lâkabı "Nursî" olduğu cihetle, "Nursî"nin makam-ı ebcedîsi **üçyüz yirmialtı** ediyor. Birtek fark var. O tek ا (dir). Bin mânasında الف e remzeder. Demek **bin üçyüz yirmibeşde** Şeyh-i Geylânî'ye mensub bir Zat, Şeyh-i Geylânî tarzında Hakikat-ı Kur'aniyeyi müdafaa etmeye çalışacak. Hakikaten Üstadımız, bin üçyüz yirmialtı senesinde -Hürriyetin ikinci senesi Mücahede-i Mâneviyeye atılmıştır.

Üçüncü Vecih : Onun iki ismi var: **"Said", "Bediüzzaman."** Bu iki ismin mecmuunun makam-ı ebcedîsi "Ez-zaman"daki şedde sayılmazsa **üçyüz yirmidokuz** ediyor. İki دال bir sayılsa, üçyüzyirmibeş, aynen كُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ deki Muhatab O olmasına işaret ediyor, belki delâlet ediyor. Eğer اَلزَّمَان daki okunmayan elif-lâm sayılsa, kaideten قَادِرِى ye dahi bir elif-lâm dahil olmak lâzım gelir. Çünki târif için, muzafünileyh kalktıktan sonra elif-lâm lazım gelir, o halde dahi müsavi olurlar.

Dördüncü Vecih : Bu beş satırda Hazret-i Şeyh, istikbalde bir Müridine te'minat veriyor قُلْ وَلاَ تَخَفْ **"Korkma, Sözlerini söyle"** diyor. **Sen şark ve garbe gideceksin; çok fitnelere ve şerlere girip, umumunda esbab-ı âdiyenin fevkınde bir tarz ile kurtularak mahfuz kalacaksın.** Evet, bu Hizmet-i Kur'âniye içindeki Zat, Hakikaten esaretle şarka gitti. Ve yine acîb bir esaretle Asyanın garbında ondokuz sene kaldı. Hazret-i Şeyhin dediği gibi, çok şehirleri gezdi. Mücahedesi **Sözler**'ledir.

قُلْ وَلاَ تَخَفْ Hükmiyle, çekinmeyerek Hazret-i Şeyhin dediği gibi yapmış. Yirmi sene zarfında yirmi fitne ve mehâlik-i azîmeye düştüğü halde, bir Hıfz-ı Gaybî ile Hazret-i Şeyhin dediği gibi mahfuz kalmış. Hem fevkalme'mûl, bir gurbet diyarında fevkalâde İnayete mazhariyeti o dereceye gelmiş ki, bir Risale sırf o İnayâtın tâdâdında yazılmıştır. Hazret-i Gavs'ın dediği gibi, biz Onun etrafında مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ Fıkrasının meâlini gözümüzle görüyoruz.

B e ş i n c i V e c i h : Üstadımız kendisi söylüyor ki: "Ben sekiz-dokuz yaşında iken, bütün nahiyemizde ve etrafında ahali Nakşî Tarikatında ve oraca meşhur Gavs-ı Hîzan namiyle bir Zattan istimdad ederken, ben akrabama ve umum ahaliye muhalif olarak **"Yâ Gavs-ı Geylanî"** derdim. Çocukluk itibariyle elimden bir ceviz gibi ehemmiyetsiz bir şey kaybolsa, "Yâ Şeyh! Sana bir Fatiha, sen benim bu şeyimi buldur." Acibdir ve yemin ediyorum ki, bin def'a böyle Hazret-i Şeyh, Himmet ve Duasiyle imdadıma yetişmiş. Onun için bütün hayatımda umumiyetle Fâtiha ve Ezkâr ne kadar okumuş isem, Zât-ı Risaletten (A.S.M.) sonra Şeyh-i Geylânî'ye hediye ediliyordu. Ben üç-dört cihetle Nakşî iken, Kadirî meşrebi ve muhabbeti bende ihtiyarsız hükmediyordu. Fakat Tarikatla iştigale İlmin meşguliyeti mâni oluyordu.

Sonra bir İnayet-i İlâhiyye imdadıma yetişip gafleti dağıttığı bir zamanda Hazret-i Şeyhin "Fütuh-ül Gayb" namındaki Kitabı hüsn-ü tesadüfle elime geçmiş. Yirmisekizinci Mektubta beyan edildiği gibi, Hazret-i Şeyhin Himmet ve İrşadiyle eski Said (R.A.) yeni Saide inkılâb etmiş. O Fütuh-ül-Gaybın tefe'ülünde en evvel şu Fıkra çıktı:

اَنْتَ فِى دَارِ الْحِكْمَةِ فَاطْلُبْ طَبِيبًا يُدَاوِى قَلْبَكَ Yâni, "Ey bîçâre! Sen Dar-ül-Hikmet-il-İslâmiyede bir âza olmak cihetiyle güya bir hekimsin, Ehl-i İslâmın mânevi hastalıklarını tedavi ediyorsun. Halbuki, en ziyade hasta sensin. Sen, evvel kendine tabib ara, şifa bul; sonra başkasının şifasına çalış." İşte o vakit, o tefe'ül Sırriyle, maddî hastalığım gibi mânevî hastalığımı da kat'iyyen

anladım. O Şeyhime dedim: **"Sen Tabibim ol."** Elhak o Tabibim oldu. Fakat pek şiddetli Ameliyat-ı Cerrahiye yaptı. "Fütuh-ül-Gayb" Kitabında "Yâ gulâm!" tâbir ettiği bir Talebesine pek müdhiş Ameliyat-ı Cerrahiye yapıyor. Ben kendimi o gulâm yerine vaz'ettim.

Fakat pek şiddetli hitab ediyordu. اَيُّهَا الْمُنَافِق "ey Dinini dünyaya satan riyakâr" diye diye yarısını ancak okuyabildim. Sonra o Risaleyi terk-ettim. Bir hafta bakamadım. Fakat Ameliyat-ı Cerrahiyenin arkasından bir lezzet geldi; iştiyak ile o mübarek Eseri acı tiryak gibi veya sulfato gibi içtim. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ , kabahatlerimi anladım, yaralarımı hissettim, gurur bir derece kırıldı." Hocamızın sözü bitti.

İşte Hocamızın bu Macera-yı Hayatiyesi gösteriyor ki, Hazret-i Şeyhin müteveccih olduğu ve ehemmiyetle bahsettiği ve istikbalde gelecek Müridi bu olmak için kuvvetli bir ihtimaldir. Hazret-i Şeyhin vefatından sonra hayatta oldukları gibi tasarrufu Ehl-i Velayetce kabûl edilen üç Evliya-yı Azîmenin en âzamı O Hazret-i Gavs-ı Geylânî'dir. Ve demiş: اَفَلَتْ شُمُوسُ الْاَوَّلِينَ وَ شَمْسُنَا ۞ اَبَدًا عَلٰى فَلَكِ الْعُلٰى لاَ تَغْرُبُ Fıkrasiyle ba'del-memat Dua ve Himmetiyle Müridlerinin arkasında ve önünde bulunmasiyle, böyle hârika Keramet-i Acîbe ile meşhur bir Zat, elbette böyle bir zamanda kıymetdar bir Hizmet-i Kur'aniye bir Müridinin vâsıtasiyle olacağını Onun görmesi ve göstermesi şe'nindendir. Hazret-i Şeyhin bahsettiği ehemmiyetli Müridi ve Talebesi ve Himayegerdesi olan Şahıs, binden sonra, ondördüncü asırda geleceğine bir îmadır.

Süleyman, Sabri, Zekâi, Âsım, Re'fet, Ali, Ahmed Husrev, Mustafa Efendi (R.H.), Rüşdü, Lütfü, Şamlı Tevfik, Ahmed Galib (R.H.), Zühtü, Bekir Bey, Lütfi (R.H.), Mustafa, Mustafa, Mes'ud, Mustafa Çavuş (R.H.) Hâfız Ahmed (R.H.), Hacı Hâfız (R.H.), Mehmed Efendi (R.H.), Ali Rıza.

* * *

ŞEYH-İ GEYLÂNÎ'NİN FIKRASİYLE KERAMETKÂRANE VERDİĞİ HABER-İ GAYBÎNİN TETİMMESİDİR.

اَنَا لِمُرِيدِى Fıkrasında مُرِيدِى **"Molla Said"** Kelimesine tam Tevafuk ediyor.Yalnız bir ا fark var.ا ise, Kaide-i Sarfiyece اَلْفٌ okunur. اَلْفٌ ise, bindir. Demek **bin ikiyüz doksandörtte** dünyaya gelecek bir Müridi, bu مُرِيدِى Lâfzında muraddır. Çünki لِمُرِيدِى de ل sayılsa **ikiyüz doksandört** eder ki, bir tek fark ile Saidin tarih-i velâdetine Tevafuk eder. Esas arabî sayılsa fark yoktur. ل sız مُرِيدِى ise **ikiyüz altmışdört** eder. "Molla Said" dahi **ikiyüz altmış beş** eder. "Molla"daki ا , bine işaret olduğu için mütebakisi ikiyüzaltmışdört kalır.

E l h â s ı l : Şu zamanda Dellâl-ı Kur'an ve Hâdim-i Fürkan olan o Adamın iki ismi ve iki lâkabı var. **"Elkürdî"** lâkabı ile "Molla Said" ismi, اَنَا لِمُرِيدِى Fıkrasında zâhir görünüyor. **"Nursî"** lâkabiyle **Bediüzzaman Said** ismi كُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ Fıkrasında âşikâr görünüyor. Hattâ Hizmet-i Kur'aniyede en mühim bir arkadaşı ve hâlis bir Talebesi olan Hulûsi Bey'e لِلّٰهِ مُخْلِصً تَعِيشُ سَعِيدًا صَادِقًا بِمُحَبَّتِى Fıkrasında işaret olduğu gibi, diğer bir kısım Talebelerine işaretler var.

Risale-i Nur Talebeleri namına
Rüşdü, Husrev

* * *

SAİD KENDİ SÖYLÜYOR :

Hazret-i Şeyh-i Geylânî, Hizmet-i Kur'aniyeye nazar-ı dikkati celbetmek ve O Hizmet-i Kur'aniye, Âhir Zamanda dağ gibi büyük bir hadise olduğuna işaret için, Kerametkârâne şu Hizmette istidat ve liyakatımın pek fevkınde bulunması ve fedâkar, çalışkan Kardeşlerimle çalıştığımıza Fazilet noktasından değil, belki sebkatiyet noktasından ismimi bir derece göstermesi beni epey zamandır düşündürüyordu. Acaba bunun izharında mânevî bir zarar bana terettüb eder, bir gurur, bir hodfüruşluk getirir diye sekiz-on senedir tevakkuf ettim. Bu günlerde izhara bir ihtar hissettim.

Hem Kalbime geldi ki: Hazret-i Şeyh bana bir pâye vermedi. Belki Said isminde bir Müridim mühim bir Hizmette bulunacak, fitne ve belâlardan İzn-i İlâhî ile ve Şeyhin Duasiyle ve Himmetiyle mahfuz kalacak.

Hem uzak yerde taşlar görünmez, dağlar görünür. Demek, sekiz yüz sene bir mesafede görünen, Hizmet-i Kur'aniyenin şâhikasıdır; yoksa Said gibi karıncalar değil. Mâdem bu Keramet-i Gavsiyeyi ilân ve izharından, Kur'an Şâkirdlerinin ve Hizmetkârlarının şevki artıyor, elbette arkalarında Şeyh-i Geylânî gibi Kahramanlar Kahramanı Zatlar Himmet ve Dualariyle ve İzn-i İlâhî ile himaye ettiklerini bilseler, şevk ve gayretleri daha artar.

E l h a s ı l : Bunu, Kardeşlerimi fazla şevke ve ziyade gayrete getirmek için izhar ettim. Eğer kusur etmiş isem, Cenâb-ı Hak afvetsin.

اِنَّمَا الْاَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ

....

فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِى Fıkrasında dahi Hazret-i Şeyhin (R.A.) muhatabı şüphesiz Bediüzzaman Molla Said'dir (R.A.)

E l h â s ı l : Şu acib Kasidesinin âhirindeki şu beş Beyitte beş Kelime, Medar-ı Nazar-ı Şeyh ve Mahall-i Hitab-ı Gavsîdir. Ve o beş Kelime ise, لِمُرِيدِى وَ مُرِيدِى وَ مُنْشِدًا وَ قَادِرِىّ وَ سَعِيدًا Lâfızlarıdır.

Said'in dahi iki lâkabı olan **"Nursî", "Elkürdî";** iki ismi **"Molla Said", "Bediüzzaman"** bu beş Kelimede bulunur. Hazret-i Gavs'ın medar-ı teveccüh ve hitabı olan şu beş Kelimesinde, âşikar bir surette, mezkûr iki isim ve lâkab, ilm-i cifir kaidesinde makam-ı ebced ile görünmesi şüphe bırakmıyor ki, Hazret-i Şeyh Kasidesinin âhirinde Onunla konuşuyor, Ona teselli verip teşci' ediyor. وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ Sırriyle muvaffakiyetine te'minat veriyor.

لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ ۞ وَ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِالصَّوَابِ

فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِى Fıkrasında, نَظْمِى Kelimesi, makam-ı ebcedîsi **bin** olup; رِسَالَةُ النُّورِ iki farkla, رَسَآئِلُ كِتَابِ النُّورِ un iki medde sayılmazsa ve şedde de ل sayılsa, makam-ı ebcedîsi yine **bindir.** Demek فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِى فَقُلْهُ وَلاَ تَخَفْ Fıkrasının meal-i gaybîsi şudur ki:

يَا مُوءَلِّفَ رِسَالَةِ النُّورِ جَاهِدْ بِهَا فَقُلْ وَلاَ تَخَفْ yâni **"Korkma, Sözlerini söyle, Neşrine çalış."** وَالْعِلْمُ عِنْدَ اللّٰهِ

Amma فَقُلْهُ وَلاَ تَخَفْ Fıkrasında şâyan-ı hayret bir Tevafuk var ki: İlm-i Cifir Kaidesiyle makam-ı ebcedîsi **bin üçyüz otuziki** eder. Şu halde يَا مُنْشِدًا نَظْمِى فَقُلْهُ وَلاَ تَخَفْ meâl-i gaybîsi **"Yâ Risalet-ün-Nur ve Sözler Sahibi! Bana bak. Gafil davranma! Bin üçyüz otuzikide Mücahedeye başla; Sözleri korkma yaz, söyle!"** Filhakika Said (R.A.) Hürriyetten sonra az bir zamanda Mücahedesinde tevakkuf etmiş ise, bin üçyüz otuzikide İşârât-ül-İ'caz'ı Te'lif ile beraber Eski Saidden sıyrılmak niyet edip, yeni Said suretinde bütün kuvvetiyle Mücahede-i Mâneviyeye başlayıp, iki-üç sene sonra

da Dâr-ül-Hikmet-il İslâmiyede bir iki sene Hazret-i Gavs-ı Geylânînin şu Vasiyetini ve Emrini imtisal ederek Envâr-ı Kur'âniyeyi neşretmiş.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ , şimdiye kadar devam ediyor.

Bu şâyân-ı hayret Fıkrada cây-ı dikkat şu Nokta var ki; Hazret-i Gavs, doğrudan doğruya altıncı asırdan şu asrımıza bakıyor. O altıncı asrın âhirlerinde hülâgû felâketi gibi feci', dehşetli meşhur fitnenin çok elîm ve feci' ve kuburdaki emvatı ağlattıracak derecede dehşetli bir nev'i, şu ondördüncü asırda bulunuyor. Bu iki asır birbirine Tevafuk ediyor ki, Hazret-i Şeyh ondan buna bakıyor.

Risale-i Nur Talebeleri Namına

Re'fet, Husrev, Hâfız Ali, Sabri

* * *

ŞU KERAMET-İ GAVSİYE MÜNASEBETİYLE ÜÇ NOKTA BEYAN EDİLECEK

B i r i n c i N o k t a : Hazret-i Gavs'ın Kasidesinin başında bu beş satırdan evvel, acib, pek garib, çok beliğ, nazdârâne Tahdis-i Ni'met suretinde bir Dâva-yı İftiharkârâne ifade eden iki sahifelik kasidesindeki hârika dâvasına delil olarak bir Keramet-i Bâhireyi âdeta Mu'cizeye yakın bir hârikayı göstermek lâzım geliyordu. İşte o Akılları hayrette bırakan mertebeye lâyık olduğunu gösterir bir Keramet izhar etti ki; sekizyüz sene bir mesafede Cenâb-ı Hakkın izniyle, i'lâmiyle zamanımızı tafsilâtiyle görür tarzında, bizim gibi âciz, zaif Talebelerine Ders verip teşvik eder. İşte Hazret-i Gavs'ın Dâvasına bu İhbar-ı Gaybîsi en bâhir bürhan olduğu gibi, Risale-i Nurun Eczalarının Hakkaniyet ve Ulviyetine bir Hüccet-i Katıa hükmündedir. Evet, Hazret-i Şeyh, bu Kasidesiyle Sözlerin Hakkaniyetini imza ediyor.

İ k i n c i N o k t a : Ehl-i Tarîkat ve Hakikatca müttefekun aleyh bir Esas var ki: **Tarîk-ı Hakda sülûk eden bir insan nefs-i emmaresinin enaniyetini ve serkeşliğini kırmak için lâzım gelir ki: Nazarını nefsinden kaldırıp Şeyhine hasr-ı nazar ede ede tâ Fenâfişşeyh hükmüne gelir. "Ben" dediği vakit, Şeyhinin hissiyatiyle konuşur ve hâkeza.. tâ Fenâfirresûl, Fenâfillâha kadar gider.** Meselâ: Nasılki, gayet fedakâr ve sadık bir Hizmetkâr, bir yaver, efendisinin hissiyatiyle güya kendisi kendisinin efendisidir ve padişahıdır gibi konuşur. "Ben böyle istiyorum" der; yâni "Benim Seyyidim, Üstadım, Sultanım böyle istiyor." Çünki kendini unutmuş, yalnız Onu düşünüyor, "Böyle emrediyor " der. **Öyle de Gavs-ı Geylânî, o hârika Kasidesinin tazammun ettiği Ezvâk-ı Fevkalâde, Hazret-i Şeyhin Sırr-ı Azîm-i Ehl-i Beytin İrsiyetiyle Âl-i Beytin Şahs-ı Mânevîsinin makamı noktasında ve Zât-ı Ahmediye (Aleyhissalâtü Vesselâm)'ın Verasetiyle Hakikat-ı Muhammediyesinde (A.S.M.) kendini gördüğü gibi, fenâ-yı mutlak ile Cenâb-ı Hakkın Tecelli-i Zâtîsine mazhariyet noktasında, Kasidesinde O Sözleri söylemiş.** Onun gibi olmayan ve O Makama yetişmiyen onu söyliyemez, söylese mes'uldür.

Hazret-i Şeyh, Veraset-i Mutlaka noktasında, Resûl-i Ekrem (Aleyhissalâtü Vesselâm)ın Kadem-i Mübarekini omuzunda gördüğü için, kendi Kademini Evliyanın omuzuna o Sırdan bırakıyor. Kasidesinde zâhir görünen, temeddüh ve iftihar değil, belki Tahdîs-i Nimet ve âli bir Şükürdür. Yalnız bu kadar var ki, Muhibbiyet makamı olan Makam-ı Niyazdan Mahbubiyet Makamı olan Nazdarlık makamına çıkmış. Yâni Tarîk-ı Acz ve Fakrdan, Meşreb-i Aşk ve istiğraka girmiş. Ve kendine olan Niam-ı Azîme-i İlâhiyyeyi yâdedip, bihakkın müftehirane şükretmiştir.

Ü ç ü n c ü N o k t a : Keramet, Mu’cize gibi Cenâb-ı Hakkın Fiilidir, Hediyesidir, İhsanıdır ve İkramıdır; beşerin fiili değildir. O Keramete mazhar olan Zât ise, bâzan biliyor, bâzan bilmiyor -vukuundan sonra bilir-. Keramete mazhariyetini kablelvuku' bilen ve İkram-ı İlâhîye ihtiyarıyla tevfik-ı hareket eden kısım, eğer enaniyetten bütün bütün tecerrüd etmiş ise ve Hazret-i Gavs gibi Kudsiyet kesbetmiş ise, Cenâb-ı Hakkın İzniyle, o Kerametin her tarafını bilerek kendisi sahip çıkar, bilir ve bildirir. Fakat bununla beraber, mâdem o Keramet İkramdır; bütün tafsilâtiyle Keramet sahibine de meşhud olmak lâzım değildir. Bu Sırra binaen; Hazret-i Şeyh; İ'lâm-ı Rabbanî ve İzn-i İlâhî ile bu asrı görmüş ve Hizmet-i Kur'aniyenin etrafında bizleri müşahede edip Nazar-ı Şefkatiyle bakmış. O beş satır, Sırf bir Keramet ve İntak-ı Bilhak ve bir İkram-ı İlâhî ve Veraset-i Nebeviye itibariyle zuhur ettiğinden, Mu’cizevârî, kudret-i beşer fevkında bir şekil almış. Sun'î, İrade-i Şeyh ile olduğu değildir. Çünki İntakdır. Ruh-u Kudsîsi hissetmiş, görmüş. İrade ve ihtiyar yetişemiyor. **Akıl ise Ruhun harekâtını ihâta edemez. Lisan, ne kadar Aklın dekaik-ı tasavvuratının tercümesinde âciz ise, ihtiyar dahi Ruhun dekaik-ı harekâtının derkinde o derece âcizdir.**

Hazret-i Gavs, o derece yüksek bir mertebeye mâlik ve o derece Hârika bir Keramete mazhardır ki, kâfirlerin bir kısmı demiş: **"Biz İslâmiyeti kabûl edemiyoruz; fakat Abdülkadir-i Geylânî'yi de inkâr edemiyoruz."**Hem Evliyayı inkâr eden vahhâbînin müfrit kısmı dahi Hazret-i Şeyhi inkâr edemiyorlar. Evliya, Onun Derece-i Celâletine yetişmediği bütün Ehl-i Tarikatca teslim edilmiştir.

İşte böyle güneş gibi bir Mu’cize-i Muhammediye (Aleyhissalâtü Vesselâm), yüksek ve sönmez bir Bârika-i İslâmiyet olan bir Zât-ı

Nuranînin, gayb-âşinâ nazariyle asrımızı görüp, böyle bir Keramet izhariyle teselli verip teşci' etmek şe'nindendir. Acaba hiç mümkün müdür ki **"Sultan-ül-Evliya"** makamını ihraz etmiş ve Hamiyet-i İslâmiye ile zamanındaki padişahları titretmiş ve Kuvve-i Kudsiye ile mâzi ve müstakbeli hâzır gibi İzn-i İlâhî ile görmüş ve Mematında dahi Hayatındaki gibi dâimî tasarrufu bulunduğu tasdik edilmiş olan bir Kahraman-ı Velayet, bu asrımıza ve bu asır içindeki kemal-i acz ve zaaf ile Kur'anın Hizmetinde çalışan ve insafsız düşmanların hücumuna mâruz ve teselli ve te'mine muhtaç bîçâre Kur'anın Hâdimlerine ve Talebelerine lâkayd kalabilir mi? Hiç mümkün müdür ki, bizimle münasebetdar olmasın? Sekiz, dokuz, belki onbeş kuvvetli delilden kat'-ı nazar, edna bir işaret Kelâmında bulunsa, bize baktığına delâlet eder; hafî bir işaret etse kâfidir. Çünki, makam iktiza ediyor, mutabık-ı muktezayı haldir ve münasebet kavîdir.

Ey benimle beraber Hazret-i Şeyhin Teveccüh ve Duasına mazhar Kardeşlerim! **Şu Üstadımız, bizi istikbalde adem zulümatı içinde düşünüp bizimle meşgul olurken, biz o mâzide mevcud ve Nur Perdeleri içinde Üstadımızı ve Üstadımızın Üstadı ve Ceddi olan Fahr-ül-Âlemin Aleyhissalâtü Vesselâm Efendimizin teveccühlerinden gaflet etmek, Onlara istinad etmemek lâyık mıdır? Mâdem Onlar bizi düşünüyorlar; biz de bütün Kuvvet ve Ruhumuzla Onlara îtimad edip ve Emirlerine bilâ kayd u şart İtâat etmeliyiz.**

Ehl-i dünyanın telsiz telgraf ve telefonları şarktan garba gittiği gibi, işte Ehl-i Hakikatın da mâziden, dokuzyüz sene mesafe-i azîmeden müstakbele böyle mânevî telefonları işliyebilir ve mânevî teleskopları görebilir. Malûmdur ki zaif emareler, içtima ettikçe kuvvet bulur, delil hükmüne geçer. İncecik ipler, içtima ettikçe kopmaz halat olur. Küllî umumî kayıdlar, içtima ettikçe hususiyet peyda edip taayyün eder. Bu Sırra binaen, Hazret-i Şeyhin bu beş satırında sekiz-dokuz kuvvetli işaretin içtimaında hiç şek ve şüphe bırakmadı ki: Hazret-i Şeyh, şimdiki Kur'an-ı Hakîmin Şâkirdlerine بِاِذْنِ الله Üstadlık ediyor; بِحَوْلِ الله Şefkati altında himaye ediyor.

Cem'-i Kutbiyet ve Ferdiyet ve Gavsiyet
İle üç sütun üzerine durur.
Rayet-i Ulviyet-i Şeyh-i Hakkanîdir Hitab-ı Abdülkadir.
İlham-ı Hudâ, Kitab-ı Abdülkadir.
Bâz-ül-Eşheb Ferd-i Ferîd-i Deveran.
Gavs-ı A'zam Cenâb-ı Abdülkadir.

Said Nursî

* * *

RİSALE-İ NUR ŞAKİRDLERİNİN BİR FIKRASIDIR

وَ كُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ لِلّٰهِ مُخْلِصًا ۞ تَعِيشُ سَعِيدًا صَادِقًا بِمُحَبَّتِى

İlm-i Cifirle Mânası:

"Ey Said! Sen, zamanın Abdülkadiri ol, İhlâs-ı Tâmmı kazan, fakrinle beraber maişetini düşünme, nâsdan minnet alma, ismin "Said" olduğu gibi maişette de mes'ud olacaksın! Muhabbetimde Sadık olduğundan ve İhlâsa çalıştığından, Hulûsi gibi Muhlis Talebeler ve yardımcılar ve Süleyman, Bekir gibi Sâdık Hizmetkârlar ve Sabri gibi tam takdir edici ve ciddi müştak Talebeler size verilmiş."

Evet, اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ , Gavsın Sarahat derecesinde ihbar ettiği hal vuku bulmuştur. Gavs-ı A'zam, "**Said**" namiyle tesmiye ettiği Müridinin tarihçe-i hayatında en mühim noktaları beyan etmekle beraber, İlm-i Cifir Esrariyle sekiz-dokuz cihette, Said'in başına parmağını basıyor. Beyitlerin mâna-yı zâhirîsi ile maâni-i cifriyesi birbirine çok yakın olmakla dokuz vecihdeki işaretler birbirini te'yid ettiğinden Sarahat derecesine çıkmış.

اَنَا لِمُرِيدِى حَافِظًا مَا يَخَافُهُ ۞ وَ اَحْرُسُهُ فِى كُلِّ شَرٍّ وَ فِتْنَةٍ

İlm-i Cifirle Mânası:

"Ondördüncü asırda "El-Kürdî" lâkabiyle yâdedilen Molla Said, benim Müridimdir. O fitne ve belâ asrının her şer ve fitnesinden, Allah'ın İzniyle ve Havl-i Kuvvetiyle Onun Muhafızıyım."

Evet Hürriyetten yirmi-otuz sene sonraya kadar, yirmi fitne-i azîme içinde fevkalâde bir surette Gavs'ın O Müridi mahfuz kalmıştır. Korktuğu şer ve mehâlikten bir Hıfz-ı Gaybî ile kurtulmuştur.

مُرِيدِى اِذَا مَا كَانَ شَرْقًا وَ مَغْرِبًا ۞ اَغِثْهُ اِذَا مَا سَارَ فِى اَىِّ بَلْدَةٍ

İlm-i Cifirle Mânası:

"O Gavs'ın Müridi olan Said-ül-Kürdî, Rusya'da esaretle Asyanın şark-ı şimalîsinde ve ehl-i bid'anın eliyle Asyanın garbına nefyolunarak kaldığı mikdarca ve sibirya taraflarından firar edip fevkalâde çok bilâdı seyr ü seyahat etmeğe mecbur olduğu zaman, Allah'ın İzniyle, Havl ve Kuvvet-i Rabbânî ile Ona imdad etmişim ve istimdadına yetişmişim." Evet Hazret-i Gavs'ın Müridi ünvaniyle irade ettiği Said (R.A.), üç sene esaretle Asya'nın şark-ı şimâlîsinde mehâlik içinde mahfuz kalıp, üç-dört aylık mesafeyi firar suretiyle kat'ederek çok şehirleri gezip Gavs'ın dediği gibi mahfuz kalmıştır.

فَيَا مُنْشِدًا اَنْظِمِى فَقُلْهُ وَ لاَ تَخَفْ ۞ فَاِنَّكَ مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ

İlm-i Cifirle Mânası:

Bediüzzaman Molla Said namiyle yâdolunan ve **Evrad-ı Muntazamasını** okuyan Müridine der ki: **"Benim nazmımı, yâni Meslek ve Meşrebimi ve Mücâhedatımı gösteren Makalâtımı söyle; yâni nazmımdan murad, senin Risalelerin ve Sözlerin ve Mektubatındır.**

فَقُلْهُ وَ لاَ تَخَفْ **Bin üçyüz otuzikide o Sözler ile Mücahedeye başla. Sen İnayet-i İlâhiyyenin hıfzındasın."**

Evet, مُنْشِدًا İlm-i Cifirle **"Molla Said"**i gösterdiği gibi نَظْمِى

ظ ile Risalet-ün Nuru gösterir. Ve مى ile hem Mektubat'ı hem

كَلِمَاتُ سَعِيدِ الْكُرْدِى gösterir. "كَلِمَات" Sözler demektir.

فَقُلْهُ وَ لاَ تَخَفْ **bin üçyüz otuziki**yi gösterir. O tarih, Mebde-i Cihadıdır. O tarihte **"İşârât-ül-İ'caz Tefsiri"**nin Neşriyle Mücahedeye başlamış.

* * *

KERAMET-İ GAYBİYE-İ GAVSİYENİN İŞÂRATINI TEYİD EDEN ÜÇ REMİZ

B i r i n c i R e m i z : اَنَا لِمُرِيدِى حَافِظًا İlm-i Cifir itibariyle, makam-ı ebcedî hesabiyle, **bin üçyüzotuzaltıyı** gösterir. Demek Hazret-i Gavs, "Bu tarihte istikbalde gelecek Müridini Emr-i İlâhî ile muhafaza edecek " diyor. Evet, bu bîçâre Said dahi diyor: Nev'-i beşere gelen en büyük bir musibet Harb-i Umumî hengâmında, çok tehlikelere mâruz kaldım. Hazret-i Gavs'ın gösterdiği arabî tarihte veya az evvel, hârika bir surette kurtuldum. Hattâ bir def'a, bir dakikada üç gülle öldürecek yere mukabil bana isabet ettiği halde te'sir etmediler. Bitlis'in sukutunda, bir mikdar Talebelerimle rus askerlerinin bir taburu içine düştük. Bizi sardılar, her tarafta el ele ateş edildi. Dört tanesi müstesna, bütün arkadaşlarım şehid olduktan sonra, taburun dört sıralarını yardık; yine onların içinde bir yere girdik. Onlar üstümüzde, etrafımızda sesimizi, öksürüğümüzü işittikleri halde bizi görmüyordular. Otuz saat, o halde çamur içinde, ben yaralı iken Hıfz-ı İlâhî ile İstirahat-ı Kalb içinde muhafaza edildim.

Bunun gibi müteaddid tehlikede Hazret-i Gavs'ın gösterdiği tarih-i arabî itibariyle, hakikaten bir Hıfz-ı İlâhî içinde bulunduğumu hissediyordum. Demek Cenâb-ı Hak o Kudsî Üstadımı, bir Melâike-i Sıyanet gibi bana muhafız kılmış.

İşte bu اَنَا لِمُرِيدِى حَافِظًا Fıkrası, bu fakirin mühim sergüzeştlerine işâret ettiği gibi, bu fakirin etrafında Hizmet-i Kur'âniye işinde

toplanan arkadaşlarından dokuz Talebesini حَافِظْ ismi ile işâret ediyor.

وَاَحْرُسُهُ فِى كُلِّ شَرٍّ وَ فِتْنَةٍ Fıkrasında iki hüküm var. Biri şerden, diğeri fitnedendir. Demek ikincisi اَحْرُسُهُ فِى كُلِّ فِتْنَةٍ ve bu Cümle كُلِّ deki şedde sayılmazsa **bin üçyüz kırkdört** eder. Evet, bu tarihten şimdiye kadar çok fitne-i mühimmeden, bir Himayet-i Gaybî ile mahfuz kaldığımı تَحْدِيثًالِلنِّعْمَةِ ilân ediyorum.

İkinci Remiz:

مُرِيدِى اِذَامَا كَانَ شَرْقًا وَمَغْرِبًا ۞ اَغِثْهُ اِذَامَا سَارَ فِى اَىِّ بَلْدَةٍ

Fıkrasında bahsettiği ve konuştuğu Müridi ise, şarka esareten gittiği tarihi gösterdiği gibi, garba nefy olduğu tarihi de gösterir. Şöyle ki:

Şu Fıkranın hakikî tâbiri اِذَا مَا كَانَ مُرِيدِى اَسِيرًا فِى شَرْقٍ oluyor. Demek zaman-ı esaret مَا كَانَ مُرِيدِى اَسِيرًا فِى شَرْقٍ de çıkıyor. Ve **binüçyüz otuzyedi** ediyor. İşte bu fakir, o tarih-i arabîde rus esaretinde, tek başımla Petrogradan bir ay şimal-i şark tarafından firar edip, çok enva-i mehâlik varken, rusça bilmediğim halde, bir Muhafaza-i Gaybiye altında pek çok bilâdı seyr ü seyahat ettim. Tâ Varşova, Avusturya tarîkiyle İstanbul'a gelip uzun bir daire-i arzda seyahat ettim. Hazret-i Gavs'ın dediği gibi, o esaret-i şarkıye ve o seyr-i bilâd-ı kesîre içinde İzn-i İlâhî ile istigaseme meded görüyordum. Demek İzn-i İlâhî ile Hazret-i Gavs, Melek gibi bu Vazifeyi Duasiyle yapmış.

Amma مَا كَانَ مَغْرِبًا kaydı, tarih-i arabî olarak **bin üçyüzellibir**

meşhur Rumî tarihiyle iki sene fark var. İşte -Hazret-i Gavs'ın dediği gibi- bu fakir, tarih-i arabî ile bin üçyüz ellibirde, Şeâir-i İslâm içinde mühim tahavvülât zamanında bütün kuvvetimle Şeairin muhafazasına Hizmetle mükellef olduğum halde, o mânevî herc ü mercdeki fırtınalar bizi sarsmadı.

Hem مَغْرِبًا Kelimesi, âhirdeki tenvin ile beraber **bin ikiyüz doksaniki** eder ki, bu fakirin dünyaya gelmesinden bir sene evvel; veyahut rahm-ı maderdeki tarihe işaretle beraber كَانَ مَغْرِبًا **bin üçyüz ondört** eder. Bin üçyüz ondört senelerinde mevzu-u bahis olan Müridi, mühim vartadan kurtulmasına Gavs (R.A.) işaret ediyor, Onun imdadına yetiştim diyor. Hayatta olan eski Talebelerim biliyorlar ki, bin üçyüz ondört, bin üçyüz onbeş - onaltı senelerinde, Van kal'ası ki, iki minare yüksekliğinde Sırf dağ gibi bir taştan ibarettir, eskiden kalma oda gibi bir in kapısına gidiyorduk. Ayağımdan kunduralar kaydı, iki ayağım birden kaydı. Tehlike yüzde yüz... Başkaca nokta-i istinad kalmadığı halde, büyük bir istinada basmış gibi üç metrelik bir kavisle o mağaranın kapısına atılmışım. Hem ben, hem beraberimdeki orada hazır arkadaşlarım, ecel gelmediği için Sırf bir Hıfz-ı İlâhî, hârika bir İmdad-ı Gaybî telâkki ettik.

İşte Hazret-i Gavs, mâdem bu Kasidesinde sergüzeşt-i hayatımın mühim noktalarına işaret ediyor; elbette bu acib ve en tehlikeli bir sergüzeşt-i hayatıma şu Cümlesiyle işaret ediyor denilebilir.

E l h â s ı l : Hazret-i Gavs'ın mezkûr Kelimatları, bu fakirin tarih-i hayatımda geçen en mühim noktaları mânasiyle ifade ettikleri gibi; hesab-ı ebced makamiyle mühim noktaların tarih-i vukularına Tevafukları, elbette tesadüfî ve tesadüf işi olamaz. Sair işârâtın kuvvet-i katiyyeti, tesadüfü muhal derecesine getirmiştir. **Mâdem bu beş satır Kasidesi, bir Keramettir; Keramet ise Mu'cize gibi Cenâb-ı Hak tarafındandır, intak-ı bilhak nev'indendir, daha beyan etmediğimiz çok Esrarı hâvidir, ihtiyar-ı beşer yetişemez.**

....

Said Nursî

LÂTİF BİR TEFE'ÜL

Şeyh Sa'di-i Şîrâzînin "Bostan"ından Sözler hakkında ben, Hâfız Hâlid, Galib, Süleyman niyet edip açtık, tefe'ül bu çıktı:

نگر تا گلستان معنا شگفت ۞ برو هیچ بلبلی چنین خوش نگفت

عجب گر بمیرد چنین بلبل ۞ که از استخوانش نروید گلی

Meâli: Yâni **"Gel, bak, güller bağı şeklinde Hakikat Gülleri açılmış. Böyle Hakikat bahçesinde hiç bir bülbül, böyle şirin, hoş nağme etmemiştir. Nasıl oluyor ki, böyle bir bülbül öldükten sonra Onun kemiklerinden Güller açılmasın."**

Bu meâl, maksadımıza o kadar yakındır ki tâbire lüzum yoktur. Yalnız gülistanımız; ebedî Kur'an Cennetindendir, Ondan gelmiştir.

Mehmed, Tevfik, Galib, Süleyman, Hâfız Hâlid, Said (R.A.)

* * *

بسم الله الرحمن الرحيم

Gavs, meşhur Kasidesinde -Sarahat derecesinde- bizlerden, yâni Hizb-ül-Kur'andan haber verdiği gibi, daha bir kaç yerde yine işârî bir tarzda haber veriyor. Ezcümle, o Kasidenin arkasında **"Mecmuat-ül-Ahzab"**ın 563'üncü sahifesinde, yine o malûm Müridinden bahsediyor ve beytinde diyor ki:

فمريدى اذا دعانى بشرق او بغرب او غار فى بحر طامى اغثه

"Garbda beni çağırdığı vakit, Onun imdadına yetişeceğim." Evet doğrudur. Arabî tarih ile **bin üçyüz otuzdokuz**da müthiş bir Buhran-ı Ruhî ve dehşetli bir Heyecan-ı Kalbî ve dağdağalı bir

Teşevvüş-ü Fikrî geçirdiğim sıralarda, pek şiddetli bir surette Hazret-i Gavs'dan istimdad eyledim. Bir-iki yerde bahsettiğim gibi, **"Fütuh-ül-Gayb"** Kitabı ile ve Dua ve Himmetiyle imdadıma yetişti ve o buhranı geçirdim. İşte o Müridi ise, bîçare Said-ül-Kürdî olduğunu meşhur Kasidesinde kat'î gösterdiği gibi, bu Kasidede de فَمُرِيدِى den murad odur. Çünki دَعَانِى بِغَرْبٍ ebced hesabiyle **bin üçyüz otuzdokuz** eder. O zaman memleketime nisbeten garb sayılan İstanbul'da idim. دَعَانِى بِغَرْبٍ makam-ı ebcedîsi zaman-ı istimdadıma Tevafuk ediyor. Hesabda اِذَا Lâfzı dahil olmaz. Çünki اِذَا zamanı gösteriyor, دَعَانِى بِغَرْبٍ Cümlesi o mübhem zamanı tâyin ediyor.

Hem ezcümle, **"Mecmuat-ül-Ahzab"**ın ikinci cildinin 379'uncu sahifesinde Hazret-i Gavs'ın "Vird-ül-İşâ" namındaki Münâcâtında şu Fıkra var.

فَالْوَاصِلُ **(Hâşiye)** اِلٰى سَاحِلِ السَّلاَمَةِهُوَ السَّعِيدُالْمُقَرَّبُ **(Hâşiye:1)**

وَ ذُو الْهَلاَكِ هُوَ الشَّقِىُّ الْمُبَعَّدُوَ الْمُعَذَّبُ

İşte Gavs'ın şu Fıkrası, فَمِنْهُمْ شَقِىٌّ وَ سَعِيدٌ Âyetinin bir nevi Tefsiridir. Şu küllî Âyetin bir kısım efradını, altıncı asır ve ondördüncü asırda Âyetin külliyetinde dahil bir kısım efrad-ı mahsusayı irae ettiğine müteaddid emareler var. Âyetin külliyetinde

----

(Hâşiye): فَالْوَاصِلُ Kelimesi- müteaddi olmak cihetiyle- Sözleriyle Selâmete isal edici demektir.

(Haşiye-1): اَلْمُقَرَّبُ müşedded ر bir sayılsa Üstadımızın lâkabı olan **"Ennursi"** Kelimesinin aynıdır. Yalnız atf için: واو var. Tam Tevafukla mukarrebden murad Nurslu olduğunu gösteriyor. اَلْمُقَرَّبُ de şeddeli ر iki sayılsa "Bediüzzaman Nursi" ى-i muhaffefle aynıdır. Yalnız iki fark var. İki ء -i vasl sayılsa tam tamına Tevafukla اَلْمُقَرَّبُ doğrudan doğruya ona işaret ediyor.

Şamlı Tevfik, Süleyman, Ali

(Hâşiye) Tevafuk Sırriyle فَمِنْهُمْ شَقِىٌّ Kelimesinde bu zamanın en büyük şakîlerinden üçüne cifirce Tevafuk etmesi, o küllî Âyette bunlar dahi kasden murad olduklarına emaredir, belki işarettir. İşte Hazret-i Gavs; bu Âyetteki bu emareden, bu zamana bakmış. Mezkûr Fıkrasını küllî Âyete bir nevi hususî tefsir yaparak, Kasidesinde Kerametkârane bahsettiği fitne-i âhir zaman içindeki Şâkirdlerini görüp, o zamanın şakîlerinin şerrinden muhafaza edildiği ve burada Münâcâtında dahi O Kasidenin meâline bakıyor.

Şu Fıkra-i Gavsiyede bir îma var. Buradaki سَعِيد Lâfzında, meşhur Kasidesindeki تَعِيشُ سَعِيدًا Kelimesine hafî bir işaret olduğu gibi;

ذُو الْهَلاَكِ هُوَ الشَّقِىُّ الْمُبَعَّدُ Fıkrasiyle kendisinden sonra vu-kubulan ve Ulûm-u İslâmiyeyi mahvetmek niyetiyle Kütübhaneleri Dicle ve Fırat nehrine atan hülâgû felâketini haber vermekle beraber; hülâgû gibi Ulûm-u İslâmiyeye perde çeken şakîleri dahi, mezkûr Âyete istinaden haber veriyor.

Evet, فَالْوَاصِلُ اِلٰى سَاحِلِ السَّلاَمَةِ Fıkrasiyle Hizb-ül-Kur'ana işaret ettiği gibi ذُو الْهَلاَكِ هُوَ الشَّقِىُّ الْمُبَعَّدُ وَ الْمُعَذَّبُ Fıkrasiyle Ulûm-u İslâmiyeyi imha niyetiyle hülâgû ve vüzerası gibi davranan bâzı malûm insanların isimleri İlm-i Cifirce dahi mezkûr Âyetin işaretine istinaden tam Tevafuk ediyor, gösteriyor.

Malûmdur ki Tevafuk, İlm-i Cifrin anahtarlarından mühim bir anahtardır. Eğer bir Tevafuk ise, delâlet denilmez; fakat hafî bir Îma olur. Eğer iki cihet ile aynı mes'eleye Tevafuk gelse,

----

(Haşiye): Âyetin Külliyetinde Saadet noktasında mazhariyetine mâsadak olmak için milyarlar dereceden yalnız bir derece murad olduğumuzu anlasak ebede kadar şükretsek o Ni'metlerin hakkını eda edemeyiz. Hazret-i Gavs'ın İşaretinden anlaşılıyor ki o muhit Âyetin denizinden bir katre kadar hissemiz var.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّى

Îmadan Remiz derecesine çıkar. Eğer iki-üç cihetle aynı mes'eleye gelse İşaret olur. Eğer meâni-i elfaz İşârât-ı Harfiyeye münasib gelse ve işaretle bahsedilen insanların ahvali o mânaya mutabık ve muvafık olsa, o İşaret o vakit Delâlet derecesine çıkar. Eğer altı-yedi vecihle Tevafukla beraber, mâna-yı kelimat İşaret-i Harfiyeye muvafık gelse ve mukteza-yı hâle de mutabık olsa, o Delâlet o vakit Sarahat derecesine çıkar. İşte bu Düstura binaen, Şeyh-i Geylânî o meşhur Kasidesinde Sarahat derecesinde Hizb-ül-Kur'andan bahsettiği gibi وِرْدُ الْعِشَاءِ Münâcâtında dahi mezkûr Âyete istinaden Hizb-ül-Kur'anın bir Hâdimini Tasrihen ve arkadaşlarını da İşaret derecesinde haber veriyor.

Gavs-ı A'zamın istikbalden haber verdiği nev'inden, meşhur Şeyhül-İslâm Ahmed-i Câmî dahi İmam-ı Rabbânî (R.A.) olan Ahmed-i Farukî'den haber verdiği gibi, Celâleddin-i Rumî Nakşibendîlerden haber vermiş. Daha bu nevi'den çok Evliyalar, vâkıa mutabık haber vermişler; fakat onların bir kısmı Sarahata yakın haber vermişler. Diğer bir kısmı haberleri çendan bir derece mübhem mutlaktır, fakat bahsettikleri Zatlar Makam Sahibi ve Büyük olduklarından, Büyüklükleri ve Taayyünleri cihetiyle o mübhem İhbar-ı Gaybîyi, bil'istihkak kendilerine almışlar. Meselâ Ahmed-i Câmî (K.S.) demiş ki: "Her dörtyüz sene başında mühim bir **Ahmed** gelir. Bin tarihi başındaki Ahmed en mühimmidir." Yâni o elfin Müceddididir. İşte böyle mutlak bir surette söylediği halde, İmam-ı Rabbânînin (K.S.) büyüklüğü ve Teşahhusu, o Haber-i Gaybîyi kat'iyyen kendine almış. Hazret-i Mevlânâ Celâleddin-i Rumî de (K.S.) Nakşibendîden mübhem bir surette bahsetmiş; fakat Nakşîlerin Büyüklüğü ve Yüksekliği ve Teşahhusları o haberi de bil'istihkak kendilerine almışlar.

İşte bu Kerametkârâne İhbar-ı Gaybî nev'inden Gavs-ı Azam (K.S.) dahi Hizb-ül-Kur'andan -işârî bir surette- haber verdiği gibi; Hizb-ül-Kur'anın bir Hâdimi olan bu bîçare Saidi (R.A.) iki yerde Sarahaten haber veriyor. Mübhem ve mutlak bırakmadığının Sırrı budur ki: Bu bîçâre Said, makam sahibi olmamış iken ve büyük değil iken ve mutlak tâbiri teşhis edecek bir teşahhus yokken, Lütf u İlâhî ile büyük bir makamın Hizmetinde bulunmasıdır. Âdeta

bir nefer iken, müşîriyet makamı Hizmetinde bulunmasıdır. İşte küçüklüğü ve ehemmiyetsizliği içindir ki, Hazret-i Gavs, öteki Evliyaya muhalif olarak yalnız işaretle kalmayıp -Sarahat derecesinde- parmağını Onun başına basıyor.

Sergüzeşt-i hayatımda geçen ve çoğunu gizlediğim çok Hârika Vâkıalar vardı. Kendimi hiç bir vecihle Keramete lâyık görmediğim için onları bâzan tesadüfe, bâzan da başka esbaba isnad ediyordum. Şimdi kanaatım geliyor ki, o Hârikalar, Gavs-ı A'zamın bir Silsile-i Kerametini teşkil ederler. Demek Onun Duasiyle, Himmetiyle, Ona Kerameten ve bize İkram nev'inden, bir nevi İnayet-i İlâhiyyeye mazhar olmuşuz.

Ezcümle, ben menfî olarak İstanbul'a getirildiğim vakit bir zaman Meşihat-ı İslâmiye dairesinde bulunan Dâr-ül-Hikmet-il-İslâmiyedeki Hizmet-i Kur'aniyeye çalıştığım için, o alâkadarlık cihetinde: Meşihat dairesi ne haldedir? Diye sordum. Eyvah! Öyle bir cevab aldım ki; Ruhum,- Kalbim ve Fikrim titrediler ve ağladılar. Sorduğum adam dedi ki: "Yüzer sene Envar-ı Şeriatın mazharı olmuş olan o Daire şimdi büyük kızların lisesi ve mel'abegâhıdır." İşte o vakit öyle bir Hâlet-i Ruhiyeye giriftar oldum ki, dünya başıma yıkılmış gibi oldu. Kuvvetim yok, Kerametim yok, kemal-i me'yusiyetle ah vah diyerek Dergâh-ı İlâhiyeye müteveccih oldum. Ve bizim gibi Kalbleri yanan çok Zatların hararetli ahları, benim âhıma iltihak ettiler. Hâtırıma gelmiyor ki, acaba Şeyh-i Geylânî'nin Duasını ve Himmetini, Duamıza yardım için istedim mi, istemedim mi? Bilmiyorum. Fakat her halde o eskidenberi Nurlar yeri olmuş bir yeri zulmetten kurtarmak için, bizim gibilerin ahlarını ateşlendiren Onun Duasıdır ve Himmetidir. İşte o gece meşihat kısmen yandı; herkes vâesefâ dedi. Ben ve benim gibi yananlar, اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ dedik. Zannederim ki, bu fakir millete ikiyüz milyon zarar veren adliye dairesindeki yangında böyle bir mânâ var.

اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ bu da bir Îkaz ve İntibahı verecektir. **Ateş bâzan sudan ziyâde temizlik yapar.**

Hakikatlı bir Lâtife : Sultan Süleyman-ı Kanunî, kesretli kırk çeşme sularını İstanbul'a getirdiği vakit, Şeyh-ül-İslâm Zenbilli Ali Efendi ona demiş: "Hilâf-ı Şeriat kanunları avrupa'dan getirdiğin cihetle, İstanbul'a öyle bir bok sıçdın ki; o getirdiğin suların cümlesi üzerinden akıp geçse yüz senede temizliyemez."

S u a l : Gavs-ı A'zam gibi büyük Veliler, bâzı evkatta, mâzi ve müstakbeli hazır gibi müşahede ederler. Neden mâziye aid cihette sarahat suretinde haber veriyorlar da istikbalden hafî remizlerle, gizli işaretlerle bahsediyorlar?

E l c e v a b : لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ Âyetiyle,

عَالِمُ الْغَيْبِ فَلاَ يُظْهِرُ عَلٰى غَيْبِهِ اَحَدًا ۞ اِلاَّ مَنِ ارْتَضٰى مِنْ رَسُولٍ

Âyeti ifade ettikleri Kudsî Yasağa karşı Ubudiyetkârane bir hüsn-ü edeb takınmak için, Tasrihden İşaret mesleğine girmişler. Tâ ki İşaretler ile, Remz ile anlaşılsın ki, ihtiyarsız niyetsiz bir surette Talim-i İlâhî ile olmuştur. **Çünki istikbâlî olan gaybiyat, niyet ve ihtiyar ile verilmediği gibi; niyet ile de müdahale etmek, o yasağa karşı adem-i itâati işmam ediyor.**

* * *

HAZRET-İ GAVS'IN KERAMET-İ GAYBİYESİNİ TE'YİD EDEN BİR ÂYETİN İŞÂRÂTINDAKİ BİR NÜKTE-İ İ'CAZİYEDİR

Kur'andan tereşşuh eden o Sözler ve Risaleler, Kur'an-ı Hakîmin bir nev'i müstakim Tefsiri ve Hakaik-ı Îmaniyenin istikametli ve kuvvetli delilleri olduğundan; o Risaleler ve Sözlere gelen Şeref ve Takdir ve Tahsin, Kur'ana ve Hakaik-ı Îmana aid'dir. Mâdem öyledir bilâ-perva derim ki:

وَلاَ رَطْبٍ وَلاَ يَابِسٍ اِلاَّ فِى كِتَابٍ مُبِينٍ Sırrıyla, Kur'anda elbette bu İstikametli Tefsirinin İstikametine işaret var. Evet var. Kur'an O Tefsirine hususî bakıyor. Çünki: Âyât-ı Mühimmeden Sûre-i Hûd' daki **(Hâşiye)** فَمِنْهُمْ شَقِىٌّ وَ سَعِيدٌ Âyeti bulunan Sahifenin karşısında

----

(Hâşiye): Hattâ Resûl-i Ekrem (Aleyhissalâtü Vesselâm) Ferman etmiş ki : شَيَّبَتْنِى سُورَةُ هُودٍ yâni Sûre-i Hûd'daki فَاسْتَقِمْ كَمَآ اُمِرْتَ Âyeti beni ihtiyarlattırdı. Çünki ehemmiyeti azimdir. İstikamet-i Tâmmeyi emrediyor.

فَاسْتَقِمْ كَمَٓا اُمِرْتَ Âyeti, فا-yı atf hariç olarak

اِسْتَقِمْ كَمَٓا اُمِرْتَ makam-ı ebcedîsi **bin üçyüz ikidir.** Demek اِستَقِمْ deki Emr-i Has içinde bulunan Hitab-ı Âmmın hadsiz müstakim efradları içinde, o **bin üçyüz iki** tarihinde bir ferdin bir cihette İstikamet Emrinin imtisali bir hususiyet kazanacak. **Demek ondördüncü asırda Kur'andan iktibas edip, istikametsiz sakim yollar içinde Sırat-ı Müstakîmi gösterecek Âsârı neşreden bir adamı, o hadsiz efrad içinde dahil ediyor.**

Hem o İstikametin bir hususiyeti var ki, tarihiyle işaret ediyor. Halbuki, o asırda şahsen İstikamette mümtaz bir hususiyet kesbetmek çok uzaktır. Demek, şahsî İstikamet değil. Öyle ise, o adamın teşebbüsiyle neşredilen Esrar-ı Kur'aniye, o asırda İstikametde imtiyaz kesbedecek. O adam şahsen gayr-ı müstakim olduğu halde, müstakimler içine idhali, o imtiyaza remzeder. Mâdem Hakikat budur, ben kat'i bir surette îtiraf ediyorum ki, hayatım istikametsiz gitmiş, Kalbim sakametten kurtulmamış, o Kudsî Emrin imtisalinden belki yüz derece uzağım.

Fakat وَ اَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ Sırriyle O Ni'mete bir şükür olarak derim ki: O bin üçyüz iki tarihi ise, -arabî tarih îtibariyle olsa- Kur'an okumağa başladığım aynı tarihe Tevafuk eder. Ve -rumî tarihi hesabiyle- İlme başladığım tarihe Tevafuk eder. Öyle ise, o îma edilen ferd olabiliriz. Halbuki şahsen bütün hayatı sakim ve istikametsiz olan bir ferde İstikametle îma edilse ve gayr-ı müstakim iken Müstakimler içine idhal edilse, elbette o ferdin mazhar olacağı Âsârın İstikametine îmadır. Ve O Âsârın İstikameti, o tarihte başlayıp dalâlet yolları ve zulümat tarikleri içinde Sırat-ı Müstakîmi gösterecek اِسْتَقِمْ كَمَٓا اُمِرْتَ Emrini imtisal edecek demektir. Evet, اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ Risale-i Nur Eczaları Kur'anın bu Mu'cizane Îma-i Gaybîsini bilfiil göstermiş, meydandadır.

Şu Âyetin gizli îmasını إِنَّ حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْغَالِبُونَ Âyeti te'yid ediyor.

Çünki إِنَّ deki şeddeli ن bir sayılsa tam evvelki Âyete Tevâfuk ile, Hizb-ül-Kur'anın faaliyetine vâsıta olan bir Hâdiminin Kur'an okumağa başladığı bin üçyüz iki tarihine, iki fark ile Tevafuk etmekle beraber, şeddeli ن iki ن sayılsa, bin üçyüz elli eder ki, bu tarihte Kur'andan muktebes olan Risale-i Nur etrafında toplanan, bütün kuvvetleriyle Kur'anın Hizmetlerine çalışan Hizb-ül-Kur'anın faaliyeti ve dalâlet ve zendekaya mânen galebe ettikleri bir zamana Tevafuku ise, istikbalde tam galebelerine bir îma-i gaybîdir.

* * *

S u a l : Sen bu zamanın hâdisâtına, fitne-i âhirzaman diyorsun. Halbuki Hadîsde vârid olmuş ki: **"Âhirzamanda Allah Allah (C.C.) denilmeyecek; sonra Kıyamet kopacak."**

E l c e v a b : Evvela: Fitne-i Âhirzamanın müddeti uzundur; biz bir faslındayız.

S â n i y e n : Yerde Allah Allah (C.C.) denilmeyecekten murad; Allah'a Îman kalkacak demek değildir. **(Hâşiye: 1)** Belki Allahın nâmını değiştirecekler demektir. Nasıl ki yerde Allah Allah (C.C.) denilmezse Kıyamet-i Kübrâ kopacak. Bir memlekette de Allah Allah (C.C.) denilmezse bir nevi Kıyamet kopmasına işarettir **(Hâşiye: 2).**

تَوَسَّلْ بِنَا فِى كُلِّ هَوْلٍ وَشِدَّةٍ ۞ اَغِيثُكَ فِى اْلاَشْيَآءِ دَهْرًا بِهِمَّتِى

İlm-i Cifirle mânası: **"Yâ Said! Âhirzamanın fitnelerine yetişip**

(Haşiye-1): Çünki Hadisde vardır ki,

لاَ تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ اُمَّتِى ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ اِلَى قِيَامِ السَّاعَةِ Bu Hadis diğer Hadisi takyid ediyor.

(Hâşiye-2): Yedi sene evvel yazılan bu İşâret-i Gaybiye aynen vukua geldi. Herkes gördü. Evet bu geçen zelzele Kıyametin Zelzele-i Kübrasından haber verir gibi sarstı; fakat Akılları başlarına gelmedi.

düştüğün zaman, benim Dua ve Himmetimi kendine Vesile ve Şefaatçi yap. اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ , senin herşey'inde ve her işinde uzun bir zamanda, yâni tufûliyet zamanından tâ ihtiyarlığın vaktinde işkenceli esaretine kadar.. yâni, bin ikiyüz doksandörtten tâ bin üçyüz kırkbeş, belki altmışdörde, daha ziyade bir zamana kadar Allah'ın İzniyle ve Kuvvetiyle Senin imdadına yetişeceğim."

رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَٓا اِنْ نَسِينَٓا اَوْ اَخْطَاْنَا

Said Nursî

Risale-i Nur'dan parlak

Fıkralar ve bir kısım güzel

Mektublar

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Lâtif, mânidar ve Beşaretli iki hâdiseyi beyan ediyorum.

B i r i n c i s i : Me'yusâne bir hâtıradan müjdeli bir ihtar.

Bu günlerde hâtırıma geldi ki: **Hayat-ı içtimaiyeye giren, hangi şey'e temas etse ekseriyetle günahlara mâruz kalıyor. Her cihetle günahlar serbestçe insanı sarıyorlar. Bu kadar günahlara karşı insanların hususî İbâdâtı ve Takvâsı nasıl mukabele edebilir? diye me'yusâne düşündüm. Hayat-ı içtimaiyedeki Risalet-ün-Nur Talebelerinin vaziyetlerini tahattur ettim. Risale-i Nur Şâkirdleri hakkında, necatlarına ve ehl-i Saadet olduklarına dair kuvvetli İşârât-ı Kur'aniyeyi ve Beşaret-i Aleviye ve Gavsiyeyi düşündüm. Kalben dedim ki: Herbiri, bin yerden gelen günahlara karşı bir dil ile nasıl mukabele eder, galebe eder, necat bulur? diye mütehayyir kaldım. Bu tahayyürüme mukabil ihtar edildi ki: Risalet-ün-Nurun Hakikî ve Sâdık Şâkirdleri mabeynindeki düstur-u esasî olan İştirâk-i A'mâl-i Uhreviye Kanuniyle ve samimî ve sâdık Tesanüd Sırriyle herbir Hâlis ve Hakikî Şâkird, bir dil ile değil, belki Kardeşleri adedince dilleriyle İbadet edip İstiğfar eder. Bin taraftan hücum eden günahlara karşı bin dil ile mukabele eder. İhlâs ve Sadâkat ve Sünnet-i Seniyyeye mütâbaat ve Hizmet derecesine göre o küllî Ubudiyete sahib olur.**

Bu büyük kazancı elden kaçırmamak gerektir. Bâzı Melâikenin kırk bin dil ile zikrettikleri gibi, Hâlis ve Hakikî Müttakî bir Şâkird dahi kırk bin Kardeşinin dilleriyle İbadet eder, Necâta müstehak olur, اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ.

İ k i n c i s i : Eski zamanda ondört yaşımda iken İcazet almanın alâmeti olan Üstad tarafından bir Cübbe bana giydirmek vaziyetine mâniler bulundu. Yaşımın küçüklüğüyle, memleketimizde büyük Hocalara mahsus Kisve giymek yakışmadığını; sâniyen, o zaman büyük Âlimler bana karşı Üstadlık vaziyetini değil, ya rakib veyahut teslimiyet derecesine girdikleri için, bana bir Cübbe giydirmek ve Üstadlık vaziyetini alacak kendilerine güvenenler bulunmadı ve Evliya-yı Azîmeden dört-beş Zâtın da vefat etmeleri cihetiyle ellialtı senedir İcazetin zâhir alâmeti olan Cübbeyi giymek, bir Üstadın elini öpmek, Üstadlığını kabûl etmek Hakkımı, bu günlerde yüz senelik bir mesafede Hazret-i Mevlânâ Zülcenâheyn Hâlid Ziyaeddin kendi Cübbesini pek garib bir tarzda bana giydirmek için gönderdiğini, bâzı emarelerle bana kanaat geldi. Ben de o Mübarek yüz yaşında **(Hâşiye)** Cübbeyi giyiyorum, Cenâb-ı Hakka şükrediyorum.

Said Nursî

* * *

EMİN VE FEYZİ'NİN ISPARTA'DAKİ KARDEŞLERİNE ÜSTADLARININ HASTALIĞI HAKKINDA BİR MEKTUBLARIDIR.

....

Ramazan-ı Şerifte beş gün Savm-ı Visal içinde gıda olarak ekmeksiz muhallebi üç ve beş-altı kaşık soğuk yoğurt; üçüncü gece, yarım kaşık muhallebi ve dördüncü gece İftarda sulu şehriyeden beş kaşık ve beş kaşık da yine o şehriyeden Sahurda ve yoğurt keza üç-dört kaşık, beşinci gece, tanesiz gibi gayet hafif şehriye beş-altı kaşık, sahurda ise yine beş-altı kaşık. İşte beş günde pirinç çorbası su sayılmamak şartiyle şehriyeden beş dirhem yoğurt süzülse on dirhem muhallebi susuz altı-yedi dirhem mecmuu otuz dirhem gıda ile beş gün Savm-ı Visal yalnız Teravih noksan olarak sair Vazifelerin yapılması Risaletün-Nur Şâkirdlerine ihata edilen İnayâtın Harikalarından bir Kerametini gördük.

Hem Üstadımızdan hiç görmediğimiz ikimiz (yâni Feyzi, Emin) Barla-Isparta Süleymanları gibi inceden inceye hastalık hiddetlerini tahrik etmemek için ihtiyat edemediğimizden şiddetli hiddetini gördük.

(Hâşiye): Risale-i Nur Şâkirdlerinden ve Âhiret hemşiremizden Asiye namında bir hanım eliyle o mübarek Emaneti aldım.

Bu hastalığında yine Eser-i Rahmettir ki, hiç hayal ve hâtıra gelmiyen Aşr-ı Âhirin gayet mühim gecelerinde Üstadımızın tam ifa edemediği Vazife yerinde bu havalide herbir Şâkird kendi hususi çalışmasından başka bir saati Üstad hesabına Risalet-ün-Nurun Şâkirdlerinin Mücahede-i Mâneviyelerine iştirâk ve onları hedef edip onların Defter-i A'mâline geçmeğe aynı Üstad gibi çalışmağa başladılar. Hatta Üstadımız diyordu: "Ehemmiyetsizliğimle beraber Isparta ve havalisindeki Kardeşlerimizin A'mâl-i Uhreviyesine bir medar-ı müheyyiç hükmünde benim kusurlu çalışmam kâfi gelmiyordu." Demek Üstad yerinde onun bir kaç saat çalışmasına bedel pek çok saatler aynı Vazifeyi görmeğe başladılar. Cenâb-ı Hak, Rahmetiyle bu hastalık vesilesiyle bir Şahs-ı Mânevi ve kuvvetli bir medar olacak bu tedbiri İhsan eyledi, cüz'iyyetten külliyyete çıkardı.

Hem bu hastalık letâifindendir ki, Üstadımızın hiç sesi çıkmıyordu, konuşamıyordu. Hiç beklenilmeden birden İftar vaktinde bir doktor geldi, elini tuttu. Üstadımız dedi ki: "Ben hastalığımı muayene ettirmem, ben hekimlere muhtaç değilim, Hekim Cenâb-ı Hakdır." Birden canlandı, sesi çıkmağa başladı. Güya kendisi bir doktor şeklini aldı, doktor ise bir hasta hükmüne geçti. Doktora ehemmiyetli bir Mektubu okudu, doktorun derdine deva olacak bir ilâç oldu. Sonra top atıldı. Doktora dedi: "Burada İftar et!" Doktor dedi: "Bu gün kusur etmişim Oruç tutamadım" demesiyle çok hayret ettiğimiz Üstadımızın vaziyeti Orucu bozmuş bir doktorun tıb noktasında hâkimane vaziyetini kabûl etmedi ki, o vaziyet ona verildi.

Evet Risale-i Nurun Şahs-ı Mânevisinden gelen Şifa Duası öyle yüz bin doktora mukabil gelir, diye biz de tasdik ettik. Hem bu hastalığın, Leyle-i Kadir'de Risalet-ün-Nur Talebeleri, - hususan mâsumlar - ettikleri Şifa Duaları öyle bir derecede Hârika bir surette te'sirini gösterdi ki Üstadımıza sıhhat halinden daha ileri bir surette bir vaziyet verildi. Leyle-i Kadr'e lâyık bir tarzda çalışmağa başladı. Risale-i Nur Şâkirdlerinden gelen bu Dua-i Şifa, hârika bir Mu'cize gibi bir Keramet olduğunu biz gözümüzle gördük.

Risale-i Nur Şâkirdlerinden
Emin, Feyzi

Bizden bir ay uzakta bulunan Risalet-ün-Nur Şâkirdleri, Üstadımızın hastalığının aynı zamanında hastalığının vaziyetini rü'yada aynen gördükleri gibi, Sabri ve Hâfız Alinin taifeleri de aynı vakitte burada yâni Kastamonuda olduğu gibi hasta olan Üstadımızın hesabına daha mühim bir tarzda çalışmışlar. Şöyle ki:

Sabrinin Mektubunun Bir Parçasıdır.

Üstadım Efendim!

Rahatsızlığınız ânında oradaki Menba-ı Nurun Mücahidleri bir saat mesai-i mâneviyelerini Hâdim-i Kur'an hesabına yaptıkları gibi bu havalide de bu seneye mahsus ifa edilen Mesai-i Diniye Tahdis-i Ni'met zımnında zikre vesile olduğu fakire bu sene Leyle-i Kadir'den bir gün evvel ihtar edildi ki: "Bu sene Leyle-i Kadri iki gece yap."

Bendeleri de Cemaate şöyle söyledim ki: "Üstadım (سَلَّمَهُ اللّٰهُ وَ عَافَاهُ) bâzı bu gibi Mübarek Geceleri bâzı maksadlara binaen o Leyle-i Mübarekeyi İhya için bir gece evvel, hatta mâhud geceden bir gece sonra daha İhyaya sa'yederlerdi. Biz de o isre ittibaan Onun hesabına Leyle-i Kadr'i iki gece yapacağız diye niyet ve karar ettik. Birinci gecede Evrad-ı Bahaiyye ve Tesbihat ve Sekine ve Delâil-ül Hayrat ve Cevşen-ül Kebir gibi Ders ve Virdlerimize çalıştık. İkinci gece keza; hem nasihat... Demek ittiba cihetiyle Üstadımızın hesabına yüz Cemaatle تَقَبَّلَ اللّٰهُ çalıştırılmışız. Sonra Isparta, Atabey, İslâmköy, Kuleönü vesaire gibi mahallerde de sair vezaifden mâadâ her gün Kur'an'ın Cüzlerini taksim suretiyle Hatm-i Kur'an, Üstad hesabına bütün Ramazanda ve Âyet-ül Kürsi Hatimleri kezâ... Şu halde, bu seneye mahsus yapılan İbâdât-ı Mâruzaların bir Hikmeti varmış ki bilmediğimiz halde Kastamonulu Kardeşlerimiz gibi Üstad hesabına çalıştırılmışız. Fimâba'd Rabbim uzun ömürler İhsan etsin, muammer, ebedi Şifa ve Deva ve İnayetler İhsan buyursun, اٰمِين!

Talebeniz
Sabri

* * *

NAMAZ TESBİHATININ FAZİLETİNE AİD ISPARTA'YA GÖNDERİLEN BİR MEKTUBTUR.

Bu günlerde ince bir mes'ele Kalbime geldi. Vaktinde Kaleme alamadım, vakit geçtikten sonra o ehemmiyetli Hakikata bir işaret ederiz.

Kardeşlerimizden birisinin Namaz Tesbihatında tekâsülüne binaen dedim: Namazdan sonraki Tesbihatlar Tarîkat-ı Muhammediyedir (A.S.M.) ve Velayet-i Ahmediyenin (A.S.M.) bir Evradıdır. O nokta-i nazarda ehemmiyeti büyüktür.” Sonra bu Kelimenin Hakikatı böyle inkişaf etti:

Nasılki Risalete inkıâlb eden Velayet-i Ahmediye (A.S.M.) bütün Velayetlerin fevkindedir, öyle de o Velayetin Tarikatı ve o Velayet-i Kübrânın Evrad-ı Mahsusası olan Farz Namazların akabindeki Tesbihat, o derece sair Tarikatların ve Evradların fevkindedir ve bu Sır dahi şöyle inkişaf etti:

Nasıl, Zikir Dairesinde bir meclisde veyahut Hatme-i Nakşiyede bir Mescidde birbiriyle alâkadar hey´et-i mecmuada nuranî bir vaziyet hissediliyor, öyle de: Kalbi hüşyar bir Zat, Namazdan sonra

سُبْحَانَ اللهِ سُبْحَانَ اللهِ deyip tesbihi çekerken, O Daire-i Zikrin Reisi olan Zât-ı Ahmediyenin (A.S.M.) müvacehesinde tesbih elinde yüz milyon adam tesbih çektiklerini mânen hisseder, O Azamet ve Ulviyetle

سُبْحَانَ اللهِ سُبْحَانَ اللهِ der. Sonra, O Ser-Zâkirin Emr-i Mânevîsiyle Ona ittibâan اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ dediği vakit, o Halka-i Zikrin ve O geniş Dairesi bulunan Hatme-i Ahmediyenin (A.S.M.) Dairesinde yüz milyon Müridlerin اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ larından tezahür eden azametli bir “حَمْد”i düşünüp içinde اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ ile iştirâk eder.

Ve hâkeza, اَللّٰهُ اَكْبَرُ اَللّٰهُ اَكْبَرُ ve Duadan sonra لاَ اِلٰهَ اِلاَّ اللّٰهُ

لاَ اِلٰهَ اِلاَّ اللّٰهُ otuzüç def´a O Tarikat-ı Ahmediyyenin (A.S.M.) Halka-i Zikrinde ve Hatme-i Kübrâsında o sâbık mâna ile o İhvân-ı Tarîkatı nazara alıp, O Halkanın Ser-Zâkiri olan Zât-ı Ahmediyeye (A.S.M.) müteveccih olup

اَلْفُ اَلْفِ صَلاَةٍ وَ اَلْفُ اَلْفِ سَلاَمٍ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللّٰهِ

der, diye anladım ve hissettim ve hayalen gördüm. Demek, Tesbihat-ı Salâtiyenin çok ehemmiyeti var.

Said Nursî

* * *

Hâfız Ali'nin bu def'aki Mektubunda çok mübarek ve yüksek Duası bizi en derin Ruhumuzdan mesrur edip şükre sevketti ve her musibet-zedeye ve hüzün ve kederlere düşenlere Mâna-yı İşârîsiyle meded-res ve halâskâr ve şifadar ve medar-ı sürur olan

اَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ve اِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا

her musibetzedeye baktığı gibi, bu geçen hastalık cihetiyle bize de baktığını yazıyor. Evet, Hâfız Ali (R.H.) O Noktayı tam görmüş. Ben de tasdikan derim ki: Eğer o hastalık yirmi derece tezâuf etseydi, bizlere kazandırdığı neticeye nisbeten yine ucuz düşerdi ve Rahmet olurdu. Fakat Hâfız Ali'nin (R.H.) Üstadı hakkında benim haddimden çok fazla isnad ettiği meziyet ve mâsumiyeti, onun mâsum lisaniyle hakkımda medih olarak değil, belki bir nevi' Dua olarak tasavvur ediyoruz.

Hem Hâfız Ali'nin, Sava gibi yerler, karyeler ve Isparta bir Medrese-i Nuriye hükmüne geçmesi ve Risale-i Nurun Sâdık Şâkirdleri hârikulâde olarak günden güne yükselmeleri, tenevvür etmeleri, bizleri belki Anadolu'yu, belki Âlem-i İslâmı mesrur ve müferrah eden bir Hakikatlı haber telâkki ediyoruz.

Âhir Fıkrasında **Muhbir-i Sâdık'**ın haber verdiği mânevî fütuhat yapmak ve zulümatı dağıtmak zaman ve zemini hemen hemen gelmiş diye Fıkrasına, bütün Ruh u Canımızla Rahmet-i İlâhiyyeden niyaz ve temenni ediyoruz. **Fakat biz Risalet-ün-Nur Şâkirdleri ise; Vazifemiz Hizmettir, Vazife-i İlâhiyyeye karışmamak ve Hizmetimizi Onun Vazifesine bina etmekle bir nevi tecrübe yapmamak olmakla beraber.. kemmiyete değil, keyfiyete bakmak; hem çoktanberi sukut-u ahlâka ve hayat-ı dünyeviyeyi her cihetle Hayat-ı Uhreviyeye tercih ettirmeğe sevkeden dehşetli esbab altında Risalet-ün-Nurun şimdiye kadar Fütuhatı ve zendekaların ve dalâletlerin savletlerinin kırılması ve yüzbinler bîçârelerin Îmanlarını kurtarması ve herbiri yüze mukabil binler hakikî Mü'min Talebeleri yetiştirmesi, Muhbir-i Sâdık'ın İhbarını aynen tasdik etmiş ve vukuat isbat etmiş ve ediyor ve إِنْ شَآءَ اللّٰهُ daha edecek. Hem öyle kökleşmiş ki, إِنْ شَآءَ اللّٰهُ hiçbir kuvvet, Anadolunun sinesinden Onu çıkaramaz.** Tâ âhir zamanda, hayatın geniş dairesinde asıl sahibleri, yâni Mehdi ve Şâkirdleri, Cenâb-ı Hakkın izniyle gelir, o Daireyi genişlendirir ve o tohumlar sünbüllenir. Bizler de kabrimizde seyredip Allaha şükrederiz.

Said Nursî

***

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bu günlerde Rumuzat-ı Semâniye'ye aid iki Risaleyi, ehemmiyetli Talebelere bir yere gönderdim. Yol kapandı, gitmedi. O iki Risaleyi tekrar dikkatle mütalâa ettim. Fikren dedim ki: "Bu zevkli ve güzel ve meraklı şirin bir maksada giden bu Tevafuklu yolda ne için sevkedilmeden perde indi, başka yolda sevkedildik, çalıştırıldık?" Birden ihtar edildi ki: O gaybî Esrarı açacak olan meslekten yüz derece daha ehemmiyetli ve kıymetli ve umumî ihtiyaca medar ve herkes bu zamanda ona şiddetle muhtaç ve İslâmiyetin temel taşları olan Hakaik-ı Îmaniye Hazinesine Hizmet etmeğe ve istifadeye zarar gelecekti. Çünki o Esrar-ı Gaybiye, zevkli ve meraklı olduğu için nazarı kendine çekecekti. En büyük ve en yüksek maksad olan Hakaik-ı Îmaniyeyi ikinci derecede bırakacaktı. Onun için idi ki, Sûre-i إِذَا جَآءَ نَصْرُ اللّٰهِ Remzinde Esrar-ı Gaybî

gösterildi, birden kapandı, perde indi. Hem bu Sır için idi ki, o yolda istihdam edilmedik; yalnız o Meslek-i Tevafukıyenin tereşşuhatından Risale-i Nurun Hakkaniyetine bir imza ve Cezâletine bir zînet ve Hurûf-u Kur'aniyenin İntizamından ve vaziyetinden tezahür eden bir nevi' İ'caz çıktı, daha o yolda çalıştırılmadık.

Said Nursî

* * *

RÜ'YA HAKKINDA ISPARTA'YA GÖNDERİLEN BİR FIKRADIR.

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Hediyeniz Kastamonuya geleceği ânında rü'yada gördüm ki: Bizlere bir Ferman-ı Şâhâne, mânevî bir cânibden geliyor, Kemal-i Hürmetle ellerinde tutup bize getiriyorlar. Biz baktık ki, O Ferman-ı Âli, Kur'an-ı Azîmüşşan olarak çıktı. O halde bu mâna Kalbe geldi: Kur'an yüzünden Risalet-ün-Nurun Şahs-ı Mânevîsi ve biz Şâkirdleri, bir terfi' ve terakki Fermanını Âlem-i Gaybdan alacağız. Şimdi tâbiri ise, o fermanı temsil eden mâsumların Kalemiyle mânevî Tefsir-i Kur'ânîyi aldığımızdır.

Bu rü'yânın şimdiki tâbiri çıkmadan bir iki saat evvel, Feyzi ile Emin'in gösterdikleri tâbir dahi Hakdır, ehemmiyetlidir. Hem bu medar-ı sürur ve ferah olan Hediye-i Nuriyeyi bir Hiss-i Kablelvuku' ile benim Ruhum tam hissetmiş, Akla haber vermemiş idi ki, o gelmeden iki gün evvel Feyzi ve Emin'in Fıkrasında beyan edilen rü'yayı gördüğüm gecenin gününde sabahtan akşama kadar ve ikinci gününde kısmen hiç görmediğim bir tarzda bir sevinç, bir sürur hissedip mütemadiyen bir bahane ile ferahımı izhar edip otuz-kırk def'a tebessüm ile güldüm. Hem ben, hem Feyzi taaccüb ve hayret ettik. Otuz günde bir def'a gülmiyen, bir günde otuz def'a gülmek bizleri hayrette bıraktı. Şimdi anlaşıldı ki; o sürur, o sevinç mezkûr mânevi Fermanı temsil eden Mâsumların ve Ümmîlerin Kalemlerinin yazıları, Nesl-i Âtînin sahâif-i hayatlarına, Âlem-i İslâmın sahife-i mukadderatına ve Ehl-i Îmanın istikbalinin defterlerine Neşr-i Envar edeceklerinin ve o mâsumların hâlis ve sâfi amelleri ve Hizmetleriyle sahife-i a'mâlimizde hasenatlarını yazıp kaydetmesinin ve Risale-i Nur Şâkirdlerinin

istikbalinin mukadderatını mes'udâne idamesinin haberini veren o hediyeden, ve daha gelmeden geliyordu. Ben o azîm yekûndan hisseme düşen binden bir cüz'ünü Ruhen hissetmiş idim ki, beni mesrurane heyecana getirmişti.

Evet, böyle yüzer mâsumların makbûl amelleri ve reddedilmez Duaları, sair Kardeşlerimin defterlerine geçmesi misillû, benim gibi günahkârın Sahife-i A'mâline dahi girmesi, binler sürur ve sevinç verebilir. Böyle karanlık bir zamanda, bu ağır şerait altında böyle mâsumane ve kahramanane çalışmak için, biz hem o Mâsumları, hem o Ümmîleri, hem onların Muallimlerini, hem peder ve validelerini, hem köylülerini, hem Anadoluyu, hem memleketlerini tebrik ederiz. O Mübarek Mâsumların ve Ümmîlerin herbirisine birer hususî teşekkür ve tebriknâme yazmak elimden gelseydi yazacaktım.

Said Nursî

* * *

EMİN VE FEYZİ'NİN ISPARTALI KARDEŞLERİNE GÖNDERİLMİŞ BİR FIKRASIDIR

Isparta'da bulunan Kardeşlerimize;

Lâtif bir rü'yanın Kadere aid bir mes'eleyi şuhud derecesinde bize kanaat verdiği gibi, o lâtif rü'yanın ikinci parçası bizlere mânevi bir Müjde ve Beşaret verdiği cihetle, siz Kardeşlerimize beyan ediyoruz. Şöyle ki:

Üstadımız rü'yada görüyor ki: Ben (yâni Feyzi) ile beraber gezmeye çıkıyoruz. Giderken birden Üstadımıza söylüyorum ki: "Burada ben, ayının tesbihini toplayacağım." Üstadımız da bakıyor ki, beyaz ipler gibi dolaşmış birşey görüyor. Bu acib güldürecek sözümden ve ayıya tesbih isnad etmek vaziyetimden çok şiddetli gülerek uyanmış. Uyandıktan sonra da gülmüş. Akşama kadar hiç görülmemiş bir tarzda yirmi-otuz def'a o hâdise-i nevmiyeyi gülerek benimle mülâtefe etti. Münasebeti olmayan bâzı şeylerle tâbire çalıştıksa da münasebet tutmadı. Sonra aynı ikinci günün aynı saatinde, bana benziyen bir dost (ki rü'yada Üstadıma benim

suretimde görünmüş) Üstadımızın yanına geldi, dedi ki: "Ayının yağını toplayanlardan alıp, Müezzin ve tesbih yapan bir adam tavsiyesiyle mühim bir adama her sabah hastalık için yutmasını nasıl görüyorsunuz?" Üstadımız da rü'yada güldüğü gibi aynı öyle gülmüş, birden rü'ya hâtırına gelip bu acib ve aynı aynına tâbiri kemal-i taaccüb ve hayretle karşılayıp ona demiş: "Sakın istimâl etmesin!"

"Yirmisekizinci Mektub"un Birinci Risalesinin Altıncı Nüktesinde, Rü'ya-yı Sâdıka, Kader-i İlâhî herşey'i ihâta ettiğine bir hüccet-i kâtıa hükmünde Üstadımızın binler tecrübe ile gördüğü gibi, aynen bu vâkıa dahi bizlere şuhud derecesinde kat'î isbat etti ki: "Hâdisât, vücuda gelmezden evvel mukadderdir, malûmdur, muayyendir, Kader-i İlâhînin mîzanlariyle geliyor" diye bu Rükn-ü Îmâniye bize gayet kat'i bir nümune oldu.

Hem rü'yanın ikinci tabakasında Üstadımız diyor ki: "Ona ve Risale-i Nurun hey'etine bir Ferman geliyor." Birden geldi. O Kudsî Ferman, Kur'an çıktı. Bunun tâbiri aynı günün aynı tecrübe saatinde Hizb-ül-Ekber-i Kur'ânî, ümid edilmediği o vakitte Asiye Hanımın hanesinde tezyin için gönderilen Hizb-ül-Ekber yüz senelik güzel bir kab içerisinde, o kabın üzerinde Sırma ile padişahın mühim fermanlardaki Turra-i Şâhâne işlenmiş gördük. Üstadımız dedi ki: "Ferman geldi diye Kur'an çıktı, şimdi de Kur'an'ın Hizb-ül-Ekberi geldi." Üstünde Ferman turrası bulunduğundan, Risale-in-Nurun hey'etine Beşaretli ve Medar-ı Feyz ve Terakki ve bir Ferman-ı Rabbânî hükmüne geçeceğini Rahmet-i İlâhiyyeden bekleriz. Hem bu tâbirden az sonra sizlerin kıymetdar hediyelerinizi aldık ki, rü'yanın tam tâbiri çıktı. Orada bulunan umum Kardeşlerimize Selâm, arz-ı hürmet eder, Dualarınızı isteriz.

Risale-i Nur Şâkirdlerinden
E m i n , F e y z i

* * *

ISPARTA'YA GÖNDERİLEN BİR MEKTUB

Aziz Sıddık Kardeşlerim,

Namaz Tesbihatının Sırrına göre, nasılki Namazdan sonra Tesbih ve Zikir ve Tehlil ile Hatme-i Muazzama-i Muhammediye (A.S.M.) ve Zikir ve Tesbih eden ve ruy-i zemin kadar geniş bir Halka-i Tahmîdat-ı Ahmediye (A.S.M.) Dairesine tasavvuran ve niyeten girmek, Medar-ı Füyuzat olduğu gibi, biz dahi Risalet-ün-Nurun geniş dairesine ve Halka-i Envârında Ders alan ve çalışan binler mâsum lisanların ve mübarek ihtiyarların Dualarına ve A'mal-i Sâlihalarına hissedar olmak ve اَمِين demek hükmünde olan Tayy-i Mekân ederek gıyaben omuz omuza, diz dize bulunmak hayaliyle ve niyetiyle ve tasavvuriyle kendimizi fevkalhad bahtiyar biliyoruz. Hususan âhir ömrümde böyle kıymetdar mâsum mânevî evlâdları ve yüzer Abdurrahmanları bulmak benim için dünyada bir Cennet hayatı hükmüne geçiyor.

Geçen Ramazan-ı Şerifte hastalık münasebetiyle herbir Kardeşim benim hesabıma bir saat çalışmasının büyük bir neticesini Aynelhak ve Hakkalyakîn gördüğümden, böyle Duaları reddedilmez mâsumların ve mübarek ihtiyarların ve Üstadlarının benim hesabıma olan Duaları ve Çalışmaları benim Risale-i Nura Hizmetimin Uhrevî bir Netice-i Bâkiyesini dünyada gösterdi.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Kardeşiniz
S a i d N u r s î

* * *

RİSALE-İ NURUN KÜÇÜK VE MÂSUM ŞAKİRDLERİ

Risale-i Nurun küçük ve mâsum Şâkirdlerinden elli-altmış Talebenin yazdıkları Nüshaları bize de gönderilmiş, biz de o parçaları üç cilt içinde cem'ettik, hem o mâsum Şâkirdlerin bâzılarını isimleriyle kaydettik. Meselâ: Ömer onbeş yaşında, Bekir dokuz yaşında, Hüseyin onbir yaşında, Hâfız Nebi oniki yaşında, Mustafa ondört yaşında, Mustafa onüç yaşında, Ahmed Zeki onüç yaşında, Ali oniki yaşında, Hâfız Ahmed oniki yaşında... bu yaşta daha çok çocuklar var, uzun olmasın diye yazılmadı.

İşte bu mâsum çocukların Risalet-ün-Nurdan aldıkları Derslerinin ve yazdıklarının bir kısmını bize göndermişler, biz de onların isimlerini bir cetvelde dercettik. Bunların bu zamanda bu ciddî çalışmaları gösteriyor ki: **Risalet-ün-Nurda öyle mânevî bir zevk ve câzibedar bir Nur var ki; mekteblerdeki çocukları okumağa şevkle sevketmek için icad ettikleri her nevi eğlence ve teşviklere galebe edecek bir Lezzet, bir Sürur, bir Şevk Risalet-ün-Nur veriyor ki, çocuklar böyle hareket ediyorlar.** Hem bu hal gösteriyor ki: **Risalet-ün-Nur kökleşiyor;** اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ **daha hiçbir-şey Onu koparamıyacak, Ensâl-i Âtiyede devam edecek.**

Aynen bu mâsum küçük Şâkirdler gibi Risalet-ün-Nurun câzibedar dairesine giren Ümmî İhtiyarların dahi kırk-elli yaşından sonra Risalet-ün-Nurun hâtırı için yazıya başlayıp yazdıkları kırk-elli parçayı iki-üç mecmua içinde dercettik. Bu Ümmî İhtiyarların ve kısmen çoban ve efelerin bu zamanda bu acib şerait içinde Herşey'e tercihan Risale-i Nura bu suretle çalışmaları gösteriyor ki: **Bu zamanda Risalet-ün-Nura ekmekten ziyade ihtiyaç var ki; harmancılar, çiftçiler, çobanlar, yörük efeleri, hâcât-ı zaruriyeden ziyade Risale-in-Nura çalışmaları, Risalet-ün-Nur'un Hakkaniyetini gösteriyorlar.**

Bu cildde az, sair altı cild-i âherde mâsumların ve İhtiyar Ümmîlerin yazılarının tashihinde çok zahmet çektim, vakit müsaade etmiyordu. Hâtırıma geldi ve mânen denildi ki: Sıkılma, bunların yazıları çabuk okunmadığından, acelecileri yavaş yavaş okumağa mecbur ettiğinden, Risale-i Nurun gıda ve taam hükmündeki Hakikatlarından hem Akıl, hem Kalb, hem Ruh, hem nefis, hem his hisselerini alabilirler. Yoksa, yalnız Akıl cüz'î bir hisse alır, ötekiler gıdasız kalabilirler. **Risale-i Nur, sair İlimler ve kitablar gibi okunmamalı. Çünki ondaki Îman-ı Tahkikî İlimleri, başka İlimlere ve Marifetlere benzemez, Akıldan başka çok Letâif-i İnsaniyenin de Kût ve Nurlarıdır.**

E l h â s ı l : Mâsumların ve Ümmî ve İhtiyarların noksan yazılarında iki faide var:

B i r i n c i s i : Teennî ve dikkatle okumağa mecbur etmektir.

İ k i n c i s i : O mâsumane ve hâlisane samimî ve tatlı

dillerinden, Derslerinden Risale-i Nurun şirin ve derin mes'elelerini lezzetli bir hayretle dinlemek ve Ders almaktır.

S a i d N u r s î

* * *

ISPARTAYA GÖNDERİLEN BİR FIKRADIR

Risalet-ün-Nur, kendi sâdık ve sebatkâr Şâkirdlerine kazandırdığı çok büyük kâr ve kazanç ve pek çok kıymettar neticeye mukabil, fiat olarak o Şâkirdlerden tam ve hâlis bir Sadâkat ve dâimî sarsılmaz bir Sebat ister. Evet, Risalet-ün-Nur onbeş senede Medresede kazanılan kuvvetli Îman-ı Tahkikîyi onbeş haftada ve bâzılara onbeş günde kazandırdığını yirmi senede yirmi bin Zat tecrübeleriyle şehadet ederler.

Hem **"İştirâk-i A'mâl-i Uhreviye"** Düsturiyle, herbir Şâkirdinin herbir günde binler hâlis lisanlariyle edilen makbul Duaları ve binler Ehl-i Salâhatın işledikleri A'mâl-i Sâlihanın misil Sevablarını kazandırıp her bir Hakikî Sadık ve Sebatkâr Şâkirdlerini amelce binler adam hükmüne getirdiğini, Kerametkârane ve Takdirkârane İmam-ı Ali'nin üç İhbarı ve Keramet-i Gaybiye-i Gavs-ı A'zamdaki tahsinkârane ve teşvikkârane Beşareti ve Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyanın kuvvetli işaretle **o hâlis Şâkirdler Ehl-i Saadet ve Ehl-i Cennet olacaklarını müjdesi pek kat'î isbat ederler. Elbette böyle bir kazanç, öyle bir fiat ister. Mâdem Hakikat budur; Risale-i Nur Dairesinin yakınında bulunan Ehl-i İlim ve Ehl-i Tarîkat ve sofî meşreb Zatlar, Onun Cereyanına girmek ve İlim ve Tarîkattan gelen Sermayeleriyle Ona kuvvet vermek ve genişlenmesine çalışmak ve Şâkirdlerini teşvik etmek ve bir buz parçası olan enaniyetini tam bir havuzu kazanmak için O Dairedeki Âb-ı Hayat havuzuna atıp eritmek gerektir ve elzemdir. Yoksa başka bir çığır açmakla hem o zarar eder, hem bu müstakim ve metin Cadde-i Kur'aniyeye bilmiyerek zarar verir, belki zendekaya bilmiyerek bir nevi yardım hesabına geçer.**

S a i d N u r s î

LÂTİF BİR TEVAFUKA İŞARET EDEN BİR FIKRADIR

Otuzaltı yapraktan ibaret ve İmam-ı Ali'nin fevkalâde takdirine mazhar olan Otuzikinci Söz'ün kendi kendine gelen beşbin yediyüz onbeş Tevafuku, Risalet-ün-Nurun bu havalideki gayet mühim bir Talebesi olan Ahmed Nazif'in Nüshasında çıkmıştır. Demek o Risalenin Hatt-ı Hakîkisine rastgelmiş ki, bu Hârika Kerameti göstermişler.

Hem iki Husrev'i Risale-i Nur Dairesine ve Bekir Sıdkıya Kerametini gösterip Îmana getiren ve Tılsım-ı Kâinatın üçte birisini halleden, onbeş yapraktan ibaret olan Otuzuncu Söz yine Kahraman Nazif'in Nüshasında tekellüfsüz üçbin sekizyüz otuzbeş Tevafuku... Biz, gözümüzle bu Keramet-i Tevafukiye-i Nuriyeyi gördük **(Haşiye).**

Halil, Hilmi, Salâhaddin, Emin, Feyzi
Said Nursî

* * *

HÂFIZ MUSTAFANIN BİR FIKRASIDIR

Aziz Üstadım!

O cereyanın hücumu ânında köyümüzde nahiye müdürü ve daha zâhiren mühim me'murlar bulunduğu halde, şifahen isimlerimizle ihbar edip taharri ettirmek istedikleri halde, Hazret-i Esedullah Ali كَرَّمَ اللّٰهُ وَجْهَهُ ve Gavs-ı A'zam gibi çok mânevî Üstadlarımızın mânevî yardımlarıyla akim kalıp; hattâ o me'murları aleyhimize değil, lehimize mânevî darbeleriyle çevirdiler.

اَلْفُ اَلْفِ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّى

Mektubu mütalâa ettik. Acibdir ki, bizim kusurumuzdan ve ufacık ihtiyatsızlığımızdan gelen o te'sirsiz cereyanı haber veriyor gördük. Çünki: "Bir kısım avâm-ı nâs ve bid'alara tâbi bir kısım

----

(Hâşiye): Bu Risalede ا lerin mecmuu yüz kırkdört çıkmış; tam tamına Said olup Müellifinin imzasını gösteriyor.

ulemâ-i zâhir, hakikaten kendilerinin pis ve dalâlet bataklığından giden yollarında arkadaşlık etmiyen ve bir Cadde-i Kübrâyı bulan Risalet-ün Nur Şâkirdlerini zemmediyor" diye sizden gelen o Mektub haber veriyordu. Hakikaten öyle oldu. Mektubtan bir gün sonra, merakı mucib üzerimizde hiçbir te'sir kalmadı.

Talebeniz
Hâfız Mustafa

* * *

EMİN VE FEYZİNİN ISPARTADAKİ KARDEŞLERİNE YAZDIĞI BİR FIKRADIR

Evet, Isparta'da bulunan Kardeşlerimizin haber verdikleri bu ehemmiyetli hâdise-i taarruziyeye teşebbüs vukuu zamanında muhaberemiz kesildiği halde, mütemadiyen her vakit Üstadımız, aynı taarruza mâruz bulunuyoruz gibi bizi (yâni Feyzi ve Emin'i) îkaz ediyordu. **"Dikkat ediniz, dört cihetle bize taarruz var; demir gibi sebat ediniz, bir halt edemezler."** Biz de bakıyorduk ki, bizde birşey yok; hissetmiyorduk. Hem o gaybî hâdiseyi bertaraf etmek için mutabık bir Mektub bize yazdırdı, size gönderildi.

Risale-i Nur Şâkirdlerinden
E m i n , F e y z i

* * *

HULÛSİ BEYİN BİR FIKRASIDIR

"Lâhika"nın bu def'a irsal buyrulan kısmını aldım. لَهُ الْحَمْدُ

Kudsî Vazifede istihdamımız devam ediyor. Hakikaten insan, Seyyidinin mütenevvi Hizmetler arasında böyle nurlu ve nuranî Hizmette bulundurmasını hissedince, zaten ücretini peşin alan bir köle olduğunu da nazar-ı dikkate alınca bütün zerrat-ı Kâinat kadar dil ile hamdetmek istiyor. Yâni Kalbinde yanan اَلْحَمْدُلِلّٰهِ kandili, herşey'i müsebbih ve hâmid gösteriyor ve güzel bir Niyetle, o hâmidlerin Hamdini ve müsebbihlerin Tesbihini ve o şâkirlerin Şükrünü beraberce Seyyidine takdime bir iştiyâk hissediyor.

Nurlu ve Kudsî Mektublarınız yekdiğerini tâkib ettikçe, Hakikaten Tahkikî Îmanın kemale doğru seyran ettiği görülüyor. Bu âciz Kardeşiniz şüphesiz bir surette Îman ettim ki: **Şeriat-ı Garra-i Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâmın Hakaikına, Ruhuna nüfuz etmenin en kısa, en hatarsız, en zevkli Tarîkı, Risale-in-Nura İntisabladır.**

Evet, bahtiyar odur ve ona derler ki: Risalet-ün-Nura intisab etmiş, bütün Mü'minleri kendisine tam hakikî Kardeş bilip bu zulmetli asırda Îman-ı Tahkikî Nuriyle Cadde-i Kübrâ-yı Ahmediyeyi (A.S.M.) buluyor.

Nihayetsiz şekillere, karışıklıklara rağmen بِسْمِ اللّٰه ile açılan Risalet-ün-Nur kapısından girince, tıfıl iken "Ümmetî" diyen Şefîini ciddî sevmek, yâni Sünnet-i Seniyyesine ittiba eylemenin muaccel mükâfatı olarak buluyor. Her Emri işlerken, bu Emri Cânib-i Haktan bu Ümmete Getireni; her Nehyi yapmamağa cebrederken, bu Nehyi Taraf-ı İlâhîden bu Ümmete Getireni düşüne düşüne, Derslerde geçtiği gibi, bütün ömür dakikaları İbadet olabilir. Ve O Habib-i Hüda, O Şefî-i Rûz-i Cezâyı her işinde nümune etmek azminden mütevellid Muhabbet, o Habîbin bulunduğu Âleme göçmeyi sevdirecek hale getiriyor ve böylece

مُوتُوا قَبْلَ اَنْ تَمُوتُوا Sırrı tezahür ediyor.

Tezekkür-ü Mevt veya Rabıta-i Mevt, تَفَكُّرُ سَاعَةٍ خَيْرٌ مِنْ عِبَادَةِ سَنَةٍ

E l h â s ı l : Ne arasak, hep Risalet-ün-Nurda güneş gibi görünüyor. Risalet-ün-Nur Şâkirdleri dikkat etseler, daha bu fâni âlemde iken لِوَاءُ الْحَمْدِ اَحْمَدِى (Aleyhissalâtü Vesselâm) altında bulunduklarını İnayet-i Hakla anlarlar.

Âcizane fehmedebildiğim şu anda Kalbime gelen Hakikatlara istinaden diyeceğim ki: Bu dalâlet ve bid'aların ve dinsizliğin tâun ve vebâdan daha ziyade ve daha şiddetli sârî illetlerine karşı Risalet-ün-Nurun getirdiği ve tâlim ve tefhim ettiği çok Hakikatlardan Sünnet-i Ahmediyeye (A.S.M.) Temessük Dersini en hakikî olarak alan, Risalet-ün-Nur Şâkirdleridir. Onlar bu Temessük ve

İntisablarının, iki kere iki dört eder kat'iyyetinde mazhar oldukları İnayet-i Rabbaniye şehadetiyle, muaccel mükâfatlarını görüyorlar. Yâni: Burada Sünneti ile dalâlet ve bid'at ve dinsizlik ateşlerinden kurtaran mensub olduğumuz Şeriatın Mübelliği; burada halâs ve mukavemetle, âhir hayatımızda Îman ile, Haşr-i Ekberde Şefaatiyle إِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ ebedî sevindirecektir diyorlar, diyebiliyorlar.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّى

Mâdem ki böyle olmuştur; o halde şüphesiz Risalet-ün-Nurun İntişarındaki maksad, şu zamanın insanlarına Tahkikî Îmanı Ders vermek, mütehayyirlerini kurtarmak, müteharrilerini takviye ve tarsin etmek, zendeka ve ehl-i ilhadı iskât ve ilzam etmektir. Amma fitne ateşleri âfet halini alan bu zamanda, cam ile Elmasın beraber satıldığı bir çarşıda bu mübarek Nur'ları, yâni şânında إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَ إِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ buyurulan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyanın hakikî Tefsirleri olan Risalet-ün-Nurun hakaretten sıyaneti için, hem سِرًّا تَنَوَّرَتْ Sırr-ı Tenvirini Rahîm ve Kerîm Rabbimiz irade ve takdir buyurmuş.

Risale-i Nur Şâkirdlerinden
H u l û s i

* * *

HALİL İBRAHİMİN RİSALE-İ NURA HİTABEN YAZDIĞI BİR FIKRADIR.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلَى الرِّسَالَةِ النُّورِيَّةِ Şümus-u Kur'anın Envarlarından in'ikâs eden Ecram-ı Ulviye, Seyyarat ve Sevabit-i Kevkebiye ve Ezhar-ı Müzeyyene-i Ravza-i Safaiyye ve Hakaik-Âşina ile memlû Dürr-i Meknune

اَلْمُؤَيَّدُ بِالدَّلاَئِلِ الْعَقْلِيَّةِ وَالتَّسْلِيمِيَّةِ olan

Risale-i Nuriye, Esrar-ı Kitabullah, Âlemi ziyalandırdı ve إِنْ شَاءَ اللّٰهُ dâimî ziyalandıracaktır. Ve öyle bir Şâheserdir ki, Selef-i Salihînin Eserlerinin sonunda gelmekle hepsinden ileridedir. Öyle mebzul bir Feyz var ki, en zulmetli kalbleri dahi Nûr-u Îman ile nurlandırır. Ve öyle bir Mârifet-i İlâhiyyeyi serd ve beyan eyler ki, körlere bile gösterdi.

O, benim gözümün Nuru, Kalbimin Süruru, Gönlümün Bülbülü, Ruhumun Gıdası, Letâifimin İncilâsı, Cânımın Cânı...

Ben Onun herbir Hakikatına bin can versem, إِنْ شَاءَ اللّٰهُ **bir cana mukabil Bâkide bin can alacağım. O, benim Kabirde Enîsim, Berzahda Refikim, ve Mizanda A'mâlim, Sırat'ta Burak'ım, Cennet'te yoldaşım...**

Ben Onun hakkında nasıl târif edebilirim? Yirmisekizinci Mektubta serdedilen

وَ مَا مَدَحْتُ مُحَمَّدًا بِمَقَالَتِى ۞ وَ لٰكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِى بِمُحَمَّدٍ

fehvasınca ben de derim:

وَ مَا مَدَحْتُ رِسَالَةَ النُّورِ بِمَقَالَتِى ۞

وَ لٰكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِى بِرِسَالَةِ النُّورِ

Hem ne haddime düşmüş ki, O Menşur-u Kur'an'dan bahsedeyim! Olsa, olabilse bu fakir, Ondan istişfa (اِسْتِشْفَاء) ve istişfa' (اِسْتِشْفَاع) ve istifaza edebilir. Şöyle ki:

اَگَرْ نَه خَواهِى دَادْ نَه دَادِى خَواهْ Kaidesince Rıza-yı Bârî'nin kendisinden hoşnud ve râzı olmasını isteriz. Ve Onun Nuriyle dünyada bütün Âlem-i İslâmın nurlanmasını isteriz. Ve Talebelerinin dünyada birer Arslan ve Âhirette birer Sultan olmasını ve Livâ-ül-hamd Sancağının altında, önünde Üstadımızla, bütün Talebeleriyle varmak isteriz.

E l h â s ı l : İstemesini bilmediğim için maddî ve mânevî bütün Rızk ve İhtiyaçlarımızın verilmesini, Üstadımın İstemesini isteriz. Orada bulunan Kardeşlerimizin, başda Üstadımız olarak,

cümlesine ayrı ayrı Selâmlarla sıhhat ve âfiyette berdevam olmasını isteriz.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Talebeniz
Halil İbrahim

(Risale-i Nurun mühim Erkânından bulunan ve bu Ayn-ı Hakikat olan Mektubunu bizlere gönderen Halil İbrahim Kardeşimizin sözlerini âciz lisanım söylemeğe ve âtıl Kalemim yazmağa muktedir değilse de her hususta bu mübarek Kardeşimizin fikrine bütün Ruh u Cânımla iştirak ediyorum. Hem Kalbime bakıyordum. Bu Mektubu yazarken Lisanıma tercüman olamayan Kalbim de aynen bu medhe manen iştirak edip beraber o Kardeşimle söyler gibi hissedip telezzüz ederim. Eğer söyleyebilseydim, ben de böyle söylerdim.)

F e y z i

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz Sıddık Kardeşlerim,

Bu yeni hâdise-i taarruziyeden müteessir olmayınız. Çünki, mükerrer tecrübelerle, **Risalet-ün-Nur İnayet altındadır. Hiçbir tâife, şimdiye kadar böyle ehemmiyetli Hizmette bizler kadar az meşakkat ile kurtulan olmamış.** Hem geçen Ramazandaki hastalığım ve Eskişehirdeki musibetimiz gibi çok vâkıalarla; zâhirî sıkıntılı, meşakkatli hâlât altında Risalet-ün-Nurun faidesine aid İnkişafatı ve daha te'sirli Fütuhatı görülmüş. اِنْ شَاءَ اللّٰهُ , bu sıkıntılı hâdise dahi münafıkların aks-i maksudiyle Risalet-ün-Nurun Fütuhatı başka mecralarda Teshile vesile olur.

Beşinci Şuâ ellerine geçmesi ehemmiyetlidir. Fakat bunda bir Hikmet var. Belki onlara kendi mesleklerini bildirmek ve Cehenneme gidenin mahiyetini bilmek için fevkalâde ve iktidarımız haricinde bir Kaza-yı İlâhî diye Cenâb-ı Hakkın Hikmetine ve İnayetine ve Hıfzına îtimad edip merak etmeyiniz.

Hem siz, hem onlar bilsinler ki; **Sadaka belâyı def'ettiği gibi, Risalet-ün-Nur Anadolu'dan hususan Isparta ve Kastamonudan âfât-ı semâviye ve arziyeyi def ve ref'ine vesiledir.** Evet Sabri'nin يَا اَرْضُ ابْلَعِى ... وَاسْتَوَتْ عَلَى الْجُودِىِّ الخ Âyetinden istihraç ettiği mâna Hakdır ve Mutabıkdır.

Evet, **Risale-i Nur, Sefine-i Nuh gibi Anadolu'yu Cebel-i Cûdi hükmüne getirip, küre-i arzın yangınından ve tûfanından kurtulmasına sebeptir. Çünki zaaf-ı îmandan gelen tuğyan ekserî musibet-i âmmeyi celbettiği gibi, Îmanı fevkalâde kuvvetlendiren Risalet-ün-Nur, o musibet-i âmmeyi dairesinin haricine bırakmağa Rahmet-i İlâhiyye tarafından vesile oldu. Bu Ehl-i Îman, bu Anadolu halkı, Risalet-ün-Nura girmeseler de, ilişmesinler. Eğer ilişseler, yakında bekliyen yangınlar, tûfanlar, tâunların istilâsına uğrayacaklarını düşünsünler, akıllarını başlarına alsınlar.** Mâdem biz onların dünyalarına karışmıyoruz, onlar da bizim bu derece Âhiretimize karışmaları onlara felâket getirmek ihtimali kavîdir.

İşte bu sekiz aydır, hususan bu heyecan veren bu hâdiselerle beraber, şimdi yanımda bulunan Feyzi, Emin ile ve bütün dostlar şahiddir ki; bu sekiz ay zarfında birtek def'a ne harb-i umumî, ne de siyaseti sormamışım. Ve odamda işitilen radyoyu da üç senedir dinlemedim. Halbuki ben, binler adam kadar dünyaya bakmak münasebetim var. **Demek bize ilişen, doğrudan doğruya Îmana tecavüz eder. Onları Cenâb-ı Hakka havale ediyoruz. Hem ehl-i siyasetle hiçbir münasebetimiz olmadığı halde, kat'î bilsinler ki: Bu memlekette, bu asırda, bu milleti anarşilikten, tereddi ve tedenni-i mutlaktan kurtaracak yegâne çâre, Risalet-ün-Nurun Esasatıdır.**

Bu hâdisede sıkıntı çeken mâsumlar ve Üstadları bilsinler ki: Ağır şerait altında bir saat nöbet, bir sene İbadet ve bir saat hakikî Tefekkür-ü Îmanî bir sene Tâat hükmüne geçtiği gibi, اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ onların sıkıntıları da öyle Sevaba medar olur. Onlar da, merak edip teessür ile değil, ferah ve sürur ile karşılamalı. Fakat Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü Anh'ın iki kere سِرًّا بَيَانَةً سِرًّا تَنَوَّرَتْ demesine binaen, biz her vakit ihtiyatlı olmak ve tam sakınmak vaziyetini muhafaza etmeğe mükellefiz. Risale-i Nurun mensubları, şuur ve ihtiyarları haricinde birbiriyle münasebettar, birbirinin hâdiseleriyle alâkadar olduğuna bir delil de, bu günlerde oldu. Şöyle ki:

Oradaki hâdisenin vukuundan bu güne kadar, buradaki muhtelif tabakalardaki Talebelerin vaziyetleri ehemmiyetli bir hâdise yüzünden değişmiş gibi çekinmek ve münafıkların nazarını kendilerine ve bizlere celbetmemek için tevakkuf devresi geçti. Hem Nazif gibi bir çok zâtın rü'yalarının tâbirleriyle, sizin hâdiseniz olduğunu anladık.

Umum Kardeşlerimize birer birer, hususan musibetzedelere Selâm ve Dua ediyoruz. Cenâb-ı Hak, onları çabuk kurtarıp, **(Hâşiye)** Vazifelerinin başlarına geçirsin, اَمِين!

Kardeşiniz
S a i d N u r s î

* * *

RİSALE-İ NURUN MÜHİM BİR RÜKNÜ OLAN HAFIZ ALİNİN (R.H.) FIKRASIDIR

Aziz Üstadım Efendim!

"Bu acib zamanın en büyük tehlikesi, Hadîs-i Şerifle sabit olan Âhir Zamanda çok ehl-i sefahet ve gaflet dünyadan îmansız çıkmak yarasını Lisan-ı Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyanla, kabre Îman ile girmek ilâciyle tedavi eden Risalet-ün-Nur Şâkirdlerine bir hüccet-i kâtıa bahşeden Risalet-ün-Nura Hizmet, acaba âciz insanların cüz'î ve Fazl-ı İlâhî ile Hizmetleri nasıl mukabele eder; belki her iki cihetle bir Fazl-ı İlâhîdir." beyan buyurulduktan sonra, nasıl gecenin zulümatında yanan bir Nur ve bir Ziya lisan-ı hal-i şevkıyle bütün Ruh sahiplerini, hattâ en küçük pervaneleri dahi zulümattan Nura çağırıp çıkardığı gibi, Risalet-ün-Nur dahi lisan-ı hal ve kal ile, Şeriat Kılınciyle mânen îdam olmamış ve zulumatta boğulup ölmemiş Ehl-i İlim ve Ehl-i Tarîkatı dâvet etmesi, Onun Rahim İsmine mazhariyeti şe'nindendir.

İki hâtıradan **birincisi :** İhtiyare hanımlar hakkında ve her zamanda nüfuzunu ve kat'î te'sirini gördüğümüz Hadîs-i Şerifin beyan buyurulması, bizleri ve çok alâkadar kadınları sevindirdi. Cenâb-ı Hak, sizden ebeden razı olsun, اَمِين!

(Hâşiye): Bu Dua Hârika bir surette kabul oldu, pek çabuk kurtuldular.

İkinci Hâtıra : Gaflet saikasiyle veya gözsüz, el yardımıyle bâzıların Elmas yerine cam parçası aldığı gibi, Saadet-i Ebediye Dükkânı olan Risalet-ün-Nurdan saadet-i dünyeviye aramağa gelenleri Îkaz ve İrşad Fıkralarınız, gece-gündüz yol gözleyen umum Risalet-ün-Nur Şâkirdlerini mesrur eyledi.

Talebeniz
Hâfız Ali (R.H.)

* * *

Mustafalar, Küçük Ali, Mübarek ve Münevver Kardeşler!

Mektubunuz, Büyük Ali'nin Mektubu gibi acib bir Hakikatı beyan ediyor. O Hakikat, Risalet-ün-Nur hakkında Hakdır. Fakat benim haddim değil ki, o hududa gireyim.

عُلَمَآءُ اُمَّتِى كَاَنْبِيَآءِ بَنِى اِسْرَآئِيلَ Ferman etmiş. Gavs-ı A'zam Şâh-ı Geylânî (K.S.), İmam-ı Gazâlî (K.S.), İmam-ı Rabbânî (K.S.) gibi hem Şahsen, hem Vazifeten büyük ve Hârika Zatlar, bu Hadîsi kıymetdar İrşadlariyle ve Eserleriyle fiilen tasdik etmişler. O zamanlar bir cihette Ferdiyet zamanı olduğundan, Hikmet-i Rabbaniye onlar gibi "Ferîd"leri ve Kudsî Dâhileri Ümmetin imdadına göndermiş. Şimdi ise aynı Vazifeye, fakat müşkilâtlı ve dehşetli şerait içinde, bir Şahs-ı Mânevî hükmünde bulunan Risalet-ün-Nuru ve Sırr-ı Tesanüdle bir Ferd-i Ferîd mânasında olan Şâkirdlerini bu Cemaat zamanında o mühim Vazifeye koşturmuş. Bu Sırra binaen, benim gibi bir neferin, ağırlaşmış müşiriyet makamında ancak dümdarlık Vazifesi var.

Said Nursî

* * *

Evet, bu asrın ehemmiyetli ve mânevî ve ilmî bir Mürşidi olan Risalet-ün-Nurun Hey'et-i Mecmuası, sair şahsî büyük Mürşidler gibi kendine muvafık ve Hakikat-ı İlmiyesine münâsib bir kaç nevi'de ve bilhassa Hakaik-ı Îmaniyenin izharında, intişarında azim Kerametleri olduğu gibi; üç Keramet-i Zâhiresi bulunan **"Mu'cizat-ı Ahmediye"** (A.S.M.), **Onuncu Söz, Yirmidokuzuncu Söz** ve **"Âyet-ül-Kübrâ"** gibi çok Risaleleri dahi, herbiri kendine mahsus Kerametleri

bulunduğunu çok emareler ve vâkıalar bana kat'î kanaat vermiş. **Hattâ sekeratta bulunan Talebelerine, Îmanını kurtarmak için, Mürşid gibi yetiştiğine müteaddit vâkıalar şüphe bırakmıyor.** Hem bir saat Tefekkür bir sene İbadet-i Nafile hükmünde, bir misal **"Hizb-ül-Ekber"**dir diye müşahede ettim ve kanaat getirdim.

Bir sual-cevap olarak yazdığım bir Fıkrayı, size de faidesi olur ihtimaliyle beyan ediyorum. Şöyle ki:

Evliya Divanlarını ve Ulemanın Kitablarını çok mütalâa eden bir kısım zatlar tarafından soruldu: "Risale-in-Nurun verdiği Zevk ve Şevk ve Îman ve İz'an onlardan çok kuvvetli olmasının sebebi nedir?"

E l c e v a b : Eski mübarek Zatların ekseri Divanları ve Ulemanın bir kısım Risaleleri, Îmanın ve Mârifetin Neticelerinden ve Meyvelerinden ve Feyizlerinden bahsederler. Onların zamanlarında, Îmanın Esasatına ve Köklerine hücum yok idi ve Erkân-ı Îman sarsılmıyordu. Şimdi ise, Köklerine ve Erkânına şiddetli ve cemaatli bir surette taarruz var. O Divanlar ve Risalelerin çoğu, Has Mü'minlere ve Ferdlere hitab ederler. Bu zamanın dehşetli taarruzunu def'edemiyorlar. **Risale-i Nur ise, Kur'anın bir mânevî Mu'cizesi olarak Îmanın Esasatını kurtarıyor ve mevcud ve muhkem Îmandan istifade cihetine değil, belki çok deliller ve parlak bürhanlar ile Îmanın İsbatına ve Tahakkukuna ve Muhafazasına ve şübehattan kurtarmasına Hizmet ettiğinden, herkese bu zamanda ekmek gibi, ilâç gibi lüzumu var olduğunu dikkatle bakanlar hükmediyorlar.**

O Divanlar derler ki: **"Veli ol, gör, Makamata çık, bak; Nurları, Feyzleri al."** Risale-i Nur ise der:**"Her kim olursan ol, bak, gör; yalnız gözünü aç, Hakikatı müşahede et, Saadet-i Ebediyenin anahtarı olan Îmanını kurtar."**

Hem Risalet-ün-Nur, en evvel tercümanının nefsini iknaa çalışır, sonra başkalara bakar. Elbette nefs-i emmaresini tam ikna eden ve vesvesesini tamamen izale eden bir Ders, gayet kuvvetli ve hâlisdir ki, bu zamanda cemaat şekline girmiş dehşetli bir şahs-ı

mânevî-yi dalâlet karşısında tek başiyle galibane mukabele eder.

Hem Risalet-ün-Nur, sair Ulemanın eserleri gibi yalnız Aklın ayağı ve nazariyle Ders vermiyor ve Evliya misillü yalnız Kalbin Keşif ve Zevkiyle hareket etmiyor; belki Aklın ve Kalbin İttihad ve İmtizacı ve Ruh ve sair Letâifin Teavünü ayağıyle hareket ederek Evc-i A'lâya uçar, taarruz eden felsefenin değil ayağı, belki gözü yetişemediği yerlere çıkar, Hakaik-ı Îmaniyeyi kör gözüne de gösterir.

S a i d N u r s î

* * *

MÂNEVÎ BİR İHTAR İLE BİR-İKİ İNCE MES'ELEYİ YAZIYORUM

B i r i n c i s i : Geçen sene Ramazan-ı Şerifte Ehl-i Sünnetin Selâmeti ve Necatı için edilen pek çok Duaların şimdilik âşikâre kabûlleri görünmemesine hususî iki sebep ihtar edildi.

B i r i n c i S e b e b : Bu asrın acib hâssasındandır ki: Elması Elmas bildiği halde, camı ona tercih eder. Bu asırdaki Ehl-i Îmanın fevkalâde safderunluğu ve dehşetli cânileri âlicenâbâne afvetmesi ve bir tek Haseneyi, binler seyyiatı işleyen ve binler mânevî ve maddî Hukuk-u İbadı mahveden adamdan görse, ona bir nevi taraftar çıkmasıdır. Bu suretle ekall-i kalil olan ehl-i dalâlet ve tuğyan, safdil taraftar ile ekseriyet teşkil ederek, ekseriyetin hatâsına terettüp eden musibet-i âmmenin devamına ve idamesine, belki teşdidine Kader-i İlâhîye fetva verirler, **"Biz buna müstehakız"** derler. Evet Elması bildiği halde, yalnız zaruret-i kat'iyye suretinde şişeyi ona tercih etmeğe Ruhsat-ı Şer'iyye var. Yoksa küçük bir ihtiyaçla veya tama' veya hafif bir korku ile tercih edilse, eblehane bir cehalet ve hasarettir; tokata müstehak eder. Hem âlicenâbâne afvetmek ise: **Yalnız kendine karşı cinayeti afvedebilir, kendi hakkından vazgeçse hakkı var; yoksa başkaların Hukukunu çiğneyen cânilere afüvkârane bakmağa hakkı yoktur, zalemeye şerik olur.**

İ k i n c i S e b e b : İzin olmadığından yazılmadı.

İ k i n c i M e s ' e l e : Kardeşlerim! Eskişehir Hapishanesinde,

Âhir Zamanın hâdisatı hakkında gelen Rivayetlerin te'villeri mutabık ve doğru çıktıkları halde Ehl-i İlim ve Ehl-i Îman onları bilmemelerinin ve görmemelerinin Sırrını ve Hikmetini beyan etmek niyetiyle başladım, bir-iki sahife yazdım, perde kapandı, geri kaldı. Bu beş senede beş-altı def'a aynı mes'eleye müteveccih olup muvaffak olamıyordum. Yalnız o mes'elenin teferruatından bana aid bir mes'eleyi beyan etmek ihtar edildi. Şöyle ki:

Hürriyetin bidayetinde, Risalet-ün-Nurdan çok evvel, kuvvetli bir ümid ve îtikad ile Ehl-i Îmanın me'yusiyetlerini izale için **"İstikbalde bir Işık var, bir Nur görüyorum "** diye müjdeler veriyordum. Hattâ hürriyetten evvel Talebelerime Beşaret ederdim. Tarihçe-i hayatımda Abdurrahman'ın yazdığı gibi, **"Sünuhat"** misillü Risalelerde dahi, "Ben bir Işık görüyorum" diye dehşetli hâdiselere karşı o ümid ile dayanıp mukabele ederdim. Ben de herkes gibi, o ışığı siyaset âleminde ve hayat-ı içtimaiye-i İslâmiyede ve çok geniş bir dairede tasavvur ediyordum. Halbuki hâdisat-ı âlem, iki harb-i umumî ile beni o gaybî ihbarda ve Beşarette bir derece tekzib edip ümidimi kırdı. Birden bir İhtar-ı Gaybî ile kat'î kanaat verecek bir surette Kalbime geldi ki: "Ciddî bir alâka ile senin eskidenberi tekrar ettiğin; Işık var bir Nur göreceğiz diye Müjdelerin Te'vili ve Tefsiri ve Tâbiri sizin hakkınızda, belki Îman cihetiyle Âlem-i İslâm hakkında dahi ehemmiyetli Risalet-ün-Nurdur. Bu bir Işıktır ki, seni şiddetli alâkadar etmiş idi. Ve bu bir Nurdur ki, eskide tahayyül ve tahmininle geniş dairede, belki siyaset âleminde gelecek mes'udane ve dindarane hâletlerin ve vaziyetlerin mukaddimesi ve müjdecisi iken, bu muaccel Işığı o müeccel Saadet tasavvur ederek eski zamanda siyaset kapısiyle onu arıyordun.

Evet, otuz-kırk sene evvel, bir Hiss-i Kablel-Vuku' ile hissettin. Fakat nasıl kırmızı bir perde ile siyah bir yere bakılsa karayı kırmızı görür, sen dahi doğru gördün, fakat yanlış tatbik ettin, siyaset cazibesi seni aldattı."

S.N.

* * *

EMİN İLE FEYZİNİN ÜSTADLARININ GARİB VAZİYETİNE VE RİSALE-İ NURUN ACİB EHEMMİYETİNE DELÂLET EDEN BİR SUALLERİ VE ÜSTADLARININ ONLARA VE EMSALLERİNE VERDİĞİ BİR CEVAPTIR

S u a l : Âlem-i İslâmın mukadderatiyle ciddî alâkadar olan bu cihan harbinin dehşetli zamanlarında elli gün kadar, (Şimdi yedi seneden geçti; aynı hal devam ediyor. Hem ne soruyor ve ne de merak eder.) Her gün Hizmetinizde bulunan bizlerden bir def'acık sormadınız. Acaba bu büyük hâdiseden daha büyük diğer bir Hakikat mı hükmediyor ki, bunu ehemmiyetten iskat ediyor; yahut onunla meşgul olmanın bir zararı mı var?. diye Üstadımızdan sorduk. O da:

E l c e v a b : Diyor ki: Evet, bu cihan harbinden daha büyük bir Hakikat ve daha a'zam bir Hâdise hükmettiği için, şu cihan harbi Ona nisbeten çok ehemmiyetsiz düşüyor. Çünkü bu cihan harbinde iki hükûmet küre-i arzın hâkimiyeti için mürafaa ve muhakeme dâvasında bulunmaları içinde iki muazzam Dinin musalâha ve sulh mahkemesine barışmak dâvası açılarak ve dinsizliğin dehşetli cereyanı da Semavî Dinlerle mücahede-i azîmesi başladığı hengâmda, nev'-i beşerin sosyalist tabakasiyle burjuvalar taifesinin mahkeme-i kübralarında açılan dâvalarından çok mühim öyle bir Dâva açılmış ve öyle muazzam bir Hakikat meydana çıkmış ki, o Dâvanın tek bir adama isabet eden mikdarı bu cihan harbinden daha büyüktür. İşte o Dâva da budur ki:

Şu zamanda herbir Mü'min için, belki herkes için küre-i arz kadar bir bâkî tarla ve o tarla baştan başa bahçeler ve kasırlarla müzeyyen ebedî bir mülk almak veya o mülkü kaybetmek Dâvası açılmış. Demek herbir tek adamın başına öyle bir Dâva açılmış ki; eğer ingiliz alman kadar serveti ve kuvveti olsa ve aklı da varsa, yalnız o Dâvayı kazanmak için bütününü sarfedecek. Elbette bu Dâvayı kazanmadan evvel başka şeylere ehemmiyet veren, divanedir. Hattâ o Dâva o derece tehlikeye düşmüş ki, bir Ehl-i Keşfin müşahedesiyle, bir yerde ecel elinden terhis tezkeresini alan kırk adamdan bir adam kazanabilmiş, otuz dokuzu kaybetmiş.

İşte bu ehemmiyetli, azîm Dâvayı kazandıracak ve yirmi senedenberi

tecrübeler ile ondan sekizine o Dâvayı kazandıran bir Dâva vekili bulunsa, elbette Aklı başında her adam, o Dâvayı kazandıran öyle bir Dâva vekilini Vazifeye sevkedecek olan bir Hizmete her hâdisenin fevkında ehemmiyet vermeğe mükelleftir. İşte o Dâva vekilinin bu asırda birisi belki birincisi Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyanın İ'caz-ı Mânevîsinden süzülen ve çıkan ve tevellüd eden Risale-i Nur olduğunu binler Onun ile o Dâvayı kazananlar şahiddir.

Evet, bu küre-i arza me'muriyetle gönderilen her insan, burada misafir ve fâni olduğu ve mahiyeti bir Hayat-ı Bâkiyeye müteveccih bulunduğu kat'iyyen tahakkuk etmiştir. O her insan, bu zamanda Hayat-ı Ebediyesini kurtaracak olan istinad noktaları sarsıldığından bu dünyasını ve içinde bütün alâkadar ahbabını ebedî terketmekle beraber, bu dünyadan binler derece daha mükemmel bir bâkî mülkü de kaybetmek veya kazanmak dâvası başına açılmış. Eğer Îman vesikası olmazsa ve Berâtı ve Senedi olan Îtikadı sağlam bir surette elde etmezse, o Dâvayı kaybeder. Acaba bu kaybettiği şey'in yerini hangi şey doldurabilir?

İşte bu Hakikata binaen, benim ve Kardeşlerimin herbirimizin yüz derece Aklı ve Fikri ziyadeleşse, bu muazzam Vazife-i Kudsiyenin Hizmetine ancak kâfi gelebilir. Sair mes'elelere bakmak, bize fuzulî ve mâlâyâni olur. Yalnız bu kadar var ki, Risale-i Nur Şâkirdlerinin bir kısmı öteki dâvalar içinde bulunduğu ve lüzumsuz ve sebepsiz bâzan bize akılsızların tecavüzleri ve taarruzları zamanında zaruret derecesinde, istemeyerek muvakkaten bakmışız. Hem bu hakikî ve pek büyük Dâvanın haricindeki Dâvalara ve boğuşmalara alâkadarane fikren ve kalben karışmak zararlıdır. Çünki böyle geniş ve siyasî ve heyecan veren dairelere dikkat eden ve onlarla meşgul olan bir adam, kısa bir daire içinde Vazifedar olduğu ehemmiyetli Hizmetlerinden geri kalır veya şevki kırılır. Hem o **geniş ve câzibedar siyaset ve boğuşma dairelerine dikkat eden, bâzan kapılır; Vazifesini yapamadığı gibi, Selâmet-i Kalbini ve Hüsn-ü Niyetini ve İstikamet-i Fikrini ve Hizmetindeki İhlâsı kaybetmese de o ittiham altında kalabilir.** Hattâ mahkemede bana bu noktadan hücum ettikleri zaman dedim: **"Güneş gibi Hakikat-ı Îmaniye ve Kur'aniye, yerdeki muvakkat ışıkların cazibesine tâbi' ve âlet olmadığı gibi, o Hakikatı cidden tanıyan,**

değil küre-i arzdaki hâdisata, belki Kâinata da alet edemez dedim, onları susturdum." İşte Üstadımızın cevabı bitti, biz de bütün kuvvetimizle tasdik ettik.

Risale-i Nur Şâkirdlerinden
E m i n , F e y z i

* * *

[Bir Mektubun parçasıdır. Bu makam münasebetine binaen yazıldı.]

Aziz Sıddık Kardeşlerim!

Sakın dünya cereyanları, hususan siyaset cereyanları ve bilhassa harice bakan cereyanlar sizi tefrikaya atmasın, karşınızda ittihad etmiş dalâlet fırkalarına karşı sizi perişan etmesin. "Elhubbu Fillâh" "Velbuğzu Fillâh" Düstur-u Rahmânî yerine -el'iyâzü billâh- "Elhubbu fissiyaseti velbuğzu lissiyaseti" düstur-u şeytanî hükmederek, Melek gibi bir Hakikat Kardeşine adavet ve "el-hannâs" gibi bir siyaset arkadaşına muhabbet ve tarafdarlıkla zulmüne rıza gösterip cinayetine mânen şerik eylemesin.

Evet, bu zamandaki siyaset, Kalbleri ifsad edip asabî ruhları azab içinde bırakır. Selâmet-i Kalb ve istirahat-ı Ruh istiyen adam, siyaseti bırakmalı. Evet, şimdi küre-i arzda herkes ya kalben, ya ruhen, ya aklen, ya bedenen gelen musibetten hissedarlıktan azab çekiyor, perişandır. Bilhassa ehl-i dalâlet ve ehl-i gaflet Merhamet-i Umumiye-i İlâhiyyeden ve Hikmet-i Tâmme-i Sübhaniyeden habersiz olduğundan, nev'-i beşere rikkat-i cinsiye, alâkadarlık cihetiyle kendi eleminden başka nev-i beşerin şimdiki elîm ve dehşetli elemleri ile dahi müteellim olup azab çekiyor. Çünki lüzumsuz ve mâlâyâni bir surette Vazife-i Hakikiyelerini ve elzem işlerini bırakıp âfâkî ve siyasî boğuşmalara ve Kâinatın hadiselerini merakla dinleyerek karışarak Ruhlarını sersem, Akıllarını geveze etmişler. **"Zarara razı olana merhamet edilmez"** mânasında اَلرَّاضِى بِالضَّرَرِ لاَ يُنْظَرُ لَهُ Kaide-i Esasiyesiyle, şefkat hakkını ve merhamet liyakatını kendilerinden selbetmişler. Onlara acınmayacak ve şefkat edilmez ve lüzumsuz başlarına belâ getiriyorlar.

Ben tahmin ediyorum ki, bütün küre-i arzın bu yangınında ve fırtınalarında Selâmet-i Kalbini ve İstirahat-ı Ruhunu muhafaza eden ve kurtaran bu memlekette Risalet-ün-Nur Dairesine

Sadakatle girenlerdir. Çünki onlar, Risalet-ün-Nur'dan aldıkları Îman-ı Tahkikî Derslerinin Nuriyle ve Göziyle herşeyde Rahmet-i İlâhiyyenin izini, özünü, yüzünü görüp herşeyde Kemal-i Hikmetini, Cemal-i Adaletini müşahede ettiklerinden, Kemal-i Teslimiyet ve Rıza ile -Rububiyet-i İlâhiyyenin icraatından olan musibetlere karşı- Teslimiyetle gülerek karşılıyorlar, rıza gösteriyorlar ve Merhamet-i İlâhiyyeden daha ileri şefkatlerini sürmüyorlar ki elem ve azab çeksinler. İşte bu Hakikata binaen, değil yalnız Hayat-ı Uhreviyenin, belki dünyadaki hayatın dahi Saadet ve Lezzetini istiyenler, hadsiz tecrübelerle Risalet-ün-Nur'un Îmanî ve Kur'ânî Derslerinde bulabilir ve buluyorlar.

Said Nursî

***

EHEMMİYETLİ BİR HOCANIN ÜSTAD HAKKINDA ZİYADE HÜSN-Ü ZANNINI TA'DİL ETMEK MÜNASEBETİYLE EMİN VE FEYZİNİN O HOCAYA GÖNDERDİKLERİ BİR MEKTUB

Aziz, Sâdık ve Muhterem Hoca Haşmet Efendi,

Sizin Müceddid hakkındaki Mektubunuzu hayretle okuduk, Üstadımıza söyledik. Üstadımız diyor ki: **"Evet, bu zamanda hem Îman ve Din, hem hayat-ı içtimaiye ve Şeriat, hem Hukuk-u Âmme ve Siyaset-i İslâmiye için gayet ehemmiyetli bir Müceddid ister. Fakat en ehemmiyetlisi, Hakaik-ı Îmaniyeyi muhafaza noktasındaki tecdid, en mukaddes ve en büyüğüdür.** Şeriat ve hayat-ı içtimaiye ve siyasiye daireleri, ona nisbeten ikinci, üçüncü, dördüncü derecede kalıyor. Rivayet-i Hadîsiyede Tecdid-i Din hakkındaki ziyade ehemmiyet ise, Îmanî Hakaikdeki tecdid îtibariyledir. Fakat efkâr-ı âmmede ve hayat-perest insanların nazarında zâhiren geniş ve hâkimiyet noktasında câzibedar olan hayat-ı içtimaiye-i İslâmiye ve Siyaset-i Dîniye cihetleri daha ziyade ehemmiyetli göründüğü için, o adese ile o nokta-i nazardan bakıyorlar, mâna veriyorlar.

Hem bu üç vezaif birden bir şahısta veyahut bir cemaatte bu zamanda bulunması ve mükemmel olması ve birbirini cerhetmemesi, pek uzak, âdeta kabil görülmüyor, Âhir Zamanda Al-i Beyt-i Nebevî-nin Cemaat-ı Nuraniyesini temsil eden Mehdi'de ve Cemaatindeki Şahs-ı Mânevîde ancak içtima' edebilir. Cenâb-ı Hakka

hadsiz şükür olsun ki, bu asırda Risalet-ün-Nurun hakikî Şâkirdlerinin Şahs-ı Mânevîsi Hakaik-ı Îmaniye muhafazasında Tecdid Vazifesini yaptırmıştır. Yirmi senedenberi o Vazife-i Kudsiyede te'sirli ve fâtihane Neşriyatiyle gayet dehşetli ve kuvvetli zendeka ve dalâlet hücumuna karşı tam mukabele edip yüz binler Ehl-i Îmanın Îmanlarını kurtardığını kırk bin adam şehadet eder. Amma benim gibi âciz ve zaif bir bîçârenin böyle binler derece haddimden fazla bir yükü yüklenmek tarzında bîçâre şahsımı medar-ı nazar etmemeli" diyor ve size Selâm ediyor. Biz de Zât-ı Âlinize ve oradaki Risalet-ün-Nur ile alâkadar olanlara Selâm ediyoruz.

Risale-i Nur Şâkirdlerinden
E m i n , F e y z i

* * *

ÜSTADIMIZIN EHEMMİYETLİ BİR MEKTUBUDUR

Gayet ciddî bir ihtar ile bir Hakikatı beyan etmeğe lüzum var. Şöyle ki:

لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ Sırriyle Ehl-i Velayet, gaybî olan şeyleri, bildirilmezse bilmezler. En büyük bir Veli dahi hasmının hakikî hâlini bilmedikleri için haksız olarak mübareze etmesini Aşere-i Mübeşşerenin mâbeynindeki muharebe gösteriyor. Demek iki Veli, iki Ehl-i Hakikat, birbirini inkâr etmekle makamlarından sukut etmezler. Meğer bütün bütün Zâhir-i Şeriata muhalif ve hatâ bir İctihad ile hareket edilmiş ola.

Bu Sırra binaen, وَالْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ daki Ulûvv-ü Cenab Düsturuna ittibaan ve **Avâm-ı Mü'minînin Şeyhlerine karşı hüsn-ü zanlarını kırmamakla Îmanlarını sarsılmadan muhafaza etmek ve Risale-i Nurun Erkânlarının haksız îtirazlara karşı haklı, fakat zararlı hiddetlerinden kurtarmak lüzumuna binaen ve ehl-i ilhadın iki Taife-i Ehl-i Hakikatın mâbeynindeki husumetten istifade ederek birinin silâhiyle, itiraziyle ötekini cerhedip, ötekinin delilleriyle berikini çürütüp ikisini de yere vurmak ve çürütmekten içtinaben Risale-in-Nur Şâkirdleri; bu mezkûr beş Esasa binaen, muarızlara hiddet ve tehevvürle ve mukabele-i**

bilmisil ile karşılamamalı, yalnız kendilerini muhafaza için musalâhakârâne medar-ı itiraz noktaları îzah etmek ve cevab vermek gerektir. Çünki bu zamanda enaniyet çok ileri gitmiş, herkes kameti miktarında bir buz parçası olan enaniyetini eritmiyor, bozmuyor, kendisini mâzur biliyor. Ondan niza çıkıyor, Ehl-i Hak zarar eder, ehl-i dalâlet istifade ediyor.

İstanbulda malûm îtiraz hâdisesi îma ediyor ki, ileride meşrebini çok beğenen bâzı zatlar ve hodgâm bâzı sofî-meşreb ve nefs-i emmaresini tam öldürmiyen ve hubb-u câh vartasından kurtulmayan bâzı ehl-i irşad ve ehl-i hak, Risalet-ün-Nur ve Şâkirdlerine karşı kendi meşreblerini ve mesleklerinin revacını ve etbâlarının hüsn-ü teveccühlerini muhafaza niyetiyle îtiraz edecekler. Belki dehşetli mukabele etmek ihtimali var. **Böyle hâdiselerin vukuunda bizlere i'tidal-i dem ve sarsılmamak ve adavete girmemek ve o muarız taifenin de rüesalarını çürütmemek gerekir.**

Fâşetmek hatırıma gelmiyen bir Sırrı fâşetmeğe mecbur oldum. Şöyle ki:

Risale-i Nurun Şahs-ı Mânevîsi ve o Şahs-ı Mânevîyi temsil eden Has Şâkirdlerinin Şahs-ı Mânevîsi **"Ferid"** makamına mazhar oldukları için, değil hususî bir memleketin Kutbu, belki ekseriyet-i mutlaka ile Hicazda bulunan Kutb-u A'zamın tasarrufundan hariç olduğu ve Onun hükmü altına girmeğe mecbur değil. Her zamanda bulunan iki "İmam" gibi, Onu yâni Kutb-u A'zamı tanımağa mecbur olmuyor. Ben eskide Risale-i Nurun Şahs-ı Mânevîsini o imamlardan birisini zannediyordum. Şimdi anlıyorum ki, **Gavs-ı A'zamda "Kutbiyet" ve "Gavsiyet"le beraber "Ferdiyet" dahi bulunduğundan, Âhir Zamandaki Şâkirdlerinin bağlandığı Risalet-ün-Nur O Ferdiyet Makamının Mazharıdır.** Gizlenmeğe lâyık olan bu Sırr-ı Azîme binaen, Mekke-i Mükerreme'de dahi farz-ı muhal olarak Risale-in-Nur aleyhinde bir îtiraz Kutb-u A'zamdan dahi gelse, Risale-in-Nur Şâkirdleri sarsılmayıp o mübarek Kutb-u A'zamın itirazını iltifat ve selâm suretinde telâkki edip teveccühünü de kazanmak için medar-ı îtiraz noktaları o büyük Üstadlarına karşı îzah ile ellerini öpmektir.

Evet Kardeşlerim!

Bu zamanda öyle dehşetli cereyanlar ve hayatı ve cihanı sarsacak hâdiseler içinde, hadsiz bir Metanet ve İ'tidal-i Dem ve nihayetsiz

bir Fedakârlık taşımak gerektir.

Evet, يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ Âyetinin Sırr-ı İşârîsiyle, Âhireti bildikleri ve Îman ettikleri halde, dünyayı Âhirete severek tercih etmek ve kırılacak şişeyi bâkî Elmasa bilerek rıza ve sevinçle tercih etmek ve âkıbeti görmiyen kör hissiyatın hükmiyle hazır bir dirhem zehirli bir lezzeti ileride bir batman safi lezzete tercih etmek, bu zamanın dehşetli bir marazı, bir musibetidir. O musibet Sırriyle Mü'minler dahi bâzan ehl-i dalâlete taraftar olmak gibi dehşetli hatâda bulunuyorlar. **Cenâb-ı Hak, Ehl-i Îmanı ve Risale-i Nur Şâkirdlerini bu musibetlerin şerrinden muhafaza eylesin, آمِين!**

Said Nursî

* * *

S u a l : "İşarât-ı Kur'aniye Risalesinde Fatiha'nın Sırat-ı Müstakîm Ashabı ki

الَّذِينَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ Âyetinin târif eylediği tâife içinde, hem

لاَ تَزَالُ طَآئِفَةٌ مِنْ اُمَّتِى... حَتَّى يَأْتِيَ اللّٰهُ بِاَمْرِهِ

ilâ âhir Hadîsinin Âhir Zamanda gösterdiği Mücahidler içinde, hem وَالْعَصْرِ Sûresinin اِلاَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ile başlıyan üç Cümlesinde mâna-yı işârî ile hususî bir surette dahil bir ferdin Risale-i Nur Şâkirdleri olduğuna sebeb nedir ve vech-i tahsisi nedir?"

E l c e v a b : Sebebi ise:

Risale-i Nur, yüze yakın Din Tılsımlarını ve Hakaik-ı Kur'aniye Muammalarını hall ve keşfetmiştir ki; herbir Tılsımın bilinmemesinden çok insanlar şübehata ve şükûka düşüp, tereddütlerden kurtulmayıp bâzan Îmanını kaybederdi. Şimdi bütün dinsizler toplansa, o Tılsımların keşfinden sonra galebe edemezler. Yirmisekizinci Mektub'ta "İnayât-ı Seb'a"da bir kısmına işaret edilmiş. اِنْ شَاءَ اللّٰهُ , bir zaman o Tılsımlar müstakil bir Risalede cem'edilecek.

Said Nursî

SALÂHADDİN'İN FIKRASINDAN BİR PARÇADIR

....

Bir vakit, Tosya'dan Kastamonu'ya gelirken beraberimde Risale-i Nurun "Lem'a"ları ve "Şua"ları vardı. Haşre dair bir mebhas okuyordum. Kamyon yokuşları tırmanıyordu. Havanın ve makinenin harareti bana ağırlık ve fikrime de "Bu Risale-i Muazzam bir Mu'cize-i Kur'aniyedir; başka sahada Mu'cize gösterebilir mi? Halbuki Mu'cize Enbiyalara mahsustur, Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmdan sonra Mu'cize gösterilmeyecektir" Mülâhazası esnasında kamyon, müdhiş sadmelerle üç taklada yirmibeş-otuz metre yerden aşağıya yuvarlandı. Şehadet getiriyordum. Yaralı mıyım diye kendimi yokladım, yüzbin şükür hiçbir yaram yok. Korkarak doğruldum. Şoförün kafası parçalanmış, ah of çekiyor. Etrafımı tedkik ettim; şoför tarafındaki camlar hurdahaş olmuş; benim tarafımdaki ince cam bile kırılmamış. O anda bunun büyük bir Keramet olduğunu, Mu'cize olmadığını ve bir daha böyle maceralı şeyleri tefekkür etmemek için Kerametkârane Risale-i Nurun bir tokadı olduğunu anladım.

Risale-i Nur Şâkirdlerinden
Salâhaddin Çelebi

* * *

Aziz Sıddık Kardeşlerim!

Risale-i Nurun Hakkaniyetine ve Ehemmiyetine dair bir İmza-yı Gaybî hükmünde bu mecmuanın gösterdiği kıymet Risale-in-Nurda bulunduğunu, bu zamanın dehşetli fırtınaları isbat ediyor.

Evet Kardeşlerim, Hazret-i İsa Aleyhisselâm İncil-i Şerifte demiş ki:

"Ben gidiyorum, tâ size Tesellici gelsin." Yâni Hazret-i Ahmed Aleyhissalâtü Vesselâm gelsin demesiyle, Kur'anın beşere gayet büyük bir neticesi, bir gayesi, bir hediyesi, Tesellidir. Evet, bu dehşetli Kâinâtın fırtınaları ve zeval tahribatları ve bu boşluk nihayetsiz fezada herşey ile alâkadar olan insan için Teselliyi ve İstimdat Noktalarını Kur'an veriyor. En ziyade o Teselliye muhtaç, bu zamandır ve en ziyade kuvvetli bir surette o Teselliyi isbat eden, gösteren Risale-i Nur'dur. Çünki zulümat ve evhamın menbaı olan

tabiatı O delmiş geçmiş, Hakikat Nuruna girmiş. Yirmidokuzuncu ve Otuzuncu ve Onaltıncı Sözler gibi ekser parçalarında, Hakaik-ı Îmaniyenin yüzer Tılsımlarını Keşf ve Îzah edip Aklı inkârdan, tereddüdlerden kurtarmış. İşte bu Hakikat içindir ki; bu çok usandırıcı zamanda, usandırmayacak bir tarzda çok tekrar ile Aklı başında olanları Risale-i Nur ile meşgul ediyor.

Re'fet Mektubunda demiş: "Ne vakit bir araya gelsek, Sözler'den birisini açıp okuruz, tatlı tatlı istifade edip Üstadımızla görüşürüz. Hem Risale-i Nur'un en bariz hâsiyeti usandırmamaktır. Yüz def'a okunsa, yüz birincide yine zevk ile okunabilir." demiş. Doğru söylemiş.

Yalnız, Risale-i Nurun Tercümanı hakiki Vazifesinin haricinde dünyadaki istikbaliyata nadiren ara sıra bakması zâhirî bir müşevveşiyet verir. Meselâ: Bundan otuz-kırk sene evvel, "Bir Nur gelecek, bir Nur Âlemi göreceğiz" demiş ve o mânayı geniş bir dairede ve siyasette tasavvur etmiş. Hem bundan ondört, onbeş sene evvel, "Dinsizliği çevirenler müdhiş Semavi Tokatlar yiyecekler" diye büyük geniş küre-i arz dairesindeki hâdiseyi dar bir memlekette ve mahdut insanlarda tasavvur etmiş. Halbuki istikbal, o iki İhbar-ı Gaybîyi tasavvurun pek fevkınde tefsir ve tâbir eyledi. Eski Said'in "Bir Nur Âlemi göreceğiz" demesi, Risale-i Nurun Dairesinin mânasını hissetmiş, geniş bir daire-i siyasiye tasavvur ettiği gibi; Sırr-ı إِنَّآ أَعْطَيْنَا da "Onüç, ondört sene sonra dinsizliği, zendekayı neşredenler müdhiş tokatlar yiyecekler" deyip geniş bir Hakikatı dar bir dairede tasavvur etmiş. İstikbal o iki Hakikatı tâbir ve tefsir eyledi. Başta Isparta olarak Risale-i Nur Dairesi evvelki Hakikatı pek parlak ve güzel bir surette gösterdiği gibi, ikinci Hakikatı da medeniyet-i sefihenin tuğyânının ve maddiyunluk **(Hâşiye)** taununun aşılamasını çeviren ve idare eden ervah-ı habisenin başlarına gelen bu dehşetli Semâvî Tokatlar geniş bir dairede Sırr-ı إِنَّآ أَعْطَيْنَا nın Hakikatını tam tamına isbat etmiş.

Sual : Risale-i Nur kat'î bürhanlara istinaden hükümleri aynı aynına te'vilsiz, tâbirsiz Hakikat çıkması ve yalnız İşaret-i Tevafukiye ve Sünuhat-ı Kalbiyeye îtimaden Beyanatı, böyle dünyevî olan

----

(Hâşiye): Evet maddiyunluk tâununun hastalığı nev-i beşere bu dehşetli sıtmayı ve küre-i arza bu titremeyi vermiştir.

mesail-i istikbaliyede neden tâbire ve te'vile muhtaç oluyor? diye hatırıma geldi.

Böyle bir cevap ihtar edildi ki: Gaybî istikbal-i dünyevîde başa gelen hâdisatı bildirmemekte Cenab-ı Erhamürrâhimînin çok büyük bir Rahmeti saklandığı ve gaybı gizlemekte çok ehemmiyetli bir Hikmeti bulunduğu cihetle, gaybî şeyleri haber vermekten yasak edip, yalnız müphem ve mücmel bir surette ya İlham veya İhtar ile bir emareyi vesile ederek Keşfiyatta ve Rü'ya-yı Sâdıkada bir kısım gaybî Hakikatlarını ihsas eder ve o Hakikatların hususî suretleri vukuundan sonra bilinir.

Said Nursî

***

RİSALE-İ NUR ŞAKİRDLERİNDEN EMİN, HİLMİ, KÂMİL VE FEYZİNİN BİR FIKRASIDIR

Risale-i Nurun kasabalara, cemaatlere Berekete medar olması ve Ona zarar verenlere tokat gelmesi gibi, şahıslara da pek zâhir bir surette hem Bereket ve Hüsn-ü Maişet (Ona çalışanlara) ve gaybî tokatlar (Onun aleyhinde çalışanlara) gelmesi bu havalide pek çok hâdiseleri var. Biz kendi nefsimizde, çalıştığımız zaman pek zâhiri bir surette bir Hüsn-ü Maişet bir İnayet gördüğümüz gibi; Risale-i Nurun Erkânından Nazif kat'î bir surette haber veriyor ki: Üç-dört adam dünya servetinin hatırı için Risale-in Nur aleyhinde toplanıp münafıkane bir tedbir kurdukları hengâmda, üç gün sonra o üç adamın haneleri ve dükkânları yanıp binler lira zayiatla tokat yediler.

Hem bir dessas ve casus adam Risalet-ün-Nur Şâkirdleri aleyhinde çalışıyordu ki, onları hapse attırsın. Bir gün, serbest olarak "Ben bir ip ucu bulamadım ki bunları hapse sokayım. Eğer bir ip ucu bulsam, onları hapse sokacağım" diye ilân ettiği vakitten iki gün sonra bir iş yapıp Risale-i Nur Şakirdleri yerinde o, iki sene hapse girdi.

Hem bedbaht muannid bir adam şiddetli Risale-i Nur aleyhinde hem Şâkirdlerinin bir Rüknü aleyhinde bulunduğu hengâmda, bir-iki gün sonra meyhaneye gidip içe içe çatlamış orada ölmüş.

Bu nevide çok hâdiseler var. Demek **Risale-i Nur, dostlara tiryak olduğu gibi, düşmanlara da sâıka oluyor.**

Hem Gavs-ı A'zamın Üstadımız hakkında:

فَاِنَّكَ مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ Fıkrasiyle İnayet ve Teshile daima mazhar olduğuna ve Tevafuk Risale-i Nurun bir madeni bulunduğuna pek çok emarelerden bu bir-iki gün zarfında küçük ve lâtif, fakat kat'i kanaat veren cüz'î hâdiselerin Tevafukatında gözümüzle gördüğümüz İnâyat-ı Rabbaniyenin nümunelerinden beş altısını beyan ediyoruz ki; onlar bu iki gün zarfında beraber vukua gelmiş.

B i r i n c i s i : Dün Üstadımıza Risale-i Nur'a aid üç Hizmet lâzım geldi... Kimse de yok bizler de uzakta. Merdivenden inip, bir çocuğu bulup bizlere göndermek niyetiyle kapıyı açtı. Risale-i Nurun o üç Hizmetini görecek üç Şâkirdi, fevkalâde bir tarzda dakikasiyle kapıya gelmişler.

İ k i n c i s i : ....

Ü ç ü n c ü s ü : Üstadımız aynı bu gün Emin Kardeşimize dedi:

"Üç-dört aydır her hafta karyesinden buraya gelen hane sahibesi gelmedi. Dört ay oldu kirasını almadı. Herhalde haber gönderiniz gelsin, kirasını alsın." dediği aynı vakitte, dört aydanberi gelmiyen o hane sahibesi kapıyı vurdu geldi, beş aylık kirasını aldı.

Üstadımız, bu Hâdise-i İnayetten memnuniyeti için, ona uzak bir nahiyeden gelen yuvarlak hiç görmediğimiz ve burada bulunmayan bir küçük ekmeği o hane sahibesine verdi. Aynı vakitte yirmi dakika zarfında burada bulunmayan o aynı ekmekten beş misli iki sene Risale-i Nurun bir Kitabını alıp mütalâasının mânevi ücretinin binde bir ücreti olarak geldi. Ve bir parça aşure çorbasını dahi yine o ev sahibesine verdi. Aynen o aşurenin on misli kadar üç lâtif ekmek yine iki sene iki Kitabın okumasına binde bir ücret olarak geldi, gözümüzle gördük.

Hem bu gün, o hane sahibesinin yedi senedir adını bilmediği için Üstadımız ona "İsmin nedir" diye sordu. Dedi: "Hayriye"dir.

Hayriye isminde olmak tefe'üliyle iki saat sonra Hayri namında Risale-i Nurun bir Şâkirdi (Haberimiz yokken İstanbula gitmiş. Hem ticaret münasebetiyle iki mühim Şâkirdleri dahi gidip geç kaldılar. Maddî ve mânevî fırtınalar münasebetiyle Üstadımız hem onları, hem oradaki mühim bir Şakirdi için çok merak ediyordu) bu gün o Hayri iki saat o Hayriyeden sonra kapıyı açtı, geldi. O üç Şâkird hakkındaki merakı izale etmekle beraber, Üstadın dört aydanberi devam eden "tefarik" namındaki bir kokusu bu gün bitmiş, kendimiz gördük. Hayrinin bir küçük şişe elinde, "İşte size tefarik getirdim." dedi. İşte bu küçük lâtif tefarikdeki Tevafuka

بَارَكَ اللّٰهُ dedi.

Bu iki gün zarfında bu küçük nümuneler gibi Üstadımız Mu'cizât-ı Ahmediye'nin (A.S.M.) tashihatiyle meşgul olduğu için çok nümuneler görmüş. Mâdem iki gün zarfında bu kadar İnayâtın cilvelerini görüyoruz. Risale-i Nur Dairesi içinde dikkat edilse, herkes kendi nefsinde Hizmeti derecesinde böyle numuneleri görecektir.

Risale-i Nur Şâkirdlerinden
Hilmi, Emin, Kâmil, Feyzi, Hâfız Ahmed

Evet, ben de tasdik ediyorum
S a i d N u r s î

* * *

Feyziyle Emin diyorlar : Üstadımız olan Risale-i Nurun ciddî Hakaikleri içinde en tatlı bir fâkihesi Tevafuk olduğu için, Kardeşlerimize yine bu iki gün zarfında küçük bir-iki Tevafuku size bundan evvelki Tevafuka Hâşiye olarak yazıyoruz.

Evet, nasılki Kelimatta ve Kelimat-ı Mektubede Tevafuk bir Kasd, bir İnayet-i Hususiyeyi gösteriyor; bâzan Hârika olup Keramet derecesine çıkıyor, bâzan lâtif bir zarafet veriyor; aynen öyle de: Risale-i Nura aid ve Üstadımıza aid hâdisatta da aynen Kasdî ve İnayetkârane Tevafuku, akvalde olduğu gibi o ef'alde de görüyoruz.

Ezcümle, size yazılan, dört ay gelmiyen hane sahibesi için Emin Kardeşimize dedi: "Haber gönder." tekellümünde onun kapı çalması Tevafuk ettiği gibi, aynı cümleyi bir gün sonra iki def'a

okuduğu zaman, Emin'e dediği Kelimesi okunduğu ânında aşağıdaki kapıyı Emin açtı, gelmek zamanı gelmeden geldi. İkinci gün yine başka bir adama okunduğu vakit, Emin'e dediği Kelimesini okuduğu vakit aynı anda yukarı kapıyı Emin açtı, gelme âdetine muhalif olarak geldi, girdi. Bu iki Tevafuk hane sahibesinin Tevafukuna Tevafuku gösteriyor ki, en cüz'î işlerimiz de tesadüf değil, Kasdî Tevafuktur.

Hem dört ay evvel bize bir parça tarhana getiren Risale-i Nur Şâkirdlerinden Fuad'ın İstanbul'a gidip otuz gün te'hirinden, geç kalmasından endişe ettiğimiz aynı günde, onun tarhanası bittiği aynı günde gelmesi Tevafuk etti.

Hem aynı günde bir parça tereyağı (biz de, Üstadımız da bunun Bereketini hissediyorduk) bittiği dakikada, onun mikdarına Tevafuk edip zannımızca aynı yerden aynı mikdar aynı zamanda geldiği gibi; hem buralarda köylerde kül içinde yapılan bir çörek Üstadımızın hoşuna gittiği için sabah - akşam ondan yeyip ve onbeş gün devam eden -ve bittiği aynı günde- aynı çörekten onun akrabasından birisi getirdi, bu Tevafukun hâtırı için geri çevirmedi, kabûl etti. Gözümüzle bu lâtif Tevafuktaki şirin İnayât-ı İlâhiyyenin cüz'î cilvelerini gördük ve anladık ki, kör tesadüf işimize karışmıyor. Mânidar Tevafuk Risale-i Nurun Kelimatında ve Hurufatında olduğu gibi, Ona temas eden harekât ve ef'alde dahi manidar Tevafuklar var. İnayete temas ettiği için, en cüz'î birşey de olsa kıymeti büyüktür. Böyle uzun yazmak ve ziyade ehemmiyet vermek israf olmaz. Çünki mânası olan İnayet ve İltifat-ı Rahmet muraddır ve o bahis de mânevî bir şükürdür.

Risale-i Nur Şâkirdlerinden
E m i n , F e y z i

* * *

RİSALE-İ NUR ECZALARINI MAHKEMEDEN ALIP, BANA GETİRİP TESLİM EDEN HÂFIZ MUSTAFA'YA HİTABTIR.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

اَلسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ بِعَدَدِ حُرُوفَاتِ رَسَٓائِلِ النُّورِ

Sen binler safalarla geldin, beni ebedî minnetdar ettin. Ve Sâdık arkadaşların ile Risale-i Nurun serbestiyetine Hizmetiniz o derece büyük ve kıymetdardır, değil yalnız bizi ve Risale-i Nur Şâkirdlerini, belki bu memleketi, belki Âlem-i İslâmı mânen minnetdar ettiniz ki, Ehl-i İmanın imdadına yetişmeğe Risale-i Nurun yolunu serbestçe açtınız. Ben bir senedenberi seni ve seninle beraber Risale-i Nurun bu serbestiyetine çalışanları Hâfız Ali ve Husrev gibi Risale-i Nurun Kahramanlariyle beraber mânevî Kazançlarıma ve Dualarıma şerik etmişim, hem devam edecek. Buraya kadar yoldaki herbir dakika, bir gün Hizmetde bulunmak gibi beni minnetdar eyledin.

Hâkim-i âdil namını alan malûm Zâtı ve lehimizde onunla beraber çalışanları, bu hakikî adâlete Hizmetleri için, âhir ömrüme kadar unutmayacağım. Altı-yedi aydır onları da aynen mânevî kazançlarıma şerik ediyorum. Bana teslim ettikleri Risalelerin bir kısmını Kardeşlerime cevap vereceğim, bütününü yazsınlar onlara hediye edeceğim. Çünki onlar, Risale-i Nurun bundan sonraki Hizmetine tam hissedardırlar. Bu mes'elede ben Denizli şehrini kendi karyeme arkadaş edip bütün emvatını ve Ehl-i Îmanın hayatta olanlarını hem kendim, hem Risale-i Nurun Talebeleri mânevî kazançlarımıza hissedar etmeğe karar verdik. Denizli hapishanesini de bir imtihan Medresemiz telâkki ediyoruz ve bizimle alâkadar hem Denizlide, hem hapsinde umumuna ve hususuna ve tam adâletini gördüğümüz mahkeme hey'etine çok Selâm ve Dualar ederiz.

S a i d N u r s î

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ

B e ş i n c i N o k t a : Risale-i Nur, bu Anadolu memleketine belâların def'ine ehemmiyetli bir vesiledir. Sadaka nasıl belâyı def'ediyor, Onun İntişarı ve Okunması, küllî bir Sadaka nev'inde semavî ve arzî belâların def'ine vesile olduğu çok emareler ve çok hâdiselerle tebeyyün etmiş, hattâ Kur'anın İşaretiyle tahakkuk etmiş. Ve Yazmasını ve İntişarını men'etmek zamanlarında

dört def'a zelzelelerin başlaması ve İntişariyle durmaları ve Anadoluda ekser yerlerde okunması harb-i umumînin Anadoluya girmemesine bir

vesile olduğu Sûre-i وَالْعَصْرِ işaret ettiği halde, bu iki ay kuraklık

zamanında mahkemenin Risale-i Nurun Beraetine ve vatana menfaatli olduğuna dair kararını mahkeme-i temyiz tasdik ederek tam bir serbestiyetle Risale-i Nurun İntişarı ve Okunmasını beklerken, bütün bütün aksine olarak men'edilmesi ve mahkemedeki Risaleler sahiblerine iade edildiği halde bizi de o cihetce konuşmaktan men'etmeleri cihetiyle belâların def'ine vesile olan bu küllî Sadaka-i Mâneviye, belâya karşı çıkamadı, günahımız neticesi kuraklık başladı.

Biz Risale-i Nur Şâkirdleri, dünyaya çok ehemmiyet vermediğimizden, dünyaya yalnız Risale-i Nur için baktığımızdan, bu yağmursuzlukta dahi o noktadan bakıyoruz. İşte Denizlide mahkemeye verilen cüz'î bir kısım Risale-i Nur, sahiplerine iadesinin aynı zamanında, burada dahi bir kısım Zatlar yazmağa başlamaları aynı vakitte, bu yağmursuzlukta bir derece Rahmet yağdı. Fakat Risale-i Nurun serbestiyeti cüz'î olmasından, Rahmet dahi cüz'î kaldı.

اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ yakında benim de Risalelerim iade edilecek, tam serbest ve İntişarı küllileşecek ve Rahmet dahi tam olacak. **(Hâşiye)**

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ اَلسَّلَامُ عَلَيْكُمْ بِعَدَدِ قَطَرَاتِ الْمَطَرِ فِى لَيْلَةِ الرَّغَآئِبِ

Aziz Kardeşlerim!

Size iki puslayı Leyle-i Regaib'den altı saat evvel yazdım. **"Hizb-i Nuriye"** ve Husrev'in kâğıdı ile teslimden sonra, kat'iyyen benim kanaatımda bir nevi' Mu'cize-i Ahmediye olarak, iki aydanberi mütemadiyen kuraklık ve yağmursuzluk ve her tarafta daima Namazlardan sonra pek çok Duaların akim kaldığı ve herkes me'yusiyetinden derd-i maişet endişesiyle Kalben ağlarken, birden Leyle-i Regaib bütün ömrümde hiç işitmediğim ve başkaları

(Hâşiye): Hem aynen öyle oldu, biz gördük.

da işitmediği, üç saatte yüz def'a, belki fazla tekrarla Melek-i Ra'dın bu yüksek ve şiddetli Tesbihatiyle öyle bir Rahmet yağdı ki, en muannide dahi Leyle-i Regaibin Kudsiyetini ve Hazret-i Risaletin bir derece bir cihette Âlem-i Şehadete teşrifinin umum Kâinatça ve bütün asırlarda nazar-ı ehemmiyette ve رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ olduğunu isbat etti ve Kâinat O Geceyi alkışlıyor diye gösterdi.

Acaba Dualarımızda Isparta bu memleketle beraberdi, bu yağmurda hissesi var mı? merak ediyorum. Şimdiye kadar çok emarelerle Risale-i Nur bir Vesile-i Rahmet olmasından, bu Rahmet îma eder ki, herhalde bir Fütuhatı perde altında vardır ve belki serbestiyetine bir işarettir **(Hâşiye).** Hem burada Lem'aların verdikleri iştiyâk cihetiyle yazıcıların çoğalması, اِنْ شَاءَ اللّٰهُ bir nevi' makbul Dua hükmüne geçti.

Risale-i Nur Talebeleri namına — **Evet Mehmed, Evet Ceylân**

Duanıza Muhtaç Kardeşiniz — **Said Nursî**

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ

Aziz Sıddık Kardeşlerim!

Leyle-i Mi'racın, aynı Leyle-i Regâib gibi hiç inkâr edilmez bir tarzda, bir nevi' Mu’cize-i Ahmediye gibi bir Kerametini ve Kâinatça hürmetini gözümüzle gördük. Şöyle ki:

Nasıl evvelce yazdığımız gibi iki ay kuraklık içinde burada hiç yağmur gelmediği, güya Leyle-i Regaibi bekliyor gibi o Mübarek Gecenin gelmesiyle emsalsiz bir gürültü ile Kudsiyetini burada gösterdiği gibi; aynen öyle de: O gecedenberi buraya bir katre yağmur düşmediği halde, yirmi günden sonra aynen Mi'rac Gecesi birdenbire öyle bir Rahmet yağdı ki, dinsizlerde şüphe bırakmadı ki; Sâhib-ül-Mi'rac رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ olduğu gibi, Onun Mi'rac Gecesi de bir Vesile-i Rahmettir. Hem Ehl-i Îmanın Îmanlarını kuvvetlendirdiği gibi, me'yusiyetlerini de bir derece izâle etti.

(Hâşiye): Sonra tahakkuk etti ki; aynı zamanda hem Fütuhatı hem serbestiyeti perde altında tahakkuk etmiş.

Hâl-i âlemi bilmiyorum, fakat hissediyorum ki: Ehl-i Îman hem haricî birkaç tarafta tazyikat, hem dahilî endişeler ve kuraklıktan gelen derd-i maişet ve nokta-i istinadı dünyaca bulamamaktan ehemmiyetli bir me'yusiyetin te'siriyle, hattâ İbadete karşı bir fütur gelmişti. Birden Mi'rac gecesi, burada Kerametiyle Leyle-i Regaibin Kerametini takviye ederek, Ehl-i Îmana bildirdi ki: **"Siz sahipsiz değilsiniz. Kâinat kabzasında bulunan bir Zatın, Âleme Rahmet gönderdiği bir İstinadgâhınız vardır."** diye me'yusiyet ve endişelerini kısmen izale eyledi.

Hem Risale-i Nurun bir Silsile-i Kerametini teşkil eden Tevafuk, bu hâdisede hiç tesadüfe havale edilmez bir tarzda üç-dört Tevafukla, Leyle-i Mi'rac ve Leyle-i Regaib hürmetlerinde **Risale-i Nur**un da bir hissesi var olduğunu gördük.

Birinci Tevafuk: İbtida ve İntiha-i Terakkiyat-ı Hayat-ı Ahmediyenin ünvanları olan Leyle-i Regaib ve Leyle-i Mi'rac bu kuraklık zamanında kesretli Rahmette Tevafuklarıdır.

İkinci Tevafuk: Bu günlerde Husrev'in Tevafuklu yazdığı **"Mi'rac Risalesi"**ni burada Risale-i Nur Talebeleri şevke gelip aynen Tevafukunu, hattâ yedi "fakat, fakat, fakat" Kelimelerinin parlak Tevafukunu gösteren Nüshaları yazdılar, bitirdiler. Ben de tashih ediyordum, başkaları da okuyordular. Birden Mi'rac Gecesi kesretli Rahmeti ile gelmesi, Risale-i Nurun yazılması ve Husrev'in Mi'rac Risalesi ve İntişarı dahi bir Vesile-i Rahmet olduğunu Talebelerine bir kanaat verdi. İki-üç Tevafuk daha var. Bize kat'î kanaat veriyor ki; tesadüf içinde yoktur. Doğrudan doğruya bu muannid zamanda Şeâir-i İslâmiyenin ehemmiyetlerini göstermeğe bir işarettir. Umum Kardeşlerime Selâm ve Mi'raclarını tebrik ederim.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Kardeşiniz
Said Nursî

Evet, Üstadımızı tasdik ediyoruz.
Mehmed, Mehmed, Osman, İbrahim, Ceylân, Hayri v.s..

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ

Aziz Sıddık Kardeşlerim!

B i r S u a l : "Tevafukla bu Keramet nasıl kat'î sabit oluyor?" diye Kardeşlerimizden birisinin sualine küçük bir cevaptır.

E l c e v a b : Bir şeyde Tevafuk olsa, küçük bir emare olur ki; onda bir Kasıd var, rastgele bir tesadüf değil. Ve bilhassa bir Tevafuk birkaç cihette olsa, o emare tam kuvvetleşir. Ve bilhassa yüz ihtimal içinde iki şey'e mahsus ve o iki şey birbiriyle tam münasebetdar olsa, o Tevafukdan gelen işaret sarih bir delâlet hükmüne geçer ki, bir Kasd ve İrade ile ve bir maksad için o Tevafuk olmuş, tesadüfün ihtimali yok.

İşte, bu Mes'ele-i Mi'raciye de aynen böyle oldu. Doksan dokuz gün içinde yalnız Leyle-i Regaib ve Leyle-i Mi'raca yağmur ve Rahmetin Tevafuku.. ve o iki Gece ve Güne mahsus olması, daha evvel ve daha sonra olmaması ve ihtiyac-ı şedidin tam vaktine muvafakatı.. ve "Mi'raciye Risalesi"nin burada çoklar tarafından şevk ile Kıraat ve Kitabet ve Neşrine rastgelmesi.. ve o iki Mübarek Gecenin birbiriyle bir kaç cihette Tevafuk etmesi.. ve mevsimi olmadığı halde acib gürültülerle, sönmeyecek maddî - mânevî zemin gürültüleriyle feryadlarına tehditkârane ve tesellidarane Tevafuk etmesi.. ve Ehl-i Îmanın me'yusiyetinden teselli aramalarına ve dalâletin savletinden gelen vesvese ve zâfiyete karşı Kuvve-i Mâneviyenin takviyesini istemelerine tam Tevafuku.. ve bu Geceler gibi Şeâir-i İslâmiyeye karşı hürmetsizlik edenlerin hatâlarına bir tekdir olarak "Kâinat bu Gecelere hürmet eder, neden siz etmiyorsunuz?" diye mânasında kesretli Rahmetle Şeair-i İslâmiyeye karşı hattâ Semavat ve Fezâ-yı Âlem hürmetlerini göstermekle Tevafuk etmesi... Zerre mikdar insafı olan bilir ki, bu işde hususî bir Kasd ve İrade ve Ehl-i Îmana hususî bir İnayet ve Merhamettir, hiçbir cihetle tesadüf ihtimali olamaz. Demek Hakikat-ı Mi'rac bir Mu’cize-i Ahmediye (A.S.M.) ve Keramet-i Kübrâsı olduğu.. ve Mi'rac merdiveni ile göklere çıkması ile Zât-ı Ahmediyenin (A.S.M.) Semavat ehline Ehemmiyetini ve Kıymetini gösterdiği gibi, bu seneki Mi'rac da zemine ve bu memleket ahalisine Kâinatça Hürmetini ve Kıymetini gösterip bir Keramet gösterdi.

Duanıza muhtaç Kardeşiniz
S a i d N u r s î

Aziz Sıddık Kardeşlerim!

Bizim kat'iyyen şek ve şüphemiz kalmadı ki: **Bu Hizmetimizin neticesi olan Risale-i Nurun serbestiyetini değil yalnız biz ve bu Anadolu ve Âlem-i İslâm alkışlıyor, takdir ediyor; belki Kâinat dahi memnun olup cevv-i sema ve feza-yı âlem alkışlıyor ki,** üç-dört ayda bir yağmura şiddet-i ihtiyaç varken gelmedi, yalnız Ankara teslim kararına Tevafuk eden Leyle-i Regaibdeki emsalsiz ve gürültülü Rahmetin gelmesi ve Denizlide Mahkemenin bilfiil teslimine karar vermesi, yine Leyle-i Mi'rac'da aynen Risale-i Nurun bir Rahmet olduğuna işareten Leyle-i Regaibe Tevafuk ederek kesretle Melek-i Ra'd'ın alkışlamasiyle ve Rahmetin Emirdağında gelmesi o teslim kararına Tevafuk etmesi ve bir hafta sonra, demek Denizlide vekillerimizin eliyle alınması hengâmlarında, yine aynen Leyle-i Mi'raca ve Leyle-i Regaibe Tevafuk ederek aynen onlar gibi Şâbân-ı Şerifin bir Cum'a gecesinde kesretli Rahmet ve yağmurun bu memlekette gelmesi onlara Tevafuklarıyla kat'î kanaat verir ki; Risale-i Nurun müsaderesine ve hapsine dört zelzelelerin Tevafuku küre-i arzca bir îtiraz olduğu gibi, bu Emirdağı memleketinde dört ay zarfında yalnız üç Cum'a gecesinde ki, biri Leyle-i Regaib ve biri Leyle-i Mi'rac, biri de Şâban-ı Muazzamın birinci Cum'a Gecesinde Rahmetin kesretle gelmesi ve Risale-i Nurun da serbestiyetinin üç devresine tam tamına Tevafuk etmesi, küre-i havaiyenin bir tebriki, bir müjdesidir ve Risale-i Nur dahi mânevî bir Rahmet, bir yağmur olduğuna kuvvetli bir işarettir.

Ve en lâtif bir emare de şudur ki: Dün, birdenbire bir serçe kuşu pencereye geldi, pencereye vurdu. Biz uçurmak için işaret ettik, gitmedi. Mecbur olduk, dedim: "Pencereyi aç, o ne diyecek?" Girdi, durdu.. tâ bu sabaha kadar; sonra o odayı ona bıraktık, yatak odama geldim. Bu sabah çıktım, kapıyı açtım; yarım dakikada döndüm, baktım, قُدُّوس قُدُّوس zikrini yapan bir kuş odamda gördüm, gülerek dedim: "Bu misafir ne için geldi?" Tam bir saat bana baktı, uçmadı, ürkmedi. Ben de okuyordum. Bir saat bana baktı; ekmek bıraktım, yemedi; yine kapıyı açtım, çıktım, yarım dakikada geldim; o misafir de kayboldu. Sonra bana Hizmet eden çocuk geldi, dedi ki: "Ben bu gece gördüm ki, merhum Hâfız Ali'nin (R.H.) Kardeşi yanımıza gelmiş." Ben de dedim: "Hâfız Ali ve Husrev gibi bir Kardeşimiz buraya gelecek." Aynı günde iki saat sonra çocuk geldi, dedi: "Hâfız Mustafa geldi. Hem Risale-i Nurun serbestiyetinin müjdesini, hem mahkemedeki

Kitablarını da kısmen getirdi. Hem serçe kuşunun ve benim rü'yamın hem Kuddüs kuşunun tâbirini isbat etti ki, tesadüf olmadığını gösterdi. Acaba emsâlsiz bir tarzda hem serçe kuşu acib bir surette, hem Kuddüs kuşu garib bir surette gelip bakması, sonra kaybolması ve mâsum çocuğun rü'yası tam tamına çıkması, hem Risale-i Nurun Hâfız Ali gibi bir Zâtın eliyle buraya gelmesinin aynı zamanına Tevafuku hiç tesadüf olabilir mi? Hiçbir ihtimali var mı ki bir Beşaret-i Gaybiye olmasın? **(Hâşiye)** Evet, bu mes'ele küçük bir mes'ele değil, Kâinat ve hayvanat ile dahi alâkadardır.

Evet, Risale-in-Nur serbestiyetinden ben Risale-i Nurun bir Şâkirdi olmak îtibariyle kendi hisseme düşen bu kâr ve neticeyi binler altun lira kadar kazancım var kanaat ediyorum. Başka yüz binler Risale-i Nur Şâkirdleri ve Takviye-i Îmana muhtaç Ehl-i Îmanın istifadeleri buna kıyas edilsin.

Evet, Dinin ve Şeriatın ve Kur'anın yüzden ziyade Tılsımlarını, Muammalarını hall ve keşfeden ve en muannid dinsizleri susturup ilzam eden ve Mi'rac ve Haşr-i Cismanî gibi sırf Akıldan çok uzak zannedilen Kur'an Hakikatlarını en mütemerrid ve en muannid feylesoflara ve zındıklara karşı güneş gibi isbat eden ve onların bir kısmını Îmana getiren Risale-i Nur Eczaları, elbette Küre-i Arzı ve küre-i havaiyeyi kendi ile alâkadar eder ve bu asrı ve istikbali kendi ile meşgul edecek bir Hakikat-ı Kur'aniyedir ve Ehl-i Îman elinde bir Elmas Kılınçtır.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Emirdağında Kardeşiniz
Said Nursî

(Hâşiye): Hem bu kuşların **Risale-i Nur**'la alâkadarlıklarını te'yid eden çok emareler var. Ezcümle, o kuşların alâkadarlığını gösteren Mektub Milâs'a gittiği aynı vakitte garib bir tarzda Kuddüs kuşu o Mektubun meâlini vaziyetiyle te'yid ettiği gibi; aynı Mektub İnebolu'da geceleyin okunurken büyük bir gece kuşu hârika bir tarzda pencereye gelip, kanadiyle vurup, durup dinlemesi; aynı Mektub Sava'da okunurken bir def'a iki çekirge üstüne gelip, durup neticeye kadar durmaları; bir def'a da serçe ve bülbül kuşları aynı Mektubun okunmasında pervane gibi uçup alâkadarlık göstermeleri ve Isparta'da Husrev'in evinde aynı Mektub okunurken, bülbül kuşu hilâf-ı âdet salona gelmesi, alâkadarlığını göstermesi gibi çok emareler, bu Keramet-i Nuriyyeyi te'yid ediyor.

RİSALE-İ NURUN KAHRAMANI HUSREV TARAFINDAN KALEME ALINMIŞTIR

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Risale-in-Nur'un Kerametlerindendir ki: Üstadımız Radıyallahü Anhü çok def'a Risalelerde: **"Ey mülhidler ve ey zındıklar! Risale-in-Nura ilişmeyiniz. Eğer ilişirseniz, yakında sizi bekliyen belâlar, sel gibi başınıza yağacaktır."** diye on senedenberi kerratla söylüyorlardı. Bu hususta şahid olduğumuz felâketlerden:

B i r i n c i s i : Dört sene evvel Erzincan'da ve İzmir civarında vukua gelen hareket-i arz olmuştur. O vakitler münâfıklar, desiselerle Isparta mıntıkasında Sava ve Kuleönü ve civarı köylerdeki Risale-i Nur Talebelerine iliştiler. Otuz-kırk kadar Risale-i Nur Talebelerini "Camie gitmiyorsunuz, tâkiyye giyiyorsunuz, Tarikat Dersi veriyorsunuz." diye mahkemeye sevketmişlerdi. Cenâb-ı Hak, İzmir civarını ve Azerîleri ve civarındaki halkı dehşetler içinde bırakan zelzeleler ile Risale-i Nurun bir Vesile-i Def´i Belâ olduğunu gösterdi. Bu zelzelelerden bir hafta sonra, mahkemeye sevkedilmiş olan o Kardeşlerimizin hepsi beraet ettirilerek kurtulmuşlardı.

İ k i n c i s i : Yine vakit vakit Risale-i Nur Talebelerinin arkalarında koşmakta devam eden mülhidler, Hatt-ı Kur'an ile çocuk okuttuklarını bahane ederek Ispartada müteveffa Mehmed Zühtü (Rahmetullahi Aleyh) ile Sava Karyesinden Hâfız Mehmed (Rahmetullahi Aleyh) ismindeki iki Risale-in-Nur Talebesine hücum etmişler. Nur Dersini okuyan çocukları, bu iki Kardeşimizin evlerinden alınan Risale-i Nur Eczalariyle birlikte mahkemeye sevkedilmiş. Merhum Mehmed Zühtü, para cezasiyle mahkûm edilmek istenilmiş. Neticede, merkezi Erbaa ve Tokat'da vukua gelen ikinci bir korkunç zelzele ile Cenâb-ı Hak, Risale-in-Nur bir Vesile-i Def-i Belâ olmakla Şâkirdlerine yardım ederek Üstadlarının verdiği haberin sıhhatini tasdik etmek için o Kardeşimizi beraet ettirmiş ve alınan bütün Risale-i Nur Eczalarını kendilerine iade ettirmiştir.

Ü ç ü n c ü s ü ise : İçinde bulunduğumuz Denizli Hapishanesindeki musibetin başımıza gelmesine sebep olan o münâfıklar;

rumî bin üçyüz ellidokuz senesinde tekrar başta Sevgili Üstadımız olduğu halde, bize ve Risale-in-Nura hücum ettiler. Bir kısmımızı Ispartadan topladılar, bir kısmını Çivrilden Isparta'ya getirdiler, Sevgili Üstadımızı da yalnız olarak Kastamonu'dan Isparta'ya sevkettiler. Daha başka vilayetlerden de arkadaşlarımız Isparta'ya getirilmişti. Ehl-i garazın iğfaline kapılan Isparta adliyesi, Risale-in-Nurun gayesi haricinde bulunan cephelerde, bizce mânası olmayan ithamlar altında bizi sıkıyordu. Bilhassa Kıymetdar Üstadımızı daha çok tazyik ettikleri vakit, Üstadımıza lüzumlu lüzumsuz bir çok sualler açan Isparta müddeiumumîsinin: "Bu belâlar dediğin nedir?" diye olan sualine cevaben: Evet demiş, zındıklar eğer Risale-in-Nura ve Şâkirdlerine ilişseler, yakında bekliyen belâların hareket-i arz suretiyle geleceğini.. söylemişti.

Daha sonra bizi Denizli'ye sevkettiler. Kastamonu, İstanbul, Ankara dahil olmak üzere on vilayetten adliyelere sevkedilen yüzü mütecaviz Risale-i Nur Talebelerinin bir kısmı bırakılmış, yetmiş kişiden ibaret olan bir diğer kısmı da Denizli'de "Medrese-i Yûsufiye" namını alan hapisde bulunuyordu. Bizim bütün müracaatlarımıza sudan cevap veriliyor, Sevgili Üstadımız daha çok tazyik ve sıkıntı içerisinde yaşattırılıyor, ufûnetli, rutûbetli, zulmetli, havasız bir yerde bütün bütün konuşmaktan ve temastan men'edilmek suretiyle haps-i münferidde azap çektiriliyordu.

İşte bu sıralarda Denizli zindanının bu dehşetli ıztırablarını geçirmekte idik. Allah'tan başka hiçbir İstinadgâhları bulunmayan bu bîçârelerin bir kısmı Kastamonu'dan, diğer bir kısmı İnebolu'dan, diğer bir kısmı da İstanbul'dan henüz gelmemişlerdi. Şu vatanın her köşesinde Hak ve Hakikat için çırpınan ve saf Kalbleriyle Necatları için Rabb-ı Rahîmlerine iltica eden pek çok mâsumların Semâvâtı delip geçen ve Arş-ür-Rahmâna dayanan âhları boşa gitmedi. Allah-ü Zülcelâl Hazretleri, o mübarek Üstadımızın Isparta'da söylediği gibi, mâsumları Cennete götüren, zâlimleri Cehenneme yuvarlayan dehşetli bir diğer zelzeleyi gönderdi. Karşısında Risale-in-Nur Müdafaa vaziyetinde bulunmamasından çok haneler harab oldu, çok insanlar enkaz altında ezildi, çokları sokak ortalarında kaldı. Henüz memleketlerinin hapishanelerinde bulunan Kardeşlerimizden Kastamonu'dan Mehmed Feyzi ve Sâdık ve Emin ve Hilmi ve İnebolu'dan Ahmed Nazif, Denizli Hapishanesine sevkedildiklerinde şu malûmatı verdiler:

"Zelzele tam gece saat sekizde başladı. Bütün arkadaşlar, لاَ اِلٰهَ اِلاَّ اللّٰهُ Zikrine devam ediyorduk. Zelzele bütün şiddetiyle devam etmekte idi. O sırada hâtırımıza geldi: Risale-in-Nuru aşkla ve bir sâik ile üç-beş def'a Şefaatçı ederek Cenâb-ı Hak'dan halâs istedik اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ, derhal sâkin oldu.

Kastamonu'da ise, o gece kal'adan kopan çok büyük bir taş, aşağıya yuvarlanarak bir haneyi ezmiş, birçok hanelerde yarıklar, çıkıklıklar olmuş, birkaç ev çökmüş, hükûmet binası yarılmış, daha bunun gibi hasârat ve zâyiat olmuş. Fakat zelzele her gün olmak suretiyle bir müddet devam etmiş. Tosya'da bin beşyüz ev harab olmuş, ölü ve yaralı mikdarı çok fazla imiş. Kargı ve Osmancık tamamen, Lâdik ve sair mahallerde zayiat fazla mikdarda imiş. İnebolu'da bir Minarenin alemi eğrilmiş, ufak tefek çatlaklıklar olmuş, hasârat ve zayiat olmamış."

Ahmed Nazif, Emin, Sâdık, Mehmed Feyzi

Üçüncü olan bu hareket-i arzdan sonra, yine Risale-in-Nura ve Talebelerine ve Müellifine hücum eden ehl-i garazın sözünü dinliyen adliye, aynı tarzda bizi sıkmakta devam ediyordu. Zendeka tarafdarları, mübarek Üstadımızın ihbarları olan ve Risale-i Nurun büyük Keramet-lerinden olup zelzeleler eliyle gelen beliyyelere ehemmiyet vermek istemiyorlardı. Risale-in-Nurun İlâhî ve Kur'ânî Hakikatlarına karşı cephe alan bu zümrenin başına bir **dördüncü** tokat daha geldi.

Garibi şu ki, biz şubatın üçüncü günü mahkemeye çağrılmıştık. Iztırab ve elemleri içinde yüreklerimizi ağlatan hastalıklı haliyle kendisin-den sorulan suallere cevap vermek için altmışbeş kadar Talebesinin önünde ayağa kalkan Mübarek Üstadımızın cevabları arasında "O zındıkların dünyaları başlarını yesin ve yiyecek!" Kelimeleri, tekrar tekrar hey'et-i hâkimenin yüzlerine karşı ağzından dökülüyordu. Bir kaç def'a mahkemeye gidip geldikten sonra, 7 Şubat 1944 tarihli İstanbul'da münteşir "Hemşehri" ismindeki bir gazete elime geçti. Gazete okumaya ve radyo dinlemeye hevesli olmamaklığımla beraber, "yirminci asrın medenileriyiz!." diyerek bu günkü terakkiyat-ı beşeriyeyi kendilerinden bilen, Allah'ı unutan, Âhirete inanmayan insanların başlarına

Cenâb-ı Hakkın, motorlu vasıtalar eliyle nasıl ateşler yağdırdığını, o münkirlerin dünkü Cennet hayatlarının bugünkü Cehennemî hâlât içinde nasıl geçmekte olduğunu bilmek ve Risale-in-Nurun Bereketiyle Anadoluyu bu dehşetli ateş yağmurundan nasıl muhafaza etmekte olduğunu görmek ve şükretmek hâletinden gelen bir merak ile bazı bu gibi havadisleri sorardım ve dinlerdim.

İşte bu gazetenin de harb boğuşmalarına aid resimlerine bakıyordum. Nazarıma çarpan büyük yazı ile yazılmış bir sütunda, Anadolunun yirmibir vilayetini sarsan ve şubatın birinci gününün gecesinde sabaha karşı herkes uykuda iken vukua gelen ve pek çok zayiata mâl olan dehşetli bir zelzeleyi haber veriyordu. Derhal, şubatın üçünde mahkemede Sevgili Üstadımızın hey'et-i hâkimeye **"zındıkların dünyaları başlarını yesin ve yiyecek "** diye tekrar tekrar söylediği sözleri hatırladım. "Eyvah!" dedim, "Risale-i Nur ıslâh eder, ifsad etmez, îmar eder, harab etmez; mes'ud eder, perîşan etmez" diye söylerken, "Aksiyle bizi ve Risale-in-Nuru ittiham etmek, Hâlikın hoşuna gitmiyor." dedim.

İşte, merkezi Gerede, Bolu ve Düzce olan bu kanlı zelzele, Risale-in-Nurun dördüncü bir Kerameti idi. Bu gazete şu malûmatı veriyor: Ankara, Bolu, Zonguldak, Çankırı ve İzmit vilayetlerinde fazla kayıplar varmış. Geredede ikibin ev yıkılmış, yıkılmıyan evler de oturulmıyacak derecede harab olmuş, binden fazla ölü varmış, enkaz altından mütemadiyen ölü çıkartılıyormuş. Düzcede zarar çokmuş, ölü ve yaralıların mikdarı malûm değilmiş. Ankara'da yüz üç ölü ve bir o kadar da yaralı varmış. Bine yakın ev yıkılmış. Debbağhanede iki ev çökmüş, bâzı köylerde sarsıntıyı müteâkib yangınlar olmuş. İlk sarsıntı çok kuvvetli olmuş, sarsıntıyı yer altından gelen bir takım gürültüler tâkib etmiş. Bolu'dan ve diğer yerlerin köylerinden bir hafta geçtiği halde henüz malûmat alınamıyormuş. Diğer bir yerde ikiyüz ev yıkılmış, onbir ölü varmış. Bolu ile telgraf ve telefon hatları kesilmiş, zelzele mıntıkasında şiddetli bir kar fırtınası hüküm sürüyormuş. İzmitte zelzele olurken şimşekler çakmış, şehir birkaç saniye aydınlık içinde kalmış. Birçok yerlerde halk çırılçıplak sokaklara fırlamış. Dünyanın bütün rasathaneleri bu büyük Anadolu zelzelesini kaydetmiş. Bir ingiliz rasathanesi sarsıntının çok harab edici olduğunu bildirmiştir. Sinop'da aynı günde çok korkunç bir fırtına olmuş, gök gürültüleri ve şimşeklerle gittikçe şiddetini artırmıştır.

Daha sonra başka bir gazetede tamamlayıcı ve hayret verici şu malûmatları gördüm: Zelzeleden evvel kediler, köpekler üçer beşer olarak toplanmışlar, düşünceli, hüzünlü gibi alık alık birbirine bakarak bir müddet beraber oturmuşlar, sonra dağılmışlar. Gerek zelzele olurken ve gerekse olmadan evvel ve olduktan sonra da bu hayvanlardan hiçbiri görünmemiş, kasabalardan uzaklaşarak kırlara gitmişler. Bir garibi de şu ki: Bu hayvanlar isyanımızdan mütevellid olarak başımıza gelecek felâketleri lisan-ı halleriyle haber verdiklerini yazıyorlar da biz anlamıyoruz diyerek taaccüb ediyorlar.

İşte Üstadımız Bediüzzaman, uzun senelerdenberi: **"Zındıklar Risale-in-Nura dokunmasınlar ve Şâkirdlerine ilişmesinler. Eğer dokunurlar ve ilişirlerse, yakından bekliyen felâketler onları yüz def'a pişman edecek!"** diye Risale-in-Nur ile haber verdiği yüzler hâdisat içinde işte zelzele eliyle doğruluğunu imza ederek gelen dört Hakikatlı felâket daha.

Cenâb-ı Hak bize ve Risale-in Nura taarruz edenlerin Kalblerine Îman ve başlarına Hakikatı görecek Akıl ihsan etsin, bizi bu zindanlardan, onları da bu felâketlerden kurtarsın, اَمِين!

Mevkuf
H u s r e v

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Şimdiye kadar gizli münâfıklar, Risale-i Nura kanunla, adliye ile ve âsâyiş ve idare noktasından hükûmetin bâzı erkânını iğfal edip tecavüz ediyorlardı. Biz müsbet hareket ettiğimiz için, mecburiyet olduğu zaman tedâfüî vaziyetinde idik. Şimdi plânları akim kaldı. Bil'akis tecâvüzleri Risale-i Nurun Dairesini genişlettirdi. Bu def'a yeni hurufla **"Asâ-yı Mûsâ"**yı tab'etmek niyetimiz, ihtiyarımız olmadığı halde, tecavüz vaziyeti Risale-i Nura veriliyor gibidir. Bu hâdisenin ehemmiyetli bir Hikmeti şu olmak gerektir:

Risale-i Nur, bu mübarek vatanın mânevî bir halâskârı olmak cihetiyle şimdi iki dehşetli mânevî belâyı def'etmek için matbuat âlemi ile tezahüre başlamak, Ders vermek zamanı geldi veya gelecek gibidir zannederim.

O dehşetli belâdan birisi: Hıristiyan dînini **mağlûb eden ve anarşiliği yetiştiren şimalde çıkan dehşetli dinsizlik cereyanı bu vatanı mânevî istilâsına karşı Risale-in-Nur, Sedd-i Zülkarneyn gibi bir Sedd-i Kur'ânî Vazifesini görebilir** ve Âlem-i İslâmın bu mübarek vatanın ahalisine karşı pek şiddetli îtiraz ve ittihamlarını izale etmek için matbuat lisaniyle konuşmak lâzım gelmiş diye Kalbime ihtar edildi.

Ben dünyanın halini bilmiyorum. Fakat avrupada istilâkârane hükmeden ve edyan-ı semâviyeye dayanmıyan dehşetli cereyanın istilâsına karşı Risale-i Nur Hakikatları bir kal'a olduğu gibi, Âlem-i İslâmın ve asya kıt'asının hâl-i hâzırdaki îtiraz ve ittihamını izale ve eskideki Muhabbet ve Uhuvvetini iade etmeğe vesile olan bir Mu'cize-i Kur'âniyedir. **Bu memleketin vatanperver siyasîleri çabuk aklını başına alıp Risale-i Nuru tab'ederek resmî neşretmeleri lâzımdır ki, bu iki belâya karşı Siper olsun.** Acaba bu yirmi sene zarfında Îman-ı Tahkikîyi pek kuvvetli bir surette bu vatanda neşreden Risale-i Nur olmasaydı, bu dehşetli asırda acib inkılâb ve infilâklarda bu mübarek vatan Kur'ânını, Îmanını dehşetli sadmelerden tam muhafaza edebilir miydi? Her ne ise... **Risale-i Nura daha vatana, idareye zararı dokunmak bahanesiyle tecavüz edilmez, daha kimseyi o bahane ile inandıramazlar;** fakat cepheyi değiştirip, din perdesi altında bâzı saf-dil hocaları veya bid'a tarafdarı veya enaniyetli sofi meşreblileri bâzı kurnazlıklarla Risale-i Nura karşı iki sene evvel İstanbul'da ve Denizli civarında olduğu gibi istimâl etmek ve Risale-i Nura ve Şâkirdlerine ayrı bir cephede tecavüz etmeğe münafıklar çabalıyorlar.

إِنْ شَاءَ اللّٰهُ muvaffak olamazlar. **Risale-i Nur Şâkirdleri; tam ihtiyatla beraber, bir taarruz olduğu vakitte münakaşa etmesinler, aldırmasınlar. Aldanan Ehl-i İlim ve Îmansa, dost olsunlar,** "Biz size ilişmiyoruz. Siz de bize ilişmeyiniz... Biz Ehl-i Îmanla Kardeşiz." **deyip yatıştırsınlar.**

Sâniyen: Mübareklerin pehlivanı hem Abdurrahman,

hem Lütfi, hem Büyük Hâfız Ali mânalarını taşıyan büyük Ruhlu Küçük Ali Kardeşimiz bir sual soruyor. Halbuki o suâlin cevabı Risale-i Nurda yüz yerde var."Risale-i Nurun Erkân-ı Îmaniye hakkında bu derece kesretli tahşidatı ne içindir? Bir Ümmî Mü'minin Îmanı büyük bir Velînin Îmanı gibidir, diye eski hocalar bize Ders vermişler?" diyor.

E l c e v a b : Başta **"Âyet-ül-Kübrâ"** Merâtib-i Îmaniye bahislerinde ve âhire yakın Müceddid-i Elf-i Sâni İmam-ı Rabbânî Beyanı ve Hükmü ki: **Bütün Tarîkatların müntehası ve en büyük maksadları, Hakaik-ı Îmaniyenin inkişafıdır. Ve bir Mes'ele-i Îmaniyenin kat'iyyetle vuzuhu, bin Kerametlerden ve Keşfiyatlardan daha iyidir."** ve Âyetül-Kübrânın en âhirdeki ve **"Lâhika"**dan alınan o Mektubun parçası ve tamamının beyanatı cevap olduğu gibi, **"Meyve Risalesi"**nin Tekrarat-ı Kur'âniye hakkında Onuncu Mes'elesi, Tevhid ve Îman Rükünleri hakkında tekrarlı ve kesretli Tahşidat-ı Kur'aniyenin Hikmeti, aynen bitamamiha Onun Hakikî Tefsîri olan Risale-i Nurda cereyan etmesi de cevaptır.

Hem, Îmanın Tahkikî ve taklidî ve icmâlî ve tafsilî ve Îmanın bütün tehâcümata ve vesvese ve şüphelere karşı dayanıp sarsılmamasını beyan eden Risale-i Nur parçalarının izahatı, büyük Ruhlu Küçük Ali'nin Mektubuna öyle bir cevaptır ki, bize hiçbir ihtiyaç bırakmıyor.

İ k i n c i C i h e t : Îman, yalnız icmâlî ve taklidî bir tasdika münhasır değil; bir çekirdekten, tâ büyük hurma ağacına kadar ve eldeki âyinede görünen misâlî güneşten tâ deniz yüzündeki aksine, tâ güneşe kadar mertebeleri ve inkişafları olduğu gibi, Îmanın o derece kesretli Hakikatları var ki, binbir Esmâ-i İlâhiyye ve sair Erkân-ı Îmaniyenin Kâinat Hakikatlarıyla alâkadar çok Hakikatları var ki, "Bütün İlimlerin ve Mârifetlerin ve Kemalât-ı İnsaniyenin en büyüğü Îmandır ve Îman-ı Tahkikîden gelen tafsilli ve bürhanlı Mârifet-i Kudsiyedir." diye Ehl-i Hakikat ittifak etmişler.

Evet, Îman-ı taklidî, çabuk şüphelere mağlûb olur. Ondan çok kuvvetli ve çok geniş olan Îman-ı Tahkikîde pek çok merâtip var. O merâtiblerden İlmelyakîn mertebesi, çok bürhanlarının kuvvetleriyle binler şüphelere karşı dayanır. Halbuki taklidî Îman, bir şüpheye karşı bâzan mağlûb olur.

Hem Îman-ı Tahkikînin bir mertebesi de Aynelyakîn derecesidir ki, pek çok mertebeleri var, belki Esmâ-i İlâhiyye adedince tezâhür dereceleri var, bütün Kâinatı bir Kur'an gibi okuyabilecek derecesine gelir.

Hem bir mertebesi de Hakkalyakîndir. Onun da çok mertebeleri var. **Böyle Îmanlı Zatlara şübehat orduları hücum da etse bir halt edemez.** Ve Ulemâ-i İlm-i Kelâmın binler cild Kitabları, akla ve mantığa istinaden te'lif edilip, yalnız o Mârifet-i Îmaniyenin bürhanlı ve aklî bir yolunu göstermişler. Ve Ehl-i Hakikatın yüzer Kitabları Keşfe, Zevke istinaden o Mârifet-i Îmaniyeyi daha başka bir cihette izhar etmişler. Fakat, Kur'anın Mu'cizekâr Cadde-i Kübrâsı, gösterdiği Hakaik-ı İmaniye ve Marifet-i Kudsiye; o Ulemâ ve Evliyanın pek çok fevkinde bir kuvvet ve yüksekliktedir. **İşte Risale-i Nur bu câmi' ve küllî ve yüksek Mârifet caddesini tefsir edip, bin senedenberi Kur'an aleyhine ve İslâmiyet ve İnsâniyet zararına ve adem âlemleri hesabına tahribatçı küllî cereyanlara karşı Kur'an ve Îman namına mukabele ediyor, müdafaa ediyor. Elbette hadsiz tahşidata ihtiyacı vardır ki, o hadsiz düşmanlara karşı dayanıp Ehl-i Îmanın Îmanını muhafazasına Kur'an Nuriyle vesile olsun.** Hadîs-i Şerifte vardır ki: **Bir adam seninle Îmana gelmesi, sana sahra dolusu kırmızı koyunlardan daha hayırlıdır. Bâzan bir saat Tefekkür, bir sene İbadetten daha hayırlı olur.** Hattâ Nakşîlerin hafî Zikre verdiği büyük ehemmiyet, bu nevi Tefekküre yetişmek içindir. Umum Kardeşlerime birer birer Selâm ve Dua ediyoruz.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Kardeşiniz
Said Nursî

* * *

[Risale-i Nurun Has Şâkirdlerinden ve ehemmiyetli eski muallimlerden ve Îmanı kuvvetli olan büyük Muallimleri temsîl eden Hasan Feyzi'nin Sikke-i Tasdîk-i Gaybî'den aldığı bir ilhamla Risale-i Nur hakkında ve O Nurun Menba'ı ve Esası olan Nur-u Muhammedî (A.S.M.) ve Hakikat-ı Kur'an ve Sırr-ı Îman târifinde bu Kasideyi yazmış:]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

يُرِيدُونَ لِيُطْفِؤُا نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَاللّٰهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

Ahmed yaratılmış O büyük Nur-u Ehadden
Her zerrede Nurdur, O Ezelden hem Ebedden.

Bir Nur ki odur hem yüce hem Lâyetenâhi
Ol Fahr-i Cihan Hazret-i Mahbub-u İlâhî.

Parlattı cihanı bu güzel Nur-u Muhammed (A.S.M.)
Halkolmasa, olmaz idi bir zerre ve bir ferd.

Ol Nuru ânın, her yeri her zerreyi sarmış
Baştan başa her dem bu kesif zulmeti yarmış.

Bir Nur ki odur sâde ve hem Lâyetezelzel
Âri ve berî cümleden üstün ve mükemmel.

Bir Nur ki bütün zerrede o nümâyân,
Bir Nur ki verir Kalblere hem Aşk ile Îman.

Bir Nur ki eğer olmasa ol Nur hele bir an
Baştan başa zulmette kalır hem de bu ekvan.

Bir Nur ki değil öyle muhat, hem dahi mahsur..
Bir Nur ki eder Kalbi de pürnur, çeşmi de pürnur.

Bir Lem'adır andan, şu büyük şems ve kamerler.

Hep işte O Nurdan bu acâib koca Âlem,
Halk oldu O Nurdan yine Cennetle Cehennem.

Şek yok ki O Nurdur okunan Hazret-i Kur'an...
Ol Nur-u Ezel hem Sebeb-i Hilkat-i İnsan..

Herşey'e Odur Mebde' ve Asıl ve Esas hem,
Ondan görünür nev'-i beşer böyle mükerrem.

Bir zerre değil, Bahr-i Muhit O Bahr-i Münirden,
Hem nasıl beşer hiç kalıyor hepsi de birden.

Şek yok ki cihan, Katre-i Nurundan O Nurun,
Şek yok ki bu can, Zerre-i Nurundan O Nurun.

Sönsün diye üflense, o derya gibi kaynar,
Söndürmeğe hem kimde aceb zerre mecâl var.

Söndürmeğe kalkmıştı asırlar dolu küffar
Kahreyledi her hepsini ol Hazret-i Kahhâr.

Hep sönmüş asırlar, yanıyor sönmeden ol
Tarihe sorun, kimdir O Nur, hem kim imiş menfur.

Alnında yanan Nur-u Muhammed'di Halîl'in
Yetmezdi gücü, bakmağa her çeşm-i alîlin.

Görseydi Resûlün O güzel Nurunu, nemrud
Yakmazdı o dem, nârını ol kâfir-i matrud.

Bir sivrisinek öldürüyor o şâh-ı cihânı, (!)
Atmıştı Halîl'i âteşe, çünki o câni.

Bir perde açıp söyledi Hak gizli Kelâmdan,
Ol âteşe bahseyledi hem Berd u Selâmdan.

"Dostum ve Resûlüm yüce İbrahimi ey nâr.
At âdetini, yakma bugün, sen Onu zinhar!"

Bir gizli Hitap geldi de ol dem yine Haktan
Bir Abd-i Mükerrem dahi kurtuldu bıçaktan

Ol Nurdan için Yûnusu hıfzeyledi ol hût,
Ol Nur ile kahreyledi hem kavmini ol Lût.

Ol Hüsn-ü Cemâl eyledi Âlemleri hayran
Nerden Onu bulmuş, acaba Yûsuf u Ken'an.

Hikmet nedir, ol derdlere sabreyledi Eyyûb,
Hem Sırrı nedir, Yûsuf için ağladı Ya'kub.

Öldükçe dirildikçe neden duymadı bir his,
Ol namlı Nebi, şanlı şehid Hazret-i Cercis.

Hasretle neden ağladılar Âdem ve Havvâ
Kimdendi bu yıllarca süren koskoca Dâvâ.

Hem âh, neden terkedilip Ravza-i Cennet,
Bir dâr-ı karar oldu neden Âlem-i Mihnet.

Nur Şehri olan Tûr'da o dem Hazret-i Mûsa
Esrâr-ı Kelâm hep çözülüp buldu Tecellâ.

Bir parça Zebûrdan okusa Hazret-i Dâvud,
Başlardı hemen sanki büyük Mahşer-i Mev'ud.

Bilmem ki neden, yel ve sular hep Onu dinler,
Bilmem ki neden, hep işiten âh! diye inler.

Mahlûku bütün kendine râmetti Süleyman,
Nerdendi bu kuvvet, Ona kimdendi bu Ferman.

Yellerle uçan şanlı büyük Taht-ı Mukaddes
Esrâr-ı Ezelden O da duymuş yine bir Ses.

Ol hangi acib Sır ki, çıkar göklere Îsâ,
Kimdir çekilen çarmıha, kimdir yine yûda.

Nûr derdi için tahtını terkeyledi Edhem,
Bir başkasının tahtı olur derdine merhem.

Çok Şahs-ı Velî, Nur ile hem etti kanâat,
Çok şahs-ı denî, Nur ile hem buldu Kerâmet.

Her hepsi de pervanesi, üftadesi Nûrun,
Her hepsi Muamma, gücü yetmez bu Şuûrun.

Şak etti kamer, Fahr-i Beşer, ol yüce Server,
Her yerde ve her anda Onun Nûru muzaffer.

Kur'andı Kavli, Nurdu yolu, Ümmeti mutlu,
Ümmet olanın Kalbi bütün Nûr ile doldu.

Çekmezdi keder, ol sözü cevher, özü kevser,
Ol Sûre-i Kevser dedi a'dâsına "ebter!"

Ol Şems-i Ezelden kaçınan ol kuru başlar
Gayyâ-i Cehennemde bütün yakmış ateşler.

Bitmişti nefes, çıkmadı ses bıktı da herkes
Ol Nûra varıp baş eğerek hep dediler pes!

İdrâki olan kafile ayrıldı Kureyşden..
Feyz almak için, doğmuş olan şanlı güneşten.

Ol Kevser-i Ahmedden içip herbiri tas tas,
Olmuştu o gün sanki mücellâ birer Elmas.

Ol başlara tâç, derde ilâç, Mürşid-i Âlem,
Eylerdi nazar bunlara Nûriyle demâdem..

Bunlardı o a'dâyı boğan bir alay Arslan,
Hak uğruna, Nur uğruna olmuş çoğu Kurban.

Bunlardan o gün ehl-i nifak cümle kaçardı,
Müşrik ise, ol aklı anın kalmaz uçardı.

Bunlardı O Peygamberin Ashabı ve Âli...
Dünyada ve Ukbâda da hem şanları âli.

Tavsif ediyor bunları hep şöylece Kur'an:
Sulh vakti koyun, kavgada kükrek birer Arslan!

Hep Yüzleri Pâk, Sözleri Hak, Yolları Hakdı,
Merkebleri yeller gibi Düldüldü, Burakdı.

Bir cezbe-i يَاحَيّ!" ile seller gibi aktı,
A'dâya varıp herbiri şimşek gibi çaktı.

Bunlardı o gün Halka-i Tevhidi kuranlar,
Bunlardı o gün baltalayıp küfrü kıranlar.

Bunlardı mübarek yüce Cem'iyyet-i Şûra,
Bunlardı O Nurdan dizilen Halka-i Kübrâ.

Bunlardı alan Suriye, Irak, ülke-i Kisrâ,
Bunlarla ziyâdar o karanlık koca sahrâ.

Bunlardı veren hasta, alil gözlere bir fer,
Bunlardı o tarihe geçen şanlı Gazanfer.

Her hepsi de bir Zerre-i Nûru O Habîbin,
Her an görünür gözlere ondan nice yüzbin.

Nûr altına girmiş bulunan türlü Cemâat,
Hem buldu Beka, hem de bütün gördü Adâlet.

Derhal açılıp gök yüzü hem parladı ol Nurdan
gelen Risâle-in-Nûr
Hallâk-ı Rahîm eyledi mahlûkunu mesrûr.

Zulmet dağılıp başladı bir yepyeni gündüz,
Bir neş'e duyup sustu biraz ağlayan o göz.

Bir dem bile düşmezken onun âhı dilinden,
Kurtuldu, yazık dertli beşer derdin elinden.

Ol taze güneş, ülkeye serptikçe ışıklar,
Hep şâd olacak, şevk bulacak Kalbi kırıklar.

Her Kalbe sürur, her göze Nur doldu bu günden,
Bir müjde verir sanki o bir şanlı düğünden,

Arzeyleyelim ol yüce Allaha şükürler,
Kalkar bu kahr, cehl u dalâl, şirk ve küfürler.

Ol Nûr-u Hüdâ saldı ziya, Kalbe safâ hem,
Gösterdi Beka, göçtü fenâ, buldu vefâ hem.

Çıkmıştı şakî, geldi nakî gördü adâvet,
Eylerdi nefiy, oldu hafî Nur-u Hidayet.

Fışkırdı Risale-i Nur, ufuktan Nur-u Risâlet
Ol Nur-u Risâlet verecek Emn ü Adâlet.

Allaha şükür, kalkmada hep cümle karanlık,
Allaha şükür, dolmada hep Kalbe ferahlık.

Allaha şükür, işte bu gün perde açıldı,
Âlemlere artık yine bir neş'e saçıldı.

Artık bu sönük canlara can üfledi cânan,
Artık bu gönül derdine ol eyledi derman.

Bir Fasl-ı Bahar başladı illerde bu günden,
Bir Sohbet-i Gül başladı dillerde bu günden.

Benden bana ben gitmek için Risale-i Nur diye koştum,
Nur derdine düştüm de denizler gibi coştum.

Bir zerrecik olsun bulayım der de ararken
Düştüm yine derya gibi bir Nura bugün ben.

Verdim Ona ben gönlümü baştan başa artık.
Mâşukum Odur şimdi benim, ben Ona Âşık.

Ol Nûr-u Ezel hem kararan kalblere lâyık.
Ol Nurdan alır Feyzini hem cümle halâyık.

Kahreyledi ol zulmeti Risale-i Nura akanlar,
Nur Kahrına uğrar, Ona hasmane bakanlar.

Küfrün bütün alayı hücum etse de ey Nur!
Etmez seni dûr, kendi olur belki de makhur.

Sensin yine hâzır, yine Sensin bize nâzır
Ey Nûr-u Rahîm, ey ebedî bir Cilve-i Kudret-i Fâtır!

Bir Neş'e duyurdun Îmanla Sırr-ı Ezelden
Bir Müjde getirdin bize ol namlı Güzelden.

Mâdemki içirdin bize ol Âb-ı Hayatdan
Bir zerre kadar kalmadı havf şimdi ematdan.

Hasret yaşadık Nuruna yıllarca bütün biz
Mâsum ve alîl, türlü belâ çekti sebebsiz.

Yıllarca akan, kan dolu göz yaşları dinsin,
Zâlim yere batsın, o zulüm bir yere sinsin.

Yıllarca, asırlarca bu Nurun yine yansın,
Öksüz ve yetim, dul ve alîl hepsi de kansın.

Ey Nur gülü, Nur çehreni öpsem dudağından,
Kalb bahçesinin Kalbine diksem budağından.

Her dem kokarak hem o güzel râyihasından
Çıksam yine ben âlem-i fâni tasasından

Nur güllerin açsın, yine miskler gibi tütsün,
Sînemde bu can bülbülü Tevhid ile ötsün.

Sensin bize bir Neş'e veren ol Gül-ü Hâlis
Sensin bize hem cümleden A'lâ, dahi muhlis

Ey Nûr-u Risaletten gelen bir Bürhan-ı Kur'an!
Ey Sırr-ı Furkandan çıkan Hüccet-i Îman!

Sendin bize matlub yine Sendin bize mev'ud
Sayende bugün herkes olur zinde ve mes'ud.

Her an Seni bekler ve sayıklardı bu dünya
Hak kendini gösterdi bugün bitti o rü'yâ.

Bin üçyüz senedir toprağa dönmüş nice milyar
Mü'min ve Muvahhid Seni gözlerdi hep ey Yâr!

Her hepsi de Senden yana söylerdi Kelâmı
Her hepsi de her an Sana eylerdi Selâmı.

Nur Çehreni açsan atarak perdeyi yüzden
Söyler bana Ruhum yine مَاازْدَدْتُ يَقِينًا

Vallah, ezelden bunu ben eyledim ezber:
Risale-in Nurdur vallah O Son Müceddid-i Ekber.

Yüzlerce sened hem nice yüzlerce işaret,
Eyler bu mukaddes koca Dâvaya şehadet.

En başta gelen Şâhid-i Adl Hazret-i Kur'an
Göstermiş ayânen otuzüç yerde o bürhan.

يَامُدْرِكًا *nin Kalbine gömmüş Esedullah*
Çok Sır ki, bilenler oluyor hep Sana âgâh

كُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ *demiş ol Pîr-i Muazzam*
Binlerce Veli hem yine yapmış buna bin zam.

Mu'cizdir O Söz, Hakdır O Öz görmedi her göz,
Artık bu Muammaları gel sen bize bir çöz.

Altıncı Sözün aldı bütün fiil ve sıfâtı,
Verdim de arındım Ona hem Zat ve Hayâtı.

Müflis ve fakir bekliyordum şimdi kapında
Tevhide eriştir beni, gel Vârını sun da.

Ben ben diye yazdımsa da Sensin yine ol ben,
Hiçden ne çıkar, hem bana benlik yine Senden.

Afvet beni ey afvı büyük lûtfu büyük Risale-in Nûr!
Bir dem bile hem eyleme Senden beni yâ Rabbenâ mehcur!

Nûr Aşkına, Hak Aşkına Dost Aşkına ey Nûr!
Nûrunla ve Sırrınla bugün kıl bizi mesrur.

Ey Nûr-u Ezelden gelen Nûr-u Muhammed (A.S.M.)
Ey Sırr-ı İmandan gelen Nur-u Müebbed!

Binlerce yetimin duyulan âhını bir kes
Sarsar o büyük Arşı da Vallah bu çıkan ses.

Vallah Cemilsin yeter artık bu Celâlin!
Göster bize ey Nûr-u Muhammed, bir kere Cemâlin !

Dergâhını aç, et bize İhsan yine ey Nur-u Risâlet!
Biz dertli kuluz, kıl bize derman, yine ey Nûr-u Hakikat!

Emmâre olan nefsimizin emrine uyduk.
Ver bizlere Sen Nur ile îkan yine ey Nûr-u Kur'an!

Hırs âteşi sönsün de gönül gülşene dönsün,
Saç Nurunu hem Feyzini her an, yine ey Nur-u Îman !

Sen Nûr-u Bedi', Nûr-u Rahimsin bize lûtfet,
Hep isteğimiz Aşk ile İman yine ey Nur-u İlâhi

Dînin çekilip, dev gibi saldırmada vahşet,
Rahmet bizi, garketmeye tûfan, yine ey Nûr-u Rahmânî!

Pürnûra boyansın bütün âfâk-ı cihânın
Her yerde okunsun da bu Kur'an, yine ey Nûr-u Sübhâni!

Mahbûbuna uyduk, hepimiz Ümmeti olduk,
Ağlatma yeter, et bizi handân, yine Ey Nûr-u Rabbânî!

Ol Ravza-i Pâk-i Ahmedi (A.S.M.) göster bize bir dem,
Artık olalım hep Ona Kurban, yine Ey Nûr-u Samedânî!

İslâma Zafer ver bizi kurtar, bizi güldür,
A'dâmızı et Hâk ile yeksan yine ey Nûr-u Furkanî!

Her Belde-i İslâm ile, olsun bu yeşil yurd,
Tâ Haşre kadar Cennet-i Cânan yine ey Nûr-u Îmânî!

Ol Fahr-i Cihan, Âl-i Abâ Hakkı için hem yâ Rab!
Hıfzet bizi âfât -u belâdan yâ Nûr-el Envâr, bihakkı İsmike-n-Nûr!

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ

وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Mübarek Üstadım Efendim!

O büyük ve güzel has Nurunun bu fakir ve bîçâre Talebenize bu vâdide ve bu şekilde olan İhsan ve İkramatını aynen Huzur-u İrfanınıza sunuyor ve bu vesile ile mübarek Ellerinizi ve Dâmen-i Pâkinizi bir daha öpmek şerefiyle müşerref oluyorum, kabûl buyurulmasını Hazretinizden istirham ederim Efendim.

Aciz ve Biçare Talebeniz Hasan Feyzi

رَحِمَهُ اللهُ بِعَدَدِ حُرُوفِ رَسَآئِلِ الْمَكْتُوبَةِ وَالْمَقْرُوئَةِ اٰمِينَ

Yirmisekizinci Mektub'dan

Yedinci Mes'ele

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

قُلْ بِفَضْلِ اللّٰهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذٰلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ

Şu Mes'ele **"Yedi İşaret"**tir.

Evvelâ Tahdis-i Ni'met suretinde birkaç Sırr-ı İnayeti izhar eden "Yedi Sebeb"i beyan ederiz.

Birinci Sebeb: Eski Harb-i Umumiden evvel ve evâilinde bir Vâkıa-i Sâdıkada görüyorum ki: Ararat Dağı denilen meşhur Ağrı Dağının altındayım. Birden o dağ, müthiş infilâk etti. Dağlar gibi parçaları dünyanın her tarafına dağıttı. O dehşet içinde baktım ki merhum validem yanımdadır. Dedim: **Ana korkma! Cenâb-ı Hakkın Emridir; O Rahîmdir ve Hakimdir.** Birden o hâlette iken baktım ki mühim bir Zât bana âmirane diyor ki: **İ'câz-ı Kur'ânı beyan et.** Uyandım, anladım ki: Bir büyük infilak olacak. O infilâk ve inkılâbdan sonra Kur'an etrafındaki Surlar kırılacak. Doğrudan doğruya Kur'an kendi kendini müdafaa edecek. Ve Kur'ana hücum edilecek; İ'cazı, Onun çelik bir zırhı olacak. Ve şu İ'câzın bir nev'i şu zamanda izharına -haddimin fevkınde olarak- benim gibi bir adam namzed olacak. Ve namzed olduğumu anladım.

Mâdem İ'caz-ı Kur'anı bir derece beyan, Sözlerle oldu. Elbette O İ'cazın hesabına geçen ve Onun Reşehatı ve Berekâtı nev'inden olan Hizmetimizdeki İnayâtı izhar etmek, İ'caza yardımdır ve izhar etmek gerektir.

İ k i n c i S e b e b : Mâdem Kur'an-ı Hakim Mürşidimizdir, Üstadımızdır, İmamımızdır, herbir âdabda Rehberimizdir; O, kendi kendini medhediyor. Biz de O'nun Dersine ittibâan Onun Tefsirini medhedeceğiz.

Hem madem yazılan Sözler Onun bir nevi Tefsiridir ve O Risalelerdeki Hakaik ise, Kur'anın malıdır ve Hakikatlarıdır. Ve madem Kur'an-ı Hakîm ekser Surelerde, hususan الٓرٰ larda, حٰمٓ lerde kendi kendini Kemal-i Haşmetle gösteriyor, Kemalâtını söylüyor, lâyık olduğu medhi kendi kendine ediyor. Elbette Sözlere in'ikâs etmiş Kur'ân-ı Hakimin Lemeât-ı İ'caziyesinden ve o Hizmetin makbûliyetine alâmet olan İnayât-ı Rabbaniyenin izharına mükellefiz. Çünki O Üstadımız öyle eder ve öyle Ders verir.

Ü ç ü n c ü S e b e b : Sözler hakkında tevâzu' suretinde demiyorum; belki bir Hakikatı beyan etmek için derim ki: Sözlerdeki Hakaik ve Kemalât, benim değil Kur'anındır ve Kur'andan tereşşuh etmiştir. Hattâ Onuncu Söz, yüzer Âyât-ı Kur'aniyeden süzülmüş bâzı katarattır. Sâir Risaleler dahi umumen öyledir. Mâdem ben öyle biliyorum ve mâdem ben fâniyim, gideceğim; elbette bâki olacak birşey ve bir Eser, benimle bağlanmamak gerektir ve bağlanmamalı. Ve madem ehl-i dalâlet ve tuğyan; işlerine gelmiyen bir eseri eser sahibini çürütmekle eseri çürütmek âdetleridir, elbette Semâ-yı Kur'anın yıldızlariyle bağlanan Risaleler, benim gibi çok itirazata ve tenkidata medar olabilen ve sukut edebilen çürük bir direk ile bağlanmamalı. Hem mâdem örf-i nâsda bir eserdeki mezâya o eserin masdarı ve menbaı zannettikleri müellifinin etvarında aranılıyor ve bu örfe göre o Hakaik-i Âliyeyi ve o Cevahir-i Galiyeyi kendim gibi bir müflise ve onların binde birini kendinde gösteremiyen şahsıma mâl etmek Hakikata karşı büyük bir haksızlık olduğu için Risaleler kendi malım değil, Kur'anın Malı olarak, Kur'anın Reşahat-ı Meziyyatına mazhar olduklarını izhar etmeye mecburum. Evet, lezzetli üzüm salkımlarının hâsiyetleri kuru çubuğunda aranılmaz! İşte ben de öyle bir kuru çubuk hükmündeyim.

D ö r d ü n c ü S e b e b : Bâzan tevâzu' küfran-ı ni'meti istilzam ediyor, belki küfran-ı ni'met olur. Bâzan da Tahdis-i Ni'met,

iftihar olur. İkisi de zarardır. Bunun çâre-i yegânesi ne küfran-ı ni'met çıksın, ne de iftihar olsun. Meziyyet ve Kemalâtları ikrar edip fakat temellük etmiyerek, Mün'im-i Hakikinin Eser-i İn'âmı olarak göstermektir. Meselâ: Nasılki murassa ve müzeyyen bir elbise-i fâhireyi biri sana giydirse ve onunla çok güzelleşsen, halk sana dese: مَاشَآءَاللّٰهُ çok güzelsin, çok güzelleştin" Eğer sen tevâzu'kârane desen:"Hâşâ!.. Ben neyim hiç. Bu nedir; nerede güzellik?" O vakit küfran-ı ni'met olur ve hulleyi sana giydiren mâhir san'atkâra karşı hürmetsizlik olur. Eğer müftehirane desen: "Evet ben çok güzelim, benim gibi güzel nerede var, benim gibi birini gösteriniz..." O vakit mağrurane bir fahirdir.

İşte, fahirden küfrandan kurtulmak için demeli ki: "Evet ben güzelleştim, fakat güzellik libasındır ve dolayısiyle libası bana giydirenindir; benim değildir."

İşte bunun gibi ben de sesim yetişse bütün küre-i arza bağırarak derim ki: **Sözler çok güzeldirler, Hakikattırlar; fakat benim değiller; Kur'ân-ı Kerimin Hakaikından telemmu' etmiş Şuâlardır...**

وَ مَامَدَحْتُ مُحَمَّدًا بِمَقَالَتِى ۞ وَلٰكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِى بِمُحَمَّدٍ

Düsturiyle derim ki;

وَ مَامَدَحْتُ الْقُرْآنَ بِكَلِمَاتِى ۞ وَلٰكِنْ مَدَحْتُ كَلِمَاتِى بِالْقُرْآنِ

Yâni "Kur'anın Hakaik-i İ'cazını ben güzelleştiremedim, güzel gösteremedim; belki Kur'anın güzel Hakikatları, benim tabiratlarımı da güzelleştirdi, ulvîleştirdi." Madem böyledir; Hakaik-i Kur'anın güzelliği namına, Sözler namındaki âyinelerinin güzelliklerini ve o âyinedarlığa terettüb eden İnayât-ı İlâhiyyeyi izhar etmek makbûl bir Tahdis-i Ni´mettir.

Beşinci Sebeb: Çok zaman evvel bir Ehl-i Velayetten işittim ki; o Zât eski Velilerin Gaybî İşaretlerinden istihrac etmiş ve kanaatı gelmiş ki: **"Şark tarafından bir Nur zuhur edecek bid'alar zulümatını dağıtacak."** Ben böyle bir Nurun zuhuruna çok intizar ettim ve ediyorum. Fakat çiçekler baharda gelir. Öyle ise o kudsi çiçeklere zemin hazır etmek lâzım gelir. Ve anladık

ki, bu Hizmetimizle o Nuranî Zatlara zemin ihzar ediyoruz. Mâdem kendimize aid değil elbette Sözler namındaki Nurlara aid olan İnayât-ı İlâhiyyeyi beyan etmekte medar-ı fahr ve gurur olamaz; belki Medar-ı Hamd ve Şükür ve Tahdis-i Ni'met olur.

A l t ı n c ı S e b e b : Sözler'in Te'lifi vasıtasıyle Kur'anî olan Hizmetimize bir mükâfat-ı âcile ve bir vasıta-i teşvik olan İnayât-ı Rabbaniye, bir muvaffakıyettir. Muvaffakıyet ise izhar edilir. Muvaffakiyetten geçse; olsa olsa bir İkrâm-ı İlâhî olur. İkram-ı İlâhi ise, izharı bir Şükr-ü Mânevidir. Ondan dahi geçse; olsa olsa hiç ihtiyarımız karışmadan bir Keramet-i Kur'aniyye olur. Biz mazhar olmuşuz. Bu nevi' ihtiyarsız ve habersiz gelen bir Kerametin izharı zararsızdır. Eğer âdi Kerâmâtın fevkına çıksa o vakit olsa olsa Kur'anın İ'caz-ı Mânevisinin Şu'leleri olur. Mâdem İ'caz izhar edilir; elbette İ'caza yardım edenin dahi izharı İ'caz hesabına geçer, hiç medar-ı fahr ve gurur olamaz; belki Medar-ı Hamd ve Şükrandır.

Y e d i n c i S e b e b : Nev'i insanın yüzde sekseni Ehl-i Tahkik değildir ki, Hakikata nüfuz etsin ve Hakikatı Hakikat tanıyıp kabûl etsin. Belki sûrete, hüsn-ü zanna binaen makbûl ve mûtemed insanlardan işittikleri mesâili takliden kabûl ederler. Hattâ kuvvetli bir Hakikatı zaif bir adamın elinde zaif görür; ve kıymetsiz bir mes'eleyi, kıymetdar bir adamın elinde görse kıymetdar telâkki eder. İşte ona binaen benim gibi zaif ve kıymetsiz bir biçârenin elindeki Hakaik-ı İmaniye ve Kur'aniyenin kıymetini ekser nâsın nokta-i nazarında düşürmemek için bilmecburiye ilân ediyorum ki: İhtiyârımız ve haberimiz olmadan birisi bizi istihdam ediyor; biz bilmiyerek bizi mühim işlerde çalıştırıyor. Delilimiz de şudur ki: Şuurumuz ve ihtiyarımızdan hariç bir kısım İnayâta ve Teshilâta mazhar oluyoruz. Öyle ise o İnayetleri bağırarak ilân etmeye mecburuz.

İşte geçmiş **"Yedi Esbab"**a binaen külli birkaç İnayet-i Rabbaniyeye işaret edeceğiz.

B i r i n c i İ ş â r e t : Yirmisekizinci Mektub'un Sekizinci Mes'elesinin Birinci Nüktesinde beyan edilmiştir ki **"Tevâfukat"**tır. Ezcümle: Mu'cizat-ı Ahmediye Mektubatında, Üçüncü İşaretinden tâ Onsekizinci İşâretine kadar altmış sahife; habersiz bilmiyerek

bir müstensihin nüshasında iki sahife müstesna olmak üzere mütebaki bütün sahifelerde -kemâl-i müvâzenetle- ikiyüzden ziyade **"Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm"** Kelimeleri birbirine bakıyorlar. Kim insaf ile iki sahifeye dikkat etse, tesadüf olmadığını tasdik edecek. Halbuki tesadüf olsa olsa bir sahifede kesretli emsâl Kelimeler bulunsa yarı yarıya Tevafuk olur; ancak bir iki sahifede tamamen Tevafuk edebilir. O halde böyle umum sahifelerde Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Kelimesi; iki olsun üç olsun dört olsun veya daha ziyade olsun, Kemal-i Mizan ile birbirinin yüzüne baksa; elbette tesadüfi olması mümkin değildir. Hem sekiz ayrı ayrı müstensihin bozamadığı bir Tevâfukât; kuvvetli bir İşaret-i Gaybiye içinde olduğunu gösterir. Nasıl ki Ehl-i Belâğatın Kitablarında Belâğatın derecatı bulunduğu halde; Kur'an-ı Hakimdeki Belâğat Derece-i İ'caza çıkmış. Kimsenin haddi değil ki Ona yetişsin. Öyle de: Mu'cizat-ı Ahmediyenin bir âyinesi olan Ondokuzuncu Mektub ve Mu'cizat-ı Kur'aniyenin bir tercümanı olan Yirmibeşinci Söz ve Kur'anın bir nevi' Tefsiri olan Risale-i Nur Eczalarında Tevafukat umum Kitabların fevkınde bir derece-i garâbet gösteriyor. Ve ondan anlaşılıyor ki: Mu'cizat-ı Kur'aniye ve Mu'cizat-ı Ahmediyenin bir nevi' Kerametidir ki, o âyinelerde tecelli ve temessül ediyor.

İkinci İşâret: Hizmet-i Kur'aniyeye aid İnayât-ı Rabbaniyenin ikincisi şudur ki: Cenâb-ı Hak, benim gibi Kalemsiz yarım Ümmi, diyar-ı gurbette kimsesiz ihtilâttan men'edilmiş bir tarzda kuvvetli ciddi, samimi, gayyûr, fedakâr ve Kalemleri birer Elmas Kılınç olan Kardeşleri bana muavin ihsan etti. Zaif ve âciz omuzuma çok ağır gelen Vazife-i Kur'aniyeyi, o kuvvetli omuzlara bindirdi. Kemal-i Kereminden yükümü hafifleştirdi. O Mübarek Cemaat ise; Hulûsinin tâbiriyle -telsiz telgrafın ahizeleri hükmünde ve- Sabrinin tâbiriyle -Nur Fabrikasının Elektriklerini yetiştiren makineler hükmünde ayrı ayrı meziyetleri ve kıymetdar muhtelif hâsiyetleriyle beraber,- yine Sabri'nin tâbiriyle - bir Tevafukat-ı Gaybiye nev'inden olarak şevk ve sa'y ü gayret ve ciddiyette birbirine benzer bir surette Esrâr-ı Kur'aniyeyi ve Envar-ı Îmaniyeyi etrafa neşretmeleri ve her yere de eriştirmeleri ve şu zamanda (yâni hurufat değişmiş matbaa yok herkes Envar-ı İmaniyeye muhtaç olduğu bir zamanda) hem fütur verecek ve şevki kıracak çok esbab varken bunların fütursuz kemal-i şevk ve gayretle bu Hizmetleri

doğrudan doğruya bir Keramet-i Kur'aniye ve zâhir bir İnayet-i İlâhiyyedir. **Evet, Velayetin Kerameti olduğu gibi, Niyet-i Hâlisenin dahi Kerameti vardır. Samimiyetin dahi Kerameti vardır. Bâhusus LİLLÂH için olan bir Uhuvvet Dairesindeki Kardeşlerin içinde; ciddi, samimi Tesanüdün çok Kerametleri olabilir. Hattâ şöyle bir Cemaatin Şahs-ı Mânevisi bir Veliyy-i Kâmil hükmüne geçebilir; İnâyata mazhar olur.**

İşte ey Kardeşlerim ve ey Hizmet-i Kur'anda Arkadaşlarım! Bir kal'ayı fetheden bir bölüğün çavuşuna bütün şerefi ve bütün ganimeti vermek nasıl zulümdür, bir hatâdır; öyle de: Şahs-ı Mânevinizin Kuvvetiyle ve Kalemleriniz ile hâsıl olan Fütuhattaki İnayâtı benim gibi bir biçâreye veremezsiniz!.. Elbette böyle mübarek bir Cemaatte Tevâfukat-ı Gaybiyeden daha ziyade kuvvetli bir İşaret-i Gaybiye var ve ben görüyorum; fakat herkese ve umuma gösteremiyorum.

Üçüncü İşâret: Risale-i Nur Eczaları bütün mühim Hakaik-ı İmaniye ve Kur'aniyeyi hattâ en muannide karşı dahi parlak bir surette isbatı çok kuvvetli bir İşaret-i Gaybiye ve bir İnayet-i İlahiyedir. Çünki: Hakaik-i İmaniye ve Kur'aniye içinde öyleleri var ki; en büyük bir dâhi telâkki edilen İbn-i Sina; fehminde aczini itiraf etmiş "Akıl buna yol bulamaz...." demiş. Onuncu Söz Risalesi o zâtın dehâsiyle yetişemediği Hakaikı; avamlara da çocuklara da bildiriyor.

Hem meselâ: Sırr-ı Kader ve cüz'-i ihtiyarinin halli için, koca Sa'd-ı Teftazani gibi bir Allâme, kırk elli sahifede - meşhur Mukaddemat-ı İsnâ Aşer nâmiyle Telvih nam Kitabında - ancak hallettiği ve ancak Havâssa bildirdiği aynı mesâili Kadere dâir olan Yirmialtıncı Sözde İkinci Mebhasın ikinci sahifesinde tamamiyle hem herkese bildirecek bir tarzda beyanı Eser-i İnayet olmazsa nedir?

Hem bütün Ukûlü hayrette bırakan ve hiçbir felsefenin eliyle keşfedilmemiş ve Sırr-ı Hilkat-i Âlem ve Tılsım-ı Kâinat denilen ve Kur'an-ı Azimüşşanın İ'caziyle keşfedilen o Tılsım-ı Müşkil-Küşâ ve o Muamma-yı Hayret-nümâ, Yirmidördüncü Mektub ve Yirmidokuzuncu Söz'ün âhirindeki remizli nüktede ve Otuzuncu Söz'ün tahavvülât-ı zerrâtın altı adet Hikmetinde keşfedilmiştir. Kâinattaki

Faaliyet-i Hayretnümânın Tılsımını ve Hilkat-i Kâinatın ve âkıbetinin Muammasını ve tahavvülât-ı zerrâtdaki harekâtın Sırr-ı Hikmetini keşf ve beyan etmişlerdir; meydandadır, bakılabilir.

Hem Sırr-ı Ehadiyet ile şeriksiz Vahdet-i Rububiyeti; hem nihayetsiz Kurbiyet-i İlâhiyye ile nihayetsiz bu'diyetimiz olan hayretengiz Hakikatları kemal-i vuzuh ile Onaltıncı Söz ve Otuzikinci Söz beyan ettikleri gibi; Kudret-i İlâhiyyeye nisbeten zerrat ve seyyârat müsavi olduğunu; ve Haşr-i A'zamda umum zîruhun İhyası bir nefsin İhyası kadar O Kudrete kolay olduğunu ve şirkin Hilkat-ı Kâinatta müdahalesi imtina derecesinde Akıldan uzak olduğunu kemal-i vuzuh ile gösteren Yirminci Mektubdaki

وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ Kelimesi beyanında ve üç temsili hâvi onun Zeyli şu azim Sırr-ı Vahdeti keşfetmiştir.

Hem Hakaik-ı İmaniye ve Kur'aniyede öyle bir genişlik var ki en büyük zekâ-i beşeri ihâta edemediği halde; benim gibi zihni müşevveş vaziyeti perişan müracaat edilecek Kitab yokken sıkıntılı ve sür'atle yazan bir adamda O Hakaikın ekseriyet-i mutlakası dekaikıyle zuhuru; doğrudan doğruya Kur'an-ı Hakimin İ'caz-ı Mânevisinin Eseri ve İnayet-i Rabbaniyenin bir Cilvesi ve kuvvetli bir İşaret-i Gaybiyedir.

Dördüncü İşâret: Elli-altmış Risaleler - şimdi yüzotuzdur - öyle bir tarzda ihsan edilmiş ki; değil benim gibi az düşünen ve zuhurata tebaiyyet eden ve tedkika vakit bulamıyan bir insanın; belki büyük zekâlardan mürekkep bir Ehl-i Tedkikın sa'y ve gayretiyle yapılmıyan bir tarzda te'lifleri, doğrudan doğruya bir Eser-i İnayet olduklarını gösteriyor. Çünki: Bütün bu Risalelerde bütün derin Hakaik temsilât vasıtasiyle en âmi ve ümmi olanlara kadar Ders veriliyor. Halbuki O Hakaikın çoğunu büyük Âlimler "Tefhim edilmez" deyip; değil avâma belki Havassa da bildiremiyorlar.

İşte en uzak Hakikatları en yakın bir tarzda en âmi bir adama Ders verecek derecede; benim gibi türkçesi az ve sözleri muğlak, çoğu anlaşılmaz ve bâzan kısaca mücmel yazdığından zâhir Hakikatları dahi müşkilleştiriyor diye eskidenberi iştihar bulmuş ve

eski Eserleri kısmen o su'-i iştiharı tasdik etmiş bir şahsın elinde bu Hârika Teshilât ve Suhulet-i Beyan; elbette bilâşüphe bir Eser-i İnayettir ve Onun hüneri olamaz ve Kur'an-ı Kerimin İ'caz-ı Mânevisinin bir Cilvesidir ve Temsilât-ı Kur'aniyenin bir Temessülüdür ve İn'ikâsıdır.

Beşinci İşâret: Risaleler umumiyetle pek çok intişar ettiği halde, en büyük Âlimden tut, tâ en âmi adama kadar ve Ehl-i Kalb büyük bir Veliden tut, tâ en muannid dinsiz bir feylesofa kadar olan tabakat-ı nâs ve tâifeler O Risaleleri gördükleri ve okudukları ve bir kısmı tokatlarını yedikleri halde tenkid edilmemesi; ve her taife derecesine göre istifade etmesi, doğrudan doğruya bir Eser-i İnayet-i Rabbaniye ve bir Keramet-i Kur'aniye olduğu gibi, çok tedkikat ve taharriyatın neticesiyle ancak husûl bulan o çeşit Risaleler, fevkalâde bir sür'atle, hem idrâkimi ve fikrimi müşevveş eden sıkıntılı inkıbaz vakitlerinde yazılması dahi, bir Eser-i İnayet ve bir İkrâm-ı Rabbânîdir.

Evet, ekser Kardeşlerim ve yanımdaki umum arkadaşlarım ve müstensihler biliyorlar ki: Ondokuzuncu Mektubun beş parçası; birkaç gün zarfında, her gün iki-üç saatte ve mecmuu oniki saatte hiçbir Kitaba müracaat edilmeden yazılması.. hattâ en mühim bir parça ve o parçada Lâfz-ı رَسُولِ اَكْرَم Aleyhissalâtü Vesselâm Kelimesinde zâhir bir Hâtem-i Nübüvveti gösteren Dördüncü cüz; üç-dört saatte, dağda yağmur altında ezber yazılmış... ve Otuzuncu Söz gibi mühim ve dakik bir Risale, altı saat içinde bir bağda yazılmış. Ve Yirmisekizinci Söz, Süleyman'ın bahçesinde bir nihayet iki saat içinde yazılması gibi, ekser Risaleler böyle olması.. ve eskidenberi sıkıntılı ve münkabız olduğum zaman, en zâhir Hakikatları dahi beyan edemediğimi belki bilemediğimi yakın dostlarım biliyorlar. Hususan o sıkıntıya hastalık da ilâve edilse; daha ziyade beni Dersten, Te'liften men'etmekle beraber.. en mühim Sözler ve Risaleler, en sıkıntılı ve hastalıklı zamanımda, en sür'atli bir tarzda yazılması; doğrudan doğruya bir İnayet-i İlâhiyye ve bir İkram-ı Rabbânî ve bir Keramet-i Kur'aniye olmazsa nedir?

Hem hangi Kitab olursa olsun (böyle Hakaik-ı İlâhiyyeden ve Îmaniyeden bahsetmiş ise) -عَلٰى كُلِّ حَال- bir kısım mesâili, bir kısım insanlara zarar verir; ve zarar verdikleri için, her mes'ele

herkese neşredilmemiş. Halbuki şu Risaleler ise; şimdiye kadar hiç kimsede, -çoklardan sorduğum halde- sû-i te'sir ve aksül'amel ve tahdiş-i ezhan gibi bir zarar vermedikleri, doğrudan doğruya bir İşâret-i Gaybiye ve bir İnayet-i Rabbaniye olduğu bizce muhakkaktır.

Altıncı İşâret:Şimdi bence kat'iyyet peyda etmiştir ki; ekser hayatım, ihtiyar ve iktidarımın şuur ve tedbirimin haricinde öyle bir tarzda geçmiş ve öyle garib bir surette ona cereyan verilmiş; tâ Kur'an-ı Hakîme Hizmet edecek olan bu nevi' Risaleleri netice versin. Âdeta bütün Hayat-ı İlmiyyem, Mukaddemât-ı İhzâriye hükmüne geçmiş. Ve Sözler ile İ'caz-ı Kur'anın izharı, Onun neticesi olacak bir surette olmuştur. Hattâ şu yedi sene nefyimde ve gurbetimde ve sebepsiz ve arzumun hilâfında tecerrüdüm ve meşrebime muhalif yalnız bir köyde imrar-ı hayat etmekliğim ve eskidenberi ülfet ettiğim hayat-ı içtimaiyenin çok rabıtalarından ve kaidelerinden nefret edip terketmekliğim; doğrudan doğruya bu Hizmet-i Kur'aniyeyi hâlis, sâfi bir surette yaptırmak için bu vaziyet verildiğine şüphem kalmamıştır. Hattâ çok def'a bana verilen sıkıntı ve zulmen bana karşı olan tazyikat perdesi altında, bir Dest-i İnayet tarafından, merhametkârane Kur'anın Esrarına Hasr-ı Fikr ettirmek ve nazarı dağıtmamak için yapılmıştır kanaatindeyim. Hattâ eskide mütalâaya çok müştak olduğum halde; bütün bütün sair Kitabların mütalâasından bir men' bir mücanebet Ruhuma verilmişti. Böyle gurbette medar-ı teselli ve ünsiyet olan mütalâayı bana terkettiren, -anladım ki- doğrudan doğruya Âyât-ı Kur'aniyenin Üstad-ı Mutlak olmaları içindir.

Hem yazılan Eserler, Risaleler; -ekseriyet-i mutlakası- hariçten hiçbir sebep gelmiyerek, Ruhumdan tevellüd eden bir hâcete binaen, âni ve def'î olarak ihsan edilmiş. Sonra bâzı dostlarıma gösterdiğim vakit demişler: "Şu zamanın yaralarına devadır." İntişar ettikten sonra ekser Kardeşlerimden anladım ki, tam şu zamandaki ihtiyaca muvafık ve derde lâyık bir ilâç hükmüne geçiyor.

İşte ihtiyar ve şuurumun dairesi haricinde, mezkûr hâletler ve sergüzeşt-i hayatım ve Ulûmların enva'larındaki hilâf-ı âdet ve ihtiyarsız tetebbuatım; böyle bir Netice-i Kudsiyeye müncer olmak için, kuvvetli bir İnayet-i İlâhiye ve bir İkram-ı Rabbânî olduğuna bende şüphe bırakmamıştır.

Y e d i n c i İ ş â r e t : Bu Hizmetimiz zamanında, beş-altı sene zarfında, bilâmübalâğa yüz Eser-i İkram-ı İlâhî ve İnayet-i Rabbaniye ve Keramet-i Kur'aniyeyi gözümüzle gördük. Bir kısmını, Onaltıncı Mektubta işâret ettik; bir kısmını, Yirmialtıncı Mektubun Dördüncü Mebhasının Mesâil-i Müteferrikasında; bir kısmını, Yirmisekizinci Mektubun Üçüncü Mes'elesinde beyan ettik. Benim yakın arkadaşlarım bunu biliyorlar. Dâimî arkadaşım Barlalı Süleyman Efendi çoklarını biliyor. Hususan, Sözlerin ve Risalelerin Neşrinde ve Tashihatında ve yerlerine yerleştirmekte ve Tesvid ve Tebyîzinde, fevkal-me'mûl Kerametkârâne bir Teshilâta mazhar oluyoruz. Keramet-i Kur'aniye olduğuna şüphemiz kalmıyor. Bunun misalleri yüzlerdir.

Hem maişet hususunda o kadar şefkatle besleniyoruz ki; en küçük bir Arzu-yu Kalbimizi, bizi istihdam eden Sâhib-i İnayet tatmin etmek için fevkalme'mûl bir surette İhsan ediyor. Ve hâkezâ... İşte bu hal gayet kuvvetli bir İşâret-i Gaybiyedir ki, biz istihdam olunuyoruz. Hem Rıza Dairesinde, hem İnayet altında bize Hizmet-i Kur'aniye yaptırılıyor.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبّ۪ى

سُبْحَانَكَ لاَ عِلْمَ لَنَٓا اِلاَّ مَا عَلَّمْتَنَٓا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَل۪يمُ الْحَك۪يمُ

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلاَةً تَكُونُ لَكَ رِضَٓاءً وَ لِحَقِّه۪ اَدَٓاءً وَ عَلٰٓى اٰلِه۪ وَ

صَحْبِه۪ وَ سَلِّمْ تَسْل۪يمًا كَث۪يرًا آم۪ينَ

اَللّٰهُمَّ بِسِرِّ اِسْمِكَ الْاَعْظَمِ اِجْعَلْ نَاشِرَ هٰذِهِ الرِّسَالَةِ مَظْهَرِ

عِنَايَتِكَ وَ كَرَامَاتِ فُرْقَانِكَ اٰم۪ينَ اٰم۪ينَ اٰم۪ينَ

MAHREM BİR SUALE CEVAPTIR

Şu Sırr-ı İnayet; eskiden mahremce yazılmış, Ondördüncü Söz'ün âhirine ilhak edilmişti. Her nasılsa ekser müstensihler unutup yazmamışlardı. Demek münasip ve lâyık mevkii burası imiş ki, gizli kalmış.

Benden sual ediyorsun : "Neden Senin Kur'andan yazdığın Sözlerde öyle bir Kuvvet, bir Te'sir var ki, Müfessirlerin ve Âriflerin sözlerinde nâdiren bulunur. Bâzan bir Satırda, bir Sahife kadar Kuvvet var; bir Sahifede, bir Kitab kadar Te'sir bulunuyor?.."

Elcevab : Güzel bir cevabtır. Şeref İ'caz-ı Kur'âna aid olduğundan ve bana aid olmadığından, bilâ-perva derim: "Ekseriyet îtibariyle öyledir." Çünkü :

Yazılan Sözler tasavvur değil Tasdiktir; teslim değil, Îmandır; Mârifet değil, Şehadettir, Şuhuddur; taklid değil Tahkikdir; iltizam değil, İz'andır; tasavvuf değil Hakikattır; dâva değil, Dâva içinde Bürhandır. Şu Sırrın Hikmeti budur ki:

Eski zamanda Esâsât-ı Îmaniye mahfuzdu, Teslim kavî idi. Teferruatta Âriflerin Mârifetleri delilsiz de olsa Beyanatları makbûl idi, kâfi idi. Fakat şu zamanda dalâlet-i fenniye elini Esâsâta ve Erkâna uzatmış olduğundan, her derde lâyık devayı ihsan eden Hakîm-i Rahîm olan Zât-ı Zülcelâl, Kur'an-ı Kerîmin en parlak Mazhar-ı İ'cazından olan temsilâtından bir şu'lesini; acz ve zaafıma, fakr ve ihtiyacıma merhameten Hizmet-i Kur'ana aid Yazılarıma ihsan etti. فَلِلّٰهِ الْحَمْدُ, Sırr-ı Temsil dürbünüyle, en uzak Hakikatlar gayet yakın gösterildi. Hem Sırr-ı Temsil cihetülvahdetiyle, en dağınık mes'eleler toplattırıldı. Hem Sırr-ı Temsil merdiveniyle, en yüksek Hakaika kolaylıkla yetiştirildi. Hem Sırr-ı Temsil penceresiyle; Hakaik-ı Gaybiyeye, Esâsât-ı İslâmiyeye şuhuda yakın bir Yakîn-i Îmanî hâsıl oldu. Akıl ile beraber vehim ve hayâl, hattâ nefs ve hevâ Teslime mecbur olduğu gibi, şeytan dahi Teslim-i Silâha mecbur oldu.

E l h â s ı l : Yazılarımda ne kadar Güzellik ve Te'sir bulunsa, ancak Temsilât-ı Kur'aniyenin Lemeâtındandır. Benim hissem, yalnız Şiddet-i İhtiyacımla talebdir ve gayet aczimle tazarruumdur. Derd benimdir, Devâ Kur'anındır.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ

Aziz Sıddık Kardeşlerim!

Evvelâ geçen mübarek Leyle-i Berâtınızı ve gelecek Ramazan-ı Şerifinizi tebrik ederiz. Bu sene, Berat Gecesini, Nurcular hakkında çok Bereketli ve Kerametli olduğuna bir emaresini hayretle gördük. Şöyle ki:

Ben, Berat Gecesinden az evvel "Asâ-yı Mûsa" tashihiyle meşgul iken, bir güvercin pencereye geldi, bana baktı. Ben dedim: "Müjde mi getirdin?" İçeriye girdi. Güya eskiden dost idik gibi hiç ürkmedi, "Asâ-yı Mûsa" üstüne çıktı, üç saat oturdu. Ekmek, pirinç verdim; yemedi. Tâ akşama kaldı, sonra gitti. Tekrar geldi. Tâ sabaha kadar yanımda kaldı. Ben yatarken başıma geldi, Allah'a ısmarladık nev'inden başımı okşadı, sonra uçtu, gitti. İkinci gün ben teessüf ederken yine geldi, bir gece daha kaldı. Demek bu mübarek kuş, hem Asâ-yı Mûsa, hem Berâtımızı tebrik etmek istedi.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَه اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ اَبَدًا دَائِمًا

Evvelâ: Şimdi tam tahakkuk etti ki; zelzele, Risale-in Nur ile alâkadardır. Husrev'in müdafaatımda yazılan dört zelzele mes'elesini tasdik eden bu geceki şiddetli dört def'a zelzele, bana ve Nurlara ve bu memlekete kat'î bir su'-i kasd eseri olarak hükûmet içerisinde hizmetçime bağırarak bana tahkirkârane ihanet ve şetmedip "Git ona söyle!" diyen ve kaymakamın emr-i cebrî ile "Hasta da olsa buraya getiriniz!" Bekçilere ve jandarmalara emir veren ve Afyonun perde altındaki büyük me'mura dayanan Emirdağ zabıtası, hem Nur Şâkirdlerinin Şevklerine, hem Nurların burada yazılmasına, hem bana ehemmiyetli sıkıntı vermesi, aynı vakitte böyle burada görülmiyen bu şiddetli zelzelenin gelmesi gösteriyor ki; Risale-i Nur, bir Vesile-i Def'-i Belâdır.. tatile uğradıkça belâ fırsat bulup gelir.

Said Nursî

Zekâi'nin bir Manzumesi

Bu Nur Eser, Tefsîridir O Semavî Kitabın,
İlân eder Hakikatı, Emr-i Hakkı bildirir.
İsyanlara, zulümlere mâruz olan Cihanın
Bu asırda göz yaşını, Nur saçarak dindirir.

Bu Eserdir muzdarib gönüllere Teselli,
Bu kararsız âlemin her buhranında Nur saçar.
Bu Eserdir her zulmette Selâmet Rehberi,
Ehl-i Îman bu sâyede bu Eserle hür yaşar.

Mâsumlara bir öğüddür, gençlerin de rehberi,
Her mazluma "Ağlama" der, "güleceksin yarın sen!"
Tesellisi çok yücedir, ibretlidir Dersleri,
Beli bükük ihtiyara Müjde verir derinden.

Bu Nur Eser, her bilginin, her Mü'minin Sertâcı,
Derdlilerin dermanıdır, her münkiri tokatlar.
Şirklerin hem hedimidir, hem her kaygı ilâcı,
Zındık zâlim ilişirse başına volkan patlar.

Bu Eserdir insanları dehşetlerden dûr eden,
Kudret Eli hâmisidir, hayret-efza Hükmü var.
Muannidler teslim olur, hükmüne mağrur iken,
Her serseri feylesofu meftun eden Nuru var.

Ey güç yetmez, dehşet veren hâletlerden ağlayan,
Fânilere aldanarak kırıldıkça bağırma.
Ey zâilden, âcizlerden meded umup bağlanan,
Gir bu Nûrun Âlemine, fânileri çağırma.

Ayıl artık, gaflet sarhoşluğundan durma uyan,
Hevesatın bir ejderhadır Kalbini kemirecek.
Yarın mes'ud olacaktır yoklukta Hakkı bulan,
Nûra ver nakd-i ömrü, yarın sana verilecek,
Huzûruna Uhrâda ihtişamlar serilecek...

Risale-i Nûrun Kusurlu Hâdimi
Z e k â i

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

وَمَٓا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا رَحْمَةً لِلْعَالَم۪ينَ

[Âyetinin Veraset-i Ahmediye (A.S.M.) cihetinde mâna-yı işârî noktasında bu asırda o رَحْمَةً لِلْعَالَم۪ينَ nin bir âyinesi ve Hakikat-ı Kur'aniyenin bir hakikî Tefsiri olan Risale-i Nur, o küllî Rahmetin bir cilvesi, bir nümunesi olmasından; Hakikat-ı Muhammediyenin (A.S.M.) bir kısım evsafını, mâna-yı mecâzî ile cüz'î bir Varisine verilebilir diye bu parlak Kasideye ilişmedim. Yalnız Hakikat-ı Ahmediye (A.S.M.) ile âyinesinin farkına işareten bâzı Kelimeler ilâve edildi.]

Said Nursî

Huzur bulur bu gün Seninle Âlem
Ey bu asırda Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur.
Sürur bulur bugün Seninle âdem
Ey bir Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Bu hasta gönüller çoktan perişan,
Varsa Sende eğer Lokman'dan nişan,
Bir şifa sun, gel ey Mahbub-u Zîşan
Ey Cilve-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Gelmez mi sonu bu uzun hecenin,
Geçmez mi gamı bu yaslı gecenin,
Zâri arttı, sabrı bitti nicenin
Ey Cilve-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Fahr-i Âlem Arşdan bu yere indi,
Şâh-ı Velayet gelip Düldüle bindi,
Zülfikara bugün artık "Nur" dendi
Ey bu zamanda Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Yolumuz, bu Nurun bu Nurlu yolu,
Olduk hepimiz O Nûrun bir kulu,
Nur yolunda yürüyen hem ne mutlu
Ey Nümune-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Nurs'un Nur çıkan Nurlu Dağında,
Bülbül öter bahçesinde bağında,
Tozu olsak Onun pâk ayağında
Ey Rahmet-i Âlem cilvesi Risalet-ün-Nur!

Dertlere dermansın, Mahbub-u Cansın,
Hem Câmi-ül-Esma vel'Kur'ansın
Hem de Nur-u Hakdan bize İhsansın
Ey bir Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Bu Âlemde madde değil bir Özsün,
Her zerreden bakan bütün bir Gözsün;
Kâinatı hayran eden bütün bir Yüzsün
Ey Misâl-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Asl-ı Evvelisin balın, şekerin,
Deryasısın cümle İlmin, Hünerin,
Gelmedi, cihana böyle Eser benzerin
Ey Mir'ât-ı Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Sen, aylardan, güneşlerden üstünsün,
Nihayetsiz, sonu gelmez bütünsün,
Nur Cemâlin bütün bütün görünsün
Ey Mazhar-ı Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Boyun büküp acı acı melerdik,
Göz yaşını kanlar ile silerdik,
Görsek diye Seni Hakdan dilerdik
Ey bir Temsil-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Çünki Sensin, bu asırda رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ *in cilvesi,*

Çünki Sensin şimdi Şefi'-ül-Müznibîn'in Varisi,

اَغِثْنَا يَا غِيَاثَ الْمُسْتَغِيثِينَ *bir Duası*

Ey Şu'le-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Şifa bulsun şimdi biraz yaramız,
Revaç bulsun, geçmez olan paramız,
Saç Nurunu, aka dönsün karamız
Ey Ziyâ-yı Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Cürmümüzle külhan gibi pürnârız,
Derd elinden hem her gün zâr u zârız,
Afvet bizi mâdem Sana hep yârız
Ey Nur-u Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Meylimiz yok yalancı bir dünyaya,
Son verdik biz bid'alara, riyaya,
Kapılmayız öyle kuru hülyaya
Ey bir Hakikat-ı Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Yok bizde cemiyet kurma hülyası,
Yok başka bir yola gitme sevdası,
Olduk ancak Nurun dertli şeydası
Ey dertlilere Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Yollarda bıraktık geçtik dervişi,
Attık gönüllerden öyle teşvişi,
Kâfi bu parlayan Nurun güneşi
Ey Ma'kes-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Geçmişiz hep medihlerden senadan,
Yüz çevirdik servetlerden gınadan,
Nur isteriz geçmeden bu fenadan
Ey bu asırda Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Nur elinden içeli biz şarabı,
Çevirmişiz tatlılığa azâbı,
Bir mahbûbun biz de olduk Türâbı
Ey bize Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Âşıkların Arşa çıkan feryâdı,
Ağlatıyor o pâk Ruhlu Ecdâdı.
Allah için eyle bize imdâdı
Ey muhtaçlara Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Gökler saldı belâ, yer verdi belâ,
Sarsdı âfâkı bir acı vâveylâ,
Rahmet et âleme ey Nur-u Mevlâ
Ey cilve-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Bir yanda sel var, bir yanda kan akar,
Bu belâ âteşi Âlemi yakar,
Ağlayan bu beşer hep Sana bakar
Ey Nümune-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Çevrildi âteşle bu koca dünya,
Bir Cehennem gibi kaynadı derya,
Yetiş imdada ey Şâh-ı Evliya!
Ey bu zamanda Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Her yangını Senin Nurun söndürür,
Her bir yeri bir gülşene Senin Nurun döndürür
Deccâlı da bir gün gelir elbette öldürür
Ey Nur-u Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Zendekaya küfre karşı saldırdın,
Gönüllerden kederleri kaldırdın,
Bizi Nurun deryasına daldırdın
Ey bîçârelere Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Kaldıramaz Sana asla kimse el,
Bağlıyoruz bizler Sana candan bel,
Dünyalara Sensin ümid ve emel
Ey ziya-yı Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Sen ordu kurmazsın erle uşakla,
Savaşmazsın öyle topla bıçakla..
Nurunla şu asrı tutup kucakla
Ey şimdi Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Bitsin de bu korkunç tufan-ı şedid,
Açılsın yep yeni bir devr-i mes'ud,
Onsekiz bin Âlem eylesin hep İyd
Ey Ehl-i Kur'ana Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Geliyor şu karşıdan gerçi bir zulmet,
Fakat Sensin bugün Atâ-yı Rahmet...
Boğacaksın onu Nurunla elbet
Ey bir Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Kızıl ejder yuvamıza girmesin,
Zehirli eli yakamıza ermesin,
Karşı durup Nurun fırsat vermesin
Ey Seyf-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Kara duman üstümüzden dağılsın
Kızıl alev sönüp Âlem ayılsın,
Bu Zaferin Haşre kadar anılsın
Ey Zülfikar-ı Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

O soydandır nice canlar yakanlar,
O soydandır evler, barklar yıkanlar,
O soydandır Sana kinle bakanlar
Ey Hüccet-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Mâsumların kanlarını içerler,
Ebu cehl'i nemrudları geçerler,
Ölümlerden ölümleri seçerler
Ey şimdi bir Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Bir mikrop ki ciğerleri dişliyor,
Kanımızla kendisini besliyor,
Temiz yurdu telvis edip pisliyor
Ey bir Eczahane-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Gazilerin, Fâtihlerin konağı,
Seyyidlerin, Serverlerin otağı,
Bu vatandır Şehidlerin yatağı
Ey Cilve-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

O Şehidin ala dönmüş kefeni,
Miskler kokar güle benzer bedeni
Öper Melekler de Nurlu Na'şını,
Ey Nümune-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Kur'an diyor ölmemiştir diridir,
Her birisi Hakkın arslan Eridir,
Türbeleri yürekleri titretir
Ey Âyine-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Armağansın çünki asîl millete
Düşmeyelim bir gün bile zillete,
Götür bizi şanlı büyük devlete
Ey Misâl-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Eyleyeler Nurun ile hep savlet,
Zaferlerle şanlar bulur bu millet,
Şarka garba ziya salsın bu devlet
Ey bizlere Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

Nurdan kanadın, hem sağlam kolun var,
Nurdan Senin Hakka giden yolun var,
Kabûl et bir kemter ***Feyzi*** *kulun var*
Ey bu asırda Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ

Üstadım Efendim Hazretleri!

وَمَٓا اَرْسَلْنَاكَ اِلاَّ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ

Âyetinin Nurlarından Nurun sayesinde alabildiğim bir zerreyi bu şekilde yazdım ve Huzur-u İrfanınıza sundum. Kabûlünü rica ederim. Selâmlarımızı sunar ve mübarek Ellerinizi öperiz Efendimiz.

Bîçâre Talebeniz
Hasan Feyzi

رَحْمَةُ اللّٰهِ عَلَيْهِ اَبَدًا دَائِمًا

* * *

ÜNİVERSİTEDEKİ NUR ŞAKİRDLERİNİN NUR HAKİKATININ FEN DAİRESİNDE FEVKALÂDE KIYMETİNİ TAKDİR ETTİKLERİNE BİR NÜMUNEDİR.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
اَلسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ اَبَدًا دَائِمًا

Şu Kâinat Semasının gurubu olmayan Mânevî Güneşi olan Kur'an-ı Kerîm; şu mevcudat Kitâb-ı Kebîrinin Âyât-ı Tekvîniyesini okutturmak, mahiyetini göstermek için Şuâları hükmünde olan Envarını neşrediyor. Ukûl-ü Beşeri tenvir ile Sırat-ı Müstakimi gösteriyor. Beşeriyet Âleminde her ferd, Hilkatindeki makasıdı ve fıtratındaki metâlibi ve istikametindeki gayesini O Hidayet Güneşinin Nuru ile görür, anlar ve bilir. O Hidayet Nurunun Tecellisine mazhar olanlar, Kalb kabiliyeti nisbetinde Ona âyinedarlık ederek Kurbiyet kesbeder. Eşya ve Hayatın mahiyeti O Nur ile tezahür ederek, ancak O Nur ile görülür, anlaşılır ve bilinir. Şems-i Ezeliyenin mânevî Hidayet Nurlarını temsil eden Kur'an-ı Kerîm, Kalb gözüyle Hak ve Hakikatı görmeyi te'min eder. Onun için, Onun Nurundan uzakta kalanlar, zulümatta kalırlar. Zira herşey Nur ile görülür, anlaşılır ve bilinir. İşte şu Kitab-ı Kebîrin mânevî ve sermedî güneşi olan Kur'an-ı Kerîmin Nur-u Tecellisine bu asrımızda "Nur" ismiyle müsemma olan Risale-i Nur'un Şahs-ı Mânevîsi mazhar olmuştur. O Nurlar ki; zulümattan ayrılmak istemiyen yarasa tabiatlı, gaflet uykusu ile gündüzünü gece yapan sefahetperest, aklı gözüne inmiş, zulümatta kalarak gözü görmez olanlara ve yolunu şaşıranlara karşı projeksiyon gibi Nurlarını Îman Hakikatlarına tevcih ederek Sırat-ı Müstakîmi büsbütün kör olmayanlara gösteriyor. **Nur topuzunu ehl-i küfr ve münkirlerin başına vurup "Ya Aklını başından çıkar at hayvan ol, yahut da Aklını başına alarak insan ol!"** diyor.

İlim bir nevi Nur olduğuna göre, Risale-i Nurun İlme olan en derin vukufunu gösterecek bir-iki deliline kısa işaret ederiz.

E v v e l â: Şunu hatırlamalıyız ki: Risale-i Nur, başka Kitabları değil, belki yalnız Kur'an-ı Kerîmi Üstad olarak tanıması ve

Ona Hizmet etmesi îtibariyle; makbûliyeti hakkında bizim bu mevzuda söz söylememize hâcet bırakmıyor. Biz, ancak İlim Erbabı mabeyninde Risale-i Nurun değerini tebârüz ettirmek için ilâveten deriz ki:

Risale-i Nur, şimdiye kadar hiç bir İlim adamının tam bir vuzuhla isbat edemediği en muğlak mes'eleleri gayet basit bir şekilde, en âmi avam tabakasından tut, tâ en âlî havas tabakasına kadar herkesin isti'dadı nisbetinde anlıyabileceği bir tarzda, şüphesiz ikna edici ve yakinî bir şekilde îzah ve isbat etmesidir. Bu hususiyet hemen hemen hiç bir İlim adamının eserinde yoktur.

İ k i n c i s i : Bütün Nur Eserleri Kur'an-ı Kerîm'in bir kısım Âyetlerinin hakikî Tefsiri olup, Onun mânevî İ'cazının Lem'aları olduğunu her hususta göstermesidir.

Ü ç ü n c ü s ü : İnsanların en derin ihtiyaçlarına kat'î delil ve bürhanlarla ilmî mahiyette cevap vermesidir. Meselâ: Vâcib-ül-Vücudun Varlığı ve Âhiret ve sair Îman Rükünlerini, bir zerrenin lisan-ı hal ve kal suretinde tercümanlığını yaparak isbat etmesi. En meşhur İslâm feylesoflarından İbn-i Sîna, Fârâbî, İbn-i Rüşd bu mesleklerde bütün mevcudatı delil olarak gösterdikleri halde; Risale-i Nur, O Hakikatları aynen bir zerre veya bir çekirdek lisaniyle isbat ediyor. **Eğer Risale-i Nurun İlmî Kudretini şimdi onlara göstermek mümkin olsaydı, onlar hemen diz çöküp Risale-i Nurdan Ders alacaklardı.**

D ö r d ü n c ü s ü : Risale-i Nur; insanın senelerce uğraşarak elde edemeyeceği bilgileri, komprime hulâsalar nev'inden kısa bir zamanda te'min etmesidir.

B e ş i n c i s i : Risale-i Nur; İlmin esas gayesi olan Rıza-yı İlâhîyi tahsile sebeb olması ve dünya menfaatine İlmi hiçbir cihetle âlet etmeyerek tam mânasiyle insaniyete Hizmet gibi en ulvî Vazifeyi temsil etmesidir.

A l t ı n c ı s ı : Risale-i Nur; Kuvvetli ve Kudsî ve Îmanî bir Tefekkür Semeresi olup bütün mevcudatın lisan-ı hal ve kal suretinde tercümanlığını yapar. Aynı zamanda Îman Hakikatlarını İlmelyakîn ve Aynelyakîn ve Hakkalyakîn derecelerinde inkişaf ettirir.

Y e d i n c i s i : Risale-i Nur; bütün İlimleri câmi' oluşudur. Âdetâ İlim iplikleriyle dokunmuş müzeyyen kumaş gibidir. Ve şimdiye kadar hiçbir İlim Erbabı tarafından söylenmemiş ve her İlme olan en derin vukufunu tebarüz ettiren Vecizeler mecmuasıdır. Misâl olarak birkaçını zikrederek, hey'et-i mecmuası hakkında bir fikir edinmek isteyenlere Risale-i Nur bahrine müracaat etmesini tavsiye ederiz.

"Sivrisineğin gözünü halkeden, güneşi dahi O halketmiştir."

"Bir kelebeğin midesini tanzim eden, Manzume-i Şemsiyeyi dahi O tanzim etmiştir."

"Bir zerreyi Îcad etmek için, bütün Kâinatı Îcad edecek bir Kudret-i Gayr-ı Mütenahî lâzımdır. Zira şu Kitab-ı Kebîr-i Kâinatın herbir harfinin, bâhusus zîhayat herbir harfinin, herbir cümlesine müteveccih birer yüzü ve nâzır birer gözü vardır."

"Tabiat; misalî bir matbaadır, tâbi' değil.. nakışdır, Nakkaş değil.. mistardır, Masdar değil.. nizamdır, Nâzım değil.. kanundur, Kudret değil.. Şeriat-ı İradiyedir, Hakikat-ı Hariciye değil."

"Sabit, daim, fitrî Kanunlar gibi Ruh dahi Âlem-i Emirden, Sıfat-ı İradeden gelmiş ve Kudret Ona Vücud-u Hissî giydirmiştir.. bir Seyyâle-i Lâtifeyi o cevhere sadef etmiştir..."

Ve hâkezâ.. binler Vecizeler var.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Üniversite Nurcuları namına
Duanıza çok muhtaç
Mustafa Ramazanoğlu

* * *

Halil İbrahim' in Manzumesidir

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

اَلسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ اَبَدًا دَآئِمًا

Zerremizi Fart-ı Şefkatinle Şems-i Envârına düşürdün,
Cehlimizle enaniyetimizi Diyâr-ı İrfanına düşürdün.

Mâden-i nühasımızı Pota-i Fürkana düşürdün,
Hayfâ ki, o potada zünnar-ı inkârımızı düşürdün.

Sarây-ı Kâbe-i Ulyâya erip tûl-ü emelimizi düşürdün,
Makam-ı Nûr-u Tevhîde varıp hâb-ı hayâlimizi düşürdün.

Haremgâh-ı İlâhîde süveyda hücresine yükümüzü düşürdün,
Hey'et-i suretinin derunundaki mânaya gönlümüzü düşürdün.

Tâ Ezel sabahında Vahdet nağmesini işittin,
Leylâ yı zaman Kays ile bir demde görüştün.

Dost ikliminin lâlesinin bağlarına eriştin,
Vahdet-i Sâki midadını سَقٰيهُمْ *Kevserine düşürdün.*

Olmasaydın ey Risale-i Nur bize Sen armağan;
Câh-ı mâsiva, nefs-i tâğutla bel'ederdi bizi heman.

Dalâletten geçemez, küfür benliğinde kalırdık üryan,
حَمْدًا لِلّٰهِ *katremizi Bahr-i Envârına düşürdün.*

Sendeki Esrâr-ı Hak سَوْفَ تَرٰينِي *yi söylesem,*
Gül vechindeki Lâhut benini şerh ve beyan eylesem.

Nur-u Hudâ, Mü'mine hedâ, dalâlete seyfi hemta mı desem;
Zülfikar ve Asâ-yı Mûsa ile münkirleri girdaba düşürdün.

Âşina-yı Bezm-i Hakdır Risale-i Nur Talebeleri;
Nur-u Yezdan, Feyz-i Kur'andır cümlesinin Rehberi.

Bu âciz nâtuvan onların bir hakir kemteri,
***Halil İbrahim**e "Hâk-i Der-i Âl-i Abâ" tam düşürdün.*

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Duanıza çok muhtaç günahkâr Kardeşiniz
Hâk-i der-i Âl-i Abâ

Hüve Nüktesi

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Aziz ve Sıddık Kardeşlerim!

[Kardeşlerim, لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ **ve** قُلْ هُوَ اللّٰهُ **deki** هُوَ **Lafzında yalnız maddî cihette bir Seyahat-ı Hayaliye-i Fikriyede, hava sahifesinin mütalaasıyla âni bir surette görünen bir zarif Nükte-i Tevhidde, Meslek-i İmaniyenin hadsiz derece kolay ve Vücub derecesinde sühuletli bulunmasını ve şirk ve dalaletin mesleğinde hadsiz derecede müşkilatlı, mümteni' binler muhal bulunduğunu müşahede ettim. Gayet kısa bir işaretle o geniş ve uzun Nükteyi beyan edeceğim.]**

Evet, nasıl ki bir avuç toprak yüzer çiçeklere nöbetle saksılık eden kabında eğer tabiata, esbaba havale edilse lâzım gelir ki; ya o kabda küçük mikyasda yüzer, belki çiçekler adedince mânevî makineler, fabrikalar bulunsun veyahud o parçacık toprakdaki herbir zerre bütün o ayrı ayrı çiçekleri, muhtelif hâsiyetleriyle ve hayatdar cihâzâtiyle yapmalarını bilsin, âdeta bir ilâh gibi hadsiz ilmi ve nihayetsiz iktidarı bulunsun... Aynen öyle de: Emr ve İradenin bir Arşı olan havanın, rüzgârın herbir parçası ve bir nefes ve tırnak kadar olan هُوَ Lâfzındaki havada, küçücük mikyasta bütün dünyada mevcut telefonların, telgrafların, radyoların ve hadsiz ve muhtelif konuşmaların merkezleri, santralları, âhize ve nâkileleri bulunsun ve o hadsiz işleri beraber ve bir anda yapabilsin. Veyahut o هُوَ deki havanın, belki unsur-u havanın herbir parçasının

herbir zerresi, bütün telefoncular ve ayrı ayrı umum telgrafcılar ve radyo ile konuşanlar kadar mânevî şahsiyetleri ve kabiliyetleri bulunsun ve onların umum dillerini bilsin ve aynı zamanda başka zerrelere de bildirsin, neşretsin. Çünki, bilfiil o vaziyet kısmen görünüyor ve havanın bütün eczasında o kabiliyet var.

İşte ehl-i küfrün ve tabiiyyun ve maddiyyunların mesleklerinde değil bir muhal, belki zerreler adedince muhaller ve imtinâlar ve müşkilâtlar âşikâre görünüyor. Eğer Sâni-i Zülcelâle verilse, hava bütün zerratiyle Onun emirber neferi olur. Bir tek zerrenin muntazam bir tek Vazifesi kadar kolayca hadsiz küllî Vazifelerini Hâlikının İzniyle ve Kuvvetiyle ve Hâlika İntisab ve İstinad ile ve Sâniinin Cilve-i Kudretiyle bir anda şimşek sür'atinde ve هُوَ telâffuzu ve havanın temevvücü suhuletinde yapılır. Yâni Kalem-i Kudretin hadsiz ve hârika ve muntazam yazılarına bir sahife olur ve zerreleri o Kalemin uçları ve zerrelerin Vazifeleri dahi Kalem-i Kaderin noktaları bulunur; bir tek zerrenin hareketi derecesinde kolay çalışır.

İşte ben لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ ve قُلْ هُوَ اللّٰهُ deki Hareket-i Fikriye ile seyahatimde, hava Âlemini temâşâ ve o unsurun sahifesini mütalâa ederken bu mücmel Hakikatı tam vâzıh ve mufassal Aynelyakîn müşahede ettim ve هُوَ nin Lâfzında, havasında böyle parlak bir Bürhan, bir Lem'a-i Vâhidiyet bulunduğu gibi.. mânasında ve işâretinde gayet nurânî bir Cilve-i Ehadiyet ve çok kuvvetli bir Hüccet-i Tevhid ve هُوَ zamîrinin mutlak ve mübhem işareti hangi zâta bakıyor işâretine bir karine-i taayyün o hüccette bulunması içindir ki; hem Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyan, hem Ehl-i Zikir Makam-ı Tevhidde bu Kudsî Kelimeyi çok tekrar ederler diye İlmelyakîn ile bildim.

Evet, meselâ: Bir nokta beyaz kâğıtta, iki üç nokta konulsa karıştığı ve bir adam muhtelif çok Vazifeleri beraber yapmasiyle

şaşıracağı ve bir küçük zihayata çok yükler yüklenmesiyle altında ezildiği ve bir lisan ve bir kulak, aynı anda müteaddid Kelimelerin beraber çıkması ve girmesi intizamını bozup karışacağı halde; Aynelyakîn gördüm ki: هُوَ nin anahtarı ile ve puslasiyle fikren seyahat ettiğim hava unsurunda, herbir parçası hattâ herbir zerresi içine muhtelif binler Noktalar, Harfler, Kelimeler konulduğu veya konulabileceği halde karışmadığını ve İntizamını bozmadığını; hem ayrı ayrı pek çok Vazifeler yaptığı halde hiç şaşırmadan yapıldığını ve o parçaya ve zerreye pek çok ağır yükler yüklendiği halde hiç zaaf göstermiyerek, geri kalmıyarak İntizam ile taşıdığını; hem binler ayrı ayrı Kelime, ayrı ayrı tarzda, mânada o küçücük kulak ve lisanlara Kemal-i İntizamla gelip çıkıp, hiç karışmayarak, bozulmayarak o küçücük kulaklara girip, o gayet incecik lisanlardan çıktığı ve o her zerre ve her parçacık, bu acib Vazifeleri görmekle beraber Kemal-i Serbestiyetle cezbedarane hal diliyle ve mezkûr Hakikatin şehadeti ve lisaniyle قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَد ve لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ deyip gezer ve fırtınaların ve şimşek ve berk ve gök gürültüsü gibi havayı çarpıştırıcı dalgalar içerisinde İntizamını ve Vazifelerini hiç bozmuyor ve şaşırmıyor ve bir iş diğer bir işe mâni' olmuyor.. ben, Aynelyakîn müşahede ettim.

Demek, ya herbir zerre ve herbir parça havada; nihayetsiz bir hikmet ve nihayetsiz bir ilmi, iradesi ve nihayetsiz bir kuvveti, kudreti ve bütün zerrâta hâkim-i mutlak bir hâssaları bulunmak lâzımdır ki, bu işlere medar olabilsin. Bu ise, zerreler adedince muhal ve bâtıldır. Hiçbir şeytan dahi bunu hatıra getiremez. Öyle ise bu sahife-i havanın; Hakkalyakîn, Aynelyakîn, İlmelyakîn derecesinde bedahetle Zât-ı Zülcelâlin hadsiz gayr-i mütenahî İlmi ve Hikmetle çalıştırdığı Kalem-i Kudret ve Kaderin mütebeddil sahifesi ve bir Levh-i Mahfuzun Âlem-i Tegayyürde ve mütebeddil Şuûnatında bir Levh-i Mahv u İsbat namında yazar - bozar tahtası hükmündedir.

İşte hava unsurunun yalnız Nakl-i Asvat Vazifesinde mezkûr Cilve-i Vahdaniyeti ve mezkûr acaibi gösterdiği ve dalâletin hadsiz muhaliyetini

izhar ettiği gibi, unsur-u havaînin sair ehemmiyetli Vazifelerinden biri de elektrik, cazibe, dâfia, ziya gibi sair letâifin naklinde şaşırmadan muntazaman asvat naklindeki Vazifeyi gördüğü aynı zamanda bu Vazifeleri dahi gördüğü aynı zamanında bütün nebatat ve hayvanata teneffüs ve telkîh gibi hayata lüzumlu bulunan levazımatı Kemal-i İntizam ile yetiştiriyor, Emir ve İrade-i İlâhiyyenin bir Arş'ı olduğunu kat'î bir surette isbat ediyor ve serseri tesadüf ve kör kuvvet ve sağır tabiat ve karışık, hedefsiz esbab ve âciz, camid, cahil maddeler bu sahife-i havaiyenin Kitabetine ve Vazifelerine karışması hiçbir cihetle ihtimal ve imkânı bulunmadığını Aynelyakîn derecesinde isbat ettiğini kat'î kanaat getirdim ve herbir zerre ve herbir parça lisan-ı hal ile

لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ ve قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَد dediklerini bildim ve bu هُوَ Anahtarı ile havanın maddî cihetindeki bu acaibi gördüğüm gibi.. hava unsuru da bir هُوَ olarak Âlem-i Misâl ve Âlem-i Mânaya bir anahtar oldu.

Mütebakisi şimdilik yazdırılmadı. Umuma binler Selam.

Kardeşiniz

Said Nursî

* * *

YİRMİDOKUZUNCU MEKTUBUN BEŞİNCİ RİSALE OLAN BEŞİNCİ KISMI

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ اَللّٰهُ نُورُ السَّمٰوَاتِ وَ الْاَرْضِ الخ

Âyet-i pür-Envârının çok Envar-ı Esrarından bir Nûrunu Ramazan-ı Şerifte bir Hâlet-i Rûhaniyede hissettim, hayal meyal gördüm. Şöyle ki: Veysel-karaninin:

اِلٰهِى اَنْتَ رَبِّى وَ اَنَا الْعَبْدُ وَ اَنْتَ الْخَالِقُ وَ اَنَا الْمَخْلُوقُ

وَ اَنْتَ الرَّزَّاقُ وَ اَنَا الْمَرْزُوقُ الخ

Münâcât-ı Meşhuresi nev'inden bütün mevcudat, zevilhayat, Cenâb-ı Hakka karşı aynı Münâcâtı ettiklerini ve Onsekiz bin Âlemin herbirinin ışığı birer İsm-i İlâhî olduğunu, bana kanaat verecek bir Vâkıa-i Kalbiye-i Hayaliyeyi gördüm. Şöyle ki:

Birbirine sarılı çok yapraklı bir gül goncası gibi şu Âlem, binler perde perde içinde sarılı, birbiri altında saklı Âlemleri bu Âlem içinde gördüm. Herbir perde açıldıkça diğer bir Âlemi görüyordum. O Âlem ise; Âyet-i Nûrun arkasındaki

اَوْ كَظُلُمَاتٍ فِى بَحْرٍ لُجِّيٍّ يَغْشٰيهُ مَوْجٌ مِنْ فَوْقِهِ مَوْجٌ مِنْ فَوْقِهِ

سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ اِذَآ اَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكَدْ يَرٰيهَا

وَ مَنْ لَمْ يَجْعَلِ اللّٰهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ

Âyeti tasvir ettiği gibi bir zulümat, bir vahşet, bir dehşet karanlığı içinde bana görünüyordu. Birden bir İsm-i İlâhînin cilvesi bir Nûr-u Azîm gibi görünüp ışıklandırıyordu. Hangi perde Akla karşı açılmışsa, hayâle karşı başka bir Âlem, fakat gafletle karanlıklı bir âlem görünürken güneş gibi bir İsm-i İlâhî tecelli eder, baştan başa o Âlemi tenvir eder ve hakezâ... Bu Seyr-i Kalbî ve Seyahat-i Hayâliye çok devam etti.

Ezcümle: Rızka muhtaç hayvanat Âlemini gördüğüm vakit; hadsiz ihtiyacat, şiddetli açlıklariyle beraber zaaf ve aczleri, o Âlemi bana çok karanlıklı ve hazin gösterdi. Birden **"Rahman"** İsmi **"Rezzak"** burcunda, yâni mânasında bir şems-i tâban gibi tulû etti, o Âlemi baştan başa Rahmet ziyasiyle yaldızladı.

Sonra o Âlem-i hayvanat içinde etfal ve yavruların zaaf ve acz ve ihtiyaç içinde çırpındıkları hazîn ve herkesi rikkate getirecek bir karanlık içinde diğer bir Âlemi gördüm. Birden **"Rahîm"** İsmi **"Şefkat"** burcunda tulû etti. O kadar güzel ve şirin bir surette o Âlemi ışıklandırdı ki şekva ve rikkat ve hüzünden gelen yaş damlalarımı ferah ve sürur ve şükrün lezzetinden gelen damlalara çevirdi.

Sonra sinema perdesi gibi bir perde daha açıldı. Âlem-i İnsanî bana göründü. O Âlemi o kadar zulümatlı, o kadar karanlıklı, dehşetli gördüm ki; dehşetimden feryad ettim, "Eyvah!" dedim. Çünki, gördüm ki: İnsanlardaki ebede uzanıp giden arzuları, emelleri ve Kâinatı ihâta eden tasavvurat ve efkârları ve ebedî Beka ve Saadet-i Ebediyeyi ve Cenneti gayet ciddî isteyen Himmetleri ve İstidatları ve hadsiz makasıda ve metâlibe müteveccih fakr u ihtiyaçları ve zaaf ve aczleriyle beraber, hücuma mâruz kaldıkları hadsiz musibet ve a'dâlariyle beraber gayet kısa bir ömür, gayet dağdağalı bir hayat, gayet perişan bir maişet içinde Kalbe en elîm ve en müdhiş hâlât olan mütemadî zeval ve firak belâsı içinde -ehl-i gaflet için- zulümat-ı ebedî kapısı suretinde görülen kabre ve mezaristana bakıyorlar... Birer birer ve taife taife o zulümat kuyusuna atılıyorlar!.. İşte, bu Âlemi bu zulümat içinde gördüğüm anda, Kalb ve Ruh ve Aklım ile bütün Letâif-i İnsaniyem, belki bütün zerrât-ı vücudum feryad ile ağlamaya hazır iken.. birden Cenâb-ı Hakkın "**Âdil**" İsmi "**Hakîm**" burcunda "**Rahman**" İsmi "**Kerîm**" burcunda, "**Rahim**" İsmi "**Gafûr**" burcunda yâni mânasında "**Bâis**" İsmi "**Vâris**" burcunda, "**Muhyî**" İsmi "**Muhsin**" burcunda, "**Rab**" İsmi "**Mâlik**" burcunda tulû' ettiler. O Âlem-i İnsanî içindeki çok Âlemleri tenvir ettiler, ışıklandırdılar ve nuranî Âhiret Âleminden pencereler açıp, o karanlıklı insan dünyasına Nurlar serptiler.

Sonra bir muazzam perde daha açıldı. Âlem-i Arz göründü. felsefenin

karanlıklı Kavânîn-i İlmiyeleri, hayâle dehşetli bir Âlem gösterdi. Yetmiş def'a top güllesinden daha sür'atli bir hareketle yirmi beş bin sene mesafeyi bir senede devreden ve her vakit dağılmaya ve parçalanmaya müstaid ve içi zelzeleli, ihtiyar ve çok yaşlı Küre-i Arz içinde, Âlemin hadsiz fezasında seyahat eden bîçâre nev-i insan vaziyeti, bana vahşetli bir karanlık içinde göründü. Başım döndü, gözüm karardı...

Birden خالِقِ اَرْضِ وَ سَمَوٰات ın **"Kadîr", "Alîm", "Rab", "Allah"** ve مُسَخِّرُ الشَّمْسِ وَ الْقَمَرِ ve رَبُّ السَّمٰوَاتِ وَ اْلاَرْضِ İsimleri Rahmet, Azamet, Rububiyet burcunda tulû' etti. O Âlemi öyle nurlandırdılar ki; o hâlette bana Küre-i Arz gayet muntazam, musahhar, mükemmel, hoş, emniyetli bir seyahat gemisi.. tenezzüh ve keyf ve ticaret için müheyya edilmiş bir şekilde gördüm.

E l h â s ı l : Bin bir İsm-i İlâhînin Kâinata müteveccih olan o Esmadan herbiri bir Âlemi ve o Âlem içindeki Âlemleri tenvir eder bir güneş hükmünde ve Sırr-ı Ehadiyet cihetiyle herbir İsmin cilvesi içinde sâir İsimlerin cilveleri dahi bir derece görünüyordu. Sonra Kalb, her zulümat arkasında ayrı bir Nuru gördüğü için, seyahata iştihası açılıyordu.. hayâle binip Semaya çıkmak istedi. O vakit gayet geniş bir perde daha açıldı. Kalb Semavat Âlemine girdi. Gördüm ki:

O Nurânî, tebessüm eden suretinde görülen yıldızlar; Küre-i Arzdan daha büyük ve ondan daha sür'atli bir surette birbiri içinde geziyorlar, dönüyorlar. Bir dakika birisi yolunu şasırtsa, başkasiyle müsademe edecek, öyle bir patlak verecek ki; Kâinatın ödü patlayıp, Âlemi dağıtacak. Nur değil ateş saçarlar; tebessüm değil, vahşetle bana baktılar. Hadsiz büyük, geniş, hâli, boş dehşet, hayret zulümatı içinde Semâvâtı gördüm. Geldiğime bin pişman oldum. Birden

رَبُّ السَّمٰوَاتِ وَ اْلاَرْضِ ۞ رَبُّ الْمَلٰٓئِكَةِ وَ الرُّوحِ un Esma-i Husnâsı, وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَآءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ ۞ وَ سَخَّرَ الشَّمْسَ وَ الْقَمَرَ burcunda cilveleriyle zuhur ettiler. O mâna cihetiyle karanlık,

üstüne çökmüş olan yıldızlar, o Envar-ı Azîmeden birer Lem'a alıp, o yıldızlar adedince elektrik lâmbaları yakılmış gibi, o Âlem-i Semâvat nurlandı. O boş, hâlî tevehhüm edilen Semâvat dahi; Melâikelerle, Ruhanîlerle doldu, şenlendi. Sultân-ı Ezel ve Ebedin hadsiz ordularından bir ordu hükmünde hareket eden güneşler ve yıldızlar, bir manevra-i ulvî yapıyor tarzında O Sultan-ı Zülcelâlin Haşmetini ve Şa'şaa-i Rububiyetini gösteriyor gibi gördüm. Bütün kuvvetimle ve mümkin olsaydı bütün zerratımla ve beni dinleselerdi, bütün mahlûkatın lisanlariyle diyecektim. Hem umum onların nâmına dedim:

اَللّٰهُ نُورُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ مَثَلُ نُورِهٖ كَمِشْكٰوةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ اَلْمِصْبَاحُ فِى زُجَاجَةٍ اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّىٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لاَ شَرْقِيَّةٍ وَلاَ غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِىٓءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ عَلٰى نُورٍ يَهْدِى اللّٰهُ لِنُورِهٖ مَنْ يَشَٓاءُ

Âyetini okudum, döndüm, indim, ayıldım. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلَى الْاِيمَانِ وَالْقُرْاٰنِ dedim.

Said Nursî

* * *

Na'büdü Nüktesi

Bu mânayı tenvir için, kendi başımdan geçmiş nurlu bir hâli ve Hakikatlı bir hayâli söylüyorum. Şöyle ki:

Bir vakit إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ deki ن-u mütekellim-i maalgayrı düşündüm; ve mütekellim-i vahde sîgasından نَعْبُدُ sîgasına intikalin sebebini Kalbim aradı. Birden Namazdaki Cemaatin Fazileti ve Sırrı, o ن 'dan inkişaf etti. Gördüm ki: Namaz kıldığım o Bayezid Câmiindeki Cemaatle iştirâkimi ve herbiri benim bir nevi Şefaatçim hükmüne ve kıraatimde izhar ettiğim Hükümlere ve Dâvalara birer şâhid ve birer müeyyid gördüm. Nâkıs Ubûdiyetimi, o Cemaatin büyük ve kesretli İbâdâtı içinde Dergâh-ı İlâhiyyeye takdime cesaret geldi. Birden bir perde daha inkişaf etti.. yâni, İstanbulun bütün Mescidleri ittisal peyda etti. O şehir, o Bayezid Câmii hükmüne geçti. Birden, onların Duâlarına ve tasdiklerine mânen bir nevi' mazhariyet hissettim. Onda dahi; rûy-i zemin Mescidinde, Kâbe-i Mükerreme etrafında dairevî saflar içinde kendimi gördüm اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ dedim. "Benim bu kadar Şefaatçilerim var; benim Namazda söylediğim herbir Sözü aynen söylüyorlar, tasdik ediyorlar." Mâdem hayâlen bu perde açıldı, Kâbe-i Mükerreme Mihrab hükmüne geçti; ben bu fırsattan istifade ederek o safları işhad edip, Tahiyyatta getirdiğim

اَشْهَدُ اَنْ لاَ اِلٰهَ اِلاَّ اللّٰهُ وَ اَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللّٰهِ olan Îmanın tercümanını mübarek Hacer-ül-Esvede tevdi edip emanet bırakıyorum" derken birden bir vaziyet daha açıldı. Gördüm ki, dahil olduğum Cemaat üç daireye ayrıldı. **Birinci Daire:** Rûy-i zeminde Mü'minler ve Muvahhidîndeki Cemaat-ı Uzma... **İkinci Daire:** Baktım, umum mevcudat, bir Salât-ı Kübrâda, bir Tesbihat-ı Uzmâda, her taife kendine mahsus Salâvat ve Tesbihatı ile meşgul bir Cemaat içindeyim. "Vezaif-i eşya" tâbir edilen hidemat-ı meşhûde, onların Ubûdiyetlerinin ünvanlarıdır. O halde

اَللّٰهُ اَكْبَرُ deyip hayretten başımı eğdim, nefsime baktım. **Üçüncü bir Daire**

içinde; hayret-engiz, zâhiren ve keyfiyeten küçük, Hakikaten ve Vazifeten ve Kemmiyeten büyük bir küçük Âlemi gördüm ki, Zerrât-ı Vücûdiyemden tâ Havass-ı Zâhiriyeme kadar taife taife Vazife-i Ubudiyetle ve Şükrâniye ile meşgul bir Cemaat gördüm. Bu Dairede, Kalbimdeki Lâtife-i Rabbaniyem, اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ اِيَّاكَ نَسْتَعِينُ o Cemâat namına diyor. Nasıl, evvelki iki Cemaatte de lisanım o iki Cemaat-ı Uzmayı niyet ederek demişti.

E l h â s ı l : نَعْبُدُ ن 'u, şu üç Cemaate işâret ediyor. İşte bu hâlette iken, birden Kur'an-ı Hakîmin Tercümanı ve Mübelliği olan Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın -Medine-i Münevvere denilen mânevî Minberinde- Şahsiyet-i Mâneviyesi, haşmetiyle temessül ederek, يَآ اَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمْ Hitabını, mânen herkes gibi ben de işitip, o üç Cemaatte herkes benim gibi اِيَّاكَ نَعْبُدُ ile mukabele ediyor tahayyül ettim. اِذَا ثَبَتَ الشَّيْءُ ثَبَتَ بِلَوَازِمِهِ Kaidesince, şöyle bir Hakikat fikre göründü ki:

Mâdem bütün Âlemlerin Rabbi, insanları muhatab ittihaz edip umum mevcudatla konuşur.. ve şu Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, o Hitab-ı İzzeti nev'-i beşere, belki umum zîruha ve zîşuura tebliğ ediyor; elbette bütün mâzi ve müstakbel, zaman-ı hâzır hükmüne geçti.. bütün nev'-i beşer, bir mecliste, safları muhtelif bir Cemaat şeklinde olarak o Hitab, o suretle onlara ediliyor. O vakit herbir Âyât-ı Kur'aniye; gayet haşmetli ve vüs'atli bir makamdan, gayet kesretli ve muhtelif ve ehemmiyetli muhatabından, nihayetsiz Azamet ve Celâl Sahibi Mütekellim-i Ezelîden ve Makam-ı Mahbûbiyet-i Uzmâ Sahibi Tercüman-ı Âlîşânından aldığı bir Kuvvet, Ulviyet, Cezalet ve Belâğat içinde.. parlak, hem pek parlak bir Nur-u İ'cazı içinde gördüm. O vakit, değil umum Kur'an; ya bir Sure veyahut bir Âyet, belki herbir Kelimesi birer Mu'cize

hükmüne geçti; اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى نُورِ الْاِيمَانِ وَالْقُرْاٰنِ dedim. O Ayn-ı Hakikat olan hayalden نَعْبُدُ ن 'una girdiğim gibi çıktım ve anladım ki: Kur'an'ın değil Âyetleri, Kelimeleri.. belki ن -u نَعْبُدُ gibi bâzı Harfleri dahi, mühim Hakikatların Nurlu Anahtarlarıdır.

Kalb ve hayâl, o ن -u نَعْبُدُ den çıktıktan sonra Akıl karşılarına çıktı, dedi: - Ben de hisse isterim, sizin gibi uçamam. Ayaklarım delildir, hüccettir, aynı نَعْبُدُ ve نَسْتَعِينُ de, Mâbud ve Müsteân olan Hâlika giden yolu göstermek lâzımdır ki, sizinle gelebileyim."

O vakit Kalbe şöyle geldi ki: De o mütehayyir Akla: Bak Kâinat-taki bütün mevcudâta!.. Zîhayat olsun, câmid olsun, Kemal-i İtâat ve İntizam ile Vazife suretinde Ubudiyetleri var. Bir kısmı şuursuz, hissiz oldukları halde; gayet şuurkârâne, intizamperverâne ve ubûdiyetkârâne Vazife görüyorlar. Demek bir Mâbud-u Bilhak ve bir Âmir-i Mutlak vardır ki, bunları İbadete sevkedip istihdam ediyor.

Hem bak bütün mevcudata, hususan, zîhayat olanlara.. herbirinin gayet kesretli ve gayet mütenevvi' ihtiyacatı var ve Vücud ve Bekasına lâzım pek kesretli, muhtelif matlubları var; en küçüğüne elleri ulaşamaz, kudretleri yetişmez. Halbuki o hadsiz matlabları, ummadığı yerden, vakt-i münasibde, muntazaman onların ellerine veriliyor ve bilmüşâhede görü-nüyor.

İşte, şu mevcûdâtın bu hadsiz fakr ve ihtiyacatı ve bu fevkalâde İânât-ı Gaybiye ve İmdâdât-ı Rahmaniye bilbedâhe gösterir ki: Bir Ganiyy-i Mutlak, Kerîm-i Mutlak ve Kadîr-i Mutlak olan bir Hâmi ve Râzıkları vardır ki; herşey ve her zîhayat, Ondan istiâne eder.. meded bekliyor. Mânen وَ اِيَّاكَ نَسْتَعِينُ der. O vakit Akıl: -اٰمَنَّا وَ صَدَّقْنَا dedi

Said Nursî

* * *

RİSALE-İ NUR NEDİR, BEDİÜZZAMAN KİMDİR?

Her asır başında Hadîsce geleceği tebşir edilen Dînin yüksek Hâdimleri, Emr-i Dinde mübtedi' değil, müttebi'dirler. Yâni, kendilerinden ve yeniden birşey ihdâs etmezler, yeni Ahkâm getirmezler. Esâsat ve Ahkâm-ı Dîniyeye ve Sünen-i Muhammediyeye (A.S.M.) harfiyyen ittiba' yoluyla Dîni takvim ve tahkim ve Dinin Hakikat ve asliyetini izhar ve Ona karıştırılmak istenilen ebâtılı ref' ve ibtal ve Dîne vâki tecavüzleri red ve imhâ ve Evâmir-i Rabbaniyeyi ikame ve Ahkâm-ı İlâhiyyenin şerafet ve ulviyetini izhar ve ilân ederler. Ancak, Tavr-ı Esâsîyi bozmadan ve Ruh-u Aslîyi rencide etmeden yeni îzah tarzlariyle zamanın fehmine uygun yeni ikna usulleriyle ve yeni tevcihat ve tafsilât ile Îfa-yı Vazife ederler.

Bu Me'murîn-i Rabbaniye, fiiliyatlariyle ve amelleriyle de me'muriyetlerinin musaddıkı olurlar. Salâbet-i Îmaniyelerinin ve İhlâslarının âyinedarlığını bizzat îfa ederler, Mertebe-i Îmanlarını fiilen izhar ederler. Ve Ahlâk-ı Muhammediyenin (A.S.M.) tam Âmili ve Mişvar-ı Ahmediyenin (A.S.M) ve Hilye-i Nebeviyenin hakikî Lâbisi olduklarını gösterirler. Hulâsa; Amel ve Ahlâk bakımından ve Sünnet-i Nebeviyeye ittiba' ve temessük cihetinden, Ümmet-i Muhammed'e tam bir hüsn-ü misâl olurlar ve Nümune-i İktida teşkil ederler. Bunların, Kitâbullah'ın tefsiri ve Ahkâm-ı Dîniyenin îzahı ve zamanın fehmine ve mertebe-i ilmine göre tarz-ı tevcihi sadedinde yazdıkları Eserler; kendi tilka-i nefislerinin ve karîha-i ulviyelerinin mahsulü değildir, kendi zekâ ve irfanlarının neticesi değildir.. Bunlar, doğrudan doğruya Menba'-ı Vahy olan Zât-ı Pâk-i Risâletin mânevî İlham ve Telkinatıdır. "Celcelûtiye" ve "Mesnevî-i Şerif" ve "Fütuh-ül-Gayb" ve emsâli Âsâr, hep bu nev'idendir. Bu Âsâr-ı Kudsiyeye o Zevât-ı Âlîşan ancak Tercüman hükmündedirler. Bu Zevât-ı Mukaddesenin o Âsâr-ı Bergüzidenin Tanziminde ve Tarz-ı Beyanında bir hisseleri vardır. Yâni bu Zevât-ı Kudsiye; o mânanın Mazharı, Mir'atı ve Ma'kesi hükmündedirler.

Risale-i Nur ve Tercümanına gelince :

Bu Eser-i Âlîşanda şimdiye kadar emsâline rastlanmamış bir Feyz-i Ulvî ve bir Kemal-i Nâmütenâhi mevcut olduğundan ve hiçbir eserin nail olmadığı bir şekilde Meş'ale-i İlâhiyye ve Şems-i Hidayet ve Neyyir-i Saadet olan Hazret-i Kur'an'ın Füyûzatına Vâris olduğu meşhud olduğundan; Onun Esası Nur-u Mahz-ı Kur'an olduğu ve Evliyaullahın Âsârından ziyade Feyz-i Envar-ı Muhammediyeyi Hâmil bulunduğu ve Zât-ı Pâk-i Risaletin ondaki hisse ve alâkası ve Tasarruf-u Kudsîsi Evliyaullahın Âsârından ziyade olduğu ve Onun Mazharı ve Tercümanı olan mânevî Zâtın Mazhariyeti ve Kemâlâtı ise, o nisbette âli ve emsâlsiz olduğu güneş gibi âşikâr bir Hakikattır.

Evet, o Zat daha hâl-i sabavette iken ve hiç tahsil yapmadan zevâhiri kurtarmak üzere üç aylık bir tahsil müddeti içinde, Ulûm-u Evvelîn ve Âhirîne ve Ledünniyat ve Hakaik-ı Eşyaya ve Esrar-ı Kâinata ve Hikmet-i İlâhiyyeye Vâris kılınmıştır ki; şimdiye kadar böyle Mazhariyet-i Ulyâya kimse nâil olmamıştır.. bu Hârika-i İlmiyenin eşi asla mesbuk değildir. Hiç şüphe edilemez ki; Tercüman-ı Nur, bu hâliyle baştan başa İffet-i Mücesseme ve Şecaat-ı Hârika ve İstiğna-yı Mutlak teşkil eden Hârikulâde Metanet-i Ahlâkıyesi ile bizzat bir Mucize-i Fıtrattır, tecessüm etmiş bir İnayettir ve bir Mevhibe-i Mutlakadır.

O Zât-ı Zîhavârık; daha hadd-i bülûğa ermeden, bir Allâme-i Bîadil hâlinde bütün Cihan-ı İlme meydan okumuş, münazara ettiği Erbab-ı Ulûmu ilzam ve iskât etmiş, her nerede olursa olsun vâki' olan bütün suallere mutlak bir isabetle ve asla tereddüt etmeden cevap vermiş, ondört yaşından îtibaren Üstadlık payesini taşımış ve mütemadiyen etrafına Feyz-i İlim ve Nur-u Hikmet saçmış, Îzahlarındaki İncelik ve Derinlik ve Beyanlarındaki Ulviyet ve Metanet ve Tevcihlerindeki derin Feraset ve Basiret ve Nur-u Hikmet, Erbab-ı İrfanı şasırtmış ve hakkıyle "Bediüzzaman" Ünvan-ı Celîlini bahşettirmiştir. Mezâyâ-yı Âliye ve Fezâil-i İlmiyesiyle de, Dîn-i Muhammedînin Neşrinde ve isbatında bir Kemal-i Tam hâlinde rûnümâ olmuş olan böyle bir Zat, elbette Seyyid-ül-Enbiya Hazretlerinin en yüksek İltifatına mazhar ve en âli Himaye ve Himmetine nâildir.

Ve şüphesiz O Nebiyy-i Akdesin Emir ve Fermanı iIe yürüyen ve Tasarrufu ile hareket eden ve Onun Envar ve Hakaikına Vâris ve Ma'kes olan bir Zât-ı Kerîm-üs-Sıfattır.

Envâr-ı Muhammediyeyi ve Maarif-i Ahmediyeyi ve Füyuzat-ı Şem'-i İlâhîyi en müşa'şa bir şekilde parlatması ve Kur'anî ve Hadisî olan İşârât-ı Riyaziyenin kendisinde müntehi olması ve Hitâbât-ı Nebeviyeyi ifade eden Âyât-ı Celilenin riyazî beyanlarının kendi üzerinde toplanması delâletleriyle O Zât, Hizmet-i Îmâniye noktasında Risaletin bir Mir'ât-ı Mücellâsı ve Şecere-i Risaletin bir Son Meyve-i Münevveri ve Lisan-ı Risaletin İrsiyet noktasında Son Dehan-ı Hakikatı ve Şem'-i İlâhînin Hizmet-i Îmâniye cihetinde bir Son Hâmil-i Zîsaâdeti olduğuna şüphe yoktur.

Üçüncü Medrese-i Yûsufiyenin Elhüccetü´z-Zehra ve Zühret-ün-nur olan Tek Dersini Dinleyen Nur Şâkirdleri namına

Ahmed Feyzi, Ahmed Nazif, Salâhaddin, Zübeyr, Ceylan, Sungur, Tabancalı

Benim hissemi haddimden yüz derece ziyade vermeleriyle beraber, bu imza sahiplerinin hatırlarını kırmağa cesaret edemedim. Sükût ederek o medhi Risale-i Nur Şakirdlerinin Şahs-ı Mânevisi namına kabûl ettim.

Said Nursî

* * *

MÜELLİFİN VASİYETNÂMESİ MÜNASEBETİYLE HALİL İBRAHİM'İN RİSALE-İ NUR HAKKINDA NUR ŞÂKİRDLERİ NAMINA YAZDIĞI BİR FIKRASININ BİR PARÇASIDIR.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Risale-i Nur, Nurdan bir ibrişimdir ki; Kâinat ve Kâinattaki mevcudatın Tesbihatları Onda dizilmiştir. Risale-in-Nur, âhize ve nâkile ile mücehhez bir Radyo-i Kur'aniye'dir ki; Onun tel ve lâmbaları ve âyine ve bataryaları hükmündeki Satırları, Kelimeleri, Harfleri öyle İntizamkârâne ve İ'cazdârâne bast edilmiştir ki, yarın her ilim ve fen adamları ve her meşrep ve meslek sahipleri, İlim ve iktidarları miktarınca Âlem-i Gayb ve Âlem-i Şehadetten ve Ruhâniyat Âleminden ve Kâinattaki cereyan eden her hâdisattan haberdar olabilir. Zîra Risale-in-Nur, Menşur-u Kur'andır. Risale-in-Nur, Mü'minlere Hedâyâ-yı Hidayet, Vesile-i Saadet, Mazhar-ı Şefaat ve Feyyaz-ı Rahmandır. Risale-in-Nur, Kâinata nevbaharın Feyzini veren bir Âb-ı Hayat ve Ayn-ı Rahmet ve Mahz-ı Hakikat ve bir Gülzar-ı Gülistandır. Risale-in-Nur; Lûtf-i Yezdan, Kemal-i Îman, İşârât-ı Kur'an ve Bereket-i İhsandır. Risale-i Nur; kâfire hüsran, münkire tokat, dalâlete düşmandır. Risale-i Nur; bir Kenz-i Mahfî, bir Sandukça-i Cevahir ve Menba'-i Envardır. Risale-in-Nur, Hakikat-ı Kur'an ve Mi'rac-ı Îmandır. Risale-in-Nur; Sertâc-ı Evliya, Sultan-ül-Eser ve Zübdet-ül-Meânî ve Atâyâ-yı İlâhî ve Hedâyâ-yı Sübhânîdir. Risale-i Nur, bir Bahr-i Hakaik ve bir Sırr-ı Dekaik ve Kenz-ül-Maârif ve Bahr-ül-Mekârimdir. Risale-i Nur hastalara Şifahâne-i Hikmet ve Mâ-i Zemzem, sağlara Maişet-i Hakikat ve Rîh-i Reyhan ve Misk-i Anberdir. Risale-i Nur, Mev'id-i Ahmedî (A.S.M.) ve Müeyyed-i Haydarî (R.A.) ve Teâvün-ü Gavsî (K.S.) ve Tavsiye-i Gazâlî (K.S.) ve İhbar-ı Fârûkîdir (K.S.).

Risale-in-Nur: Şems-i Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyânın Elvan-ı Seb'ası, Risale-in-Nurun Menşur-u Hakikatında tam tecellî ettiğinden.. hem bir Kitab-ı Şeriat, hem bir Kitab-ı Dua, hem bir Kitab-ı Hikmet, hem bir Kitab-ı Ubudiyet, hem bir Kitab-ı Emr ve Dâvet, hem bir Kitab-ı Zikir, hem bir Kitab-ı Fikir, hem bir Kitab-ı Ledünniyat, hem bir Kitab-ı Tasavvuf, hem bir Kitab-ı Mantık, hem bir Kitab-ı İlm-ül-Kelâm, hem bir Kitab-ı İlm-i İlâhiyat, hem bir Kitab-ı

Teşvik-i San'at, hem bir Kitab-ı Belâğat, hem bir Kitab-ı İsbat-ı Vahdaniyet ve Muarızlarına bir Kitab-ı İlzam ve İskâttır.

Risale-i Nur Eczaları, bir Sema-i Mâneviyenin güneşleri ve ayları ve yıldızlarıdır. Nasılki zâhiren perde-i esbab olan güneşten, kamerden ve kevâkibten bütün Kâinat tenevvür ve tezeyyün ve bütün eşya neşv-ü nemâ ve hayat buluyor. İşte Risale-i Nur dahi bu asırda bütün Âlem-i Beşeriyete hayat-ı câvidân ve âdeme Kâmil-i İnsan ve Kulûbe Neş'e-i Îman ve Ukule Yakîn-i İtmi'nan ve Efkâra İnkişaf ve nüfusa Teslim-i Rıza ve can Şuâlarını Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyandan alıp saçmaktadır. O Semâ-i Mâneviyyeyi bâzan ve zâhiren bihasbil-Hikmeti âfâkı bir bulut kütlesi kaplar. O celâlli Semadan öyle bir Bârân-ı Feyz ve Rahmet takattur eder ki istidadlar; tohumlar, çekirdekler, habbeler gibi o sıkıcı ve o dar âlemde gerçi biraz muzdarip olurlar, fakat tâ o sıkılmaktan üzerlerindeki kışırları çatlar ve yırtılır, o anda bulutlar da ufuklara çekilip nöbetçi vaziyetinde beklemesi bir İmtihan-ı Rabbânî ve bir İnkişaf-ı Feyzânî ve bir Rahmet-i Nûrânîdir ki; evvelce bir habbe, bir çekirdek yeniden taze bir hayata atılır. İştiyakla ve Neş'e-i İnkişafla meyvedar koca bir ağaç suretini alır. Ve

يُبَدِّلُ اللّٰهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ Sırrına mazhar olurlar.

Evet, yirmi senedir devam eden şu mevsim-i şitâ

اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ تَعَالٰى nihayet bulmuş ola, dünyaya yeni bir feyizli bir fasl-ı nevbahar gele ve Âlemin yüzü Nur ile güle. Risale-in-Nur Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyanın Taht-ı Tasarrufunda olduğundan, Ona uzanan ve ilişmek isteyen her el kırılır ve her dil kurur.

Umum Nur Şâkirdleri nâmına
Halil İbrahim

Medreset-üz-Zehrâ'nın Erkânları namına biz de iştirâk ediyoruz.

Osman, Rüşdü, Re'fet, Husrev, Said,
Hilmi, Muhammed, Halil İbrahim,
Mehmed Nuri.

MEDİNE-İ MÜNEVVERE'DE BULUNAN VE NUR'UN HAKİKATINI TAM ANLIYAN VE İSLÂMİYETE HİZMET EDEN BİR ÂLİMİN MEKTUBUDUR

Gönüller Fâtihi pek Muhterem ve Mükerrem Üstadımız Hazretleri!

Mübarek Ellerinizden öper, bütün Aziz ve Sadakatli Talebelerinizle beraber sıhhat ve selâmette daim olmanızı Bârigâh-ı Kibriyâdan niyaz eylerim.

Müslümanlar için en büyük bir Bayram diye ancak vasıflandırılabilen Beraetiniz, bütün Nurcuları şâd ve handân eylediği gibi, bendenizi de dünyalar kadar memnun ve mesrûr eylemiştir. Nasıl memnun etmesin ki, sizin Eserlerinizle birlikte Beraetiniz demek; Ruhun maddiyata, Nurun zulmete, Îmanın küfre, Hakkın bâtıla, Tevhidin şirke ve İrfanın cehle galip gelmesi demektir.

Yıllardan beri önüne sıradağlar gibi engeller, korkunç uçurumlar gibi mâniler konulan Nur Çağlıyanı; en sonunda Mu’cizevî bir şekilde bütün sedleri yıkmış, mânileri aşmış, Nur ile bütün zulmetleri târumar eylemiştir.

"Mu’cizevî Hârikalarla doğan İlâhî Tecellilerin vasfında Kalemler kırılır, Fikirler gürülder, İlhamlar yanar kül olur." derlerdi. Hakikaten bendeniz, şimdi bu müstesna zaferin karşısında aynı aczi bütün varlığımla hissediyorum. Zira Tefekkür ve İlhamıma nihayetsiz bir ufuk açılıyor... Cihan, muhteşem bir Nur ma'bedini andırıyor... Civarımdaki herşey, heryer derin vecd ve istiğraklarla gaşyolmuş bir halde... Her zerrede

وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ Sırr-ı Sübhânîsi tecelli ediyor...

Binaenaleyh bilmiyorum, bu mes'ud hâdiseyi; şanlı bir Zafer, şâhâne bir Fetih, İlâhî bir Kurtuluş, cihanşümul bir Bayram diye mi vasıflandırayım? Zira, Kudsî Dâvanın kazanmış olduğu bu İlâhî Zafer, bütün İslâm ve İnsanlık dünyasındaki Mücahidlerin azimlerine kuvvet, Ruhlarına can, Îmanlarına hız ve heyecan vermiştir.

Evet, azim ve Îmanları, aşk ve emelleri henüz kemale ermemiş olan birçok Müslümanlar; maalesef acıklı bir yeis içinde idiler. Böyle bir Zaferin tahakkukunu, hayal ve muhal görüyorlardı. Fakat bütün Feyiz ve Nurunu insanlığı Tenvir ve İrşad için İlâhî bir güneş hâlinde Arş-ı A'zamın pürnur ufuklarından inen Kur'an-ı Kerîm'den alan Nur Neşriyatı, durgun gölleri andıran gönülleri deryalar gibi coşturmuş, kasvet ve hicran yıllarının ümit ve emellere vurduğu müthiş zincirleri kırmıştır. O Nur kaynağından fışkıran o serâpâ Feyiz ve Hikmetler saçan Eserler; hislerin, fikirlerin ve bilhassa alevler içinde yanan Ruh ve Vicdanların ezelî ve ebedî ihtiyaçlarına cevap verdiği gibi; onları dalga dalga boğucu karanlıklar muhitinden, tertemiz ve pırıl pırıl Nur ufuklarına çıkarmıştır.

Yıllarca devam eden uzun bir sükût, derin bir gaflet ve boğucu bir zulmetten sonra İlâhî bir güneş hâlinde parlıyan bu Kudsî Zafer, Nur için yol aramakta olan perişan beşeriyetin yakın bir gelecekte uyanacağını müjdelemektedir. Çünki; Din ihtiyacı sırf Müslümanların değil, bil'umum insanların ezelî ve ebedî ihtiyacıdır.

Bugün bedbaht insanlık Din Ni'metinden mahrum olmanın sürekli hicran ve felâketlerini bağrı yanarak çekmektedir. Bu acıklı buhranın korkunç neticesidir ki, çeyrek asır zarfında iki büyük harbe girmiş ve üçüncüsünün de kapısını çalmak çılgınlığını göstermektedir.

Artık bütün insanları Kardeş yaparak yemyeşil Cennetlerin nurlu ufuklarından esen Refah ve Saadet, huzur ve âsâyiş rüzgâriyle dalgalanan âlem-şümûl bir Bayrak altında toplayacak olan yegâne Kuvvet, İslâmdır. Zîra beşeriyetin bugünkü hâli, tıpkı İslâmdan evvelki insan cem'iyyet-lerinin acıklı hâlidir. Bunun için insanlığı o günkü ebedî felâketten kurtaran İslâm, bu gün de kurtarabilir...

Evet, milyonların, milyarların Kalbinde asırlardanberi kanamakta olan o derin yarayı saracak yegâne müşfik el; İslâmdır. Her ne kadar ufuklarda zaman zaman bâzı uydurma ışıklar görülüyorsa da.. müstakbel, bütün Nur ve Feyzini güneşlerden değil, bizzat Rabb-ül-Âlemîn'den alan Ezelî ve Ebedî "Yıldız"ındır. O yıldız, dünyalar durdukça duracak ve Onu söndürmek isteyenleri yerden yere vuracaktır.

Cihan-Kıymet Üstadım!

Malûm-u Fâzılâneleridir ki; son günlerde mukaddes Dâvaya Hizmet eden bâzı tenvir ve irşad hareketleri doğmuş, fakat maalesef hiç birisi "Risale-i Nur" külliyatının gördüğü mühim işi görememiş ve ihraz ettiği İlâhî Zaferi kazanamamıştır. Zîra bu yol; Peygamberlerin, Velîlerin, Âriflerin, Salihlerin ve bilhassa canını Cânana seve seve fedâ eden ve sayısı milyonlara sığmayan kahraman şehidlerin mukaddes yoludur. Artık bu çetin yolda yürümek isteyenler, her an karşılarına dikilecek olan müthiş mâniaları daima göz önünde tutmaları lâzımdır. Evet, bu yolda yürüyecek olanların; sizdeki sarsılmak bilmeyen Îmanla, yüksek ve İlâhî İrfanla ve bilhassa hârikulâde İhlas ve Feragatla mücehhez olmaları gerektir. Çünki; bu mühim vâdide Nur Dâvasının tâkip ettiği Tebliğ, Tenvir ve İrşad usûlü bambaşka hususiyetler taşımaktadır. Artık insanın His ve Fikrine, Ruh ve Vicdanına bambaşka ufuklar açacak olan bu derin bahsi, Dua buyurun da müstakil ve mufassal bir eserde aziz Din ve Gönüldaşlarımıza arzetmek şerefine nâil olayım. Çünki, bu Nurlu bahis o kadar derin ve o derece mühimdir ki, böyle birkaç sahifelik Mektub ve makalelerle asla ifade edilemez.

İman ve Kur'an Nûru ile tertemiz gönlünü fethettiğiniz gençlik, İlâhî Zaferinizin en parlak delilini teşkil eden en mühim varlık ve en kıymetli cevherdir... "Nurdan Sesler"in hemen her mısraında, asîl ve şuurlu Ruhuna hitap ettiğim tertemiz gençlik, işte bu Hak ve Hakikatın bağrı yanık âşığı olan gençliktir.

Nurlu Dâvanın kazanmış olduğu bu son zaferin verdiği vecdle dolu bir ilhamla yazdığım şu Manzumeyi (*) takdim ediyorum. Kabulünü rica ve istirham eylerim.

Tekrar tekrar Ellerinizden öper, kıymetli Dualarınızı beklerim, pek muhterem Üstadım Hazretleri.

Mânevî Evlâtlarınızdan
Ali Ulvi

* * *

(*): (Gönüller Fâtihi Büyük Üstada) başlıklı olan bu Manzume Mektubatın ve İhlâs Risalelerinin âhirindedir.

يَٓااَللّٰهُ يَارَحْمٰنُ يَارَحِيمُ يَافَرْدُ يَاحَىُّ يَاقَيُّومُ يَاحَكَمُ يَاعَدْلُ يَاقُدُّوسُ

İsm-i A'zamın Hakkına ve Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyanın Hürmetine ve Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın Şerefine bu mecmuayı bastıran Risale-i Nur Talebelerini Cennet-ül-Firdevsde Saadet-i Ebediyeye mazhar eyle.. اَمِين*. Ve Hizmet-i Îmaniye ve Kur'aniyede daima muvaffak eyle..*اَمِين *. Ve Defter-i Hasenatlarına Sikke-i Tasdîk-ı Gaybî'nin herbir Harfine mukabil bin Hasene yazdır..* اَمِين*. Ve Nurların Neşrinde Sebat ve Devam ve İhlâs ihsân eyle..* اَمِين*.* يَٓااَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ *Umum Risale-i Nur Şâkirdlerin iki Cihanda mes'ud eyle..* اَمِين*. İnsî ve cinnî şeytanların şerlerinden muhafaza eyle..* اَمِين*. Ve bu âciz ve bîçâre Said'in kusuratını afveyle..* اَمِين*.*

Umum Nur Şâkirdleri Nâmına
Said Nursî